C:\Users\Plazma\Desktop\309\Bonanno_Margaret_Wander-StarTrek-Cizinci_z_oblohy.PDB

PDB Name: Bonanno_Margaret_Wander-StarTre
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 25.9.2004
Modification Date: 25.9.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

MARGARET WANDER BONANNO

STAR TREK

CIZINCI Z OBLOHY

(STRANGERS FROM THE SKY)

Věnováno těm, kdož tvořili mou "posádku":

Russellovi, Danielle a Michaelangelovi
("Protože mě nikde není třeba naléhavěji
než v lodi plné nelogických lidí...")

Moje zvláštní poděkování patří:

Mimi Panitchové za to, že kdysi dávno řekla "ano", když šlo o Dwellers.

Karen Haasové za to, že totéž se zaťatými pěstmi vy-dala.

Pánům Harve Bennettovi a Jackovi B. Sowardsovi, jež jsem znala jenom jako legendy, za to, že pochopili, proč tolik milujeme Star Trek a poskytli nám z něho ještě víc, a za napsání dialogu, který zní nejen pravdivě, ale také věčně. Pan Bennett byl citován, že radil spisovatelům, aby "kradli od těch nejlepších". Se vší úctou - věřím, že jsem to tak dělala.

Davemu Sternovi, jehož jméno znamená "Hvězda", alias Strážci věčnosti, za to, že mi nabídl variantu scénáře, v němž nikdo nezvítězí. Přijala jsem to jako výzvu...

DĚJEPISCOVA POZNÁMKA

Děj knihy CIZINCI Z OBLOHY zahrnuje dvě rozdílné epochy v životě Kirka a Spocka.

Kniha I začíná v oněch nejasných letech mezi setká-ním Enterprise s Vgerem ve Star Trek: The Motion Picture a smrtí Spocka v knize Khanův hněv.

Kniha II se soustředí na osudy mladšího kapitána Jamese T. Kirka po jeho jmenování velitelem a jeho vulkanského prvního důstojníka, který tehdy ještě nebyl tak docela jeho přítelem, v období těsně před příbě-hem z první televizní série "Kam ještě člověk nevkročil". V této epizodě se poprvé objevili Gary Mitchell, Lee Kelso a dr. Elizabeth Dehnerová a čtenář by v ní mohl narazit na zajímavé souvislosti.

PROLOG

Leonard McCoy se ztratil v jednadvacátém století.
Ne že by mu to nějak zvlášť vadilo. Natolik se zabral do toho, co se dělo kolem, že se ani nestaral o návrat zpátky. Byl doslova zažraný do stránek knihy, která vyvo-lala kontroverzní reakce na několika světech; zpočátku k ní přistupoval s velkou dávkou skepticismu, ale teď zjišťoval, že není schopen knihu odložit.
"Fascinující!" zamumlal si pro sebe, když na obrazov-ce prohlížeče v ordinaci listoval stránkami. Uvědomil si, koho mu to slovo připomíná. "No, chtěl jsem říct, že je to zajímavé. Ale co, sakra, vždyť mě stejně nikdo nesly-ší - je to fascinující! Nejzatracenější knížka, jakou jsem kdy četl!"

Jimovi by se to určitě líbilo! pomyslel si McCoy. Usa-dil se co nejpohodlněji, aby mohl dlouho v klidu číst, a doufal, že ho nikdo nebude otravovat. Nemohl se do-čkat, až ji bude moci svému kapitánovi doporučit.

KNIHA PRVNÍ

CIZINCI Z OBLOHY

Garamet Jen-Saunor

PŘEDMLUVA AUTORKY

V určitých případech není možno podceňovat zásadní vliv náhody na průběh dějin.

Tvrdit, že Spojená federace planet vděčí za svou existenci selhání vulkanské průzkumné lodi roku 2045 terranského letopočtu, by se mohlo jevit jako přehna-né, zvláště z pohledu těch pozemšťanů, kteří za udá-losti s tím spojené nesou odpovědnost. Nicméně ne-být řetězce událostí, které začaly příletem cizinců z oblohy, Země se tehdy přinejmenším mohla odsou-dit k totální izolaci v obrovském a osamělém vesmí-ru.

Každé školní dítě ve Federaci ví, že první setkání pozemšťanů s mimozemským životem bylo výsledkem expedice UNSS Ikaros k Alfě Kentaura v roce 2048. Nastolení mírových vztahů mezi dvěma humanoidními světy, které si byly velmi blízké, Terranům usnadni-lo překonání všech reziduálních obav ze "zelených mužíčků", které snad ještě mohli mít.

Zbytek dějin oné epochy se čte jako nějaký utopis-tický sen. Spolupráce mezi Zemí a Kentaurem a k tomu přispění takového génia, jakým byl Zefram Cochrane, vedly roku 2055 k prolomení technických bariér, které bránily pokoření nadsvětelné rychlosti. Následné kon-takty s Vulkánem, Tellarem a Epsílonem Indii, domov-ským světem Andorianců, položily základy existenci Spojené federace planet, jejíž vznik v roce 2087 byl jen logickým pokračováním předchozího vývoje.

První setkání s Vulkanci se podle oficiálních prame-nů odehrálo tehdy, když pozemská loď UNSS Amity v roce 2065 zachránila bezmocnou vulkanskou loď, která driftovala uvnitř sluneční soustavy. Již o dvě desetiletí dříve se odehrál první kontakt pozemšťanů s Kentaurianci, který bez ohledu na obrovské filozofic-ké i kulturní odlišnosti, zkrátka cizost této nonhumánní rasy, umožnil Terranům odhodit všechen strach a před-sudky. K navázání diplomatických vztahů s Vulkánem došlo roku 2068, kdy dorazila na Zemi první vulkanská delegace, a od té doby trvá spojenectví mezi oběma světy bez nejmenších problémů.

Všechny tyto skutečnosti můžeme zjistit z historic-kých záznamů a lodního deníku vesmírné lodi Amity a mohly by sloužit jako další příklad toho, jak chvá-lyhodný lidský altruismus překonává bariéry rozdílů a všem nabízí přátelskou ruku.

Až na tu maličkost, že to bylo všechno docela jinak.

JEDNA

Táňa se pozvedla na lokti a zírala přes průzor z lož-nice na noční oblohu a užasle kulila porcelánově mod-ré oči. Určitě se jí to nezdálo.

"Joši? No tak, Joši, vzbuď se! Dívej na to!"

Spal na břiše jako obvykle. Zavrtěl se a zasténal, jak se pokoušel zavrtat hlouběji pod termopřikrývku, ale Táňa s ním znovu zatřásla. Také se zvedl na lok-tech a jediným elegantním pohybem se vykulil z vod-ního lůžka. Přešel k širokému průzoru a tam zůstal stát, vytáhlý, zlatavý a nahý.

"Je to meteor," zamumlal a jednou rukou si přidržo-val černé vlasy, aby mu nepadaly do očí. "Celý den trčím venku na moři, spravuju ohrazení a ty mě budíš kvůli pitomému meteoru. Táňo, proboha..."

"To není žádný meteor," důrazně namítla Táňa. Bůh-ví, že už jich viděli dost a dost, protože obloha tvořila dvě třetiny celého jejích světa. Stála u průzoru vedle Jošiho, nahá jako on - také tu nebyl vyjma ryb nikdo, kdo by se na ně díval - a tak rozložitá, jak byl on štíhlý, tak bledá, jak byl Joši nazlátlý, a těžké plavé vlasy jí spadaly ve dvou copech na záda. Ukázala tam, kde se podivné světlo pohybovalo obloukem po obloze. "Není to dost jasné a letí moc pomalu. A hlavně stejnoměr-ně, vůbec se to nepřevaluje. Jako by to sledovalo sta-novený kurz. Je to loď, Joši."

"Kdyby se stala nahoře nějaká nehoda, tak by nám z AeroNav dali vědět." Joši zívl a klesl zpátky do teplého hnízdečka, které si vyvrtěli z ložního prádla. "Je to meteor. Nebo kosmické smetí. Nějaký starobylý satelit se nám sype rovnou na hlavu. Zítra toho bude plná obrazovka. "SELHÁNÍ ZÁCHRANNÉ OPERACE - NAD JIŽNÍM PACIFIKEM ZTRACENA ŽIVOTNĚ DŮLEŽI-TÁ DATA."

Zvažoval možnost, že by si přes hlavu přetáhl polš-tář, jako by se tím mohl ochránit před všemi věcmi padajícími z oblohy.

"Jednoho dne nás něco trefí tak, že budeme roz-máznutí na placku, uvidíš. "FARMA PRO VÝROBU MOŘSKÝCH CHALUH ZNIČENA, DVA MRTVÍ." Jako by nestačilo, že se my tady dole pokoušíme zlikvido-vat ekologickou rovnováhu planety. Teď ještě zasviníme našimi odpady celý solární systém."

Zvláštní naoranžovělá záře, která narušovala krá-lovsky modrou hvězdnou báň nad středem oceánu, byla tatam. Možná to byl opravdu jenom meteor nebo kos-mický vrak, ale bylo to příšerně blízko; AeroNav je měl varovat, že se něco takového blíží. Táňa měla dojem, že slyšela i syčení a šplouchnutí, jak ten krám proletěl vzduchem a spadl do

vody.

Věděla, že je to hloupost, ale když člověk dřepí na ma-lém umělém plovoucím ostrůvku uprostřed prázdnoty, obklopený hektary vlnících se chaluh, a za společníka má jen jednoho člověka, někdy ho napadá všelicos. Na izolované agronomické stanice posílali pouze lidi se ská-lopevným psychologickým profilem, výběrové řízení a tes-ty byly skoro stejně důkladné jako u posádek pro lety do hlubokého vesmíru. Táňa a Joši se k sobě ideálně hodili a dobře snášeli dlouhé osamění. Ale i tak...

"Joši?"

Pod přikrývkami se to malátně zahemžilo.

"Představ si, jenom jako - co když to byla vesmírná loď? Před pětasedmdesáti roky Asimov doložil, že exis-tují desítky tisíc světů třídy M, na kterých by mohl vzniknout inteligentní život. A loď, kterou jsme vyslali k Alfě Kentaura..."

"...se nevrátí dřív jak za devět let, jestli se vůbec vrátí," zamumlal ospalý Joši. "Každý opravdu inteligent-ní druh by se na nás jenom jednou koukl a pokračoval by v cestě. Jsme na téhle planetě milióny let a pořád ještě občas dostaneme zálusk na to, abychom jeden druhému zakroutili krkem. Tři světové války, plukov-ník Green..."

"Ale to už je všechno pryč," namítala Táňa. "Jsme teď Spojená Země. A jednou prolomíme bariéru rych-losti světla, takže budeme mít stokrát, a možná tisíc-krát větší šanci potkat další inteligentní druhy!" Táňa vzrušeně hupsla do postele. "Musí to přijít. Možná ješ-tě za našeho života."

"Rychlost přesahující rychlost světla je pořád jenom teoretická záležitost," prohlásil Joši poněkud cynicky a znenadání začal tiše pochrupovat, aniž by sebeméně tušil, že se jeho předešlé proroctví chystá vyplnit. Něco se na ně shora řítilo, aby je to trefilo a rozmázlo na placku.

Následujícího rána zahlédla vrak jako první Táňa.

Pluli s Jošim na křídlovém člunu na trase každotýdenní objížďky po obvodu farmy, aby se přesvědčili, že ohrada pořád drží (maličko horší bylo vybírat po bouřce z dlouhých stuh mořských chaluh chuchval-ce chapadel z medúz nebo sépie s uříznutou hlavou) a jestli nějaká loď nevplula do jejich hájené osázené plochy, přestože všude byly výstražné boje. Nebylo by to poprvé, co museli zachraňovat soukromé mořské nebo vzdušné rekreační plavidlo, které uvízlo v barié-ře a mělo vybité baterie, jídlo pryč a vodu vypitou. Ale to, co Táňa zahlédla, bylo něco jiného.

"Zastav motor!" křikla, aby přehlušila mručení lodní-ho motoru. Už před několika měsíci posílali požadavek na nový tlumič výfuku, ale žádost někde zapadla v úřednických bažinách. Mořské řasy, chaluhy a sojo-vé boby tvořily základ veškeré produkce umělých po-travin pro celou planetu, která se konečně naučila, jak uživit všechny své obyvatele. Farmy na pěstování těch-to plodin by měly mít při uspokojování požadavků na vybavení nejvyšší prioritu, ale to byla jenom prázdná teorie.

Joši ji neslyšel, tak se Táňa natáhla kolem něho a překlopila páčku ovládání hlavního motoru sama. Vy-děšeně se po ní podíval, ale nic mu nevysvětlovala, jenom ukázala rukou na pravobok. "Támhle!"

Jak křídlový člun klesl kýlem do vody a pokračoval v plavbě normální rychlostí, aby tříšť nebránila výhle-du, objevil se obrys vraku, který ani přes značné po-škození nebylo možné zaměnit s ničím jiným. Bylo to nadatmosférické plavidlo, kosmická loď. Po sluneční soustavě poletovala spousta všelijakých lodí zajišťují-cích průzkumné a těžařské operace, nemluvě o pravi-delných raketoplánech na linkách mezi Zemí, jejími měsíčními základnami a nedávno založenými marsov-skými koloniemi. Havarované plavidlo ale nepatřilo k žádnému známému typu.

"Tohle není pozemská loď," prohlásila Táňa s onou absolutně nenarušitelnou jistotou, která vždycky Jošiho provokovala, aby si z ní utahoval.

"Odkdypak jsi expert přes vesmírné lodě?" rýpnul si a ústa se mu zvlnila v pobaveném úsměvu. Navedl člun k začernalému trupu a nechal motor bublat jenom na volnoběh.

Na opáleném a dolíčky pokrytém povrchu tělesa bylo vidět pozůstatky nápisu abecedou, kterou by určitě nepoznal, a kdyby se obtěžoval na písmena jenom troš-ku pozorněji zadívat, asi by to s ním přece jen trošku otřáslo.

"Podobá se to snad něčemu, co znáš?" oplatila mu Táňa a opatrně se dotýkala plovoucího tělesa, jako by to byl živý tvor.

"Vypadá to jako něco, co kdysi mohl znát někdo jiný," řekl Joši a vyhnul se odpovědi na otázku. "Však uvidí-me."

Postavil se v rozhoupaném člunu a hodil na vrak lano, aby jejich loď zajistil. Jednou nohou stál v člunu, druhou na vraku, obtížně udržoval rovnováhu a tahal za něco, co vypadalo jako poklop vytržený nárazem ze západky. Tady se jim nabízela možnost vstoupit dovnitř lodi a pak se nejspíš dovědět odpovědi na všechny otázky.

"No tak, viděl jsi už něco takového?" naléhala Tá-ňa.

"Nejspíš nějaký přísně tajný nový model, o kterém my obyčejní civilisti nemáme nic tušit," nejistě prohodil Joši a hlavně se soustředil na to, co právě dělal.

Zaklesl hák na konci lana za poklop vraku a navijá-kem ve člunu se snažil jej víc odklopit, až se ozýval drsný skřípavý zvuk. Když se mu podařilo škvíru roz-šířit natolik, že mohl poklop popadnout rukama, navi-ják vypnul a nahlížel do tmy uvnitř. Po slunečním jasu venku napřed neviděl nic než světlo nějakých monito-rů a cosi, co vypadalo jako mrtvoly. Nikdo z posádky nemohl přežít teplotu, do které se rozpálil plášť lodi při průchodu atmosférou, jak mohli vidět na obloze včera v noci. Joši náhle ucukl rukama z trupu, jako by byl po-řád ještě rozpálený.

"Táňo, proboha, já mám dojem, že vevnitř ještě ně-kdo žije!"

"Že by přežil? Ale jak by to bylo možné?"

"Copak já vím? Nechápu to, ale..."

"Pusť, já se podívám!"

Odstrčila ho stranou, aby se mohla pořádně podí-vat. Táňa byla zdravotnice - nejméně jeden příslušník posádky na každé stanici musel mít zdravotnickou kva-lifikaci - a pokud byla naděje, že by mohla někomu zachránit život, ať to byl

kdo chtěl...
* * *
První důstojník CSS Delphinus Melody Sawyerová po-dala kapitánovi Nyeremu kelímek s kávovou náhraž-kou z automatu a upíjela ze svého. Pokoušela se ne-být při svém zdánlivém poflakování příliš nápadná. Musela se za každou cenu dovědět, jestli to, co bylo vidět včera v noci na obloze při konci její hlídky, má něco společného s příkazy, které právě přicházely na Nyereovu obrazovku.
Jason Nyere ochutnal kávu a vydal ze sebe už tra-diční dávivý zvuk. (Bylo ironií osudu, že nákladový pro-stor lodi byl z velké části zaskládaný krabicemi pravé kávy - byly hermeticky zapečetěné, časově kódované a tudíž nedostupné jinak než detonací - určenými pro obsluhu agronomické stanice, zatímco on a vůbec celá posádka byli odkázaní na tohle svinstvo, extrahované právě z těch chaluh, které sklízeli na stanici. Ty se molekulárně zpracovávaly v něco, co chutnalo jako kříže-nec mezi praženým čirokem a vodou z nilské delty za odlivu v den velkého prádla, ale bylo nad slunce jas-nější, že káva to není.) Kapitán odtrhl pohled od obra-zovky plné statických poruch a upřel břidlicově šedé oči na svého prvního důstojníka.
"Sawyerová, jestli tahle relace někdy dorazí v po-řádku, tak to bude rozkaz nejvyšší priority," zabručel na ni v naději, že v sobě najde dost slušnosti a odejde sama, než ji bude muset vyhodit.
"To je káva tak mizerná, hm?" odpověděla Sawye-rová, aniž by reagovala na jeho narážku. Protáhla si dlouhé nohy, které napovídaly, že je aktivní tenistkou, i když je momentálně měla skryté v kalhotách s rozšířenými nohavicemi, jež byly součástí její uni-formy.
"Prý ‚káva - můj ty světe!" bručel Nyere. "Slyšel jsem, že bývaly doby, kdy námořnictvo dostávalo nej-lepší zásoby, a ne to nejhorší svinstvo jako teď."
"Ano, bývaly doby, šéfe kapitáne, kdy námořnictvo bylo čistě vojenská složka," řekla na to Sawyerová, jejíž pra-pra-pradědeček zažil vojenskou službu v místě zvaném Shiloh v dobách, kdy existovaly jenom národy nebo části národů, žádné sjednocené lidstvo, které se pokoušelo dát svět do pořádku poté, co se podařilo zlikvidovat takové kruté idoly, jako byli Khan Noonian Singh a plukovník Green, "a ne nějaká podivně zverbovaná sebranka všelijakých výzkumně-špionážně-diplomatických, kurýrně-zastrašovacích, údržbářsko-opravářských a kuchařsko-posluhovačsko-popelářských troubů jako dneska! Tak je to, šéfe!"
Nyere se tiše uchechtl. Sawyerová takovým reakcionářským záchvatům občas propadala; když se jí to hodilo do krámu, dokázala být neuvěřitelně tvrdá. On osobně dával přednost osvícené demilitarizaci dneš-ních Kombinovaných služeb a vůbec by si nepřál ná-vrat toho, co bývalo dřív.
"Zdá se, že ty bys to vzala za jiný konec, co?" zeptal se, přestože podobnou tirádu už slyšel několikrát.
"Zatraceně, a jak! Poskok mnoha řemesel není mis-trem v žádném z nich," odsekla Melody. Takové chla-pácké názory nějak nešly dohromady s někdejší jižan-skou kráskou s tváří posetou pihami a měkkým ospalým nářečím, přičemž její nevinný zjev ani v nejmenším netupil ostří její svéhlavosti. Sawyerovou na začátcích její kariéry čtyřikrát přeřadili, než Jason Nyere usoudil, že její drsná povaha je přesně tím, co potřebuje, aby sám příliš nezměkl. "Tahle loď je toho zářným příkla-dem, šéfe. Nejsme ani ponorka ani pouze hladinová loď, nejsme bojové plavidlo ani obchodní parník, ale přece se od nás jaksi očekává, že budeme plnit všech-ny ty úkoly naráz. Mám dojem, že kdyby došlo k opravdové krizi, tak se zapleteme do vlastních lan a potopí-me se vlastní vahou. A myslím si, že takováhle absen-ce jasných parametrů stačí na to, aby se celá naše posádka dostala do stavu nevyléčitelné paranoidní schi-zofrenie! Tak je to, šéfe!"
"Mluv za sebe, Sawyerová," řekl Nyere. "Někteří z nás jsou raději..."
Ve spojovací jednotce to zapraskalo a zapípalo (pří-jem zprávy) a Nyere si vzpomněl, kde vlastně jejich roz-hovor začal.
"Melody, konec legrace. Je to rozkaz nejvyšší priori-ty. Dej si odchod."
"Šéfe kapitáne, ve vší úctě, jen mě zkus vyhodit!" vyprskla na něho. Byla tvrdá jenom když se jí to hodi-lo; ostatek času byla neukázněná, že to nemělo...
Nyere vzdychl. Sloužili spolu na jedné lodi už přes deset let. Zachránil jí jednou život, ona jemu dvakrát, a byl kmotrem mladšímu z jejích dětí. Její poslední replika, při které jakoby vytáhla drápy, na něho nijak neúčinkovala. Klidně čekal, až změkne.
"Nech mě jednou tady, Jasone. Prosím prosím."
"Tak dobře, krucinál. Ale drž se mimo dosah obra-zovky. Jde mi při tom o krk."
"Tvůj krk něco snese!" poznamenala Sawyerová a vklouzla do koutku, odkud mohla všechno vidět, aniž by ji člověk na druhé straně linky měl v zorném poli.
Zprávu posílalo velitelské stanoviště na ostrově Norfolk, a to přímo velení AeroNav.
* * *
Táňa měla plné ruce, protože nesla baterku a ještě pří-ruční lékařskou brašnu z výbavy křídlového člunu, a ke všemu špatně odhadla vzdálenost, takže sebou nepříliš elegantně žuchla do nitra poškozeného plavi-dla. To se okamžitě začalo otáčet, takže Joši ztratil rovnováhu a musel vrávoravě couvnout na palubu je-jich člunu. Trošku se sebral a aspoň si otřel odřené holeně a pár šrámů i jinde po těle, a když zvedl oči, všiml si, že kosmická loď se zřetelně víc ponořila.
"Táňo!" zavolal dolů do tmy. "Nabíráš spoustu vody. Jak to tam u tebe vypadá?"
Ozývaly se odtud jenom šplouchavé zvuky.
"Podej mi sem rezervní baterku!" požádala ho za chvilku chraplavým hlasem. "Který lhář tvrdil, že je ten krám vodotěsný?"
Podal jí dolů druhou svítilnu a uvažoval, zdali se k ní nemá připojit, aby to vevnitř zvládla rychleji, anebo jestli by se potom vesmírný koráb nepotápěl rychleji.

"Nemotej se tam víc než je nutné," křičel dolů. Ne-odpovídala. "Poslyš, jestli se to celé začne potápět pod hladinu, tak tě tahám ven. A na nikom jiném mi vůbec nezáleží. Slyšíš mě?"

Ani teď nenásledovala žádná odpověď, ostatně žád-nou nečekal. Táňa se soustředila na zachraňování ži-votů a nenechala se ničím rozptylovat. Joši netrpělivě přešlapoval bosýma nohama na palubě. Tániny nevi-děné pohyby neustále rozhoupávaly cizí plavidlo. Po-maličku se nořilo níž a níž pod hladinu a nejistě balan-covalo na pružných lanech bariérového plotu, neustále se odklánějíc od křídlového člunu, takže se bezpeč-nostní lano čím dál víc napínalo.

"Taťáno..." zavolal sladce Joši, když se mu zdálo, že ticho trvá už příliš dlouho. Nikdy ji tak neoslovoval, když ho měla na dosah. "Nemůžeš si pospíšit? Anebo mi aspoň řekni, co děláš..."

"Byli tady celkem čtyři. Dva na zádi jsou mrtví. Spá-lení," hlásila zakřiknutě. "Není divu. Vrtá mi ale hla-vou, proč ti druzí dva spálení nejsou."

O čem už se nezmiňovala, že dva mrtví na zádi netečně plavali v mořské vodě, jejíž hladina ve zkose-né dolní části kabiny stále stoupala. Kdyby Joši věděl, jak je to tam dole zlé, tak by jí nařídil okamžitě vylézt ven bez ohledu na ty dva v přední části lodi, kteří prozatím přežívali, stále ještě připoutaní pásy ve svých sedačkách, oba v bezvědomí a zasypaní troskami, ale živí. Táňa se kousek po kousku prodírala stoupající vodou, poničeným vybavením a přes opěrky zadních sedaček dopředu, ke kluzkému kusu zvednuté podla-hy, až se k těm dvěma dostala.

"To jsou ale krásné uniformy!" zaslechl Joši její vý-křik. "Všechno je tady tak pěkné - účelné, ale zároveň moc krásné. I vybavení a přístroje. Je to všechno... prostě báječné!"

Joši cítil, jak se mu v zátylku ježí vlasy. Tohle jako kdyby ani nebyla stará praktická Táňa.

"Jaký tam máš vzduch? Nemluvíš náhodou trochu z cesty?"

"Jsem v pořádku. Připni na lano pracovní sedačku a o mě se nestarej!"

Tohle už byla stará známá Táňa. Joši se dal do prá-ce.

"To je zvláštní!" zaslechl ji znovu, jak mluví sama k sobě. "Nemůžu ani u jednoho nahmatat pulz." Přida-la na hlase, aby měla jistotu, že ji uslyší. "Budu ti je posílat nahoru!"

"Kdo to je, ti ‚oni?" křičel na ni Joši a škrábal se k jeřábu, aby na konec lana uvázal sedací popruhy s ochranným rámem nahoře. Ani tentokrát nečekal, že by mu snad odpověděla. Už od chvíle, kdy se Táňa spustila do cizí lodi, z jakéhosi neznámého důvodu neustále pátral zrakem po obzoru, jako kdyby očeká-val nějakou společnost. Přece nebyli sami, kdo to vi-děl padat z nebe do moře. "Aspoň mi řekni, co to vytahuju ven!"

"První je muž, přibližně sto pětaosmdesát centime-trů a pětasedmdesát kilo," odříkávala Táňa zcela pro-fesionálně. Joši slyšel, jak se tam dole brodí, vodou, která neustále stoupala. "Je v bezvědomí zřejmě po nárazu do hlavy, možná otřes mozku. Nějaké popáleniny druhého a třetího stupně a - kruci! Údaje ze skenu vnitřních orgánů mi nedávají žádný smysl a ke vše-mu je tady dole tma jako v pytli. Musíme to risknout a přemístit ho. Máš lano natažené?"

Joši zaklesl popruhy na hák zadního jeřábu a zkusmo škubl za lano.

"Připraveno!"

"No dobře, tak spouštěj. Já se půjdu podívat na toho druhého."

"Chlap, a mladý? Jak mladý?" Joši si nedokázal po-moci a musel se ozvat, jak spouštěl záchrannou se-dačku průlezem do nitra kosmické lodi. "Na zeleného mužíka je to asi hodně velké. Nemá tykadla nebo ně-jaké ruce navíc? Jsi si jistá, že to není android? Kolik má vůbec hlav?"

"Joši, drž už hubu!" Znělo to spíš zklamaně než na-zlobeně.

"Jenom se snažím trošku rozptýlit napětí. Nemám ti s ním nějak pomoci?"

Svou otázkou si vysloužil od Táni pár jejích oblíbe-ných ukrajinských nadávek dost hrubého ražení; při praktických úkolech byla mnohem užitečnější než on. Po chviličce ucítil škubnutí lana a začal pomalu naví-jet lano na buben navijáku a táhnout pacienta ven. Rukou směroval lano tak, aby ochranný rám nezachy-til za obrubu průlezu.

"Jak moc mladý chlap, Táňo?" musel se zeptat ještě jednou.

V otvoru pod poklopem se objevila její bledá, sou-středěná tvář a vzápětí se na sluneční světlo vynořila i vrchní část rámu záchranné sedačky.

"Nejsem si jistá. Ty máš nějaké příbuzné na Mar-su?"

* * *

...lokalizovat a pokud možno vyzvednout. Je třeba dodržovat standardní opatření k ochraně proti radiaci a mikroorganismům. Přeživší členy posádky, pokud nějací budou, je třeba držet v karanténě na palubě vaší lodi podle Pravidla 17-C, dokud se s vámi nespojíme. Za žádných okolností nesmíte porušit rádiové mlčení. Rozumíte, Delphine?"

"Rozumíme, velení," řekl kapitán Nyere do obrazov-ky. "Komodore, co přesně máme vlastně hledat?"

"To se vás netýká, kapitáne. Jenom jednejte podle rozkazů."

"A když - jestli - to najdeme?"

"Pokud nastane případ podle Pravidla 17-C, zůsta-nete na místě až do dalších rozkazů. Pokud ne, platí Všeobecný rozkaz 2013, kapitáne. Metodiku si stano-víte sám."

Obrazovku zahltily statické poruchy, aniž by se ně-kdo vůbec unavoval předepsaným ohlášením ukončit spojení. Jason Nyere zjistil, že se potí.

"Ježíši!" zašeptal. "Tak tohle je věc, která mě stra-šila v nočních můrách. Nikdy jsem si nepomyslel, že to padne zrovna na mě. Já to přece nemůžu udě-lat!"

"Co nemůžeš udělat?" vyptávala se Sawyerová a postoupila mezi něho a prázdnou obrazovku. Nyere na ni docela zapomněl. "Všeobecný rozkaz 2031 není v žádném předpisu, který jsem já četla."

"Taky tam být nemohl. Série 2000 je přístupná je-nom důstojníkům ve velitelských funkcích," řekl Nyere potichu a nesoustředěně. Stále si otíral z obočí a kníru pot, ale nebylo to nic platné. Zíral na promočený ka-pesník, jako by nikdy v životě takovou věc neviděl. "Je to v Příručce pro vlajkové důstojníky. Ta se aktivuje pouze v krizových situacích. Nic

ti do toho není - poví-dal jsem ti, že nemáš poslouchat!"

Sawyerové se na rty drala spousta ostrých, ba sprostých replik, ale raději zaťala své maličko koňské zuby a byla zticha. Zažila Jasona, když hleděl do ústí nabitého neutronového děla, a tehdy se na něm neob-jevila ani kapička potu. Ještě nikdy ho neviděla tak vystrašeného jako právě teď. Nenápadně se přesunu-la za něho a začala mu masírovat ramena. Kdyby se v té chvíli zatoulal na můstek někdo z posádky, byla by z toho spousta košilatých narážek. Ale to by si mohl někdo zkusit. Když se kamarád snaží kamarádovi po-máhat v těžké chvíli... "Jasone, co je to 2013?"

"Dva-nula-jedna-tři? Vůbec bys o tom neměla vě-dět," řekl unaveně, klesl do křesla a nedal v nejmen-ším najevo, že její obskakování vůbec vnímá. "Je to nouzový plán pro případ mimozemské invaze."

Melody zmrtvěly ruce, ani je nesundala z kapitáno-vých ramenou. Zasmála se.

"Myslíš, že nás posílají hledat létající talíř? Tomu tedy nevěřím!"

Jason malomyslně přikývl. "Tomu věř. Od prvních případů, kdy někdo zahlédl UFO, existuje v předpisech takový nebo jiný plán pro případ příletu mimozemšťanů, podle kterého je třeba zachytit, izolovat a v případě nezbytnosti i zničit jaký-koli vpád z prostoru mimo naši sluneční soustavu. I když se všechny podobné jevy naoko pomíjely jako halucinace několika cvoků, odjakživa se ta věc brala hodně vážně. Dnes už jsme i my schopní vycestovat z vlastní sluneční soustavy, vysíláme do kosmu už přes století všelijaké signály, a tak se mi zdá čím dál prav-děpodobnější, že se objeví něco nebo někdo, kdo nám přijde odpovědět."

Zarazil se. Vyjadřoval se, jako by ho k takovému názoru nutil život a jeho velitelské postaveni, ale ne-dokázal se přimět, aby tomu uvěřil, ani aby udělal to, co musí, kdyby to skutečně byla pravda.

"Ať tam venku včera večer spadlo co chtělo, nebylo to nic od nás, Melody."

Sawyerová pochodovala po docela prostorné kabi-ně kapitána Delphinu sem a tam a zadumaně vyhlíže-la na klidný, jiskřivý Pacifik, do kterého někde před nimi včera v noci spadlo něco, co mohlo být mimozemské vesmírné plavidlo. Možná se potopilo pod hladinu jako kámen do rybníka a tím všechno skončilo. Před Vše-obecným rozkazem 2013 by mělo přednost něco tak triviálního jako zemská přitažlivost a hloubka oceánu.

"Proč ‚zničit?" zeptala se nakonec Melody. "Pochopila bych to, kdyby se začali chovat nepřátelsky. Kdy-by šlo o nějakou násilnou invazi. Ale to by asi těžko přiletěli jen v jediné lodi, ne? A vidím, že tě zatím ten rozkaz nenutí k žádnému Armageddonu. Za tím vězí ještě něco jiného, že?"

Nyere se nepřítomně usmál, protože nebyl schopen ze sebe setřást příšernou hrůzu, která na něho padla.

"Máš pravdu. Není to vůbec tak jednoduché. Po nás se chce to, abychom se po mimozemšťanech pořádně a s rozvahou podívali a to, co zjistíme, nahlásili na velitelství. To pak rozhodne, jestli je Země připravená - poprvé a neodvolatelně - smířit se s faktem, že něja-cí mimozemšťané skutečně existují."

"A co když velitelství usoudí, že zatím připravení nejsme?"

"Potom na nás padá odpovědnost za to, že cizáci - a taky všichni svědkové, kteří by je snad zahlédli - přestanou existovat." Zavrtěl hlavou, jako by sám ta-kovému úkolu nemohl uvěřit.

* * *

"Příbuzné na Marsu?" zeptal se Joši. "Táňo..."

Ať už chtěl Joši dál říci cokoli, slova mu odumřela v ústech a jen neartikulovaně zachrčel, protože se prá-vě z průlezu vysunul první zachráněný a naplno ho ozářilo sluneční světlo. Bez ohledu na popáleniny a odřeniny a na to, jak byl umazaný, vyhlížel podobně jako Japonec. Aspoň to tak Jošimu při prvním letmém pohledu připadalo, když obracel rameno jeřábu a pak spouštěl záchrannou sedačku na palubu, odkud ho chtěl odvléct na jedno z lehátek. Ale při bližším pohledu...

Joši cítil, jak mu mrtví ruce a musel se soustředit na to, aby vyřadil z činnosti tu část mozku, která se neu-stále pokoušela srovnávat to, co viděl, s extrémními důsledky ve všech smyslech toho slova, které jejich objev mohl přinést.

Co když má Táňa pravdu?

Potahovala za lano nějak naléhavě, protože nejspíš měla strach, aby stihla dostat nahoru i druhého paci-enta; Joši prozatím všechny úvahy zaplašil a donutil ruce k práci. I když jimi účelně pohyboval, zacházel s lany a pohledem hlídal úroveň ponoření cizí lodi (ještě třicet čísel a hladina dosáhne ke spodnímu okraji prů-lezu - spěchej, Táňo, spěchej!), pořád se musel ohlí-žet přes rameno na nově naloděného pasažéra.

Potom se všechno seběhlo hodně rychle. Tániny pohyby nabyly na zuřivosti, pokud se dalo soudit podle silnějšího houpání kosmického plavidla. Joši slyšel, jak Táňa cosi křičí, a tak chvatně podruhé spouštěl do prů-lezu záchranné popruhy a ptal se, co to říkala.

"Povídala jsem, že tahle druhá má hrozně rozbitý obličej," křičela Táňa zdola. "Jen jsem tě chtěla varo-vat. Víme, co děláš při pohledu na krev, že ano?"

"Nech si to, ano?" zaječel na ni nazlobený Joši. Ne-byla přece jeho chyba, že měl slabší žaludek a ona si z něho kvůli tomu nemusela hned utahovat.

Neměl čas nějak testovat svou odolnost. Potápějící se loď se náhle bez nejmenších varovných příznaků zvrtla směrem od bariéry a přitom smýkla těžkým vá-zacím lanem, které Jošimu přiskřiplo kotník k člunu. Zkroucená noha ho zabolela tak, až hlasitě zaskučel. Pár vteřin ho vůbec nechtěla poslouchat. Loď se zaky-mácela, pootočila a do otevřeného průlezu se začala valit voda. Joši beze všech cirátů vtáhl naloženou záchrannou sedačku na palubu, odepjal ji od lana a to zoufale hodil dolů do temného nitra potápějící se mi-mozemské lodi.

"Táňo, dělej! Popadni lano a drž se!"

Naviják bzučel a pískal, jak táhl Táňu proti vodě hrnoucí se do nitra lodi. Joši ji vytáhl na palubu pro-močenou, lapající po dechu a proklínající celý svět. Nechal ji chvíli, aby se sebrala, a zatím jejich člun odvázal a odrazil co nejdál od víru, který se vytvářel kolem klesající lodi.

Za pár vteřin bylo po všem. Moře se lesklo a třpytilo a nebýt drobného pohmoždění bariéry, jako by žádná kosmická

loď nikdy ani neexistovala.

"Jsi v pořádku?" zeptal se Joši přes rameno, když zamířil s člunem k domovu.

"Nacucaná vodou," připustila a zamilovaně ho obja-la. Z vlasů jí crčela voda a z hlavy jí visela vlákna chaluh. "Co ty?"

"Vázací lano mi skoro uřízlo kotník." Ukázal jí oškli-vou rudou opuchlinu, která bude do večera zářit všemi odstíny purpurové barvy. "Mám odřená záda. A nabouranou pýchu. Ale přežiju to. Radši se jdi kouknout na pacienty."

Něco ve způsobu, jakým to řekl, Táně naznačilo, že neříká všechno, co by chtěl. Víc už nedodal a předstí-ral, že se nedívá, když oba zachráněné poprvé prohlí-žela na plném světle.

"Joši, pojď sem na moment," zavolala na něho a by-lo zřejmé, že nemá daleko k panice a kvapem se k ní blíží. "Zastav ten blbý motor a pojď sem!"

Poslechl ji. Natahovala k němu ruce tak, aby na ně plně padalo sluneční světlo. Když se uvážilo, kolik zra-nění utrpěli ti dva zachránění, dalo se očekávat, že budou od krve, ale tohle...

"Řekni mi, že nejsem blázen," prosila ho., "Pověz mi, že to, co vidím, je fakt pravda!"

"Vůbec nejsi blázen, Táňo. Já to vidím taky. Viděl jsem to, už když jsem vytahoval nahoru toho prvního."

"Bože moj!" vydechla Táňa. "Vždyť je zelená!"

* * *

"Člověče, já si dobře pamatuju, jaký to byl pocit!" McCoy seděl v bytě Jima Kirka a vyhříval se u ohně. "Když jsem poprvé viděl na Vulkánu chirurgický zákrok, tak jsem nemohl být na medicíně dál než v prvním ročníku. Ni-kdy jsem nebyl na cizím světě a neznal jsem žádného Vulkance, se kterým bych si mohl promluvit. Řeknu ti, že jsem až do večera nedokázal zavřít ruku v pěst! Bylo to tak jiné! Čekal bys, že krev bude rudá, zatraceně, ať se v učebnicích píše co chce."

Byl večer. Kirk za sebou měl dlouhý den na Admiralitě. Spock měl být ještě několik týdnů venku s Enterprise, na jejíž palubě vtloukal kadetům do hlavy letové manév-ry. McCoy se jako obvykle dokázal cítit jako doma kdeko-li, kam se dostal. Vyprávěl Kirkovi o knížce Cizinci z oblohy a doufal, že u svého přítele coby amatérského historika vyvolá aspoň nějaký zájem.

"Každý jsme si prožili okamžiky cizoty s ostatními in-teligentními druhy, Kostro," řekl na to klidně Jim Kirk a upíral oči do ohně. Z jakéhosi důvodu mu byl tento rozhovor nepříjemný. "A bůhví, že se o tom napsala spousta pojednání, od článků v Xenopsych Today až po ty mezidruhové biologické texty, které nás tak zajímaly, když jsme byli kluci. Podle toho, co mi povídáš, ta tvoje knížka spadá někam doprostřed."

McCoy nelibostí zakmital obočím.

"Od člověka, který to ani nečetl, mi to přijde jako po čertech silný odsudek."

"Ani to nemám v úmyslu číst," opáčil Kirk docela roz-tomile. "Zrovna tohle období mě příliš nezajímá. Nikdy mě nezajímalo. Nevím proč, ale je to tak. Mám ti do-lít?"

"Nevíš, oč přicházíš, hochu!" zabručel McCoy a bed-livě pozoroval stoupající hladinu bourbonu, který mu Kirk naléval.

"Pamatuji si na tu poslední knížku, kterou jsi mi tak doporučoval," řekl Kirk. Milý pan doktor měl dole na planetě mnohem víc volna na čtení - to byla jedna z je-ho krotších zálib - než při dvojitých službách na ošetřovně při pobytu ve vesmíru. "Měl jsem z ní několik týdnů noční můry. Víš, co mám na mysli - jmenovalo se to Poslední odraz?"

"Konečný odraz," opravil ho McCoy. "Zatraceně, Jime, ty začínáš nějak měknout! Nepovídej mi, že to nebylo, jedno z nejlepších dokumentárních dramat, která jsi kdy četl. Snad nechceš říct, že ses u toho nebavil?"

"Bylo a bavil," přiznal Kirk. Jenom se mi vůbec nelíbily myšlenky, které mě napadaly po přečtení té knížky."

"Například?"

"Například, že ve skutečnosti vůbec neexistují Hodní hoši a Zlí kluci. Jenom se spousta lidí skoro přetrhne, aby udělali to, o čem jsou přesvědčení, že je správné. A taky jsem si uvědomil, jak je historie křehká."

Nabral zhluboka dech, což dělával vždycky, když se chystal pronést jeden ze svých poetických monologů. McCoy se pohodlněji usadil a nechal ho, ať vypráví, co se mu líbí. Kdyby se to tomu chlapovi dovolilo, tak by až na opravdu zatraceného paličáka dokázal ukecat každého k čemukoli.

"Musel jsem myslet na to, jak může jedinec někdy změnit běh dějin," spustil Kirk. "Vezmi si, že kdyby Krenn byl běžný, stereotypní Klingon, jak by se dalo čekat, anebo kdyby Tagore byl méně lidský, mohli jsme se navzájem zničit už před mnoha roky. Četl jsi o tom určitě všelijaké knížky, a tak si uvědomuješ, jak je celá společenská struktura nestabilní. Nebo ty staré teorie, že kdyby se býval nenarodil Hitler, nebyla by vypukla druhá světová válka. Anebo že bez Khan Singha by nebylo třetí války..."

"...a kdyby nezastřelili arcivévodu v Sarajevu, nebyla by první válka ani důvody pro ty dvě další," vmísil se mu McCoy do řeči. "Blbost! Jime, přece nevěříš všem těmhle žvástům? Válka je způsobem existence lidstva od doby, kdy jsme slezli ze stromů, ať by Hitler byl nebo nebyl. Celá teorie o katalyzačním poslání jediného člověka v dějinách je pěkná slátanina!"

Kirk pokrčil rameny. "Nejsem si tím tak jistý. Někdy se zdá, že velmi mnoho závisí na skutečných maličkos-tech. Stačí jedna drobná nehoda, jedno slovo, které někdo neřekl, jediné špatně pochopené gesto a celá struktura se zhroutí. Když pomyslím na to, jak obrov-skou moc máme v rukou, a jak málo zdravého rozumu, tak dostávám husí kůži."

"Což je přesně ten důvod, proč by sis tu knížku měl přečíst, Jime," prohlásil McCoy. "Zabývá se jednou neho-dou, o které jsme zatím nevěděli ani já ani ty. Jde o náš skutečně první kontakt s mimozemským životem, o kte-rém nemluvila žádná učebnice, a jak jsme to všechno málem zfušovali tak, že bychom možná už nikdy nedo-stali druhou příležitost. Schoulili bychom se v našem malém izolacionistickém hnízdě, natáhli bychom si přes hlavu deku a nechali dějiny i celou Federaci proletět kolem bez povšimnutí."

"Tohle neberu, Kostro," zavrtěl Jim Kirk hlavou a ob-cházel místnost, aby natáhl ty ze sbírky starožitných ho-din, které se musely pravidelně večer natahovat. "Dělá to na mě dojem nějaké velké kachny."

"Když se zamyslíš nad tou dobou, o které se v knížce mluví, tak ani ne," namítal McCoy. "Země nebyla ještě ani padesát let po Khanově válce a teprve se začínala považovat za sjednocený svět; a neobešlo se to bez velkých nesnází. Pořád ještě žili lidé, kteří ve válce ztratili celé rodiny a přátele a nikdy se z toho nedokázali vzpa-matovat, řada měst byla ještě v ruinách a mezi lidmi hořelo mnoho touhy po pomstě a odplatě. Podle toho, jak se na to díváš, tehdy šlo buď o nejlepší nebo o nejhorší dobu pro to, aby nám sem spadla z nebe parta mimozemšťanů."

"V době, kdy Amity našla tu vulkanskou loď, která bezmocně trčela kousek od Neptunu, to všechno už bylo za námi," řekl Kirk a přitom nastavoval zvlášť svéhlavé vysoké sloupkové hodiny, takže lékaře poslouchal jen na půl ucha. "Už jsme byli u Alfy Kentaura..."

"Ty jsi sakra neposlouchal ani slovo z toho, co jsem říkal, že?" zavrčel znechuceně McCoy. "Tohle se přihodilo o celých dvacet let dřív než to, o čem mluvíš ty!"

Kirk znovu rozhoupal kyvadlo prastarých hodin, zavřel prosklená dvířka a zamračil se.

"Cože?"

"Ta vulkanská loď spadla na Zemi v době, kdy výprava k Alfě Kentaura měla před sebou ještě tři roky cesty tam! Mluvíme o podsvětelné rychlosti, víme? Posádka mířící ke Kentaurovi neměla ani páru, že tam najdou vyspělou civilizaci, neměla nejmenší představu, co tam vůbec najde. Šlo ještě o temný středověk mezihvězdných letů, ale je tady jeden zajímavý moment: lidstvo zhruba od roku 1970 vysílalo radiové zprávy k jiným světům a taky naslouchalo, jestli nepřijde odpověď! Aktivně jsme hledali kontakt s mimozemšťany, ale chtěli jsme ho jenom podle našich podmínek. My jsme museli být ti agresoři. Nám se zdálo zcela v pořádku vyletět z naší soustavy a najít je - ať to byl kdo chtěl - tam venku, ale bože chraň, kdyby si oni dovolili šlápnout nám přes práh bez toho, že by napřed slušně zaklepali. Co hůř, nejen že divně vypadali a divně mluvili, ale taky měli tak podrazácké zvyky jako číst lidem myšlenky a potlačovat v nich emoce a žít v porovnání s námi prakticky věčně, taky byli silnější a chytřejší a znali nadsvětelný pohon..."

Kirk se pomalu posadil, hrál si s krbovým nářadím a hleděl do ohně.

"K prolomení bariéry rychlosti světla došlo zásluhou Zeframa Cochrana," prohlásil paličatě, jako by se jeho slova měla někde tesat do kamene.

"Jistě, ale jen pokud jde o lidskou techniku, víme?" opravil ho McCoy. "Vulkanci už nadsvětelný pohon měli."

"To není možné."

"Myslíš? Byli v kosmu o stovky let dřív než my. Nesly-šel jsi náhodou některou ze Spockových lekcí o našem etnocentrismu, že i když jsme my něco neznali, nezna-mená to ještě, že to jinde neexistovalo? Kolik rozvinutějších druhů jsme od té doby objevili? V tom je právě jádro pudla, Jime, a obrovský význam té knížky. Náš pohled na načasování těch událostí nebyl správný. Pří-běh lodi Amity byl dobrou krycí legendou. Hrdinní po-zemšťané zachraňují zraněné mimozemšťany z jejich poškozené lodi a tak dál. Ale právě ty bys spíš než kdo jiný měl vědět, že historie lidstva málokdy běží tak hlad-ce. V době událostí kolem Amity už jsme byli na kontakt připravení. O dvacet let dřív bychom Vulkance anebo kohokoli jiného nejspíš upálili jako čarodějnice anebo bychom je s dvojkou v ruce naháněli po kukuřičném poli, stejně jako ve kterémkoli předcházejícím století. Ani Vulkán ani Země nic takového nechtějí připustit, ale je to tak. Proto o té události museli všichni mlčet až do vydání téhle knížky."

"Říkáš, že Země a Vulkán jsou řadu let spojení v jaké-si - konspiraci - kvůli zachování takového tajemství?" zadumaně protáhl Kirk a odmítavě zavrtěl hlavou. "Promiň, Kostro, ale teď už ti nevěřím ani slovo."

"Vulkanské archívy byly nepřístupné až do smrti po-sledního z těch, kteří tehdy přežili," vysvětloval trpělivě McCoy. "Nebylo na tom vůbec nic konspiračního. Na základě pověřovacích listin byla doktorka Jen-Saunorová první osobou - a také jediným člověkem - kterému bylo dovoleno v nich pátrat. Pokud jde o pozemskou stranu problému, všechny tehdejší záznamy se tajuplně někam ‚založily. Vládní záznamy sežraly počítače, svědci skončili pod zemí, prostě obvyklá historie."

"To bych ještě mohl připustit," řekl Kirk. "Ale nevě-řím tomu, že by archívy na Vulkánu byly zapečetěny. Zdá se mi to... netypické. Copak se o pravdě neříká, že by měla být přístupná všem?"

"To ovšem neplatí v případě, že pravda působí nepříjemnosti oběma stranám," opáčil McCoy. "S výjimkou několika málo lidí, kteří se snažili pomáhat, většina lidstva se při té události chovala jako hysteričtí pitomci nebo nezvedení kluci. A Vulkance těžko mohlo těšit, kdyby se o určitých detailech té záležitosti museli vyjadřoval ne tak docela pravdivě."

"Ovšem jen podle tvrzení té autorky," poznamenal Kirk suše. "Ona je jediná, kdo vulkanské archívní materiály viděl, a nikdo na celé Zemi nezná nic, čím by její tvrzení mohl vyvrátit. Ani se nedivím, že její knížka působí tak kontroverzně. Nechci o ní rovnou prohlásit, že je to nestydatý podfuk, ale řekněme, že je to ‚dovedný padělek. Fikce, která se vydává za skutečnou historií Jako ta knížka Starověcí astronauti, která vyšla před pár stoletími."

"Počkej moment..." zavrčel McCoy.

"A ještě jedna věc," Kirk se nedal vzít slovo. "Ten její románový styl. Reprodukuje dialogy tak, jako kdyby byla v místnosti, když se to dělo..."

"Co je špatného na tom, že se snaží dějiny popisovat přístupně?" namítal McCoy. "Tu knížku může číst každý od desítiletého děcka po admirála Flotily a bude jí rozumět. A dialogy, jen tak mimochodem, jsou převzaty z deníků vulkanských účastníků té události. Nepochybuji, že z osobní zkušenosti víš, že jakmile Vulkanec něco řekne nebo slyší, už to nikdy nezapomene."

"Připomíná mi to situaci, jako kdyby někdo studoval Hannibalovy válečné výpravy z pohledu jeho slonů," prohlásil Kirk. McCoye ta poznámka vůbec nepobavi-la.

"Ty vůbec nemáš rád, když se někdo snaží změnit tvoje předem hotové názory, že, ty starý dinosaure?" poškádlil Kirka. "Nelíbí se ti, že někdo ohrožuje pravdivost tvé oblíbené kapitolky ze staré učebnice historie. K stáru za-číná být

děsně konzervativní, admirále. A to není dob-ře, víš to?"
"Nedáš si kávu?" zeptal se Kirk nevinně a potlačil zív-nutí.
"Takovou, jakou děláš ty, rozhodně ne!" zabrblal McCoy. "Ke kávovému zrnu se dostala nejblíž tak ve slov-níku. A to pod heslem ‚kejda, víš?"
"No, nevadí, já si dám." Kirk zamířil do kuchyně a stis-kl jediný předvolený knoflík na servírovacím automatu.
"To je směšné," doneslo se k McCoyovi.
"Co to?" zeptal se doktor, zahleděný na světla přísta-vu.
"Řekněme, že bych něčemu z toho věřil," řekl Kirk na cestě z kuchyně, a při tom upíjel něco, co bylo aspoň horké, "ale pozor - neříkám, že věřím! Máme tu dva Vulkance, kteří uvízli na Zemi o dvacet let dřív, než bylo vhodné. Loď je neopravitelná, takže zůstali vydaní na milost a nemilost lidem a jejich primitivní technice. Jak by se dostali domů?"
"Já jsem neříkal, že se dostali domů," opáčil McCoy.
"Snad mi nechceš tvrdit, že strávili zbytek života tady na Zemi!"
"Ne, nic takového ti vykládat nechci. Já už ti totiž neřeknu vůbec nic, zatraceně!"
"Jako bych je viděl, když podávají žádost o přidělení mezihvězdné lodi," pošklebo val se Kirk. Jinak by si mu-seli přistřihnout uši a asimilovat. Nedovedu si předsta-vit, jaký horší osud by mohl Vulkance první generace postihnout. Anebo o tom ta tvá obdivovaná historička vůbec nemluví?"
McCoy mu na otázku neodpověděl, jen nasupeně zabručel:
"Je čas, abych šel. V šest ráno mám konzultaci a celé dopoledne musím strávit v ordinaci."
Kirk se pokusil zastoupit mu cestu ke dveřím a myslel to jenom napůl žertem.
"No tak, Kostro, řekni mi to. Co se s těmi Vulkanci stalo?"
McCoy vytáhl z kapsy disk se svou kopií Cizinců z oblo-hy a podržel jej před Kirkem, jako by ho chtěl trápit. "Proč si to nepřečteš sám, když to chceš vědět?"
Kirk vzal do prstů lesklý plastový kotouček a díval se na něj; chybělo málo, aby si jej nechal. Na epoše prv-ních kontaktů ho vždycky něco zneklidňovalo, možná právě ta věc, o které McCoy klábosil celý večer: jakýsi vrozený Murphyho zákon, díky kterému lidé dokáží zka-zit všechno, nač sáhnou. Pomyslel na izolovanou Zemi, osamocenou ve vesmíru plném velkých neznámých. Žádná Federace, žádná Hvězdná flotila. Žádný polovulkanský první důstojník, který se navíc stal jeho příte-lem...
Kirk vrátil disk McCoyovi. "Díky, radši ne, Kostro. Možná někdy jindy."
"Tvoje chyba!" zabručel McCoy a protáhl se kolem něho ke dveřím. Já jedu domů, abych zjistil, co se teh-dy stalo!"

DVA

"Před odhalením zničit!"
Tak zněl axiom, vypálený do duše každého velitele průzkumné lodi. Nicméně žádný velitel nemohl odletět na průzkumnou výpravu, která ještě nedávno zname-nala desítky let v kosmu, aniž by vykonal formální návštěvu u prefekta, který mu tatáž slova opakoval. Mohlo by se zdát nelogické opakovat něco, co každý znal jako prvotní článek své profese, ale přece se to stále vyža-dovalo.
"Před odhalením zničit."
Tak zněl konečný výtažek z pravidel, jež sestavil TKahr Savar, který jako první zastával úřad prefekta pro kosmické výzkumy od jeho vzniku před 170,15 roky. Ke stejnému postulátu je možné dospět i z filozofie IDIC, jak plyne ze Surakových spisů, vytvořených dáv-no před dobou, kdy bylo možné s takovým průzkumem vůbec začít.
"Není nám dovoleno," napsal prefekt Savar před mnoha lety v prohlášení, kde objasňoval své záměry po převzetí této funkce, "jakkoli projevovat nějaký vliv na normální chod událostí na každém světě, který při svých cestách budeme pozorovat. Sociopolitické ná-sledky takové intervence by byly příliš vážné."
Následující studium těch blízkých světů, kde se vy-vinula vyspělá civilizace, potvrdilo moudrost Savarových pravidel. Například se zjistilo, že obyvatelé jed-noho z takových světů, s modrou pokožkou a tykadly, založili svou kosmologii na komplexním polyteizmu, který prohlašuje jejich solární systém za celý vesmír. Konfrontovat je s živoucím důkazem existence cizích inteligentních druhů - jedinců se špičatýma ušima, ze-lenou krví a vůbec ve všech směrech odlišných - by znamenalo uvrhnout je do možná nenapravitelného teo-logického zmatku.
Dalším případem byli prasatům podobní obyvatelé systému 61 Cygnus - navzdory vlastní nedlouhé his-torii kosmických průzkumů byli druhem nápadně xenofobním, nakloněným k násilnostem, když se jakkoli zpochybnilo jejich přesvědčení, byť sebemylnější. Ko-munikace s takovými druhy by mohla pouze provoko-vat násilí, které se Surak snažil z povahy svého lidu vymýtit.
A i když obyvatelé soustavy Solu byli vysoce rozvi-nutí, různorodí, otevření novému a neznámému a přes sedmdesát jejich let vlastně sami aktivně hledali spo-jení s jiným inteligentním životem, teprve nedávno po sérii globálních válek dospěli k míru sami mezi sebou. Jakékoli ohrožení jejich křehkého míru zvenčí bylo ne-přípustné.
"Je naším účelem sledovat tyto světy a očekávat dobu, kdy bude možné uskutečnit první kontakt, aniž bychom jejich obyvatelům dali nejmenší důkaz o tom, že existujeme," uzavíral Savar svou deklaraci. "Proto každá loď, která by zůstala bezmocná uvnitř obydle-ného systému, musí sebe samu zničit dřív, než tamní druh objeví její existenci. Před odhalením zničit."
Před odhalením zničit. V následujících letech k tomu nikdy nedošlo, přestože všechna průzkumná plavidla byla vybavena autodestrukčním zařízením, které byl každý velitel připraven v následujícím okamžiku aktivovat.

Před odhalením zničit. Tak znělo první pravidlo vulkanské Směrnice číslo jedna.

Velitelka T'Lera, jež byla přímým potomkem právě onoho prefekta Savara, který tato slova napsal, stála před současnou prefektkou a očekávala poslední roz-kazy před odletem.

"Rozhodnutí velitele o složení posádky je pochopi-telně jenom na něm..." začala prefektka T'Saaf s oči-ma upřenýma na soupis posádky, který ležel na stole před ní.

.....nicméně prefekt má plné právo přeptat se mě na
nejméně dva z těch, které jsem tam zařadila," dokonči-la T'Lera za ni a znělo to možná nepatrně prudčeji, než bylo přiměřené situaci. "Jsem připravena k diskuzi."

T'Saaf zvedla oči ze seznamu a podívala se do tvá-ře ženy, která stála před ní, zahalené neproniknutel-ným výrazem. Říkalo se, že T'Lera splnila předpokla-dy pro jmenování prefektkou ještě dřív než ona, ale funkci odmítla, protože dala přednost kosmickým dá-lavám, kde strávila většinu života. T'Saaf si tvář velitelky pozorně prohlížela. I ve středních letech byla vel-mi krásná. Z očí jí bylo znát, že ji neomámilo nic z toho, co se váže k životu na planetě, a že patří k těm, kdož stále něco hledají někde jinde a daleko, a prefektka do-cela chápala, proč tato žena její funkci nepřijala. Díky tomu na ni padly povinnosti, pro jejichž plnění by jinak byla velitelka dokonale připravená, ale odmítla je. T'Saaf by si s ní skutečně ráda popovídala o svobodách, které si T'Lera kdysi vyvolila místo úřadu prefekta.

"Volba T'Kahr Savara jako historika výpravy..." za-čala prefektka.

"...vychází z jeho vlastního přání, prefektko," odpo-věděla T'Lera. Pro jednou zaostřila oči na něco, co měla těsně před sebou. "Můj otec je starý. Už mu mnoho let nezbývá. Pokud si přeje strávit je ve službě, záleží to po mém soudu plně na jeho rozhodnutí."

"On toho už přece odsloužil mnoho," poznamenala prefektka T'Saaf. "V kosmickém prostoru i ve svém úřadu strávil obětavou službou spoustu let. Není po-třeba, aby ještě dál sloužil."

Na to se odpovědi nedočkala. Skutečné důvody, kte-ré vedly T'Leru a Savara k takovému rozhodnutí, byly poněkud jiné než ty, které byly řečeny.

"Osvědčil ho jeho léčitel jako schopného pro tako-vou výpravu?" zeptala se T'Saaf.

"Absolvoval tuto cestu třikrát ještě před překonáním hranice rychlosti světla," připomněla jí T'Lera, aniž by přesně odpověděla na položenu otázku. "Strávil šest desítek let svého života v prázdnotě mezi hvězdami. Je naprosto logické předpokládat, že takový způsob života mu vyhovuje mnohem lip než pobyt na povrchu planety."

"Nicméně pokud by nebyl schopen adekvátně plnit své povinnosti člena posádky..."

T'Saaf větu nedokončila. Předpoklad, že by se její předchůdce mohl těšit horšímu než ideálnímu zdraví a chyběla mu síla, byl možná krutý, ale jeho logika by-la nezpochybnitelná. Posádka průzkumné lodi měla k dispozici jenom značně omezený prostor a zásoby potravin byly přísně limitovány. Každý člen posádky bude muset pracovat na hranici svých schopností, a nikdo, dokonce ani bývalý prefekt, nemá právo se účastnit takové výpravy jako pouhý cestující.

"Budoucnost nezná nikdo," opáčila T'Lera, i když to nevyznělo jako nějaká omluva. "Savar si je napro-sto dokonale vědom své odpovědnosti ke zbytku po-sádky. Bude nést všechny důsledky svého rozhodnu-tí."

Od jiného by to mohlo vyznít prosebně, T'Lera pou-ze vyřkla rozumný argument.

"Jestliže můj otec touží ještě jednou naposled vyko-nat tuto cestu..."

"Ještě naposled?" zopakovala prefektka T'Saaf. "A co když se nevrátí?"

"Jeho žádost zahrnuje i tuto možnost," odpověděla T'Lera. Na kratičkou chvíli uvolnila ztuhlé držení těla, aby své žádosti dodala tolik osobního zájmu, kolik byla schopna. "Nezbývá mu příliš života a tady na planetě ho nedrží vůbec nic. Člověk, který žil ve ves-míru, je předurčen k tomu, aby ve vesmíru také ze-mřel."

T'Saaf na to neřekla nic, ale zabořila pohled do očí velitelky výpravy, až ji donutila soustředit se na oby-čejné věci, nevzdalovat se těm, kteří jsou svázáni s rodnou planetou, jsou pomíjiví a osobní.

"Já tu odpovědnost přijímám," řekla T'Lera, kterou nebylo tak snadné zastrašit. Oči zvyklé pátrat ve hvězd-ných dálkách se při pohledu na krátkou vzdálenost zdály ještě pronikavější. "Už kvůli mému otci."

"Kaiidth!" svolila T'Saaf a T'Lera alespoň v tomto směru prosadila svou.

* * *

Joši s Táňou pluli s křídlovým člunem k agrostanici beze slov. Zdálo se, že pro takovou mimořádnou si-tuaci ještě přiměřená slova ani nevznikla.

Joši kormidloval jednou rukou člun a mířil kolem obvodu ohrazených chaluhových polí k jednomu z pří-stupových lan, která jako loukotě kola vycházela od pomyslného náboje, kterým byla jejich stanice. Ne-spouštěl oči z horizontu. Na ruce, kterou svíral kormidelní kolo, mu bíle vystupovaly klouby, druhou měl zaťatou a položenou v klíně.

Táňa byla dole u svých pacientů, dřepěla na bobku na palubě mezi palandou, na které ležel muž, a nosít-ky, na něž položili ženu. Teď už věděla, co jsou zač (anebo si aspoň myslela, že to ví), a nemohla v sobě sebrat odvahu k tomu, aby na ně znovu sáhla.

Stejně se jich dřív nebo později budeš muset dotý-kat, domlouvala si v duchu. Jsi přece zdravotník, je to tvoje práce. Co až je dostaneme na stanici?

Ponořila zakrvácené ruce do moře až po lokty a ne-chala je viset přes bok až do chvíle, kdy Joši znovu vytočil motor do obrátek a člun se zvedl na křídle nad hladinu. V pokožce pořád jako by cítila mravenčení z prožitého šoku a měla dojem, že nikdy nedokáže umýt ruce tak, aby se cítila čistá. Nyní se přinutila vzít ze zdravotní brašny chumáč sterilní gázy, navlhčit jej stu-denou vodou z lodní kuchyňky a otřít krev z klidného obličeje zraněné ženy, přičemž si dávala velký pozor na to, aby jí neulpěla ani kapka na rukou. Až dorazí do sta-nice, tak se pořádně vydrhne a vezme si rukavice a...

Dokončila svou práci, zahodila gázu do odpadků a při-tom se snažila příliš nedívat do podivné ženské tváře, která ji tak hluboce rozrušovala. Cizinka měla roztříštěný nos, krvácely jí dásně a měla uvolněných několik zubů, nejméně

jednu lícní kost zlomenou a v místě nárazu měla tvář rozbitou a oteklou. Podle povahy zranění Táňa usou-dila, že musela při dopadu lodi do moře narazit na kormidelní konzolu. Nic podobného Táňa ještě nikdy neviděla. Neděsil ji ani tak rozsah zranění jako reakce mimozemš-ťanů na ně.

Mimozemšťané, pomyslela si Táňa. No dobře, a jak jinak bych jim měla říkat? Prostě jsou to mimozemšťa-né, dokud mi někdo neřekne, jak se správně jmenují.

Mimozemšťanka, na rozdíl od svého mužského pro-tějšku, byla po většinu času alespoň napůl při vědomí a bolest zlomených obličejových kostí a popálenin dru-hého a třetího stupně podobných těm, jaké utrpěl mla-dík, musela být příšerná. Ale kromě toho, že ji zlome-ný nos nutil dýchat mezi zpustošenými a opuchlými rty, nevydala ani hlásek. Pohybovala pouze očima. A její oči...

Díky otoku na tváři je měla stažené do pouhých škví-rek, ale dokud byla při vědomí, měla je neustále ote-vřené - byly černé jako smola, jejich pohled byl ostrý jako laserový paprsek a Táňa z nich měla dojem, že jsou mrazivé. Žena je upírala do nějakého vzdáleného bodu kdesi za Táním ramenem a Táni se z nich dě-lalo nanic. Kdyby je tak někdy upřela přímo na ni...

Táňa se zachvěla a radši se začala věnovat mladíko-vi, který měl naštěstí oči zavřené. Táňu brnělo v koneč-cích prstů, ale přece se přinutila vztáhnout ruku a jemně mladíka několikrát plesknout po tváři, takže ho probrala do poněkud méně hlubokého bezvědomí. Když se jeho stav zase stabilizoval, sedla si na paty a prohlížela si ho.

Musela připustit, že je pěkný. Dokonce i když mu popáleniny hyzdily třetinu obličeje (další měl na rukou a byly dobře vidět dírami propálenými do uniformy), byl hezčí, bůh jí odpusť, než Joši. Tvář pod nazlátlou pokožkou jako by měl složenou ze samých plošek a úhlů, měl husté a dlouhé černé řasy a černé vlasy jí na opatr-ný dotek připadaly jako hedvábí. Skoro by dokázala za-pomenout, že krev pod zlatou kůží je zelená - tak ji náhle očarovala jeho exotická vzhůru vytočená obočí... a uši.

Ovšem, uši. Napřed si myslela, že je to výsledek nějaké kosmetické úpravy, jako třeba na Zemi bývalo zvykem si propichovat kůži, ale při bližší prohlídce ne-dokázala najít žádné jizvičky po chirurgických zákro-cích a zahrocení horního oblouku ucha bylo naprosto přirozené. Ty uši tak zkrátka samy narostly.

Táňa stále dřepěla na bobku a pokoušela si předsta-vit celou rasu bytostí jako on. Možná je jich plná plane-ta, celý planetární systém, celá galaxie. Ráda by vě-děla, co si asi budou myslet o lidech, bizarních tvorech s červenou krví a kulatýma ušima.

Náhle ji zamrazilo, protože si uvědomila, že mimo-zemšťanka, která stále lapala opuchlými rty po vzdu-chu, se dívá přímo na ni. Táňa by nejradši vyskočila a utekla (jenže kam by asi tak utíkala, když je na kříd-lovém člunu uprostřed Pacifiku?) nebo se někam schovala, jen aby unikla pohledu laserových očí. Ale právě v té chvíli zamířil člun nosem k přístavišti, motor umlkl a Joši na ni docela zbytečně zavolal: "Tak jsme tady!"

* * *

"Na základě vykonaných služeb by T'Kahr Savar mohl žádat a také by dostal místo v expedici i bez toho, že bys za něho intervenovala," řekla prefektka T'Saaf velitelce se zvláštním důrazem. Jen ať si ta pyšná dáma uvědomí, že výjimku udělala kvůli tomu, kdo a co byl její otec, ne ona. "Ale volbu Sorahla za navigátora vý-pravy nelze akceptovat."

"Na základě čeho, prefektko?" T'Lera už znovu mlu-vila tím úsečným, téměř ironickým tónem. "Protože do-sud nemá důstojnickou hodnost anebo proto, že je to můj syn?"

"Máme šest důstojníků v požadované hodnosti a stej-ně kvalifikovaných jako je on," opáčila T'Saaf, a aby se vyjádřila k oběma možnostem nadhozeným velitelkou, dodala: "Nepotismus je nejenom nelogický, ale může v tomto případě být i krajně nebezpečný!"

Označení jejího jednání za nepotismus bylo těžkým obviněním, protože v sobě zahrnovalo jak podezření z favoritismu, tak pochyby o dostatku soudnosti. To byla dvě stejně závažná provinění proti velitelskému kode-xu i proti vulkanskému pojetí cti. T'Lera ale nepřipusti-la, aby ji to nějak rozptýlilo. Dobře znala metody T'Saaf a byla na její triky připravena.

"Škoda, že se prefektka neseznámila s dodatkem mé předletové zprávy." Musela vynaložit značné úsilí o zachování sebekontroly, aby jí hlas nesklouzl za hra-nice slušnosti a neuchýlila se k nepokryté ironii, ne-li sarkasmu. "Zjistila by v něm, že z těch šesti důstojníků v požadované hodnosti, jejichž schopnosti se vyrov-nají nebo překonávají schopnosti Sorahlovy, jsou čtyři už přiděleni do posádek jiných lodí, jeden je na dovolené a šestým je Selik, který už je zařazen v mojí posád-ce jako astrofyzik a kartograf. Byl to právě on, kdo mi navrhl Sorahla jako nejslibnějšího ze starších kadetů, abych ho vybrala do posádky."

Prefektka se ani nenamáhala na dodatek podívat; věděla, že v něm bude přesně to, co jí právě T'Lera řekla.

"A pokud jde o hodnost..." pokračovala T'Lera. Člo-věk by to nazval sypáním soli do rány; Vulkanci po-dobnou metaforu nemají. "Uctivě prefektce připomí-nám, že to je pouhá technická záležitost. Slavnostní vyřazení starších kadetů se bude konat šest dní po optimálním datu našeho odletu. Mám snad odlet lodi odložit o těch šest dní, což by mohla být velice nebez-pečná prodleva? Nebo mám svou posádku připravit o nejlepšího navigátora, jaký je nyní k dispozici, proto-že mu na uniformě chybí hodnostní označení?"

Nehodlala unavoval T'Saaf historkou o tom, jak ona sama provázela otce na jeho druhé cestě do systému Sol III, když byla ještě dítě. T'Saaf by na to řekla, a plným právem, že tehdy platila méně přísná pravidla a že pre-fekt Savar měl možnost využít jistých privilegií, která už dávno neplatí. Že T'Lera odletěla z Vulkánu jako napůl zformované jedenáctileté dítě a vrátila se o dvě desetiletí později - tak dlouho před pokořením rychlosti světla trva-ly mezihvězdné lety - jako dospělá a mezi svými vrstev-níky unikátní žena, protože dospívala v prázdnotě kos-mického prostoru, to bylo evidentní. Rodná planeta už si ji nikdy docela nepřivlastnila a byl to pro ni dar i prokletí současně.

Chce snad stejný osud připravit i svému synovi?

Ale Sorahl je starší, je mu devatenáct, a po prolo-mení bariéry rychlosti světla může průzkumná loď do-sáhnout oběžné dráhy Země za deset dnů, ne za deset let. Celá cesta včetně mapování a výzkumu bude zá-ležitostí několika měsíců. A to není totéž.

Ovšem to všechno byly věci velmi osobní a nic z to-ho nemuselo T'Saaf, která je připoutaná ke svému sto-lu, k této planetě a starým konvencím, vůbec zajímat. Zůstával nevyvratitelný fakt, že Sorahl je plně kvalifikovaný a schopný a že si velitelka přeje, aby letěl v je-jí posádce. O dalších okolnostech se při této oficiální příležitosti mluvit nemohlo - že velitelka také touží své-mu synovi ukázat to, co jí ukázal prvně její otec, aby pochopil, že existují hodnoty, které se dají najít jen v tom, co se mylně nazývá prázdnota mezi hvězdami, jejíž povahu nevystihnou žádná slova, a že na cizích světech, které jsou tak rozličné a krásné jak předpově-děl Surak, je stále co objevovat, mimo jiné i to, že jsou také velmi odlišné a špinavé a nedokonalé, ale je ne-smírně fascinující pozorovat, jak se snaží dosáhnout dokonalosti.

T'Lera však stejně bude muset svou vůli prosadit proti vůli T'Saaf.

"A co když nastane nezbytnost, abys reagovala podle Směrnice číslo jedna?" zeptala se prefektka T'Saaf. Byla to její poslední námitka a velitelčinu odpověď na ni znala předem.

Před odhalením zničit. T'Lera měla pocit, jako by toto pravidlo vstřebávala už s mateřským mlékem.

"Není mi dáno, abych porušovala to, co nás učil Su-rak a co můj otec Savar s takovou námahou přetvořil do právní normy," odpověděla klidně T'Lera. "Velitel přijímá odpovědnost za životy celé své posádky, ať jsou v ní pokrevní příbuzní nebo ne. Já tuto odpovědnost přijímám a zachovám se podle ní."

V následující chvíli už velitelka T'Lera procházela krychlovou budovou prefektury na cestě do Akademie, aby dobrou zprávu oznámila svému navigátorovi osob-ně. V její chůzi nebylo znát nejmenší úlevu, žádný po-cit triumfu. Tím, že se dohadovala o schopnosti svého otce a kvalifikaci syna, jen přidala další závaží k už tak těžkému údělu každého velitele průzkumné lodi. A ona, na rozdíl od všech ostatních, nesmí při svém poslání selhat.

* * *

"My se z toho musíme nutně zbláznit!" mumlala Táňa rozzuřeně, když přenášeli mladíka do stanice a uklá-dali ho v ložnici na vodní lůžko. "Tenhle má otřes moz-ku, možná hodně vážný, a moje přístroje mu nedokáží naměřit žádný nitrolební tlak. Měli by pro něho přiletět záchranáři, jinak mi tady taky může umřít. Ta druhá zase ztratila ohromnou spoustu krve a bude potřebovat chi-rurgickou rekonstrukci obličeje. Co budeme dělat? Ne-můžu přece..."

"Taťáno!" Joši byl udýchaný, ale spíše z obav než z námahy, a nervy měl napnuté jako struny. "Teď už je pozdě myslet na něco takového! Už jsme se do toho namočili. Tak se hleď rychle sebrat!"

"Tak dobře," vypískla pokorně, což u ní nebylo zvy-kem. "Já to zkusím."

Copak se to s ní děje? Celý život snila o kosmických letech, o objevování nových planet. Při testech na si-mulátoru jen v několika disciplínách nedostala plný počet bodů a nechybělo mnoho, aby se dostala do výcvikového programu AeroNav. Místo toho si vybrala agronomii. Včera v noci jí všechno připadalo tak vzru-šující. Proč se teď bojí?

"Pojď mi pomoci s tou druhou," řekl Joši a zatahal ji za ruku. "Dělej!"

Tentokrát se oba rozhlíželi po obzoru, jestli neza-hlédnou nějaké návštěvníky.

Joši šel dolů napřed a vlastně se až teď poprvé po-řádně podíval na mimozemšťanku. Rozbitý obličej ho zdaleka nezarazil tolik, jak očekával, zato její oči na něho měly stejný účinek jako na Táňu.

"Neublížíme vám," zablekotal dřív, než se stačil za-razit. "Chceme vám pomoci."

Uvědomil si, co to dělá, a praštil se dlaní do čela.

"Blbče! Co to se mnou je? Vždyť mi nemůže rozum..."

Táňa viděla, jak se cizince pohnuly opuchlé rty a vy-šlo z nich jediné slovo.

"Rozu... rozumíme," vydechla a Joši ucítil, jak se mu ježí vlasy i chlupy po celém těle.

* * *

"Naším posláním je pozorovat," napsal někdejší pre-fekt Savar. "Vynaložíme všechno úsilí, abychom se vy-hnuli jejich dálkovým teleskopům a skenerům a aby-chom ničím neaktivovali jejich obranné zbraňové systémy, které mají všechny vyspělé světy namířeny proti obloze pro případ invaze.

Nepřiblížíme se víc než k oběžné dráze jejich vlast-ních umělých družic. Budeme studovat topografii je-jich světa, učit se znát jejich sídla a přírodní jevy na planetě. Budeme monitorovat obsah nosných vln, kte-rými spolu komunikují nebo které vysílají do vesmíru při pátrání po jiných civilizacích. Při analýze jejich vi-zuální komunikace se poučíme o jejich umění a kultu-ře, protože z toho můžeme poznat, jaké sami sobě při-suzují postavení ve vztahu ke svému světu.

Ale především musíme zvládnout jejich jazyky, pro-tože jak jinak bychom s nimi mohli komunikovat, až k tomu dospěje čas?"

* * *

"Rozumíme," řekla T'Lera v oficiálním standardním jazyce Země, jak jej shromáždily posádky předešlých průzkumných lodí z audiovizuálních programů, které Vulkanci řadu let zaznamenávali, nechávali počítačo-vě analyzovat, aby pochopili gramatickou strukturu, a uložili jej do univerzálních miniaturních tlumočníků. Tuto řeč se T'Lera už jako dítě učila od svého otce a mluvila jí docela plynně s otcem i ostatními pracovníky Mimoplanetární služby, ovšem ještě nikdy s ně-kým, pro koho byla rodným jazykem. "Rozumíme."

Promluvila jen kvůli tomu, aby rozptýlila obavy, kte-ré slyšela v hlase terranského muže, a úzkost, kterou vyčetla z tváří obou pozemšťanů, které se před ní vzná-šely a které viděla jen nejasně. Kdyby nebyla v šoku v důsledku utrpěných zranění a dlouhých hodin, které strávila ve vraku lodi, kdyby netrpěla takovou nejisto-tou ohledně Sorahlova stavu, mohla by lépe formulo-vat logický směr svého jednání a uvážila by skuteč-nost, že lidská zvědavost je stejně nekonečná jako zvědavost Vulkanců, a byla by ztícha.

"Vy mluvíte naší řečí!" zašeptal Joši, který nevěřil vlastním uším. "Ale jak je to možné?"

T'Leru postihla další ztráta vědomí, takže mu ne-mohla nic vysvětlit.

* * *

"Já bych si myslela," řekla Melody Sawyerová, jež se věnovala vizuálnímu pozorování z velitelské věže Delphina, který se trmácel po moři odpočinkovým tem-pem tří uzlů, "že by měli mít venku všechno, co doká-že letět nebo plavat a pátrat. Tedy pokud máme hledat to, co říkáš. Celosvětový poplach jako v těch starých dvourozměrných filmech o lidech z Marsu. Pamatuješ si na ten..."

V té chvíli byli s Nyerem na můstku sami. Jason ob-sluhoval skenery namísto palubní techničky, která si odskočila dolů na pozdní snídani, a Sawyerová prostě nedokázala být chvíli zticha.

"...ten, co jsme viděli jako děti na festivalu starých filmů? Jak tam kdesi u nějaké hory ve Wyomingu po-stavili hotovou vojenskou základnu, jen aby přivítali ta malá plešatá stvořeníčka s vyvalenýma očima, která přiletěla z nebe v jakémsi velkém starém blikajícím čemsi..."

Zapomněla, že by měla větu dokončit. Jason ji ne-poslouchal ani se nedíval na skenery, které tak pečlivě kalibroval, jen seděl a nesoustředěně dohlížel na horizont, jako by proti všem pravděpodobnostem doufal, že nenajdou to, o čem věděl, že tam někde je. A při-tom to byl jeden z těch důstojníků AeroNav, který dbal na čest a povinnost a který udělá i nemožné, aby to našel, když ho tam s tím úkolem poslali - lepšího by si AeroNav nemohl vybrat.

"Tak jak to přijde, Jasone?" vtrhla mu Melody drsně do myšlenek, až sebou trhl. "Jak to přijde, že jen my jediní se tady couráme, abychom to někde našli?"

"Protože čím méně lidí o tom ví, tím méně jich poz-ději bude muset jít na reedukaci," řekl Nyere a s malič-ko perverzní satisfakcí pozoroval, jak Sawyerová po té informaci vyvaluje oči.

"Chceš říct, že se pak budeme muset nechat vygumovat?" ujišťovala se s rukama zapřenýma v bok. "Tos přece sakra říkal!"

Ano, eufemismy mají své kouzlo! pomyslel si Jason Nyere. "Reedukování" nebo "vygumování" - ať tomu říká kdo chce jak chce, je to procedura, o níž se mluví v každém svazku předpisů AeroNav a která obnáší několik povinných hypnotických sezení, při kterých se zničí informace prohlášená za tajnou ze vzpomínek člověka, který už ji víc nepotřebuje. Je to přežitek sta-rých reakčních dnů, které Sawyerová tolik vychvaluje. Zvláštní, že právě ona se proti tomu tak ježí.

"Podej žalobu k nejvyššímu soudu," zabručel Nye-re.

Sawyerová vycítila, že pro tuhle chvíli bude lépe o tom dál nemluvit.

"Co řekneš posádce?" zajímala se.

"Povíme jim, že to byla rutinní záchranná operace. Troska satelitu s nedotčenou databankou."

"Myslíš, že na to skočí?"

"Neskočí. Ale pokud bude trvat radiové mlčení, mo-hou si o tom spekulovat, kolik se jim uráčí." Kapitán mrkl k šachtě schodiště, jestli už se technička nevrací zpátky. "A o tobě to platí dvojnásob. Rozhodně bychom neměli podstupovat riziko, že vyburcujeme někoho ji-ného, kdo třeba už našel to, co hledáme my."

Celkem zbytečně kývl hlavou směrem k agrostanici, jež ležela nějakých padesát kilometrů vlevo před přídí jejich lodi. Farmáři ze stanice na pěstování cha-luh byli jediní obyvatelé tohohle kusu oceánu; Delphinus byl zrovna na cestě k nim a vezl jim pravidelnou dodávku zásob, když přišlo hlášení s rozkazem priority jedna.

Sawyerová tiše hvízdla. Měla Jošiho a Táňu docela ráda. Jak ona s Jasonem, tak i ostatní z jejich desítičlenné posádky strávili ve společnosti dvou mladých agronomů pěkných pár dlouhých nocí uprostřed oceá-nu. Ale kdyby se do takovéto věci zamontovali civilové, a zvlášť kdyby chtěli svou vysílačkou informovat někoho na pevnině...

"Jakmile budeme v dosahu, nasadíme na vlnové dél-ky stanice Agro III odposlech," řekl v té chvíli Nyere, jako kdyby jí četl myšlenky. "Udělej si o tom ty sama podrobný obrázek, ať víme, co se v jejich koutku světa děje."

"Jasně, šéfe kapitáne!" řekla Sawyerová s poněkud nezvyklou čilostí.

Ozvaly se kroky na kovových schodech nahoru na můstek - vracela se technická od skenerů a zabránila jim v další debatě.

* * *

"Do systému Solu vstoupíme za 24,01 minut, veliteli," hlásila kormidelnice T'Preth. Ozvala se sotva hlasitěji než impulzní motory, jež ovládala konečky prstů.

(Jednalo se o vulkanské minuty, jejichž délka vy-chází z frekvence srdečního tepu Vulkanců a respek-tuje logiku desítkové soustavy, takže jedno sto vulkanských srdečních tepů se rovná jedné vulkanské minutě. V lidských podmínkách a podle standardní lidské časomíry bije vulkanské srdce 240krát za minutu, takže vulkanská minuta se rovná pětadvaceti standardním vteřinám a čtyřiadvacet vulkanských minut se rovná desíti standardním. V té chvíli ovšem ještě neexisto-vala žádná potřeba provádět tyto konverzní kalkulace. Hlášení T'Preth znamenalo pouze to, že jejich plavidlo přetne dráhu Solu IX, planety nejvzdálenější od cent-rální hvězdy, lidmi zvanou Pluto, v době ekvivalentní desíti pozemským minutám.)

"Rozumím," odpověděla velitelka T'Lera z velitel-ského stanoviště téměř stejně tiše jako T'Preth, i když z jejího hlasu se nikdy nevytrácel maličko ostrý tón. "Všem: stanoviště v pohotovosti za dvacet minut - přes-ně."

Ti, kteří už na svých pracovištích byli, přijali rozkaz mlčky. Na téhle ani na žádné jiné vulkanské lodi se nevedly žádné zbytečné hovory. Každý Vulkanec si na-devše cení ticha, přičemž cena mlčení možná není ni-kde patrnější jako při dlouhé cestě vesmírem v těsné průzkumné lodi ve společnosti šesti dalších bytostí, které mají rozdílné povahy.

V dobách před vynalezením nadsvětelného pohonu ti, kteří drželi dva roky trvající služby při letech trvají-cích dlouhá desítiletí, zatímco jejich druhové odpočí-vali v kryogenickém spánku, často omezili svou kon-verzaci na pouhou výměnu podstatných údajů. Starý Savar, možná právě podle zvyku z oněch dob, často nepromluvil i několik dní.

Jediný, kdo ještě nebyl u svého stanoviště, byl navi-gátor. Podle rozkazu své matky a dlouho před stano-venou dobou ukončil Sorahl své privátní studium, do kterého se zabral při jedné z obrazovek v knihovně, a zaujal své místo u

navigátorského pracoviště. Stopa rozpaků v jeho tváři však prozrazovala, že se v mys-li ještě neodtrhl od toho, co předtím studoval. Matka a velitelka si toho povšimla, ale neřekla nic. Namísto toho zasvětila chvíli volna tomu, aby si vší-mala výrazů v obličejích příslušníků své posádky. Z dlou-hého pozorování nabyla víry, že v každé tváři se při vrcholném soustředění objevuje jakási éterická krása. Ani teď její posádka nezklamala, ostatně jako nikdy dřív.

Posádka lodi byla skutečně špičková, vynikající: je-diný celek složený ze sedmi myslí; sedm různých osob-ností a množství vloh se proplétaly a spolupracovaly k dosažení jediného cíle. Bylo jich sedm a pracovali ja-ko jeden, jednota a rozličnost, přesně podle vulkan-ských ideálů. T'Lera patřila k nim a byla tím nadšená.

Především tu byl Selik, astrokartograf, neúnavný a me-todický badatel. Práce mu nahrazovala celý vesmír a zá-roveň obsahem jeho práce byl právě vesmír. Veterán, který už absolvoval sedm podobných výprav, byl nyní zabraný do konstrukce dráhy toulavé komety, která po-změnila gravimetrické údaje tohoto sektoru oproti jeho poslední cestě po stejné trase. Nahrbená úzká ramena i typické naklonění hlavy se stříbřitými vlasy svědčily pro to, jak hluboce je zabraný do své práce.

Vedle něho při komunikační konzole, stejně ponoře-ná do své práce, seděla T'Syra se světlýma očima, opravdová genetická rarita, která byla Selikovou man-želkou. Byly s T'Lerou vrstevnice a výborné kamarád-ky při všech cestách s výjimkou první. T'Syra měla na starosti monitorování a zaznamenávání všech radio-vých vln, které vycházely ze Země, a zachytávala je dokonce i v téhle vzdálenosti; napjatý výraz, s nímž naslouchala přicházejícím signálům, se v následujících hodinách příliš nezmění.

Průlet komety provázel hojný výskyt statické elek-třiny, která narušovala frekvence monitorované T'Syrou. Než ji Selik stačil upozornit na příčinu poruch, T'Syra už mu pokynem ruky naznačila, že o ní ví. Ko-munikace mezi těmi dvěma téměř nevyžadovala žád-ná slova.

Prefekt Savar od samého začátku propagoval myš-lenku, že při dlouhých vesmírných cestách by měli man-želé létat spolu, ne kvůli tělesným potřebám a sdílení fyzických intimností (protože v podmínkách letu průzkumnou lodí bylo i tak nemožné dosáhnout nějakého soukromí a Vulkanci se těmto věcem věnují mnohem zřídkavěji než lidé), ale protože dvě mysli spojené spolu od dětství jsou mnohem schopnější propojit se s myš-lením dalších členů posádky v rámci velitelské struk-tury. A tak patřili Selik s T'Syrou k sobě zrovna tak ja-ko vážná kormidelnice T'Preth a robustní hudebník a sociolog Stell, který ostatními neviděný, protože se-děl v obytné části lodi, nabízel ostatním pro rozptýlení kontemplativní melodie, které hrál na svou ka'athyru.

Je ironií osudu, pomyslela si "T'Lera, že jak iniciátor tohoto manželského principu sestavováni posádek, tak i jeho dítě vždycky při svých cestách létali sami. Co vedlo k odcizení Savara a té, která byla její matkou, po tom jí nic nebylo, a pokud jde o její rozvod se Sotirem, zakázala si, aby ji ještě někdy myšlenky na ty události zaměstnávaly. Sorahl je zatím ještě příliš mla-dý na to, aby se zabýval úvahami o zasnoubení.

Sorahl. Jako matka dobře věděla, že svým klidným výrazem jenom maskuje velké vzrušení. Už zapomněl, že před chvílí něco studoval, a na čelní obrazovce pá-tral po prvním modrém zamihotání Země.

Měl by se nechat ostříhat, pomyslila si T'Lera, když si všimla, jak se mu vlasy kroutí přes límec. Byla to úvaha velitele lodi nebo matky?

"Čas, kormidelníku?" ozvala se T'Lera, nikoli proto, že by to potřebovala vědět, ale aby se odpoutala od rozptylujících myšlenek.

"Pět minut - přesně, veliteli," odpověděla T'Preth.

"Rozumím."

Protože se pohybovali pomocí impulzních motorů, zbývá jím k Zemi ještě řada hodin cesty. Oficiálně by T'Lera měla být zhruba uprostřed povinného pětihodinového spánku, tenhle přechod si však nikdy nene-chala ujít a neudělala to ani tentokrát. Mohla ze svého velitelského křesla vstát a odejít kdykoli od chvíle, kdy nedaleko před hranicemi planetárního systému ukon-čili let v nadsvětelném režimu, mohla předat velení Stellovi, který pro tento desetidenní rotační cyklus za-stával místo jejího náhradníka, nebo kterémukoli jiné-mu členovi posádky, kdyby na to přišlo.

T'Syra byla kvalifikovaný léčitel a xenobiolog. Jak Stell, tak Sorahl měli inženýrskou kvalifikaci a oba do-kázali doslova rozebrat a přestavět celou loď. T'Preth byla lingvistka, umělkyně a současně řemeslník, pro-tože Vulkanci mezi oběma posledními kategoriemi ne-dělají žádný rozdíl. Selik měl třetí nejvyšší kvalifikační stupeň navigátora z celé Mimoplanetární služby a nadto byl členem Nejvyšší rady. Pokud by tuhle loď mělo po-tkat to štěstí, že by navázala první kontakt s lidmi, jako mluvčí by vystupoval právě on. A T'Lera, jejich velitelka, která nikdy nevydala žádný rozkaz, který by sama ne-mohla vykonat, byla do jisté míry odbornicí na všechno.

I toto bylo naplněním Savarových myšlenek, které formuloval od začátků mezihvězdných letů. Pokud má být posádka průzkumné lodi první, kdo ze všech Vulkanců spatří cizí světy, musí to být výběr těch nejlep-ších.

"Překročili jsme oběžnou dráhu, veliteli," oznámila tiše T'Preth.

"Rozumím," znovu odpověděla T'Lera a i když-to ja-ko velitelka nemusela říkat, dodala: "Děkuji."

Nikdo další se neozýval. Lidská posádka by mož-ná provolávala slávu. Vulkanská posádka pokračovala v práci.

T'Lera nakonec přece vstala z křesla a odešla do obytné sekce, oddělené zástěnou. V jedné ze spacích kójí tu ležel starý Savar a bylo těžko odhadnout, zdali medituje nebo jenom spí, protože v tom si mohl být jis-tý pouze ten, kdo ho dokonale znal. Stařec teď jen zříd-ka zavíral oči, ať by ho k tomu vedl jakýkoli důvod. Byl původcem všeho na palubě této lodi, otcem všech, kteří putovali z Vulkánu ke hvězdám. Jeho jiskřivé oči jako obsidián bez mrknutí hleděly do stejné bezejmenné říše, kterou odkázal své dceři.

"Otče?" řekla T'Lera a poklekla vedle jeho lůžka. Hudebník Stell odložil ka'athyru a odešel, aby usedl do velitelského křesla a těm dvěma dopřál soukromí. "Prá-vě jsme přeťali oběžnou dráhu deváté planety. Chtěla jsem ti to říct."

Stařec se pomalu zvedl do sedu.

"Děkuji, veliteli," řekl a hlas jako by mu mnohadenním mlčením zarezivěl. Trval na formální podobě je-jich vztahu jako

členů posádky stejně, jako za dnů, kdy byly jejich role obrácené. "Bude dobré znovu vidět Zemi."
* * *
První důstojník Sawyerová přejížděla ručním analyzá-torem nad podezřelým kouskem bariéry, která ohrani-čovala nejzápadnější úsek chaluhových polí stanice Agro III.
"Lana jsou tu propletená," mumlala spíš pro sebe. "A také jsou roztřepená - tady, tady a tamhle taky. Jako by se v nich zachytilo něco těžkého, potom se smek-lo a vyklouzlo. Moyi, mohl bys toho prcka držet trošku v klidu?"
Mladý a dychtivý podporučík Moy se skoro přerazil, jak byl z první cesty na moři rozrušený, a ze všech sil zápolil s malým člunem, který se na rozvlněném moři dost houpal.
"Promiňte, pane," odpověděl reflexivně; Melody měla pocit, že ten kluk se pořád jen za něco omlouvá. "MeteoCom hlásí, že můžeme očekávat zhoršení po-časí."
Jakoby dětská tvář mu hořela očekáváním, když se pokoušel Sawyerové přes rameno číst údaje na analyzátoru. "Co to ukazuje, pane? Něco zajímavé-ho?"
"Mohlo by být, Moyi," zamumlala Sawyerová, která byla z výsledků zkoumání dost zmatená. "Tohle by moh-lo být opravdu hodně zajímavé."
Byla to prostě čirá klika, že si něčeho všimla jako první. Nyere nařídil denní hlídce, aby křižovala kolem obvodu Agra III dřív, než vplují dovnitř, a Sawyerová náhodou přebrala hlídku na přední palubě poté, co před-tím procivěla hodiny skloněná nad přístroji, a zanedlou-ho se jí na dohled objevila poškozená lana. Přesvědči-la kapitána, aby dal spustit člun a zajela se na to podívat zblízka.
"Tyhle bílé šmouhy, to není barva," prohlásila nad-šeně. "Vůbec nevím, co by to mohlo být. Nejlíp bude, když setřeme vzorek a vezmeme to s sebou k pořádné analýze."
"Myslíte, že by to mohl být satelit, jak říká kapitán, pane?" Moyovi se rozčilením chvěl hlas. "Nebo myslí-te, že v tom bude něco víc? Co ta zpráva dorazila, tak je pořádně naštvaný. Slyšel jsem, že to byl rozkaz nejvyšší priority. Nemyslíte..."
"Sklapni, Moyi. Koukej, ať se vrátíme na loď dřív, než se má snídaně bude chtít jít podívat ven. Nejsem zvyklá zdržovat se tak blízko vody."
"Ano, pane," řekl Moy hluše a zamířil člun přídí k Delphinu, který se houpal nedaleko od nich.
* * *
"Není to barva, kapitáne," hlásila Melody rozhodně a v ruce měla výtisk výsledku analýzy. "Je to krycí směs na bázi rhodia a křemíku."
"Takže?" Nyere se tvářil záměrně netečně, jako by to na něho nedělalo žádný dojem. "Slyšelas Joši-ho hlá-šení, že mu nějaká zábavní loď najela do jeho políčka.
"Další ňouma, který řídí loď jen o víkendech, si vyjel na dovolenou, nic víc."
"To bych ani neřekla. Analyzátor říká, že nejbližší analogie k téhle hmotě je vysokým teplotám odolná vrstva, která se stříká na kosmické lodě."
Záměrně volila slova tak, aby vytrhla Nyereho z le-targie a zaujala ho. Podařilo se.
"Co má znamenat ta nejbližší analogie, jak říkáš?"
"Podle údajů analyzátoru vzorek obsahuje stopy prv-ků, které nepocházejí z našeho slunečního systému. Bylo by možné je syntetizovat v laboratorních podmín-kách, ale..."
"Tak je to možná něco nového, s čím Kosmická služ-ba zrovna vyrukovala," řekl Nyere, který se i chytal pří-slovečného stébla. "Neřekl bych, že tvoje závěry jsou nějak přesvědčivé, Sawyerová. Tohle není žádný ne-zvratný důkaz."
Nějakou dobu mezi nimi viselo těžké ticho. Nyere záměrně brzdil chod věcí a Sawyerovou už to začínalo rozčilovat zrovna tak, jak její netrpělivost rozčilovala jeho.
"Jasone, něco včera v noci spadlo z oblohy a zachy-tilo se do těch lan. Já bych řekla, že teď to sedí na dně a čeká, až se tam vypravíme." Nyere na to neříkal nic. "Já bych hrozně ráda věděla, co s tím sakra při těch rozkazech, které jsi dostal, hodláš dělat, šéfe?"
"To se uvidí, Sawyerová!" Mračil se na ni, dokud nezchladla. "Nějaké doporučení?"
"Za prvé, potopíme se v místě, kde jsou lana v tako-vém nepořádku a začneme pátrat na dně po zelených mužících."
"Zamítá se," řekl Nyere. "Počasí se horší a za chvíli nebude dost světla. S tím můžeme klidně počkat do rána."
"Můžeme přece pracovat v infračerveném spektru," přispěchala Melody s námitkou, která se sama nabízela.
"To tedy ne. Tak blízko Mayabijského riftu nic tako-vého nedovolím," zavrtěl Nyere hlavou. "Rozhodně ne-budu přeorávat dno tam dole potmě s očima plnýma bláta, abych skončil tím, že spadnu do nějaké rozsedliny. Snad zítra, až přestane foukat vítr a vyjde slunce. Zítra, dřív určitě ne."
Melody přikývla, i když spokojená nebyla. Kapitáno-vy argumenty pochopitelně dávaly smysl, až na to, že dřív taková rizika běžně podstupoval. Jak dlouho chce jen tak přešlapovat na místě?
"Co dál, Melody?" zeptal se Jason, který zkoumal výraz v její tváři a vůbec se mu nezamlouval.
"Doporučovala bych, abychom navštívili naše ka-marády farmáře."
Upřeně hleděli jeden druhému do očí. Právě odhali-la jeho slabinu a oba to věděli.
"Poslouchala jsi jejich komunikaci?"
"Ano."
"No a?"
"Celý den nešly žádné hovory ven," řekla Sawyero-vá. "Žádné hlášení o něčem mimořádném, žádné roz-rušené volání. Také žádné tlachání se sousedy ani te-lefonáty mamce na pevninu. Nic."
"Možná jsou někde venku a dělají svou práci. Ane-bo byli, než se zvedly vlny."

"Až na jednu maličkost, kapitáne." Melody vypustila svou bombu. "Celý den byli na příjmu. Jako kdyby tam jen seděli na zadku a poslouchali. A čekali, co se bude dít."

"Honíš vodu, Melody," pravil Nyere, ačkoli si v skry-tu duše myslel totéž co ona. "Je okurková sezóna. Možná dávali nějaký dobrý film."

"Jasone, kristaboha, co..."

"Koukej, možná se jim zachtělo v poledne se pomi-lovat a potřebují k tomu hudební kulisu!" vybuchl Nye-re. "Jdi čmuchat po něčem jiném, kvůli čemu nebudeš muset nakukovat klíčovou dírkou, ano? Zítra ve 14.00 jsme stejně u nich. To už se nezblázní."

"Když to říkáš, šéfe kapitáne," řekla Melody upjatě. "Ale uvědom si, že ten problém sám od sebe nezmizí."

* * *

Dveře do bytu si Jima Kirka prohlédly, se zašuměním se otevřely a vpustily ho beze slova dovnitř. To bylo příjem-né. Za uplynulé odpoledne vyslechl tolik vět a sám vyřkl tolik slov, že jemu osobně by to vystačilo do konce života.

Zatracené štábní porady! pomyslel si. Zatracený život úředníka uvázaného k židli a zahlceného papíry, pro který se sám rozhodl! Kam dal tehdy hlavu? Jednu věc odjakživa nenáviděl i když velel v terénu, a sice papíro-vání, které na něho vždycky dřív nebo později dolehlo. Když se člověk dostal do křížku s Trelanem nebo Rojanem, mohl sice přijít o krk, ale ve skutečnosti ho mno-hem víc ničily všelijaké následné zprávy a hlášení...

Jim Kirk si povzdychl. Teď má velení na Enterprise Spock a tahle pitomá papírová válka dolehla na něho.

Začal si pomalu rozepínat tuniku uniformy ještě ve výtahu. Pak popadl novou a ještě tuhou rudou unifor-mu (podobnou barvu má zasychající lidská krev, pomys-lel si, jako by si toho všiml prvně. Kohopak tenhle skvělý nápad osvítil?) a přehodil ji přes opěradlo křesla až na ní admirálské hodnostní označení nelibozvučně za-zvonilo. Na ni odhodil služební tašku - nabubřelá, pito-má věc s holoprintem jeho jména a hodnosti v jednom rohu, hermeticky uzavřená proti všem přírodním vlivům, opatřená bezpečnostním zámkem, který by při násilném otevírání implodoval a zničil všechno uvnitř tašky.

Dolary z vašich daní v akci, pomyslel si Kirk. V tašce nebylo nic než několik středně tajných pásek, které měl s sebou jako podklady pro odpolední schůzi a vrátí je zítra ráno nepřečtené, a Kniha.

Ta kniha. Vynaložil značné úsilí, aby ji získal ve váza-né podobě, ačkoli ho to stálo balík a troyanský knihkupec dostal málem záchvat z toho, jaké potíže to bude znamenat. "Admirál má nepochybně kurz rychločtení!" pravil Troyan s uchechtnutím a nad jeho objednávkou bezútěšně třásl akvamarínovými prsty. Takový anachronismus, kniha s papírovými stránkami! "Poslyšte, knížka téhle velikosti se dá i při obyčejném zvětšení zvládnout za jeden večer. Máme dokonce i verzi čtení při spánku. Takové marnění drahocenného času - obracet stránky a Číst slova namísto skenování celých odstavců..."

"Je to jeden z důvodů, pro které dal bůh člověku oči a prsty, Purdi," řekl Jim Kirk tiše, ale se zřetelným pod-textem, že tuto debatu považuje za skončenou. Troyané jsou příšerně užvanění.

"Knížka na kávový stolek!" prskal Purdi. "Anebo tak nějak se tomu říkalo. Tak je to, vy chcete antikvární ver-zi do sbírky!"

Kirk ho při tomto omylu ponechal.

"Přes miliardu kopií ve skenované formě!" brumlaly holovizní a vidové reklamy pokaždé, když Kirk přepnul na Prolificom kvůli zprávám o počasí.

Nejen že Cizince kupovali všichni, ale zdálo se, že je také každý četl. Kirk přistihl Heihachiro Noguru, jak je čte na úřední obrazovce. Předešlého večera se mu tři přátelé z civilního sektoru pokoušeli během večírku vnutit své kopie. Dokonce i studenti, kteří obyčejně dá-vali přednost oblastem Astromance a Válečnictví, o pře-stávkách mezi hodinami na chodbách debatovali o růz-ných věcech z knihy. Když se ptali admirála na jeho náhledy na tyto otázky, odbýval je Kirk tím, že všechno ještě zvažuje v kontextu - ehm - osobních zkušeností z diplomatických záležitostí.

Poslední kapka do kalichu hořkosti mu skanula ve chvíli, kdy už si myslel, že se na celý zbytek dne knize vyhne, protože se účastnil na nějaké akci, která se kona-la ve vesmírném doku TerraMain nacházejícím se na nej-vzdálenější oběžné dráze Země. Zastavil se u komisaře na šálek kávy, aby si s ním vyměnil poslední drby, a vtom zahlédl Nyotu Uhuru a...

"Admirále, jistě si vzpomínáte na Cleante alFaisalovou."

Hloupá otázka. Jestli si na ni vzpomíná? Byl do ní kdy-si šíleně zamilovaný a drželo ho to téměř pět minut. En-terprise vyrazila na záchrannou výpravu, aby vyzvedla dva přeživší, člověka a Vulkance, kteří zůstali trčet na okraji kvadrantu po jednom z ničemných romulanských kous-ků. Prožili chviličku klidu a oddychu u lotosového jezír-ka a to smutné, půvabné stvoření s byzantskýma očima...

"Ahoj Jime."

"Cleante..."

Políbil jí ruku stejně jako tehdy. Uhura přeskakovala očima z jednoho na druhého a pozorovala je.

"Připoj se k nám," pozvala Cleante Jima Kirka a on to udělal.

"Copak tě přivádí do těchhle končin?" zeptal se Kirk zdvořile.

"Náhoda," odpověděla Cleante. Hlas měla pořád stej-ně lyricky zbarvený, jak si jej pamatoval. "T'Shael má schůzku s doktorem M'Bengou ve Starém Frisku a já jsem se přidala, abych si tady něco nakoupila. Tady jsem narazila na Nyotu a ona mě pozvala na oběd. Ještě ni-kdy jsem ve vesmírném doku nebyla."

"Ach tak," přikyvoval Kirk. T'Shael byla Vulkanka, která přežila s Cleante, ale měla nějakou genetickou poruchu, díky níž trpěla potížemi s krví, které vyžadovaly pravidel-né kontroly; vulkanští léčitelé se na Zemi nevyskytovali a M'Benga byl z lidských doktorů pro Vulkance stále ten nejlepší. "No, ale já jsem vám přetrhl řeč..."

"Cleante mi zrovna vyprávěla naprosto fantastickou věc," řekla Uhura živě. "Objevila totiž dávno ztracené-ho

příbuzného."
"Skutečně? Něco ve spojitosti s tvým archeologickým průzkumem?"
Cleante zavrtěla hlavou, až se jí bohaté černé vlasy rozletěly kolem tváře jako aura.
"Je to dost překvapující," řekla, "ale objevil se v jedné historické knize jako dost tajuplná postava. Četl jsi už Cizince z oblohy?"
Kirk v duchu zaskučel, protože uznal porážku. "Ne, ještě ne."
"No, ale nepochybuji, že znáš podstatnou premisu té knížky. Celá vojensko-vzdělanecká komunita na Zemi dřepí se zasukovanými nohavicemi, jak se snaží vymys-let, co si počít se dvěma zatoulanými Vulkanci, když se tahle... postava... jménem Mahmoud Gamal al-Parneb Nezaj - to je jméno, co?..."
Ještě toho odpoledne se Jim Kirk nechal přenést z TerraMain na Zemi a zastavil se u Purdiho v jeho Knižním emporiu, mávaje nad hlavou bílou vlajkou.
* * *
Nechal si svůj výtisk Cizinců poslat záměrně na Admiralitu, aby popíchl zvědavost mladších štábních důstojní-ků, z nichž většina by klasickou knížku nepoznala ani kdyby o ni zakopli. Sedl za stůl a uchopil tu věc, stále ještě zabalenou v obyčejném hnědém papíru, jak to Purdi s jemu vlastní diskrétností zařídil, a těšil se z poci-tu, že ji drží v ruce, s libostí ji potěžkával. Bylo na tom ně-co téměř obscénního, když někdo měl výtisk Vojny a míru anebo kompletní Ponurý dům na malém plastovém dis-ku, který člověku přečetl jeho počítač.
Celý den do jeho kanceláře přicházeli různí pobočníci a nižší důstojníci a zírali zcela zmateně na ten nestoudný anachronismus, který se rozvaloval uprostřed Kirkova stolu. Jim Kirk se neobtěžoval něco jim objasňovat, knihu zamkl do zásuvky a sám sebe zamkl na nekonečnou štábní poradu. Potom ji propašoval z Admirality, jako by ta ubohá knížka bylo nějaké klingonské afrodisiakum.
Když byl konečně sám ve svém ateliérovém bytě, pořád ještě oddaloval chvíli, kdy knihu vytáhne z tašky. Čím déle vyčká, tím větší bude to potěšení, až vyjme knížku z obalu, usadí se u krbu s nohama nahoře a začne obracet stránky, ztratí se v jiném čase a v jiných místech. Ještě pořád se udržoval v napětí, nalil si drink a probudil svůj počítač.
"Počítači!"
"Ano, Jime?" ozval se hlasový výstup ospale; měl celý byt od rána jen sám pro sebe.
Kirk se zarazil ještě než se na přístroj stačil utrhnout pro jeho familiárnost. Vyžádal si přece pro domácí užití model s osobnostní specifikací.
"Přečti mi prosím zítřejší pracovní rozvrh. Každou položku probereme zvlášť."
"Samozřejmě, admirále," odpověděl počítač už for-málněji. "Začátek v 08.00: porada velitelů Třetího kvad-rantu, účast na přípojné lince."
Kirk si pomyslel: další řeči, komplikované časovým posunem při komunikaci přes celý kvadrant.
"Potvrzuji. Dál?"
"Přibližně v 09:30: cvičení s instruktorem kenda."
Kirk zasténal - ještě dnes ho bolela ruka z minulé lekce.
"Bylo to potvrzení, admirále?"
"Cože? Ano, pokračuj."
"Od 10.00 do 12.00: návštěva hasičů."
"Opakuj to?"
"Je to jediný údaj, který jste mi dal, admirále," odpo-věděl počítač upjatě. "Z vlastního popudu jsem sledoval etymologii toho slova v lingvistickém programu a mohu hlásit, že tento výraz pochází ze Země, tehdejších Spojených států severoamerických circa..."
"To je jedno!" vyštěkl Kirk. Nehrál si s tím krámem za jeho zády Spock? Něco jako vulkanská verze kanadské-ho žertíku?
Jistě, Vulkanci se v podobných kratochvílích jako vtip-kování nevyžívají, ať kanadském nebo jiném, připomněl si Kirk. Skoro jako by slyšel Spocka, když mu to vysvětloval. Jako by neexistovalo žádné závažné prohlášení o čem-koli, které by už Spock nepronesl. Anebo to byl jen tako-vý jeho způsob řeči, že každému slovu dodával takovou auru seriózno sti?
"Jime?" opatrně se ozval počítač a vytrhl ho z přemýš-lení. "Řekl jsem něco špatného?"
"Cože? Ano - ne! Už jsem si vzpomněl. Návštěva ha-sičů. Znamená to, že ve městě je na návštěvě velení Hvězdné základny 16 a já jsem jim slíbil uspořádat Cookovu výpravu."
"Cookovu výpravu? Mám to také prověřit v lingvistic-kém programu?"
"Ve svém volném čase!" řekl Kirk úsečně. Počítač ho pěkně štval, ať se v něm Spock vrtal nebo ne. "Pokračuj s rozvrhem."
"Výborně. 12.00 až 14.00: oběd s admirálem Nogurou v jeho kanceláři."
To bude nějaká citlivá věc, pomyslel si Kirk. Heihachiro si vždycky naplánuje oběd se mnou jenom tehdy, když chce něco, co už mělo být včera hotové.
"Další?"
"14.00-16.00: taktický seminář, Modrá a Zlatá skupina."
Nuda, povzdechl si Kirk. Jak u toho mám zůstat bdě-lý, abych neuspával ještě ty kadety?
"Potvrzuji."
"16.00: Kobajashi Maru, Zelená skupina..."
"A přijetí hlášení v 17.00? Tedy za předpokladu, že sami sebe nespálí na popel?"
"Nechtěl byste to dělat místo mě?" zeptal se počítač, který byl na přerušování háklivý.

"Ne, jen pokračuj." Kirk do sebe převrátil polovinu drinku, aniž by nápoj vychutnal, a protřel si oči. "Omlou-vám se, jestli jsem ti přerušil tok myšlenek."

"To není možné," odpověděl počítač, který bral všech-no doslova. "Sedmnáct nula nula: přijetí hlášení z Kobajaschi Maru, Zelená skupina. 18.00: recepce pro..."

"Stop!" Kirk už toho měl zřetelně plné zuby. Jeho dny charakterizovala všepohlcující uniformita a možné důsledky takového života jej děsily. Obrátil pozornost k jediné věci, která mu skutečně ležela na srdci. "Počítači, současná pozice a stav Enterprise?"

"Okamžik." Přes malou obrazovku se přelévaly pěk-né kaleidoskopické obrazce. Kirk při čekání kroužil sklenkou a roztáčel kostky ledu na dně. I kdyby celé je-ho fyzické já trčelo zaparkované za kancelářským sto-lem, srdcem byl vždycky u své lodi. "Připraven."

"Do toho."

"Pozice a stav USS Enterprise, NCC-1701: Hvězdné datum 8083,6. Doplněná posádka se skládá ze strojní-ho důstojníka a sedmatřiceti posluchačů: posádka můst-ku se skládá ze sedmi kadetů, velí kapitán Spock. V této době se zabývají nácvikem strážní služby dva parseky od hvězdokupy Llingri, a budou pokračovat ještě zhruba tři sluneční dny. Konají standardní manévry podle Na-řízení 14-B s akceptovanou vulkanskou variantou. Pod-le posledního hlášení je všechno v pořádku."

"Rozumím," zabručel Kirk. Akceptovaná vulkanská varianta, no vida. To znamená, že Spock dá jazýčkům mladých kadetů zabrat, jestli budou muset všechna hlá-šení podávat vulkansky. Dobře dělá! "Odhadované da-tum příletu?"

"Kapitán Spock uvedl do deníku datum 8097,4. Přes-ně."

Přesně. A on to taky nepochybně dodrží. Dovede ji do vesmírného doku upravenou a bez jediného šrámu a přes-ně na minutu podle svých výpočtů - bez nejmenšího ohle-du na iontové bouře, intervence do meziplanetárních konfliktů a Scottyho lamentování kvůli motorům. Starý dobrý Spock. Enterprise nemůže být v lepších rukou.

Zatraceně.

Kirk absolvoval v rekordním čase sonickou sprchu a natáhl na sebe staré tepláky. Zašel do kuchyně a na automatu si navolil salát - McCoy už si z něho zase utahoval kvůli váze - a potom se usadil u ohně a zami-lovaně obracel zbrusu nové stránky své anachronické knížky.

TŘI

V pohasínajícím světle bouřlivého odpoledne seděl Joši ve druhém pokoji agrostanice a zíral na komunikační obrazovku, aniž by něco na ní viděl nebo z ní něco slyšel.

Odjakživa tomu říkali "druhý pokoj". Byla tu ložnice a potom tahle místnost - obývací pokoj, kuchyně, pra-covna, dílna, kancelář, skladiště, knihovna, tělocvična i středisko zábavy. Komunikační obrazovka, která dominovala jedné stěně, v sobě spojovala funkce počíta-če, holovize, spojení s pevninou i poštovní úřad a byla jejich jediným pojítkem se zbytkem světa, pokud se nepočítají pravidelné dodávky zásob, když k nim jed-nou za měsíc dorazil Delphinus.

Joši v téhle chvíli však nejvíc ze všeho toužil abso-lutně se odříznout - čili je odříznout - od světa venku, předstírat, že se vůbec nic nestalo, utéci a schovat se, všechno nechat za zády. Měl obrazovku stále puště-nou a bez zájmu hleděl na směsici obrazů, byl ovšem v takovém podivném rozpoložení a stavu napjatého vzrušení, že mu většina z toho vůbec nedávala smysl. Jako kdyby čekal na něco určitého a zvláštního, ovšem zdali by to dokázal či nedokázal zaregistrovat, kdyby se to na obrazovce objevilo...

Možná opravdu očekával zprávu MediaComm, že v jižním Pacifiku nahánějí vojáci mimozemskou ves-mírnou loď...

Napadlo ho, že by se mohl napíchnout na vlnovou délku vysílání AeroNav. Byl docela dobrý hacker a určitě by to zvládl, ale vzápětí si uvědomil, že komuni-kační uzel velitelství je natolik technicky dokonalý, že by operátoři ihned objevili, že je někdo odposlouchá-vá, a tak se toho nápadu vzdal. Raději dál seděl a jako uhranutý přepínal z jednoho zpravodajského kanálu na druhý.

"... následoval po pokusu o jeho zabití ze strany pseudonáboženských frakcí, které se samy označují jako Aliance 12. listopadu..."

Přepnout.

"...ohrožuje jejich vzájemnou smlouvu o neútočení obnovením nepřátelství, pokud..."

Přepnout.

"... když potyčka, kterou podle všeobecného míně-ní vyvolali fanoušci týmu Jižní polokoule, vyústila ve smrt třiadvaceti diváků..."

Pořád ta stará dobrá Země, pomyslel si Joši. Půl století po poslední světové válce a stále se nemůže-me zbavit zvyku podřezávat jeden druhému krk kvůli každé pitomosti, ať jde o práva perzekvovaných lidí nebo o sporný výsledek fotbalového zápasu. Každý mi-mozemšťan s troškou rozumu v hlavě by se na nás jen letmo koukl, pak by se obrátil a upaloval pryč. Ti dva chudáci, které jsme vylovili dneska ráno z vody, muse-li ale pořádně zabloudit.

Přepnout.

"...obchod vykázal aktivní bilanci, avšak ceny akcií spojených firem Mořské Zdroje se propadly v souvis-losti s pronikajícími zprávami o tom, že plísňová infek-ce zaznamenaná nejdřív ve středopacifickém regionu se dál nekontrolované šíří..."

Ach jo, pomyslel si Joši, když se vrátil ze svých úvah do tvrdé reality. Tahle jediná zmínka z lokálních zpráv ho dokázala zvednout ze židle a přiměla ho dávat po-zor.

Zprávy o novém a zvláště odolném kmeni choroby chaluh přicházely ze severu už řadu měsíců. Žádný z obvyklých prostředků neúčinkoval a choroba se ne-zadržitelně blížila i k okrsku stanice Agro III. Stanice na sever a východ od nich už hlásily ztráty až čtvrtiny plodné plochy.

Joši v nevíře zavrtěl hlavou. Až do dnešního rána bylo jejich nejnaléhavější povinností objíždět v křídlo-vém člunu sem a tam kolem linie ohraničující pěstebnou plochu a zkoumat náhodné vzorky chaluh, zdali se na nich neobjeví nákaza. Teď sedí uprostřed svěže-ných lánů chaluh a docela klidně by je nechal uhnívat, pokud by se k nim nikdo nepřibližoval a nežádal po něm, aby vydal oba mimozemšťany.

Kladl si stejnou otázku, na kterou se sama sebe pta-la i Táňa. Čeho se to vlastně bojí?

Jemu ani Táně se nic strašného nemůže stát. V nej-horším případě budou potřebovat maličkou "pomoc" zvenčí, aby zapomněli na to, co v moři objevili. Jejich život půjde dál svým normálním směrem a bude to tak, jako kdyby nikdy cizince neobjevili anebo vůbec žádní mimozemšťané neexistovali. Nebylo právě to-hle, co chtěl ze všeho nejvíc?

Ale když jim dovolí, aby to udělali, co provedou AeroNav a výzvědné služby a PentaKrem a všechny mo-censké složky s těmi mimozemšťany? A proč by se o to měl vůbec zajímat?

Joši si namlouval, že by se o tyhle věci vůbec ne-staral, nebýt Táni. Měl prudkou nechuť ke všem kontroverzím a hádkám. To bylo jedním z důvodů, proč zvolil zdánlivě osamělý život na agrostanici. Že by se tolik nakazil Táninýmromantickým náhledem na cizí planety, až by znenadání byl ochoten riskovat život, jen aby zabránil něčemu, co by mohlo vést k nedoro-zuměním a hysterii, které by vyústily v izolaci a vyšet-řování, možná i zneužití - ne-li v něco horšího - dvou absolutních cizinců? Těch cizinců, kteří jsou s ním na stanici, náhodou vypadají skoro jako lidé a náhodou mluví lidským jazykem, o nichž však jinak neví vůbec nic?

Co když mají nějaké neuvěřitelné super schopnosti, kterými poté, co přijdou k vědomí, zničí dva osamělé lidi jako hmyz na stěně? Co když jsou to zločinci, kteří utekli ze svého světa, kde třeba někoho zavraždili nebo zmrzačili? Nejsou například předsunutou hlídkou invazních sil, která má za úkol proniknout na povrch, aby hlavní síly mohly snadno přemoci ubohé, důvěřivé po-zemšťany a dobýt Zemi?

Ale co když jsou to jenom dva nevinní mezihvězdní poutníci, kteří zabloudili a téměř zahynuli a teď jsou naprosto závislí na laskavosti pozemšťanů? No, co pak?

Existovalo jen málo věcí, kvůli kterým byl Joši ocho-ten riskovat život, a nikdy by to sám nepopíral. Na roz-díl od své dobrodružně založené partnerky nikdy ne-toužil po ničem grandióznějším, než bylo to, co měl tady. Jednadvacáté století plné hluku, davů lidí a tech-niky mu nahánělo strach tím, jak dokázalo člověka hlu-boko vtáhnout do věcí příliš velikých a příliš složitých. Nikdy nesnil o významnějším postavení, stačilo by mu strávit zbytek dlouhého života bez velkých vzrušení meditováním a počítáním hvězd uprostřed moře, kde by mu nehrozilo nic horšího než plíseň na chaluhách a stál by pěkně z cesty všem nebezpečím.

Možná by sám cizince ohlásil, jakmile by se dostali na stanici - přinejmenším aby se jim dostalo lékařské pomoci, říkal si - kdyby k tomu ovšem nebylo třeba víc rozhodnosti, než kolik jí v sobě měl. A kdyby si nebyl docela jistý, že by mu pak Táňa rozlámala všech-ny kosti v těle.

Jenomže pak na něho mimozemšťanka promluvila, a k tomu jeho vlastním jazykem.

"...podle hlášení se porouchaný satelit pro dálkový průzkum Země měl potopit západoseverozápadně od Velikonočního ostrova..."

Joši prudce vstal, až převrátil křeslo z nadýchaných polštářů a v poraněném kotníku ho začalo ostře píchat. Přidal na hlasitosti.

"...vysláno plavidlo AeroNav, aby se pokusilo obje-vit nějakou část satelitu, která snad mohla pád pře-čkat. Z dalších zpráv..."

"Vida, tady to máme," řekl Joši nahlas.

"Vsadím se, že je to Velryba," ozvala se Táňa ze dve-ří do ložnice. Joši si nevšiml, kdy se tam ocitla; měl dojem, že se neviděli řadu hodin. "Stejně by měla zítra připlout."

Vždycky trošku posměšně přezdívali Delphinu "Vel-ryba", jednak kvůli jménu samému, ale také pro velikost a tvar lodi a taky jako jemný vtip na účet jejího kapitána, ale nikdy jemu do očí. Jason Nyere byl na svůj chlapác-ký vzrůst háklivý. Naráz jim starý vtip nepřipadal vůbec směšný. V této situaci nebylo nic směšné.

"Jak jsou na tom?" Joši kývl hlavou k místnosti za Táninými zády. Nebylo potřeba upřesňovat, kdo jsou "oni".

"Myslím že jsou stabilizovaní." Táňa vypadala vy-čerpaně, utahaně. "Muž by mohl brzo nabýt vědomí. Ani jednomu z nich si netroufnu dát žádné léky, ani proti bolestem. Pokud můžu poznat, tak jejich fyziolo-gie je úplně jiná než naše. Orgány jsou na jiných mís-tech, vitální funkce úplně zmatené. Nedokážu správně zjistit vůbec nic, dokonce ani tlak krve..."

Hlas se jí vytratil, ani větu nedokončila. Joši ji ještě nikdy nezažil tak vyčerpanou, že by nemohla ani mlu-vit.

"Joši, co budeme dělat?"

Joši pokrčil rameny. On by nejradši nedělal nic. Ješ-tě tak nejspíš by skočil do Mayabijského riftu a zmizel navždycky.

"Že bychom je vydávali za moje příbuzné?" nadho-dil ve snaze trošku odlehčit atmosféru.

Táňu to nepobavilo.

"Ráda bych tě viděla, jak se tohle pokoušíš nakukat Jasonovi," opáčila nevrle.

"Z tvého kouta místnosti se taky neozývají žádné ohromující nápady," odsekl Joši kousavě.

Protože tu žili stále sami, byli zvyklí se dohadovat tak hlasitě a tak často, jak se jim zachtělo, ale přítom-nost nezvaných hostí to všechno pozměnila. Hádali se sice, ale potichu, přičemž spoléhali na hluk větru, kte-rý vlnám na moři už zvedal bílé hřebínky a skučel ko-lem rohů stanice, takže je nikdo nemohl zaslechnout, ledaže by se některý z cizinců probral.

Nenapadlo je, že zahrocené uši se na cizím obydle-ném světě vyvinuly docela zákonitě, že vítr už jedno-ho z jejich hostí probudil a právě citlivýma ušima po-slouchá každé jejich slovo.

* * *

"Zdají se mi tak primitivní," řekl Sorahl své matce, když si poprvé všimla zamračeného výrazu s nímž studoval

materiály na svém osobním prohlížeči a zeptala se, co ho uvádí do takových rozpaků. "Nemyslím to nijak ne-uctivě, ale nemohu si pomoci, abych se nedivil, proč ty i můj dědeček tuhle civilizaci shledáváte tak fascinují-cí."

To bylo ještě dva dny letu od systému Solu a prů-zkumná loď prolétávala Oortovým oblakem, v němž vzniká většina komet pozorovatelných ze Země. T'Lera a Sorahl byli v obytné části lodi, ona na začátku svého volna, zatímco jemu právě pomalu končilo. Zanedlou-ho půjde vystřídat Selika, který zdánlivě bez nejmen-šího úsilí jednou rukou navigoval loď, zatímco druhou zaznamenával nové komety.

"Říkáš primitivní?" zeptala se T'Lera, aniž by se pokoušela tajit příkrý přízvuk otázky. Její syn byl na tuto příkrost víc zvyklý než kdokoli z ostatních. "Upřes-ni to."

Sorahl gestem označil spoustu záznamových pásek, rozložených po jeho pracovním pultíku, zvláště těch, na nichž byly předešlými expedicemi zachyceny různé relace pozemské holovize.

"Jejich formy zábavy," začal opatrně, jako mladík, který očekává, že bude za své naivní názory kritizo-ván. "Jejich posedlost násilím, sentimentálními city, humorem na účet jiných. Pokud toto jsou věci, kterých si cení..."

"Takový závěr naznačují poznatky z tvého studia, synu?" T'Lera si dovolila oslovit ho neformálně, proto-že byli v té chvíli oba mimo službu. Pokud by ale byl přítomen její otec, potom by se takové důvěrnosti zdržela; kde velel Savar, tam měl místo pouze formální způsob hovoru.

"Matko, já si uvědomuji, že mi chybí zkušenosti lidí, kteří této práci věnovali celý život, ale moje pozorová-ní naznačují, že tohle je druh, který se neustále pohy-buje na samém pokraji sebezničení."

"Mnoho jejich velkých myslitelů by s tímto tvým zá-věrem souhlasilo," řeka T'Lera suše. "Jenomže to, co jsi pozoroval, není suma všeho, k čemu se uchylují, aby se pobavili, tím méně toho, co považují za nejcen-nější."

Sorahl sklopil oči. Jeho závěry byly naivní a předpo-jaté. Než stačil matku požádat o prominutí, znovu ho oslovila:

"A co bys navrhoval, můj synu? Abychom se vzdali úsilí o jejich správné pochopení?"

Sorahl zvedl zrak a podíval se jí do očí, přičemž stě-ží včas zamaskoval oheň, který v něm doutnal.

"Vůbec ne, matko. Raději abychom udělali ten krok, k němuž všechny naše výzkumy směřují. Abychom s nimi navázali první kontakt."

T'Lera nedala najevo, jak ji synovo nadšení pobavi-lo, a zachovala ve tváři výraz opatrné strohosti.

"Promiň mi, že nejsem schopna sledovat tvou logi-ku, Sorahle-kam, ale pokud je to, jak říkáš, násilnický, nepřipravený či - podle tvých slov - primitivní druh, jaký by přineslo užitek, kdybychom jim odhalili naši přítomnost? Neuchýlili by se právě k tomu násilí, o ja-kém mluvíš, aby se chránili před něčím, nač zatím ne-jsou připraveni?"

"To si nemyslím," vyhrkl Sorahl.

Jeho matku posedla taková zvědavost, že kupodivu odložila přísný výraz ve tváři.

"Vysvětli to, prosím."

"V nedávno publikovaném článku politologa Sotira..." spustil opatrně Sorahl a pozorně sledoval výraz v mat-čině obličeji. Mezi sebou o jeho otci a jejím bývalém manželovi vždycky hovořili jako o neosobní bytosti. Je v tom jistá ironie, říkal si Sorahl, protože většinu dět-ství strávil v péči svého otce, zatímco T'Lera byla vždycky na nějaké vesmírné výpravě. Ovšem zmínit se o něčím rozvodu, dokonce i v rámci rodiny, bylo těž-kým prohřeškem proti dobrým způsobům. "...tedy, ob-jevila se tam teorie, že prospěšné zásahy do evoluce méně rozvinutých kultur mohou ve skutečnosti ušetřit rozvíjející se druh agrese a ztrát na životech, které jsme my jako druh zažili při hledání Cesty. Zkrátka..."

"Logika nám říká, že kolik je teoretiků, tolik teorií," skočila mu T'Lera do řeči. "A Sotir nikdy neopustil pla-netu."

Ani nemusela říkat, že tento fakt, kromě jiných, vedl k jejich odcizení.

"Znamená to snad bez dalšího, že jeho teorie nemá žádný význam?" zeptal se Sorahl s dobře známou paličatostí, která jeho matce připadala podivně uspokoji-vá. Nebyla to Sotirova umíněnost, která se nesla v pedantském a rezavém duchu, nýbrž její a Savarova, paličatost bez agresivity, která se neprojevovala bez podnětu, ale nedalo se s ní nic dělat.

"Každá teorie logicky promyšlená nese v sobě svou hodnotu," připustila T'Lera, aniž by dávala najevo, že je na svého potomka hrdá. "Nicméně nikdo ji nesmí testovat na nic netušících obyvatelích jiného světa."

"Proč jsme sem tedy letěli?" zeptal se Sorahl netr-pělivě, jak je příznačné pro mládí, které se ani na Vul-kánu nepodařilo příliš zkrotit. "Proč tyhle pozemšťany studujeme po větší část dědečkova života, ale pořád se ještě zdržujeme logického dalšího kroku?"

"Ještě nenastal čas," řekla T'Lera tónem, který na-značoval, že o této věci nebude dál diskutovat.

"Kdo si to myslí?" odvážil se Sorahl zeptat na to, nač by se někdo, kdo ji neznal tak dobře jako on, zřej-mě zeptat neodvažoval. "Ty nebo prefekt Savar?"

Před odhalením zničit! Nebyl to ani tak sám obsah Sorahlovy otázky, který jeho matku překvapil, jako způ-sob, jakým se na ni zeptal. Neměla nikdy potřebu ptát se sama sebe, zdali poté, co celý svůj život prožila pod vlivem tohoto principu, dokáže ještě odlišit svou moti-vaci od té, která vede životem jejího otce.

"Savar i já si myslíme totéž," řekla T'Lera klidně a sa-ma svému prohlášení naprosto věřila. Pohled očí zvyk-lých hledět do hlubin kosmu náhle ztvrdl. "Ty ovšem, jak se zdá, dáváš přednost intervencionistické teorii T'Kahr Sotira, že?"

Pod plným náporem matčiny ironie Sorahl jen ne-znatelně zaťal zuby. Pak spustil, jako by si ta slova připravoval předem, protože podobnou výzvu očeká-val: "Já věřím, že kdyby pozemšťané, anebo kterýkoli jiný inteligentní druh, dostali nevyvratitelný důkaz, že je možné se zříci násilí a žít podle logiky, bylo by mož-né ušetřit milióny životů těch lidí, kteří se zatím pokou-šejí navzájem zničit. Nemohli by přece nevidět výhody našeho způsobu života."

"I přesto, že jsou dosud tak primitivní?" nadhodila T'Lera.

"Matko, já přece netvrdím, že jsme lepší než oni," pozvedl Sorahl hlas, přestože se velmi snažil zacho-vávat klid, a musel se násilím nutit, aby mluvil tiše. "Jsme prostě jenom odlišní. A to je v souladu s naší filozofií nekonečné rozmanitosti v nekonečných kom-binacích."

"Přesně tak," řekla T'Lera, jako by se sám vlastními argumenty zahnal na její stranu, což také v podstatě udělal. "A tato filozofie ústí přímo v definici Savarovy Směrnice číslo jedna, nikoli v Sotirův intervencionismus. Jsme příliš odlišní na to, abychom mohli soudit, co je pro jiné druhy nejlepší. A zatím ještě nepřišla vhodná doba."

Rychle povstala, protože naráz zatoužila po tom, aby si dala sonickou sprchu a uložila se k spánku.

"Sotir si může teoretizovat, jak je mu libo," uzavíra-la debatu. "Ale je na mně jako velitelce této lodi, abych čelila realitě. A ty, člen mojí posádky, musíš poslou-chat. Než vstoupíme do oběžné dráhy planety Sol III, navigátore, dokončíš důkladné studium všech zázna-mů označených heslem kolonialismus. Očekávám po-drobný přehled."

Sorahlova odpověď, do které vložil pořádnou dávku ironie, jak bylo jeho rodným právem, doletěla k matce i přes zvuk sprchy.

"Provedu, veliteli," zavolal na ni.

* * *

Kdo z nich měl pravdu? říkal si teď Sorahl v podivném a naprosto cizím místě, kde se probral z mdloby. Ane-bo přesněji, kdo z nich měl víc pravdy, protože logika říká, že žádný jedinec sám o sobě nemůže znát napro-sto celou pravdu o čemkoli. A co na tom vůbec záleží, když je okolnosti oba vydaly do rukou pozemšťanů?

Slyšel je, jak se ve vedlejší místnosti hádají.

"...schovat je tady - a na jak dlouho? I kdyby se sami nějakým zázrakem uzdravili..."

"Já nevím, Joši, já to prostě nevím! Ale sám jsi pře-ce říkal: osud nám je zkrátka svěřil. Cítím se za ně odpovědná. A nedovolím, aby jim někdo ubližoval..."

Savarovy poučky neposkytovaly žádnou oporu pro situaci, do jaké se dostal jeho vnuk, ale jako každý Vulkanec starší než sedm let byl Sorahl dobře vycvi-čený k přežití. Jakmile se probral, ihned prozkoumal okolní podmínky a prostředí, kde se nacházel, a poku-sil se vstát z vodního lůžka. Nezkušenými pohyby však toto jemu zcela neznámé zařízení divoce rozvlnil. Hro-zilo, že pohyby matrace probudí i T'Leru, která ležela vedle něho stejně v bezvědomí, jak byl i on, ale nikoli v bezprostředním nebezpečí. Sorahl se začal pohybo-vat opatrněji a přemýšlel, co by měl dělat.

Sotva pochopil, že spací podložka je vyplněna ka-palinou, velice ho tento systém zaujal a svoje pocity z ležení na vodním lůžku přičlenil ke složitému soubo-ru nezvyklých pohledů, zvuků a pachů, které na něho útočily. Byla tu také menší přitažlivost, která přidávala další zvláštní pocity. Každým okamžikem, kdy byl při smyslech, mladý Vulkanec přidával další a další po-znatky k vulkanským znalostem o pozemšťanech a je-jich planetě.

Tato nevelká místnůstka, bezpečný přístav před ne-zvyklým a bouřlivým mořem, které zahlédl okénkem ve stěně, výmluvně vypovídala o těchto lidech a jejich světě a říkala víc než desítiletí pozorování a studia z vysoké oběžné dráhy. Útulné zařízení a prostá výzdoba, skleni-ce naplněné lasturami mořských živočichů a kamínky omletými mořem, papírové knihy s oslíma ušima, vytiš-těné v několika jazycích, a spousta kousků vyplaveného dřeva nebo Táninych ukrajinských artefaktů (Sorahl ovšem zatím nevěděl, že patří Táně a jsou z Ukrajiny, ale včas tyto věci pochopil), obyčejná směs osobních drobností, jaká bývá v soukromí ložnice, do níž nikdo nezavítá jen tak náhodou ...

Sorahl se nehýbal, ničeho se nedotýkal a netroufal by si narušit soukromí těch, kterým vděčil za záchranu života. Nicméně jejich osobní předměty ho obklopova-ly a nemohl se ubránit, aby nad nimi nepřemýšlel. Kdy-by tak pozemšťané měli podobnou možnost prohlížet si jeho pokoj na Akademii, co by ze svých zjištění usu-zovali o něm a o jeho rase?

Nechtěl ani tajně naslouchat jejich hádce, ale copak bylo možné se tomu vyhnout? Hlasy obou lidí útočily na jeho citlivý sluch a jejich rozhárané emoce na ně-ho působily ještě pronikavěji. A přece jejich úsilí dojít k nějaké dohodě o tom, co jim doslova spadlo z nebe, na mladého Vulkance udělalo hluboký dojem. Koneč-ně začal chápat dědečkovu posedlost a matčino fasci-nované zaujetí zdejší rasou. Vzpomněl si, že je ozna-čil za primitivy a zastyděl se.

Stud mu nevydržel dlouho. Musel se nutně postarat o pár naléhavých věcí. Opatrně se znovu pokusil slézt z vodního lůžka. Tentokrát se mu to podařilo.

Jakmile vstal, překvapilo ho, jak je z hladu a překo-naného šoku zesláblý (jak je to vlastně dlouho, co vy-pukla na lodi krize, díky které skončili tady, jak dlouho se jejich loď nepozorovaně houpala na cizím moři?). Jeho mládí a vulkanská energie však stály na jeho stra-ně a lidská žena tím, že ho plácala dlaní po obličeji, čímž ho částečně probrala z komatu, mu nevědomky dodala prostředek, jak si vyléčit otřes mozku. Také mu ošetřila popáleniny, odstřihla zuhelnatělou tuniku, aby se látka nepřilepila na rány. Polonahý Sorahl se za-chvěl. Na téhle lidské planetě je chladno; Selikovy pří-stroje zaznamenaly pozoruhodné extrémy v teplotě na povrchu od jednoho pólu ke druhému.

Selik, můj nejlepší učitel, pomyslel si Sorahl a náhle se mu v paměti vybavila jeho podoba, jako byl přes rameno zahlédl jeho přísně řezanou tvář, když mu ra-dil při výuce. Náhoda tomu chtěla, že jsi přišel o život a já jsem přežil. Ať se mnou v budoucnu bude cokoli, vždycky musím dělat čest památce těch, kteří položili životy.

Znovu se zachvěl. Spáleniny, pozůstatky šoku, ne-dostatek potravy a ne zcela překonaný otřes mozku si vyžádaly svou daň. Sorahl zauvažoval, zdali by bylo narušením vlastnictví, kdyby si vzal pestře vzorova-nou lehkou přikrývku, nepořádně přehozenou přes žid-li, a zahalil si do ní holá ramena.

Ale raději vlastní potřeby odsunul stranou a přešel ke své matce. Opatrně vztáhl ruce a prsty vyhledával dotyková centra v její zpustošené tváři. Nebyl léčite-lem, ale pokud se mu podaří nastartovat hojicí trans a zůstat při ní, dokud nebude třeba ji z něho dostat...

Matko, pomyslel při pohledu na ni. Právě tohle slo-vo by jí řeklo všechno a přivedlo by ji zpátky přes vzpo-mínky na krizi, nezdařený pokus o zničení lodi a pád na povrch Země, dalo by jí vědět, že Sorahl je u ní a že si vyžaduje její přítomnost. Pokud je přesvědčena, že její syn zahynul, pak by svou misi pokládala za skon-čenou a neměla by důvod zůstávat naživu.

Matko, pomyslel si znovu a pátral po její mysli ve vírech traumatu a nedávných vzpomínek...

* * *

"Závada na zpětné trysce číslo jedna, veliteli," ohlásila kormidelnice T'Preth svým obvyklým nevzrušeným tónem. Jako by jí vůbec nezáleželo na tom, že neopravitelná vada brzdicích trysek by mohla znamenat zá-hubu pro všechny na lodi.

"Kompenzuj," přikázala jí T'Lera stejně klidně. "Po-třebuješ pomoc?"

Všichni ostatní už byli v pohotovosti: Stell se naklá-něl nad Sorahla u navigační konzoly aby byl k dispo-zici pro případ, že by dva páry rukou nestačily. Selik a T'Syra porovnávali výsledky svých prověrek při pát-rání po nějaké vnější příčině, která by zavinila selhání trysky. Starý Savar se beze slova přesunul k přecho-dové komoře. Byl by to právě on, kdo by jako první šel na smrt, kdyby bylo nutno sáhnout k sebezničení.

"Není třeba, veliteli," ozvala se znovu T'Preth, za-tímco jí štíhlé prsty běhaly po klávesnici a ovládacích prvcích konzoly. "V této chvíli je kompenzace dostaču-jící."

"Potvrzuji," řekla T'Lera a ostatní se vraceli na svá pracoviště, jako by se jednalo pouze o další cvičný po-plach. "Všechny stanice, skenovat příčinu poruchy."

Všichni mlčky začali pátrat po důvodu, proč zpětná tryska selhala.

Kroužili kolem Země sedmačtyřicet tamních dnů, pokračovali v průzkumu a pozorovali tisíc západů Slun-ce, aniž by je složité sledovací systémy pozemšťanů zachytily. Pod Selikovým vedením vypracoval Sorahl pozoruhodně pružný a složitý navigační vzorec, který je vedl mimo záběry satelitních pozorovacích stanic a protahoval loď mezi koridory pozemních observato-ří, takže se dokázali dostat k povrchu Země mnohem blíž, než se to dosud podařilo všem předešlým prů-zkumným lodím. Používali impulzní pohon, který do-bíjeli slunečním zářením pokaždé, kdy létali nad denní stranou planety. Zásoby paliva jim na takový pozoro-vací režim dovolovaly lhůtu padesáti dnů, než se bu-dou muset vrátit domů.

Po krátké chvilce se T'Preth od kormidelní konzoly ozvala znovu: "Kompenzace je nedostatečná, veliteli. Zpětná tryska číslo tři vykazuje proměnlivou nestabi-litu."

Všichni mlčky znovu zaujali nouzová stanoviště.

"Vědecké stanoviště, příčiny?" oslovila T'Lera Selika a obrátila se v křesle jeho směrem.

"Nelze určit, veliteli," odpověděl Selik okamžitě. "Žádné vnější poškození. Právě probíhá kalibrace pro zjištění vnitřní závady."

T'Lera se obrátila s křeslem zase ke svému praco-višti.

"Kormidelníku, zvedni nás nahoru," přikázala ostře. "Perigeum dvacet tisíc. Navigátore, dráhu pod kosým úhlem. Nesmí nás zpozorovat."

"Potvrzuji, veliteli," odpověděli T'Preth a Sorahl jako jedním dechem, ale T'Lera už byla ze svého křesla pryč a připojila se ke Stellovi, který pracoval u motoro-vé konzoly.

"Skenuji také číslo dva a čtyři," hlásil Stell a T'Lera jen souhlasně přikývla. Naslouchala něčemu jinému, něco vycítila.

"Situace, kormidelníku?"

"Zpětná tryska číslo jedna vyřazena, veliteli," zašep-tala T'Preth v okamžiku, kdy brzdící raketa zcela zko-labovala. "Číslo tři je v modrém režimu. Začátek pádu v sestupné spirále odhadem za devatenáct sekund -přesně."

A zbytek byla čirá noční můra.

* * *

Matko! volal Sorahl v duchu na T'Leru, aby ji vytrhl z těch hrozných vzpomínek, protože by mohly bránit léčivému tranzu. Matko!

Jsem tu, Sorahle-kam, odpověděla T'Lera konečně a když odtáhl ruku, upadla do hojivého transu.

Venku skučel vítr, na vlnách tančily čepice z bílé pěny a od obzoru se valila bouřková mračna. Bylo ob-dobí tajfunů a někomu spadne na hlavu pořádná průtrž mračen.

Několik kilometrů odtud, na okraji bezedné podmoř-ské trhliny známé jako Mayabijský zlom, bylo mořské dno zvlášť kluzké a kosmická loď, kterou nepostavili pozemšťané, se sunula se skřípěním dolů z podmořského svahu. Pod tichými stříbrnými pohledy tisíců moř-ských stvoření zakolísala na hraně zlomu, převrátila se přes okraj až zavířilo bahno a zmizela navěky.

V ložnici agrostanice si mladý Vulkanec, který se chvěl zimou, zahalil holá ramena do lidmi vyrobené vlněné přikrývky a střežil matku, vyhlížeje ven na rozvlněné moře.

A v sousední místnosti se dva lidé pořád ještě doha-dovali.

"...nevíme ani, co vůbec jedí. Co když potřebují nějaké zvláštní prostředí, aby přežili? Možná je ohro-žujeme už tím, že je tady držíme a nic pro ně nedělá-me..."

"Ty se prostě chceš zbavit odpovědnosti!" Táňa se na něho skoro rozkřičela. "Setřást ze sebe všechno, jak jsi to dělal vždycky, a hodit to na někoho jiného. Ty přece víš, co by provedli ti prašiví byrokrati, kdyby našli někoho takového jako tihle dva. Nacpali by je do nějaké zoo, zničili by je. Jedině přes mou mrtvo-lu!"

"Omlouvám se..."

Promluvil velice tiše, protože byl zvyklý hovořit k mnohem citlivějším uším, ale i tak oba lidé okamžitě zmlkli a v místnosti se rozhostilo elektrizující ticho. Joši cítil, jak se mu znovu ježí vlasy v zátylku.

"Nechci vyrušovat. Je ale jasné, že jsme vám přivo-dili vážné... narušení ve vašem životě. Žádáme o pro-minutí."

Táňa k němu udělala pár kroků jako náměsíčná, na-táhla ruku a téměř se ho dotkla, ten exotický zjev jí připadal jako džin z lampy, až na náplasti kryjící po-páleniny na hrudníku a pažích. Prudce se zarazila.

"Vy jste vzhůru," konstatovala naprosto zbytečně, potom se v ní ale ozval zdravotník, svůj ženský úžas a podivení zahnala do kouta. "J-jak se cítíte?"

"Jsem... v pořádku. Mám nějaké fyzické poškození, ale jsem schopen fungovat. Stejné to bude za nějakou chvíli s T'Lerou. Už není třeba, abyste se báli o naše tělesné zdraví."

Přeskakoval pohledem z jedné ohromené tváře na druhou. Bylo by možné, že mu nerozumějí? Anebo je to proto, že tak neohrabaně mluví jejich jazykem?

"Ale vy jste přece měl otřes mozku," vykoktala Táňa. "Myslela bych, že byste měl aspoň..."

"Tento faktor už přestal působit," pravil Sorahl. Před-chozí studium naznačovalo, že lidem chybí schopnost telepatie i sebeuzdravování. Nebylo by však k ničemu dobré mluvit o těchto věcech právě v této chvíli. Jen by to dál prohloubilo jejich zmatek a obavy. A ve svém chvatu zapomněl na základy příjemného vystupování. "Promiňte. Já se jmenuji Sorahl. Ta druhá," ukázal smě-rem k ložnici, "je T'Lera. Moje matka a velitel naší lodi."

Tentokrát to byl Joši, kdo postoupil kupředu. Instink-tivně podával Sorahlovi ruku v typickém lidském ges-tu. Sorahl si tuto situaci vybavil, jak ji sledoval na zá-znamech z pásků, sám také napřáhl ruku a jako schopný student vulkanské filozofie zablokoval dotykovou tele-patii, aby mohl absolvovat historicky první potřesení ruky člověka s mimozemšťanem.

"So-rall," vyslovil Joši opatrně cizincovo jméno a pro-tože vycítil rozpaky, pustil jeho teplou, suchou ruku z dlaně. Po pravdě řečeno, ten okamžik ho dost vydě-sil. "A Talera?"

Sorahl přisvědčil. Nepřesné, ale bude to tak stačit. Jošiho to zřejmě potěšilo.

"Já se jmenuju Joši. Vlastně plným jménem Jošiomi Nakamura, ale Joši stačí. A tohle je..."

"Táňa," řekla mladá žena rozhodně a gestem Joši-ho umlčela. Taťána Georgijevna Bilašová byl někdo docela jiný, koho nechala na pevnině spolu se třemi mladšími sestrami a neuvěřitelným počtem panovač-ných ženských příbuzných. Také přistoupila k Sorahlo-vi a potřásla mu rukou. Překvapilo ji, že jakoby poně-kud zaváhal a couvl před ní. "Omlouvám se! Udělala jsem něco špatně?"

"Ne," řekl Sorahl, znovu podal ruku pozemšťance a krátce se jí dotkl. Jak by jí mohl vysvětlovat, že mezi jeho lidem zasnoubený muž nepodává... "Prostě to u nás není zvykem."

"Myslím, že se o sobě budeme muset ještě hodně naučit," rychle poznamenal Joši, aby zaplašil rozpaky, které se jich zmocnily.

"To je pravda," přisvědčil Sorahl a odmlčel se.

"Musíte být na smrt vyhladovělý!" řekla znenadání Táňa, která si první vzpomněla na praktičtější stránky života. "Tuhle se posaďte a já vám dám něco jíst."

Na půli cesty ke kuchyňskému koutu se zarazila.

"Promiňte, já - totiž my - my nevíme, co..."

"Jsme podle naší filozofie vegetariáni," vysvětloval opatrně Sorahl, protože si vzpomněl na úžas, který se ho zmocnil při zjištění, že jiné inteligentní rasy mohou jíst maso. "Nejíme maso zvířat ani jiné zvířecí produk-ty. Jinak to může být cokoli."

"V ledničce je nějaké tofu," radil nadšeně Joši. Zmoc-nila se ho neovladatelná zvědavost a dal by kdovíco za to, kdyby Táňa přestala pobíhat a šramotit, aby se mohl zeptat na pár ze svých několika tisíc otázek. "Sušené ovoce, hnědá rýže. Jen se tam koukni." Otočil se na Sorahla. "Zakrátko máme dostat nové zásoby. Vlastně už zítra." Zavrtěl hlavou. Zítra. Bože můj, už zítra! "Vtip je v tom, že tady dřepíme na jednom ze zdrojů potravin pro celou planetu, jenomže není možné jen tak vyjít na zápraží a uštipnout si pár lístků na salát. Pěstujeme tady průmyslové chaluhy. Ty je potřebné ještě zpracovat."

"Naprosto rozumím," odpověděl trpělivě Sorahl. Pro-dukce potravin patřila do Stellovy pracovní náplně a ten mladého žáka důkladně poučil. Před vnitřním zra-kem mladého Vulkance se vznášela další přízračná tvář, silná a dobrotivá.

"Takže tofu," mumlala si Táňa polohlasně a cinkala čímsi v kuchyni.

"Říkal jste ‚my'" řekl Joši dychtivě, posadil se vedle cizince a těšil se z toho, že může pozorovat mimozemš-ťana, jak si hoví na jeho křesle z polštářů vyplněných vločkami z plastové pěny. Nesmí na něho tak civět. Ne-být těch uší.....Kdo vlastně přesně jste? A jak jste se sem dostali?"

"Jsme Vulkanci," začal Sorahl a pustil se do vysvět-lování.

* * * * * *

Vulkanský kapitán lidské posádky pokračoval v celé věky trvající tradici své rasy: nepožadoval od těch, kterým velí, nic takového, co by sám nedokázal.

Mladý kadet stál v toporném pozoru, zatímco kapi-tán Spock podepisoval hlášení o průběhu právě skon-čené služby. Spock ho nechal ještě chvíli stát v pozoru, což je prospěšné pro ducha i pro páteř, než na mladíka upřel vlídný pohled.

"Dejte si pohov, poručíku. Máte ještě něco?"

Mladý pozemšťan uvolnil postoj, takže podsaditý trup mu maličko poklesl, ale v duchu byl stále ještě zmořený tím, co musí zakoušet kadet, který slouží pod vulkanským velitelem. Spock mu to viděl na očích, a proto se zeptal.

"Ne, pane, jenom..."

"Jenom co?"

"Končí služba, pane. Protože jste byl ve službě i při ranním nácviku, jste na můstku už od služby alfa. Tak jsem si říkal, jestli byste nechtěl na službu gama předat velení někomu jinému, pane."

"Jak jsem si přečetl v rozpisu služeb," řekl Spock, aniž by se musel na seznam podívat, "všichni, kteří mají dr-žet službu gama, jsou už na svých stanovištích. Kdybych měl postavit někoho místo sebe, bylo by nezbytné vzbu-dit nebo jinak vyrušit z osobního volna někoho, kdo je právě mimo službu, tedy ze směny alfa nebo beta. V tom nevidím žádnou logiku."

"Je v tom jen ta logika, pane, že žádný velitel by ne-měl sloužit trojitou službu, pane," namítl tiše kadet. Na tuto poznámku následovalo pozvednuté obočí. "Prosím pana kapitána za prominutí, ale zdá se mi, že i Vulkanci se musí někdy unavit."

V koutcích Spockových úst se objevil nepatrný po-hyb, protože se bavil.

"Pane Mathee, nabízíte mi snad, že mě vystřídáte?"

"Přesně tak, pane," řekl mladík rozhodně. "Kdybych to neměl v úmyslu, pak bych se myslím choval drze."

"Důmyslnost není nikdy drzá, poručíku," odpověděl Spock, aby ulevil zmatku, ve kterém se poručík právě nalézal. "Nicméně bych mohl namítnout, že kdybych vaši nabídku přijal, vy byste musel sloužit dvojitou směnu."

"Se vší úctou, pane," řekl na to mladík, který koneč-ně našel kousek pevné půdy pod nohama. "Logika na-povídá, že když vy dokážete odsloužit trojitou, pak já zvládnu dvojitou směnu. Pane."

Spock spokojeně přikývl a vstal z velitelského křesla.

"Výborně, pane Mathee. Na příštích 7,94 hodin je loď vaše. Budu ve své kajutě."

* * *

Ale ke spánku budu mít daleko, pomyslel si Vulkanec, když turbovýtahem klesal o několik palub níž. Ještě mám nutnou práci.

Vešel do tmavé kabiny a deaktivoval tělesný skener, aby se nerozsvěcela světla. Dobré noční vidění a preciz-ní pořádek, v němž měl uloženu každičkou věc v kabi-ně, mu umožňovaly vyhýbat se všem drobným překáž-kám jako třeba kusům nábytku, takže se v duchu mohl stále zabývat tím, nad čím se zamýšlel už ve výtahu.

Velmi rychle svlékl uniformu důstojníka Hvězdné flo-tily (puntičkářsky si ji uložil na příslušné místo ve skří-ni, či snad jeho ruce byly už do té míry zručné, že vyko-návaly všechny úkony nutné k zacházení s věcmi samovolně?) a oblékl si černý meditační oděv s piktogramy Kohlinahru a stejně snadno přešel od každoden-ních starostí, zájmů a úvah na takovou úroveň vnitřní-ho klidu, jakou potřeboval.

Poklekl do polohy loshiraq, čili "otevřené pozice", ruce zformoval do dvojitého gesta ta'al sloužícího k soustře-dění a jeho mysl už procházela očistným rituálem, při němž se mu srdeční tep zpomalil téměř do lidské malátnosti a bezmála přestal dýchat. Jeho mysl klesala dolů, dolů, ještě níž, a pátrala.

Hledala odpověď na tu nejnelogičtější otázku: jak je možné, že si vzpomíná na něco, co se nestalo?

Skutečně něco zapomenout není možné. V zákrutech a chodbičkách každé vnímavé mysli je uchován přesný záznam každé události, která se v přítomnosti takové mysli odehrála. A přece jen málo lidí by si přálo mít zcela absolutní paměť a lidský tvor je pověstný svou schopností zapomínat, takže mu chtěně i nechtěně pa-měť selhává. U Vulkanců je tomu jinak.

Vulkanci mají aktivní eidetickou paměť a nezapomí-nají. V dosahu různých úrovní meditace je možné vyvo-lat v paměti každý minulý okamžik v jeho celistvosti. Právě o to se Spock pokoušel.

Nijak se nevyžíval ve snění s otevřenýma očima ani se přehnaně nezabýval tím, co se stalo kdysi. A přece mu něco z minulosti nedávno proniklo do vědomí. Stalo se to, když četl Cizince z oblohy. Stopoval ten jev časem zpát-ky, stále však nenacházel žádnou událost, která by se s tímto dojmem nějak spojovala. Když vzpomínka přes-to zůstávala, bylo to pro logické myšlení signálem, že taková vzpomínka musí být chybná. Spock, který byl vždy nesmlouvavý k nedostatkům ve vlastní logice, se teď pokoušel chybu napravit.

Všechno, nač si vzpomínal, byl hlas, podle zabarvení hlas ženy, podle koloratury a ohebnosti nejspíše lidský. Promlouval jedinou větu:

"Nemůžete to dokázat sám."

Nenacházel však nic, s čím by tuto větu spojil. Přesto tam zůstávala, plula mu v podvědomí a trápila ho. Spock musel najít řešení téhle záhady.

A tak sahal do všech koutů mysli a pátral.

Skutečně? dorážel na něho beze slov hlas vlastní mys-li. A jaký je přesný smysl toho všeho?

* * *

Oheň praskal stejně jako v pravěku - teplý, konejšivý, hypnotizující. Byl to dlouhý den. Jim Kirk se musel sou-středit, aby udržel v klidu slova, která jako by mu chtěla přelézat po stránce sem a tam.

Ještě jednu kapitolu, říkal si při zívnutí, nastavil si na křesle pohodlnější polohu a promnul si zamžené oči. Kostra měl pravdu. Tahle knížka je fascinující; nejsem schopen ji odložit! Ještě jednu kapitolu a pak...

Hlava mu klesla, jak se propadl do dřímoty. Kniha mu vypadla ze znecitlivělých prstů a přes postranici křes-la se svezla na podlahu. Její dopad však ztlumil tlustý koberec, takže nezpůsobila žádný hluk. Přistála hřbe-tem nahoru a pod její váhou se několik křehkých listů pokrčilo.

Jim Kirk usnul a náhodou ho navštívil sen.

"Veliteli," spustil a cítil, jak se mu hrdlo stahuje při každém slově. Jediné nevhodné slovo by mohlo zničit všechno. "Co bych mohl říci, abych vás přesvědčil?"

T'Lera si ho upřeně prohlížela, ale zakrátko zmírnila proni-kavý pohled, aby ho nezastrašila. Jak jsou ti pozemšťané zrani-telní! Bylo logické, bylo by etické nechat je izolované v Galaxii plné neznámého? Na kratičkou chvíli by ji dokázal zviklat i tento jediný argument. Ale takové rozhodnutí nezáleželo na ní.

"Nemyslím, že byste mě mohl přesvědčit pouhými slovy, pane Kirku," odpověděla zvolna. "Kdybyste mi ale nabídl perspekti-vu, která by byla lepší než moje..."

* * *

V krbu prasklo hořící poleno. Kirk se s trhnutím pro-budil.

Cože? pomyslel si, posadil se zpříma a zatápal po kni-ze, která ležela vedle něho na zemi. Zlobil se sám na sebe, že ji takhle poškodil.

To bylo ale zvláštní! říkal si. Když jsem byl kluk, tak jsem si hrával na to, co jsem minulý večer sledoval na vidu, prodíral jsem se kukuřičným polem a zastupoval jsem všechny strany naráz, Správné hochy i Zlé kluky, když jsem ještě věřil, že ti nebo oni skutečně existují. Běhal jsem jak blázen, až jsem si roztrhal oblečení, do-kud se na mě nevrhl Sam s

ostatními zpoza stohu sena. Pak se mi sináli, že jsem roztěkaný ňouma, a skončilo to tím, že jsme se navzájem naházeli do potoka.

A o pitomých třírozměrných melodramatech se mi zdávalo taky, prožíval jsem je celou noc, až jsem se do-cela zamotal do přikrývek nebo jsem spadl z postele, takže maminka hrozila, že jestli se nezklidním, deakti-vuje můj prohlížeč.

A bůhví, že mi ve snu přišla i spousta nočních můr o skutečných hrůzách, které jsem v životě zažil, pomys-lel si Kirk a otřásl se. Zjistil, že je dokonale probuzený. Nehoda Farragutu, Kodos Kat...

Něco takového se však přihodilo poprvé. Naráz se mi zdá o sobě samém jako o postavě z historické knihy.

Přiložil do ohně, nedojedený salát vysypal do odpa-du, uhladil listy v Cizincích z oblohy a pak knížku odložil na poličku, vyčistil si zuby a šel spát.

A znovu snil.

Vypotácel se z místnosti a klesl na podlahu předpokoje, protože byl otupělý šokem z toho, čeho byl právě svědkem. Myslel si, že snese všechno, ale tohle - hotová hrůza!

Za ním se skrze stěnu ozývala směsice hlasů, všichni křičeli naráz a tlačili se do místnosti, kde se to přihodilo, a typický hluk je přitahoval jako supy. Jak se tam strkali, aby co nejdřív všech-no viděli, naráželi nábytek na stěny. Reportéři, muži z bezpeč-nostní služby i diplomaté se svými asistenty a poskoky se žduchali a odstrkovali, takže se chovali jako splašené stádo, a tropili právě takový zmatek, jaký T'Lera předvídala, zmatek, kterým skončila varianta, s níž přišel on, Jim Kirk.

Kirk si tiskl hlavu v dlaních a přikrýval si rukama uši v marné snaze zastavit chaotický ryk, který se mu valil do uší. Tohle zavinil on, jen on! Svět se rozpadal pod nohama jemu i miliardám ještě nezrozených lidí a to všechno byla jeho vina!

"Co se děje? Co se stalo?" vykřikovaly hlasy všemi jazyky světa. "Kde jsou? Kde je Kirk? A co ten hnus na stěnách - je to všude, proboha! Co to vůbec je?"

"To je krev, vy idioti!" ozval se ženský hlas nad všeobecným rámusem.

Kirkovi se na hlavě zježily vlasy a naskočila mu husí kůže. Nejraději by se rozkřičel: Ty ne, Táňo! Nechoď tam! Nedívej se, Táňo, ať nevidíš, co jsem provedl s tvými nadějemi a sny! Je to jen má vina, moje a nikoho jiného! Snažil jsem se, ale nestači-lo to. Je mi líto, Táňo, hrozně líto!

"Jejich krev je jiná než naše!" křičela hystericky. "Je to jejich krev, copak to nechápete? Vy jste je zabili, my všichni jsme je zabili! Všichni máme na rukou jejich krev!"

Kirk si stále tiskl hlavu a sténal: Ne, je to moje vina! Niko-ho jiného, jen moje!

Za sebou uslyšel klapot vysokých podpatků a hlas plavovlasé ženy: "Já jsem vám to říkala! Nemohl jste to dokázat sám..."

* * *

"...Sám!"

Bocmanova píšťala přivedla Spocka zpět do reálné-ho času a prostoru tak prudce, že slyšel sám sebe to slo-vo vyslovit nahlas a k tomu ve standardním jazyce.

Fascinující! říkal si v duchu a jak vstával z meditační pozice, aby se podíval, co se děje, přiřadil si tento údaj ke zbytku tajuplných faktů, nad kterými v poslední době přemítal.

"Scott kapitánovi... Scott kapitánovi..." zachrastilo to zbytečně hlasitě ve tmě jeho kabiny. Bylo zajímavé, že Scotty ho nikdy při volání lodním interkomem neoslovil jménem. Oba stejně cítili, že Enterprise má jenom je-diného kapitána. Spock stiskl tlačítko na interkomu. "Tady Spock."

"Nezburcoval jsem vás, nebo jo?" Scottovi byla v hla-se zřetelně slyšet jeho typická bezdechá úzkost. "Vomlouvám se, ale chtěl jste, abysme vám vo všem..."

"Nespal jsem, pane Scotte. A vy, jak jsem žádal, mi osobně připomínáte nácvik červeného poplachu, kte-rý je plánován na 06.01, a to tak, abyste jej neprozradil a kadeti se to nedověděli."

"Jo. A neburcoval bych vás takhle brzo, akorát že na údajích ze směšovací plnicí komory je ňákej zádrhel a než se s mašinou pustíme do ňákejch úhybnejch ma-névrů, tak bych rád šel na minutku kousek pod nadsvětelnou, abych vocaď vyšťáral ty chrobáky."

"Oprávněný požadavek, pane Scotte. Kolik to je, ta vaše ‚minutka', kterou požadujete?"

"Nejdýl půl hodinky, pane Spocku."

"Tak dobrá. Přesuňte nácvik na 06.31 a informujte mě, až bude vaše vyhlazovací operace u konce."

"Až moje - co?" Scottovi nějako chviličku trvalo, než Spockův vtip pochopil. "Aha, jasně. Tak to udělám. Scott konec."

Sám, znovu se zamyslel Spock.

Sám. Proč to slovo řekl? Podle hloubky, do níž se v meditativním pátrání ponořil, signalizovala potřeba říci je nahlas nějakou záležitost kardinálního významu. A proč ze všech jazyků, které ovládal, promluvil zrovna ve standardu?

Jen v moderní vulkanštině existuje asi sedm různých slov, která popisují rozličné stavy samoty, nemluvě o ne-hlasných slovech telepatických, počínaje "ne zcela sám", přes "náhodou sám" až k "sám z potřeby", přičemž kaž-dý tento výraz zahrnuje zhruba sedm dalších významů ze staré vulkanštiny včetně takových jako "sám podle temperamentu" a "sám jako vyvrženec", což se zase pro změnu blíží k významům ze skupiny "neobčan". Na toto téma by se dala zpracovat etymologická studie u každého z těch jazyků, kterými mluví...

Nynější případ je však příliš jednoznačný a jeho pova-ha směřuje jinam. Spock si pročistil mysl a začal znovu.

Samota zahrnuje mnoho rozměrů, sdělovala mu v myšlen-kách Velká mistryně T'Sai.

Připravovala ho na první Kohl, kde samota a naslou-chání vlastní duši byly vším. Nakonec to byl Spock, kte-rý

instruoval ji. Možná nebylo mnoho takových, kteří poznali na vlastní kůži tolik variací samoty jako on. Teď, kdy byl sám ze své vůle, nad tím znovu zauvažoval.

Začal od začátku, což bylo logické, u osamění dítěte smíšeného páru, kterého vystavuje samotě nevraživost okolní společnosti a to, že je v celém vesmíru jediný svého druhu. Z tohoto počátku studoval zvláštní podo-by samoty, se kterou se setkával při svých cestách. Od sa-moty stroje zbaveného svého účelu a muže oloupeného o paměť k osamění ženy zahnané do vyhnanství upro-střed ledů; nikdo jiný neznal tak jako Spock všechny stupně a rozměry toho, jaké to je být sám.

Až naposled se Spock ponořil do úvah o někom, je-hož největší obavou bylo zůstat sám, a koho velmi dob-ře znal. Nežádal nic víc, než velkou loď a hvězdu, podle níž by ji mohl vést, a společnost spřízněných duší, s ni-miž by se vypravil vstříc dobrodružstvím, která vyplňo-vala celý jeho život. Pokud by se Jim Kirk musel vzdát jak lodi a dobrodružství, byl by skutečně sám a sám.

"Jime!"

Také toto slovo vyřkl Spock nahlas. Ať ho v meditacích skličovalo cokoli, stoprocentně to mělo původ v něčem kolem Jima Kirka. Ale co to mohlo být? A komu patřil ten ženský hlas, který tvrdošíjně prohlašoval: "Nemůže-te to dokázat sám..."? Jaká podivná metafora na Sirény z pozemské mytologie ohrožovala jeho kapitána a jeho přítele? Čím by mu mohl přispět?

Kdyby byl Spock od přírody impulzivní pozemšťan, možná by se pokusil spojit se Zemí. Z téhle vzdálenosti... Zauvažoval nad tím. Trvalo by to skoro celý sluneční den. Nelogické. I kdyby Kirkovi hrozilo skutečné nebezpečí, nemohl dělat vůbec nic. Jedině...

Spock obrazně řečeno sáhl do vlastní mysli a dotkl se stříbrné nitky, jež spojovala jeho mysl s Jimovou. Ti, je-jichž mysli se setkaly a dál stýkaly, měli takový dar.

Spock pátral, nenacházel však žádnou stopu bezpro-středního nebezpečí, jež by hrozilo člověku, kterého si tolik cenil. Mohl by sondovat hlouběji, do hladin pod-vědomí, ale učinit něco takového bez svolení znamena-lo pro Vulkance hrubé narušení soukromí. Kdyby ho bylo potřebí, tak by se o tom dověděl. Hlas Jima Kirka jej už jednou přivolal přes celou Galaxii, vyrušil ho do-konce z hlubin Kohlinahru, a tehdy mu Spock také do-kázal odpovědět. Zvládli by to i podruhé.

Ale teď to není možné. Za několik vteřin pan Scott ohlásí, že skončil s nutnou opravou. Vzápětí přijde čas určený k nácviku poplachu; vědomou vrstvu Vulkancova myšlení pro tuto dobu zaměstnají pracovní povinnosti, možná dostatečně na to, aby se zablokoval naléhavý žen-ský hlas, k němuž není schopen přiřadit žádné tělo.

Kromě toho byl denní program Enterprise sfázován s pozemským časem platným pro sídlo Admirality. Tam, kde se nacházel Jim Kirk, bylo stejné ráno jako na palu-bě jeho lodi. Admirál bude ještě spát.

("Spí jako děcko", poznamenal jednou McCoy, když držel hlídku u lůžka, na němž se zase jednou Kirk z če-hosi zotavoval.

"Známka čistého svědomí," nadhodil Spock, jenž dr-žel hlídku s ním, nikoli ovšem z důvodů lékařských.

"Anebo toho, že nemám vůbec žádné svědomí," zavr-čel na ně Kirk, který zíval, aby zakryl rozpaky nad tím, že o něho mají takovou starost, a na oba se potutelně usmíval.)

Znovu se ozvala bocmanova píšťala. Jestli bylo pro pana Scotta něco typické, pak jeho přesnost. Spock se probral do plného vědomí, což se u něj jako velitele předpokládalo, a byl vděčný, že to neznámé, co jeho kapitána trápí, mu alespoň ve spánku dá chvíli pokoj.

* * *

"Ne, nechoďte! Nechoďte, prosím!"

Jim Kirk se probudil vlastním křikem. Prudce se v lůž-ku posadil a pokoušel se zachytit něco, co už tam dávno nebylo, jakýsi fragment noční můry, která jej vyburcova-la ze spánku. Bylo to pryč. Náhlý příval závrati ho přinu-til padnout zpátky na polštář.

Když se mu hlava trošku pročistila, podíval se na ča-sový ukazatel: 06.31. Ještě dobré půl hodiny nemusel vstávat ale pokoušet se znovu usnout mu připadalo jako špatný vtip. Čile se posadil a podivil se, proč je dnes tak zvláštní světlo. Odpovědělo mu truchlivé bučení mlho-vých sirén ze zálivu.

Jeho ateliérový byt byl hodný kus nad horní hranicí mlžného příkrovu; Kirkovi stačilo vyjít na balkón a do-volit oslepujícímu rannímu slunci, aby ho hřálo do tvá-ře, zatímco on dumal nad světem dole, zahaleným v bílé vatové peřině. Dopřál si toho jen pár minut, než mu bělostné víření pod ním nepřivolalo další záchvat závra-ti a náznak mořské nemoci.

Tak to bychom měli snídani, pomyslel si s trpkým hu-morem, když se za ním zasunula skleněná stěna oddě-lující balkón od pokoje. To ten McCoy a jeho zatracené diety! K čertu se vším zeleným listím!

Zelená. Proboha, zelená! Zelená krev, krev Vulkanců, všude kolem... Noční můra se mu v několika zábles-cích docela zřetelně připomněla. Znovu se slyšel, jak mluví s T'Lerou a Táňou, vidí sám sebe coby součást neznámé hrůzy, která zavinila smrt Vulkanců, slyší hlas, který ho pobízí (nebo jenom varuje?), že "to nemůže dokázat sám". Co to má u všech všudy znamenat?

Kirk se posadil na pelest svého lůžka a chvilku uvažo-val, v myšlenkách couval od impresionisticky zmatené-ho obrazu své noční můry a pokoušel se najít jinou per-spektivu.

Proč ve svých snech přepisuje historii, která přece dopadla docela dobře, ale přece se mu ve snech vrací jako pohroma, na jejímž vzniku se měl dokonce sám nějak podílet? A kdo byla ta žena s blond vlasy a osudo-vě zabarveným hlasem?

Ve stále se vracejícím snu o smrti byla pokaždé pří-tomna, napřed jako hlas bez těla, později jako stínová postava ženy. Unikající, stále těsně mimo dosah, stojící na okraji vzpomínky, nic než záblesk plavých vlasů, kla-pot podpatků,

jediná věta opakovaná stále dokola hla-sem, o němž si byl Kirk jist, že by jej měl znát. Nikdy jí neviděl do tváře. Kdykoli se otočil, že po ní vztáhne ruku, byla pryč.

Vzal do ruky Cizince s nápadem, že se tam po ní podí-vá, ale potom zaváhal. Možná ani nechce vědět, co je ta žena zač. Jenom tak listoval stránkami.

Kdyby sis vzal verzi na disku, ty starý dinosaure, plís-nil sám sebe McCoyovým výrazivem, jak jel širokým prs-tem po sloupečku indexu v chabé naději, že narazí na slovo "blond", mohl bys tohle slovo zadat jako parame-tr a počítač by ti vyplivl seznam všech postav v knize, které mají blond vlasy. Takhle, beze jména a jakéhokoli dalšího vodítka, kterého by se dalo přidržet, budeš mu-set celou tu knížku přelouskat a jen doufat, že tam na ni narazíš...

S prásknutím knížku zavřel. Spíš by měl doufat, že ji nenajde, protože kdyby zjistil, že ji znal tak důvěrně jako všechny ostatní, třeba by už nikdy nedokázal klidně spát. Všechny noci do konce života by mu možná hyzdily sny plné vulkanské krve a hlasu doznívajícího ozvěnou.

Kirk schoval knihu do zásuvky nočního stolku, jako by ho mohla kousnout, a napadlo ho, zdali by ji neměl zamknout jako jedovatého hada jenomže už začínal při-padat hloupě i sám sobě. Měl pocit, že se vrací do dnů, kdy se jako kluk s rozdivočelým pohledem plížil kuku-řičným polem. Zjistil, že se potí a nedostává se mu de-chu, jako by běžel. Ve snu tomu tak bylo. Krev, křik, jeho vina...

Vytáhl knihu ze stolku a znovu začal číst.

ČTYŘI

"Určitě jste se dost najedli? Bude vám to stačit?"

"Bylo to... zcela postačující. Děkujeme, Taťáno." Snažila se příliš nemrkat, když užíval jejího jména v téhle podobě. Naštěstí neznal dost na to, aby ji oslovo-val ještě jménem po otci - z toho už by se asi zbláznila. Sorahl připravil jídlo z tofu a dušené rýže, nakrájel ještě datle a sušené meruňky a přidal je do směsi, při-čemž během jídla o každé surovině utrousil nějakou poznámku.

"U nás také pěstujeme spoustu glycinových druhů. Druhy dactylifera a prunus armeniaca známe i my," hlá-sil s vážnou tváří. Bledooká T'Syra, která měla kvalifi-kaci geografa a botanika, mu předala mnoho poznatků o pozemské flóře. I ona patřila k těm, jimž by měl vzdát díky. "Ale tento druh oryza sativa - rýže?" - Joši při-kývl, docela ohromený rozsahem vědomostí mladého Vulkance - "vůbec neznáme."

"Možná proto, že vyžaduje, aby se pěstoval ve vo-dě," vysvětloval Joši. "Jestli, jak říkáte, je vaše planeta z větší míry pokrytá pouští..."

Pozemšťan prahl po každé drobnosti a neustále za-hrnoval Vulkance spoustou otázek. Vytasil se s několi-ka astronomickými publikacemi ze své knihovny a So-rahl mu ukázal přesnou polohu svého světa, přičemž díky svým navigátorským schopnostem dokázal nakres-lit hvězdné mapy ve větším měřítku, jak se jeví z per-spektivy obou světů.

Táňa jen přihlížela, neschopná slova. Nemohla z mla-dého mimozemšťana spustit oči, ukládala si do paměti každé jeho gesto, sledovala pohyby dlouhých svalů pod tenkým svetrem, který mu půjčil Joši, nalévala mu nekonečné šálky čaje, který pil horký, silný a bez sladidla.

"Rod teraceae," poznamenal mezi doušky. Kdyby to byl člověk, tak by působil dojmem, že se vytahuje. "Přes-něji druh camellia sinenis, jak se domnívám. U nás na Vulkánu pěstujeme podobný druh, ale jinak dáváme přednost bylinám."

"My také pijeme bylinkový čaj," vyhrkla nadšeně Táňa. "Jenom zrovna teď nemám žádný při ruce. Až sem dora-zí Velryba, objednám takovou směs, jakou si budete..."

Zděšeně se zarazila. Kam jen to dala hlavu? Také v Joši-ho obličeji pozorovala příval paniky a zároveň viděla, že si toho všiml i Sorahl a čeká vysvětlení, aniž by se ovšem vyptával, co to má znamenat.

"Musíte být unavení," vyhrkla chvatně. "Měli byste si pořádně odpočinout."

"Nemohu," odmítl ji mladý Vulkanec. "Musím hlídat T'Leru."

Dál to nerozváděl a oni se neodvážili zeptat. Kromě toho měli řadu přednějších otázek, které bylo nutno položit okamžitě.

"To je prostě úžasné," řekl Joši. Přidržoval si dlouhé vlasy, aby mu nepadaly do očí, a díval se na dešťovou clonu, která se z oblohy spouštěla na přístaviště stani-ce, a na zásvity vzdálených blesků, doprovázené tlumeným brumláním hromů. Vyčerpaná Táňa dřímala v polštářovém křesle, ale oba muži měli ke spánku da-leko. "Takže vaše lodi byly tam nahoře a pozorovaly nás - jak dlouho?"

"Můj dědeček Savar byl svědkem dvou vašich po-sledních světových válek," řekl Sorahl a díval se, jak Joši vykulil oči.

"Ale to znamená přes sto... Říkal jste přece, že byl teď s vámi při této výpravě. Jak starý..."

"Když zahynul, bylo mu podle vašeho počítání 221,4 roků," řekl Sorahl tiše." Tato vzpomínka byla také sou-částí jeho já. "Nečekal sice, že by výpravu přežil, ale také neočekával, že ho smrt postihne právě takhle."

"Lidé u vás žijí mnohem déle než my," poznamenal Joši. Znamenalo to podstatnou odlišnost, na niž si bude muset zvyknout. Kromě toho ovšem tušil nějakou dal-ší, zásadnější okolnost, na jejíž pochopení byl příliš unavený, příliš přetažený. Znovu se posadil vedle Sorahla, k němuž ho to neodolatelně přitahovalo. Už před ním necítil nejmenší obavy a rozdílnosti mezi nimi se každou další hodinou zdály méně a méně důležité. V tlumeném světle jediné lampy, protože víc jasu by jeho oči pozemšťana unavené nedostatkem spánku ne-snesly, mu připadal jako bratr. Až na ty uši a tisíce roz-dílností v povaze kultur, k nimž patřili, a které teprve začali zkoumat. "Říkal jste, že na Zemi jste se dosta-li

nešťastnou náhodou? Měli jste rozkaz dříve sami se-be zničit, než byste se nechali objevit? Tomu nerozu-mím."

"Smyslem toho bylo, abychom se vyhnuli právě té situaci, která díky naší přítomnosti na Zemi nastala," odpověděl Sorahl. I on zažíval pocit spříznění s člově-kem vedle sebe, a to bez ohledu na logiku biologie nebo náhody zrození, a jeho dojem spíše patřil do ob-lasti vulkanské filozofie nekonečné rozmanitosti v ne-spočtu kombinací, protože měl co dělat s rozličností tak bezbřehou, až se blížila svému opaku - podobnos-ti. "Nechtěli jsme nikoho vystrašit a vyvolat nějaké kontroverzní situace. Jak se zdá, obojí se nám naopak podařilo. Za jak dlouho podle vašeho odhadu sem mohou vaše úřady dorazit, aby nás převzaly?"

Joši sebou trhl. Člověk na Sorahlově místě by mož-ná smlouval, vyhrožoval, prosil za svou matku když už ne za sebe. Ale nic takového. Další rozdíl mezi oběma rasami.

"O to nemějte strach. Něco vymyslíme," odpověděl neurčitě, ač tomu sám ani z poloviny nevěřil. Dokud spolu takhle mluví, aspoň to může ještě na pár hodin vypudit z hlavy a třeba nějakým zázrakem přece na něco přijde. "Povězte mi, jak se to stalo. Ta nehoda. Je to důležité."

Sorahl ho chápal. Ten člověk se pořád ještě po-třeboval ujistit, že mimozemšťané, kteří Zemi sto let z dálky pozorovali, neznamenají pro jeho rasu žádné nebezpečí.

"Naše průzkumná loď byla osazena čtyřmi zpětnými tryskami," vysvětloval. "Jsou konstruovány tak, aby pra-covaly v tandemu, takže na každé straně by mohla jedna vysadit bez toho, že by to nějak radikálně ohro-zilo funkčnost lodi. Jenomže když dojde k poruše u dvou trysek na jedné straně, což se může stát s prav-děpodobností přibližně 4323,6 k jedné..."

* * *

"Brzdicí tryska číslo tři je v modrém režimu," ohlásila T'Preth od kormidla šeptem a zpečetila jejich osud. "Pád v sestupné spirále odhadem za devatenáct vteřin - přesně."

Pád v sestupné spirále sám o sobě ještě nemusel nutně znamenat sebezničení; tyto malé průzkumné lodi byly neuvěřitelně obratné a bylo možné s nimi proletět bez většího poškození atmosférou a přistát na souši i na vodě. Kdyby měli jen o maličko příznivější polohu, mohli by přistát na nějakém opuštěném místě Země, opravit brzdné rakety a zase nepozorovaně odletět. Nacházeli se však v poloze, kde se křížily dráhy spousty satelitů a zanedlouho budou viditelní i pro několik po-zemních pozorovacích stanic. Zkrátka nastala přesně ta situace, pro niž Savar definoval Směrnici číslo jed-na, a každý člen posádky si toho byl plně vědom.

Sorahl stál vedle kormidla a ledový klid T'Preth při jejím hlášení si bude pamatovat do konce života.

"Rozumím," odpověděla prostě T'Lera, která už se-děla znovu ve velitelském křesle. "Zastavit motory."

T'Preth rozkaz provedla. Všechno ztichlo. Tucet ru-kou přestal plnit dosavadní úkoly. Každý si je založil do pozice typické pro vyčkávání. Tucet očí se upřel do očí velitelky lodi a všechny pohledy jí sdělovaly totéž. T'Lera se podívala na Savara.

"Jsme připraveni."

Celá akce měla být naprosto jednouchá. T'Lera mu-sela jen aktivovat odpočet spínače zařízení pro sebezničení a dát signál Savarovi, aby otevřel přechodovou komoru. Nenadálý únik vzduchu z lodi jim všem oka-mžitě zničí plíce a zároveň v té chvíli celá loď imploduje a doslova se převrátí jako rukavice, takže se s mi-nimálně viditelným "zábleskem" přemění ve zlomky tak drobné, že nepřečkají průlet atmosférou a na povrch Země mohou dopadnout nejvýš jako opálené neidenti-fikovatelné kousky kovu.

Nemělo to trvat ani oněch devatenáct vteřin, které jim T'Preth předpověděla, až na jednu maličkost: že stejně nevysvětlitelně, jako selhaly dvě do tandemu spojené brzdné rakety (a vzhledem ke ztrátě lodi se příčina vady už nikdy nezjistí), selhal také samodestrukční mechanismus, zastavil se uprostřed odpočtu a na všechny další povely a pokusy o znovuspuštění naprosto nereagoval.

"Kaiidth!" řekla T'Lera, jako by se nic nedělo, ačkoli to pro ni a ještě jednoho dalšího člena posádky vlast-ně znamenalo nejvyšší oběť, jakou mohla posádka průzkumné lodi přinést. "T'Kahr Savare, proveď ruč-ně."

"Rozumím, veliteli," odpověděl Savar okamžitě. Po-kud se mu při tom zachvěl hlas, bylo to vinou věku a nikoli nějakých emocí. Uvolnil tlakový uzávěr přechodové komory. Sebemenší vnější tlak vzduchu ji teď vyrazí. "Podle rozkazu."

Na T'Leru se stále upíralo deset očí, pouze Savar se zahleděl spíše sám do sebe. Byl fyzicky nejslabším článkem řetězu a také byl původcem a propagátorem myšlenky Prvního pravidla, proto bylo dvojnásob lo-gické, aby jako první vstoupil do prázdnoty tam venku za přechodovou komorou. Pokud jde o ostatní, jeden z nich bude muset zůstat, aby pomohl velitelce zničit loď. Čekali, koho T'Lera zvolí.

"Kormidlo, jaký je stav?"

"Oběžná dráha se hroutí. Začíná sestup po spirále."

Všechny obrazovky zhasly a už se nedaly znovu uvést do chodu; loď bylo nadále možné řídit jenom naslepo, pouze podle přístrojů, z nichž ovšem dobrá polovina znehybněla poté, co se zastavil odpočet. T'Lera si dopřála jeden nádech na rozmyšlenou a po-tom se rozhodla.

Kdyby si zvolila T'Syru, byla by v tom jistá logika, protože byly celoživotními společnicemi a dokázaly si navzájem číst myšlenky. Ale jakým právem by mohla zpřetrhat svazky, které bledookou ženu vázaly k Selikovi, byť na jediný okamžik? Ne. Vyhledala očima zvyk-lýma pátrat ve vesmíru pohled světlých očí a rozhod-nutí padlo i bylo pochopeno beze slova. T'Syra se připojila k Selikovi a Savarovi v přechodové komoře.

Stell se také přidal, aniž by k tomu potřeboval od T'Lery nějaký rozkaz. Jeho užitečnost skončila ve chvíli, kdy zkolabovaly brzdné motory, a pokud T'Lera bude chtít, aby zůstala T'Preth s ní, zvládne to, co musí, i bez ní.

T'Lera však znovu pouhým pohledem poslala T'Preth, aby se připojila ke svému druhovi. Když Sorahl viděl, že volba kapitánky padla na něho, pokusil se protestovat. Byl víc než ochoten obětovat svůj život proto, aby něko-mu z

ostatních dopřál o pár chvil více. "Veliteli..."

"Kroykah!" zasyčela T'Lera, aniž by se na něho po-dívala. "Obsadit poslední pracoviště - ihned!"

Sama rychle usedla do křesla, které dosud patřilo T'Preth, protože náklon lodi při sestupné spirálové dráze se znatelně zvětšil. Zapjala si bezpečnostní pásy a zá-roveň je zapnula i Sorahlovi. Ten téměř neznatelně za-váhal, vzápětí však stáhl dva kyslíkové vaky a jeden podal matce.

Ani on, ani ona se dozadu neohlíželi. Zvuky jim pro-zradily všechno. Ozvalo se jakoby lačné hlasité nasátí vzduchu a první tři členové posádky vyletěli z lodi do nicoty: křehký Savar, zocelený svým filozofickým přesvědčením, šlechetný Selik, který objal vesmír rozepjatými pažemi, a vedle něho...

T'Lera zřetelně cítila, jak se přervalo její duševní spo-jení s T'Syrou a zabolelo ji to jako fyzický úder. Sorahl slyšel, jak zalapala po dechu, ale ctil její soukromí na-tolik, že se neodvážil dát cokoli najevo a upřeně pozoroval své přístroje.

Trpce litoval, že se nemůže rozloučit alespoň s těmi dvěma, kteří ještě zůstávali na palubě, ale vyrušovat je nebo sebe z plnění povinností by bylo nejen nelogic-ké, ale i nebezpečné. Jeho úkol byl prostý - najít na nesmírném povrchu pozemských oceánů místo, kde mohou dva Vulkanci se svou průzkumnou lodí zmizet beze stop.

"Stůjte!" vykřikla T'Lera, její hlas však ztlumila kys-líková maska.

Ani se nemusela ozývat. Silný Stell, jemuž v té chvíli ruce doslova přimrzly k mechanismu přechodové ko-mory, jak na ně zaútočil mrazivý vesmír, důvěrně znal každý myslitelný zvuk, který dokázala jejich loď vylou-dit. I on slyšel a cítil poslední záběr impulzního pohonu ze zpětné trysky číslo tři, která byla nejblíž otevřené přechodové komoře. Pokud v této situaci vyjde z mo-toru zášleh, loď se rozzáří jako kometa, takže se zbytek její posádky, i tak odsouzené k smrti, zcela vypaří, ale současně se postará o to, že zánik plavidla bude pro pozorovatele z planety dole příliš zřetelně viditel-ný. Pouhou fyzickou silou - bylo dílem náhody, že Stell byl nejsilnějším z nich - uzavíral Stell příklop přecho-dové komory, ale bylo už příliš pozdě.

T'Preth se rozkřičela, Stell vydal jediné drsné za-řvání. Bolest, kterou pociťoval v okamžiku, kdy se pro-měnil v živou pochodeň, byla větší než schopnost kte-réhokoli Vulkance se proti takovému utrpení obrnit. Zášleh impulzního motoru přižívený unikajícím kyslí-kem pronikl škvírou za uzavírající se příklop a oba je zahubil. Jejich spálená, dýmící těla padla do nitra lodi jako odumřelé stromy.

T'Lera zavřela oči a v mysli zanotovala smuteční zpěv. Nic víc pro své přátele udělat nemohla.

Sorahl byl ještě mladý a nedosáhl zatím plných schopností dospělého Vulkance, tím spíš, že zbytek jeho života se dal počítat na minuty, a tak svíral ruce na ovládacích prvcích, aby se mu nechvěly.

* * *

Když Sorahl znovu vypověděl celý příběh, zjistil, že se mu chvějí pořád. Sebral všechny své duševní síly a dokázal třes zastavit.

"Vaše loď se při pádu do oceánu musela příšerně rozehřát," poznamenal po chvilce Joši. "Viděli jsme, co z ní zůstalo."

"Jsme víc přivyklí extrémním teplotám než vy," řekl klidně Sorahl. Spáleniny na jeho těle hovořily samy za sebe. "A kyslíkové vaky nám ochránily plíce."

"A při všem tom jste ještě zvládli řízený pád do moře?" zeptal se Joši a v duchu se ptal sám sebe, zda-li by v sobě našel k něčemu takovému dost odvahy. "Fantastické!"

"Mysleli jsme, že váš Tichý oceán by nám měl po-skytnout ideální prostor pro zatajení našeho zániku," vysvětloval Sorahl. "Je obrovský a žije na něm mini-mum lidí. Nemohli jsme tušit, že místo našeho dopadu se bude shodovat tak přesně s ohraničením vaší stani-ce."

"Kismet," ozvala se ospalá Táňa, která ze sebe se-třásala spánek a obtížně se zvedala z polštářového křesla. Byla tak dlouho zticha, že na ni ti dva docela zapomněli.

"Prosím?" obrátil se na ni Sorahl zvědavě, i když to vypadalo, že se stejně napjatě obrací na každého, kdo právě mluví.

"Karma. Síla osudu," vysvětlovala kostrbatě a v du-chu se hrozila toho, že před mimozemšťanem nejspíš vypadá jako zmuchlaná cuchta. Obyčejně se o svůj vzhled příliš nestarala, ale znenadání jí to připadalo velice důležité. "Jsou to různá slova pro stejný pojem. Znamená to, že existuje nějaký smysl v tom, že jste se ocitli právě tady. Něco jako předem dané schéma vý-voje událostí. Všechno to, co jste nám povídal, selhání přístrojů a souhra bizarních náhod, to podle mě značí, že musí být nějaký zvláštní účel v tom, že jste se do-stali právě sem, k nám."

"Táňo, já bych to tak hlasitě nevykřikoval..."

"Možná to tak je," řekl na to Sorahl vlídně, ačkoli normálně by se o tomhle nápadu asi přel. "Já za sebe ovšem takový fatalismus neuznávám."

"Jeho dědeček a zbytek posádky kvůli takovému zvláštnímu účelu umřeli!" okřikl ji Joši. "Mluvíš ne-smysly! Jestli jste to dělali jen proto, abyste nás ušetřili pravdy," řekl Sorahlovi, "tak jste nám myslím mohli klid-ně věřit. Většina lidí na Zemi si myslí, že nejsme ve vesmíru sami."

"A přece, když jste byli postaveni před tuhle pravdu, byla vaše reakce přinejmenším stejně kladná jako zá-porná," poznamenal Sorahl a připomněl si, jak ještě nedávno on sám považoval takový kontakt za samozřejmý a bezproblémový. Matka měla pravdu. Teorie je jedna věc, praktická aplikace pak něco zcela jiného. "Ještě teď si nejste jistí v tom, jak s námi naložit."

"Vidíš?" řekla Táňa, když se Joši začervenal.

"Co budete dělat dál?" zeptal se Joši, který se cítil nepříjemně z toho, že jeho nejistota byla tak zřetelně patrná. "My už jsme vás viděli, mluvili jsme s vámi. Jedl jste s námi. Těžko bychom mohli předstírat, že neexistujete."

"O tom musí rozhodnout velitel," řekl tiše Sorahl a upřel pohled na vlastní ruce.

Jako podle scénáře se z ložnice ozval hluk - chrap-lavé, přiškrcené zakašlání, které uším školené Táni znělo jako dýchání člověka, který trpí zánětem plic a bojuje o to, aby se mohl nadechnout. Vykročila k lož-nici, ale Sorahl ji předešel.

Musel svou velitelku probudit z léčebného transu. "Dovolte," řekl, aniž by se skutečně dotkl Tánina rame-ne. Táňa přikývla, ale stejně ji zvědavost hnala za ním.

V růžovém světle falešného svítání, způsobeného dešťovými mraky, se T'Lera vrtěla na zcela jí cizí vod-ní matraci, hlavou trhala dozadu, měla zaťaté pěsti a těžce lapala po dechu. Sorahl se k ní schýlil jako duch a tvrdě ji udeřil do tváře.

Táňa se pokusila vrhnout mezi něho a bezvědomou ženu, ale Joši ji popadl za ramena a zadržel. Sorahl udeřil matku znovu a ještě jednou. Táňa bojovala, jako by to byla ona, proti komu Sorahl útočí.

"Vždyť jí zabije!" křičela a pokoušela se osvobodit.

"On dobře ví, co dělá!" syčel jí Joši do ucha nalé-havě, i když sám tomu věřil jen napůl. "Nepleť se do toho!"

Sorahl dal matce další políček. Táňa se odvrátila a přivinula se k Jošimu, který sám měl raději oči za-vřené. Že by se mýlili? Copak všechny ty Sorahlovy řeči o jeho logickém a mírumilovném lidu nebyly ničím než spoustou lží? Nechtěl tímhle způsobem uzurpovat velitelskou pravomoc, aby si zachránil vlastní kůži?

Náhle bylo po všem. Ani jeden z pozemšťanů nevi-děl, jak se T'Lera rychle posadila a zadržela synovu ruku stejnou silou, jakou vládl Sorahl, oba však slyšeli zřetelný přídech autority, když promluvila.

"Stačí," řekla úsečně a pronikavým pohledem zkou-mala svoje okolí i oba hostitele, jako by se nic nestalo.

Joši jenom stál jako zkamenělý, stejně ohromený matkou jako předtím synem. Táňa přistoupila blíž, snad aby unikla tomu ostrému pohledu.

"Smím?" zeptala se a vztáhla ruku k obličeji T'Lery, ale zarazila se těsně před dotekem stejně jako to udě-lala, když chtěla prvně sáhnout na Sorahla.

"Vy jste léčitel?" zeptala se T'Lera, která její gesto správně pochopila.

"Cože? Jsem zdravotnice. Je to totéž?"

"Pak mě můžete prohlédnout," řekla T'Lera s doko-nalým klidem.

Táňa se omezila jen na pohmatové vyšetření, pro-tože údajům žádného z přístrojů by stejně nemohla věřit. Ale ruce ji zradily stejně jako přístroje, protože kromě deformovaného nosu, který by bylo třeba znovu zlomit a srovnat...

"Vy jste se úplně uzdravila!" vydechla pozemšťan-ka.

"Zajisté," přikývla Vulkanka a poprvé se podívala na svého syna. "Díky, navigátore."

"Kaiidth!" odpověděl instinktivně Sorahl, který na chvíli zapomněl, kde je.

"Budeme mluvit jazykem těch, v jejichž přítomnosti teď jsme!" opravila ho ostře matka-velitelka. Přestože Sorahl tvrdil, že jeho lid vyloučil ze svého chování emo-ce, tohle byla nepochybně hněvivá reakce. "To tak snad-no zapomínáš?"

Člověk by se možná vymlouval. Sorahl prostě sklo-pil pohled a pokorně založil ruce za záda.

"Žádám o prominutí, veliteli."

"Mě bys o prominutí žádat neměl," řekla T'Lera, tak-že jeho omluvu ani neodmítla ani nepřijala. "Teď ale musím vědět, co se přihodilo po dobu mojí neschop-nosti."

Nenaznačila, že by pozemšťané měli odejít, ale pro-stě je okamžitě přestala brát na vědomí.

"Omluvte nás!" zamumlal Joši a táhl Táňu ven z lož-nice. T'Lera jako by ho vůbec neslyšela.

Vycházelo slunce. Táňa zívala na plné kolo, nasta-vila kávovar a odešla se opláchnout. Joši otevřel jed-no okno, aby pustil dovnitř čerstvý vzduch, a zůstal u něho stát. Poslouchal pleskání vlnek, šum kávovaru a zíral do neurčita.

A náhle to tam bylo. Bod na stříbřitém lesklém hori-zontu, o řadu hodin dřív oproti plánu. Připlula Velryba.

* * *

"Já jim půjdu naproti," řekl Joši, když se Táňa vrátila a znovu si zaplétala do copu ještě vlhké vlasy. "Zkus naše přátele přesvědčit, aby byli zticha a nechodili k oknům."

Táňa se na něho podívala úkosem. Zatímco Joši si pořád ještě nebyl jistý svými úmysly, ona dřívější křeh-ké jistoty pozbyla.

"Řeknu jim, aby všechno nechali na přístavišti," řekl na její pohled. "Anebo si to půjdu vyzvednout sám. Řek-nu, že ti není dobře."

"Joši..."

"A co jiného bych podle tebe měl dělat? Jakmile pře-stalo lít, vyplul jsem na křídlovém člunu, aby si mysle-li, že jsem dělal obhlídku sám. Možná bude lepší, když budeme dělat jako nic a zkusíme je ošálit. Kdyby se ukázali až dnes odpoledne, jak podle rozpisu měli..."

Bylo to beznadějné a oba si toho byli vědomi.

"Jsme jenom civilisti," řekl Joši, náhle pevně roz-hodnutý. "Máme svoje práva. Bez soudního příkazu nám nesmějí přes práh."

* * * * * *

"Mě vůbec nepřekvapuje, že se ti ve snech zjevují podiv-né ženské, Jime," prohlásil McCoy, když mu Kirk poví-dal o svých nočních můrách. "Já osobně bych se toho nebál; horší bude, až se ti přestanou objevovat."

Stáli v zákulisí za simulátorem Kobajashi Maru a Kirk programoval variace základního scénáře cvičení pro poslední skupinu kadetů.

"Já si ale nedělám legraci, Kostro. Ty zážitky mě po-řádně děsí. Tys už tu knížku přečetl, že? Je tam někde nějaká postava na způsob tajuplné blondýny?"

McCoy se nad tím zamyslel.

"Pokud si vzpomínám, tak není. Ovšem nemohu tvr-dit, že bys mi poskytl kdovíjak přesná vodítka. Blond vlasy a vysoké boty, říkáš? Zní to jako začátek docela pěkné fantasy, ale vzpomínám si na jedinou ženu, u kte-ré se výslovně popisují blond vlasy, a to je Táňa Bilašová. Třeba sníš o té Táně," navrhl nadšeně.

"Ten hlas je jiný," namítal Kirk a upíral oči na obra-zovku simulátoru. "Připadá mi nějak povědomý. Pořád mám pocit,

že bych měl vědět, o koho jde, ale pokaždé, když na to skoro kápnu a vybavím si její jméno i podo-bu, tak mi uklouzne."

"Možná má původ v nějakém docela jiném zdroji," hádal McCoy. "V některé tvé skutečné vzpomínce z re-álného života anebo čistě ve tvé fantazii. Sny jsou oše-metná věc, Jime. Možná podvědomě směšuješ nějakou starou vzpomínku s tím, co jsi četl, a skončíš u výsledku, který není to ani ono. Já bych si s tím nedělal takovou hlavu."

"Ty možná ne," řekl Kirk nedůtklivě a naklepal na klávesnici sérii kódů se zbytečnou razancí. "Ale já ano. Ta žena je jenom jednou součástí celého tajemství. Proč jsou ty sny tak živé, pořád tak shodné - a proč soustavně končí katastrofou? Proč tak silně prožívám to, co jsem přečetl v knížce, až mám pocit, že jsem byl u toho?"

McCoy pokrčil rameny.

"Prostě tě ten virvál kolem knížky chytil jako všechny ostatní," usoudil McCoy a doufal, že u tohoto tématu zůstanou, protože ho tuze zajímalo, proč je kvůli tomu Kirk tak rozčilený. "Je toho všude plno. Sotva pustíš vid, už tam naskočí nějaká pitomá talkshow nebo diskusní skupina, která tu knížku pitvá na kousky. Zajdeš na večí-rek a půlka lidí tam té druhé půlce vykládá o Cizincích."

"Záměrně jsem se tomu vyhýbal," připomněl mu Kirk a přemítal nad posledními kosmetickými vylepšeníčky celodenní zkoušky. V Zelené skupině byli dva kadeti z Tellaru a zvlášť u nich chtěl prověřit odolnost při zátěži. "Chtěl jsem si to přečíst sám. Nestál jsem o žádné předem hotové úsudky."

"I tak..." začal McCoy, jenomže nevěděl, co by řekl dál.

Byl tu s Kirkem proto, aby sledoval vzájemné interak-ce kadetů a jejich reakce na zátěž v průběhu testu; to kvůli zprávě, kterou o nich jako zdravotnický důstojník sestavoval. I když se všechno dění na Kobajashi Maru za-znamenávalo a mohl by si všechno později v klidu pro-hlédnout, McCoy chtěl vidět průběh testu na vlastní oči. Všímal si přitom podrobností, které kamery zachytit nedokázaly. Náhle si uvědomil, že právě studuje reakci na stres u zcela jiného subjektu.

"Pročpak z toho děláš takový obrovský problém?" zeptal se svého nejstaršího a nejmilovanějšího přítele.

"Protože je na tom všem mnohem víc než jen klábo-sení na večírku," odpověděl zachmuřený Kirk. "A víc, než kolik se toho dá dočíst na stránkách knížky. Nedo-kážu vyhmátnout, co to je, ale cítím v tom něco zatrace-ně divného..."

"Pokaždé jim posíláš tři Klingony," zamumlal McCoy, který už znal všechny kódy jako své boty, aby odpoutal Kirka od něčeho, co mu připadalo jako zárodek posed-losti.

"Cože?" zeptal se roztržitě Kirk, který se díval na mo-nitor a poslouchal jen na půl ucha.

"Povídám, že v té útočné fázi proti nim vždycky posí-láš tři klingonské lodi. Nemyslíš, že si porovnají poznám-ky se skupinami, které byly na testu před nimi? Tohle zadání je předvídatelné. Proč jim nepošleš pro změnu dva Klingony, nebo čtyři, nebo jen jednoho?"

"Protože kdybys po všech těch letech, co se mlátíš po vesmíru, o Klingonech aspoň něco pochopil, doktore," opáčil Kirk kysele a s fanatickou urputností klepal do kláves, "tak bys musel vědět, že Klingoni jsou předvída-telní v tom, jak jsou posedlí kombinacemi čísla tři. Pro-to bojovou formaci bitevních křižníků třídy K'tinga vždycky tvoří tři lodi. Tak kdo je předvídatelný?"

"Ty přece," řekl McCoy důrazně. "Anebo možná bych měl spíš říct, že jsi potrhlý. Zkratovaný, popudlivý a pro-tivný jak hřebík v patě..."

Kirk se po něm ohlédl.

"Máš pro tyhle řeči důvod, doktore?"

Jistěže mám. Pár let po padesátce je podle dnešních demografických měřítek trošku brzy na krizi středního věku, Jime. Chceš, abych ti na ty záchvaty chlípnosti něco předepsal? Nebo spíš někoho?"

"Poslyš, Kostro, nezdá se ti, že teď z toho naopak ty děláš obrovský problém?" utrousil Kirk a vracel se ke své konzole. "Prostě se mi to stává, když v noci nemůžu spát."

"Na to bych ti taky mohl něco předepsat," nabídl se McCoy. "Nebo někoho."

Kirk se rozesmál a šťouchl McCoye do paže.

"Čert tě vem!" Pozoroval kadety ze Zelené skupiny, kteří vcházeli dovnitř a zaujímali svá postavení v imitaci lodního můstku. Skoro mu jich bylo líto. "A ty tvoje Cizince z oblohy zrovna tak. Dnes večer zůstanou pěkně v zásuvce."

* * *

Kniha odpočívala v zásuvce hned tři následující večery. Sny se Jimu Kirkovi zdály pořád.

"A ještě něco ti povím," řekl McCoyovi, když přechá-zel sem a tam po stísněné lékařově pracovně v komple-xu MedArts. "Teď už s nimi vedu normální konverzaci. Se všemi - s Vulkanci, s Táňou a Jošim, s Jasonem Nyerem. A se Sawyerovou. Včera v noci jsem se pohádal se Sawyerovou na život a na smrt. Křičel jsem u toho tak hlasitě, že jsem spustil počítačový poplach. Musel jsem ten krám hodnou chvíli přesvědčovat, že na mě nikdo neútočí ani nemám infarkt. Mohl bych ti podrobně popsat, jak všichni vypadají, jak mluví, co jedí k sníd-ni..."

"Hele, Jime," začal McCoy, i když věděl, že to bude k ničemu. "Zhoršuje se to. Necháváš svou představivost běžet příliš divoce. Poslouchej, kdybys tak..."

"Ne, ty poslouchej chvíli mě!" Kirk přestal pochodo-vat po pracovně, naklonil se nad McCoyův pracovní stůl a zíral na něho. "Kostro, mluvím přece naprosto rozum-ně, nebo ne? Tys přece tu knížku četl taky, od první do poslední stránky, že? Víš přece, jak se celá ta záležitost skončila. A já ti říkám, že to vím taky, a přitom jsem se toho svazku nedotkl od toho dne, kdy jsme spolu hovo-řili naposledy. Jak bych tedy mohl vědět, co se všechno semele?"

"Jime..."

"Věděl jsi, že Sawyerová byla skvělá tenistka?" pokra-čoval Kirk svéhlavě. "Vypadla až jako druhá v semifinále Měsíční základny Goddard v roce 2028."

"V knížce se někde říká, že hrála tenis. Aspoň mys-lím." McCoy se zamračil. "Ale do takových podrobností se tam asi nezachází."

Kirk rozhodil rukama.

"Tady to máme! Kostro, já nejenže tyhle věci o Sawyerové vím, ale já jsem ji i viděl hrát! Přesněji řečeno jsem hrál proti ní! Ta sekvence ze včerejší noci - já už tomu ani nemůžu říkat sny, protože to pokračuje jako nějaký seriál..."

"Nebo kapitoly v knížce, kterou píšeš ve vlastní hla-vě," skočil mu McCoy do řeči, ale kapitán jako kdyby ho neslyšel.

"Hráli jsme dvouhru. Přišel jsem na tenisové kurty, protože jsem ji potřeboval najít. Něco jsem jí musel říct o Vulkancích, něco hodně důležitého. Ona mě pak vy-zvala, abychom si zahráli, a tak jsme se do toho pustili. Poslyš, Kostro, ona byla už sedmnáct let z formy, ale pořád hrála skvěle. Rozbila mě v několika čistých se-tech a ani se moc nezadýchala!"

"Kolik ti bylo?" zeptal se zničehonic McCoy.

Kirk se zarazil a zůstal na něho hledět.

"Cože?"

"V tom snu myslím. Kolik ti bylo let? Byl jsi v tom věku, co máš teď, starší nebo mladší?"

"Jestli z toho má být nějaký další vtípek o tom, jak jsem ztloustl..." Kirk se odmlčel, protože až teď si uvě-domil smysl otázky. "Byl jsem mladší. Mnohem mladší. Možná ne víc než třicet. Proto mě tak štvalo, že jsem se Sawyerovou prohrál. Byla tehdy o dobrých patnáct let starší jak já, neměla žádnou výhodu, žádnou kondici našlapanou moderním aerobikem, a přece mě hladce porazila. Proto jsem později, když přiměla i T'Leru, aby si s ní zahrála..."

Kirk se zarazil v půli věty. McCoyovy modré oči byly podivně rozostřené, což znamenalo, že neposlouchá Kirka, ale hlasy ve vlastní hlavě.

"Kostro? To v knížce vůbec není, že ne? Že Sawyerová hrála s T'Lerou tenis?" McCoy mu neodpovídal.

"Myslíš, že ten můj věk může něco znamenat?"

McCoy zamrkal a zaostřil pohled na svého přítele.

"Já nevím, Jime. Mohl by. Nevadilo by ti, kdybych tě o něco požádal?"

Kirk pokrčil rameny a vyzval doktora, aby pokračo-val: "Tak spusť."

"Kdy ti naposledy dělali psychosken?"

"Před pár měsíci. Proč se ptáš? Znáš to přece sám: Nařízení 73-C, pododdíl A: Všichni příslušníci Hvězdné flotily se podrobí rutinnímu psychologickému profilovému skenu nejméně jedenkrát za solární rok. Ti z důstojníků, u kte-rých lékař vyznačí, že jsou vystaveni vyššímu než obvyklému stresu..."

"...budou absolvovat sken tak často, jak to bude nezbytné, a to na doporučení staršího lékařského důstojníka, že?" do-končil za něho McCoy. "Jime, tak já ti doporučuji jít na ten sken."

Kirk na něho vrhl jeden ze svých typických ohrome-ných pohledů.

"Děláš si legraci."

"Ne, ani v nejmenším." McCoy se na oplátku podíval na Kirka tak, aby ho zřetelně varoval, že se nemá hádat, když sám dobře ví, co je pro něj nejlepší. "Uděláme to neoficiálně, ale nesmíš přede mnou kličkovat."

"Jenom se pokoušíš zbavit se mě," řekl Kirk ve snaze z toho udělat maličkost, kterou je možné odbýt pokr-čením ramen. "Anebo mě aspoň vyhnat ze své kance-láře. Dělám si monopol na tvůj čas, co? Promiň, Kostro, už..."

"Jime, nepokoušej se mě ukecat. Myslím to vážně. Buď půjdeš dobrovolně, anebo ti to předepíšu, ale prostě na ten sken půjdeš. Tak jak to uděláme?"

Kirk se zatvářil nefalšovaně ublíženě.

"Myslím, že mám právo vědět, proč mě tam posíláš."

"Proč?" zafrkal McCoy, který už se začal dostávat do varu. "Kvůli tomu, co se s tebou dělo poslední čtyři noci, alespoň jak jsi mi je líčil, protože hraješ hlavní roli v his-torickém melodramatu namísto abys dělal to, co dělává většina normálních lidí po celém dni tvrdé práce v kan-celáři - že se podle chuti pobavíš a pak půjdeš spát. Víš, taková podvědomá aktivita, jakou zrovna zažíváš, člověk-ka pěkně vyždímá. Projeví se to na jeho výkonnosti, mož-ná dokonce na schopnosti velet..."

"Kostro, já přece v poslední době nezastávám žádné kritické místo," protestoval Kirk. "Na mé schopnosti velet už nezávisí žádné lidské životy."

"Možná právě v tom je jádro pudla, Jime," přikývl McCoy. Odpovědělo mu mrtvé ticho. "A protože po fy-zické stránce s tebou není nic v nepořádku vyjma nad-měrné produkce adrenalinu pokaždé, když začneš mlu-vit na tohle téma.

"Jak si tím můžeš být tak jistý?" uchechtl se Kirk.

McCoy rozevřel levičku sevřenou doteď v pěst a na dlani se mu objevil nejmenší lékařský skener, jaký zatím Kirk viděl. Pracoval zcela tiše, byl uzpůsobený tak, aby nevyluzoval žádné vrčení a bzučení, které bylo typické pro standardní modely. McCoy držel tu hračku schova-nou pod stolem a pěkně sbíral data, zatímco Kirk řečnil a vztekal se.

"Páni, ty jeden plaze, ty praši..." vyprskl Kirk, který zuřil a zároveň se mu chtělo smát. "Jestli tohle není na-rušování soukromí, tak už nic!"

"To tedy není, pokud jsi přišel k doktorovi kvůli lé-kařské konzultaci," řekl McCoy mile. "Podívej, Jime, bez skenu pro tebe nemůžu vůbec nic udělat. Nevím, jestli je za tím vším nuda, deprese, úzkost, příliš dlouhá doba strávená na zemi, změna životního stylu anebo nějaký nový virus, který poletuje kolem. Podle mých bohatých zkušeností s jistým typem lidí ale vím jistě, že se z toho vyvíjí regulérní těžká posedlost. Zanedlouho bys z toho zblbnul, a než abych dopustil, že se zblázním taky, tak volím únikovou strategii. Budeš se hlásit na psychiatrickém oddělení, aby ti udělali profil, protože je to třeba. Tak, admirále, chceš to písemně anebo se to pokusíme vyřídit jako dospělí lidi?"

Kirk zvedl ruce na znamení, že se podřizuje. "Poku-sím se to nějak dostat do svého plánu práce." McCoy se po něm jedovatě podíval. "No dobrá, dobrá. Tak hned zítra ráno."

"Výborně!" zabručel McCoy, strčil maličký lékařský skener do kapsy a sáhl po papírech. "A teď už odsud sakra

vypadni, ano? Někteří z nás musí bohužel praco-vat!"

A příště, pomyslel si s pohledem na Kirkova vzdalují-cí se záda, než ti budu doporučovat nějakou knížku, tak se půjdu nechat vyšetřit já sám.

* * *

Nikde není psáno, že Vulkanci nemají sny. Přesto tento omyl přežívá.

Logika říká, že čím rozvinutější intelekt, tím větší je jeho potenciál, tím víc také vyžaduje zdánlivě chaotic-kou nahodilost snů. Bylo prokázáno, že mozková cent-ra, která u některých druhů produkují telepatické impulzy, jsou těsně propojena s místy, v nichž se rodí sny. Ozývaly se názory, že druhy s netělesným intelektem -Thasianci, Organianci nebo Medusané - tráví vlastně celý život v říši neustále se odvíjejícího snu.

Mezi vulkanskými Mistry jsou známy duševní techni-ky, které dokáží snů logicky využívat a usměrňovat je tak, že s jejich pomocí řeší specifické intelektuální pro-blémy, anebo naopak sny potlačí do té míry, že celou dobu spánku přemění v nesmírnou prázdnou nicotu, kde je logika vším. Říká se, že Velcí Mistři prakticky vů-bec nespí.

Průměrnému Vulkanci může hájemství snů snad do-přát uvolnění těch emocí, které v bdělém stavu drží zce-la pod kontrolou. Je to soukromá věc Vulkanců, do kte-ré zvědavým obyvatelům jiných planet nic není. Ti, kteří mohli pozorovat Vulkance ve spánku, by mohli pochy-bovat, že pod nehybnou podobou jejich odpočinku se mohou skrývat nějaké sny. Co se Vulkanci zdá a k čemu může svých snů využít, je pouze jeho věc, ale že se jim sny zdají, o tom není pochyb.

Někdy je snění naprosto nezbytné.

Když Spock konečně ukončil noční meditaci, aby mohl spát, zdál se mu sen.

* * *

"Nemůžete to dokázat sám... " trvala žena na svém. "Nemůže-te to... Nemůžete to dokázat... Nemůžete sám... Jen sám... sám... sám..."

"Matko?" ozval se Spock do tmy, v níž ji spíše vycítil než uviděl.

Stála vedle něho a položila mu ruku na rameno gestem, které by nestrpěl od nikoho jiného než od ní.

"Matko, pokud se mi nepodaří uspět... tvoji lidé a rod mého otce se nikdy nesetkají..."

"A ty bys nemohl nikdy existovat," dořekla Amanda to, co si Spock jen myslel. "A tohle tě motivuje, synu?"

Spock zavrtěl hlavou.

"Osobní zájmy jsou v takovéto klíčové situaci docela nicot-né. Myslím na Zemi bez dobrodiní Federace..."

"A bez dobrodiní vulkanské moudrosti?" zeptala se Aman-da. "Ubohá Zemička! Jak bychom jen mohli přežít?"

"Matko, je přece fakt, že bez vulkanské intervence by celá potravinová produkce Země byla ohrožena v roce..."

"A jak dokonce připustil i tvůj otec, je fakt, že bez umírňujícího vlivu lidí hrozilo s pravděpodobností 67,6 procent, že se Vulkanci během jediného milénia zahltí logikou tak, že vyhy-nou," oplatila mu Amanda. "Za předpokladu, že by přežili Tellaritské povstání ve Federaci, v níž by chyběli pozemšťané. A taky bych ráda věděla, jak by se choval Vulkán během Romulanských válek. Za který ze svých světů vlastně teď bojuješ, Spocku? A proč ne za oba?"

Spock na to neměl odpověď,

"Ani Vulkán ani Země by nemohly dosáhnout toho, čeho dosáhly, nebýt druhého z obou světů. Žádný z nich by to nemohl dokázat sám. Ani ty to nedokážeš. Nemůžeš to dokázat sám..."

Vedle něho nestála ve tmě Amanda, nýbrž T'Lera, kterou zalévalo světlo. Vulkanka a velitelka, která strávila v prázdno-tě vesmíru mnohem více let než byl Spock vůbec živ, očekávala jeho argument vyrovnaně, jak odpovídalo jejímu věku i posta-vení.

"Veliteli," začal Spock a poprvé v životě zapochyboval, za který ze svých světů vlastně mluví. "Co bych měl říci, abych vás přesvědčil?"

T'Lera si ho pozorně prohlížela, aniž by se snažila tlumit intenzitu svého zkoumavého pohledu. Z tohoto muže nepociťo-vala žádné obavy. Musí zjistit proč.

"Kdo jste?" zeptala se a pomalu se k němu blížila. "Kdo jste...?"

* * *

"Dnes odpoledne si beru volno," řekl Kirk své coridanské pobočnici. Náhle zoufale zatoužil po tom, aby byl sám. "Poradu ve 14.00 ať za mne vezme Kinski, všechny moje hovory odkládejte. Na dnešek taky můžete mít líst-ky na vodní balet. Pokud vám ovšem nebude vadit, že budete sedět vedle komodora Hrokka."

"Díky, ale nechám si to ujít." Dívka maličko zkrabatila rozdvojená obočí. Komodor Hrokk měl o dvě ruce víc než průměrný humanoid. "Kde budete, admirále?"

"Kdekoli jinde než tady," odpověděl úsečně Kirk, ak-tivoval časový zámek svého stolu a pohrával si s aktiváto-rem aeromobilu, který měl zaparkovaný v hangáru pro vlajkové důstojníky. Bude dávno pryč, než přijdou vý-sledky dopoledního psychoskenu. "A neshánějte mě, pokud nepřijde něco jako konec světa. Jasné?"

"Myslela jsem, že jste hrozící konec světa už s Enter-prise před časem vyřešili, pane," rýpla si pobočnice. Kirk se maličko zarazil. "Nechtěla jsem vás... to je jen takový vtípek, který tady běhá, pane. V'ger a tak podobně."

"Ano, vím o tom," řekl Kirk. "Za zády mi říkají admi-rál Quirk*, že ano?"

Když se Coridanci zapýří, tak změní barvu z šedé na světle fialovou.

"To není tím, že bychom si nevážili toho, co jste do-kázal, admirále, jen..."

"Jen co, podporučíku?"

"Jen že je trošku ohromující pracovat jako pobočník živé legendy, pane. Zvlášť s někým, kdo je tak - u Země? Vyjádřila jsem se správně?"

"Ujde to," řekl Kirk zachmuřeně.

Živá legenda! pomyslel si a rázoval po chodbách co nejrychleji, aby mu někdo nestačil povědět další idiot-skou

novinku. Kdybych nebyl stále v pohybu, tak by mě odlili z bronzu. Živá legenda! To bolí skoro stejně jako být "u Země". Spock by na to řekl: přesně!

* * *

Kirk dosedl se svým aeromobilem na pontony a čekal, až se stroj stabilizuje. Moře bylo klidné, ale přisvištěl hodně rychle a vytvořil si tím vlastní místní vlnobití; musí počkat, až se hladina znovu srovná. Zatím otevřel pozo-rovací okno nad hlavou na celých 360 stupňů a rozhlí-žel se kolem. V téhle části Pacifiku ještě nikdy nebyl a ne-měl vůbec ponětí, že je do takové míry obydlen.

Obrázek, který měl v hlavě, byl starý dvě století.

Ten velký houf ponorných člunů, houpajících se na úvazech při obrovském volně plujícím doku, který mi-nul západně, identifikoval jako součást Dolního Podmoří, velkého podmořského města. Táhlo se od korálových útesů před Brisbane bezmála až k Šalamounovým ostrovům. Ale v těchto odlehlých místech, daleko na východ od ostrova Norfolk a jižně od Pitcairnu, očeká-val spíše otevřené moře.

Místo toho přistál uprostřed spousty menších pontonových vesnic, postavených přímo na hladině nezvykle klidného jižního Pacifiku. Určitě jsou vybavení nějakou záštitou proti velkým bouřím, ale Kirk i tak z duše nená-viděl představu, že by se měl na zdejším oceánu houpat uprostřed tajfunu jako korková zátka. Ovšem obyvatelé těchto vesnic byli námořníci - Maorové a Samojci a jako železo tvrdí Pitcairňané, potomci potomků posádky HMS Bounty, a ti nejspíš zvládnou všechno.

-

*) quirk = duchaplná replika, vtípek, slovní hříčka (pozn. překl.)

Kirk otevřel poklop svého aeromobilu a zhluboka vde-choval slaný vzduch. Bylo tu skutečně krásně. Měl by se sem někdy vrátit, až se tu bude moci několik dnů zdr-žet, aby poznal zdejší lidi a jejich svět. I na jeho rodné planetě zbývalo ještě mnoho míst a věcí, o kterých nic nevěděl, a jistě by mohl v jejich objevování najít velké zalíbení.

Ovšem to, co sem přiletěl hledat, tu nebylo.

* * *

McCoy zrušil přehled výsledků psychoskenu Jima Kirka, který studoval na svém prohlížeči, a zamračil se. Je to mnohem vážnější, než si myslel.

"Spojte mě s kanceláří admirála Kirka," zabrblal do spojovací jednotky.

Za pár vteřin už mluvil s coridanskou podporučicí, které bylo nesmírně líto, doktore, ale...

"Co tím chcete říct, že je na celý den někde pryč?" rozzuřil se McCoy. "Kde vůbec sakra je?"

Zavolal do Kirkova bytu a nechal mu na počítači vzkaz. Volal do muzea v Alexandrii, protože nechtěl pominout tu nepatrnou šanci, že tam dřepí v knihovně. Zavolal na všechna oblíbená Kirkova útočiště. Nikdo už přes týden Jima Kirka neviděl.

Takhle blázní od chvíle, kdy dostal tu všivou knížku, rozčiloval se McCoy.

Normálně by to nechal být. Jim byl už velký kluk a do-kázal se o sebe postarat. Jenomže s ohledem na to, co se objevilo při jeho psychoskenu, připadalo doktorovi Kirkovo zmizení, a zrovna v téhle chvíli, poněkud děsivé.

McCoyovi zbývala ještě poslední možnost - využít své-ho oprávnění k tomu, aby našel Kirka pomocí nitrolebního pojítka, které si museli vlajkoví důstojníci nechat implantovat vždy pro tu dobu, kdy se nacházeli na povrchu planety. McCoy ten krám odjakživa nenáviděl, brá-nil se mu jako hrubému vměšování do soukromí a také by ho nikdy neužil, kdyby si nebyl jistý, že tomu člověku hrozí skutečné nebezpečí.

A tím si právě tak docela jistý nebyl. Prozatím.

McCoy sebral pásku se skenem a zamířil k psychiat-rickému oddělení. S některými lidmi si tam potřeboval promluvit.

* * *

Kirk nastavil motory aeromobilu na pohyb po hladině a zamířil k nejbližší z plovoucích vesnic. Cítil, že zabraly se stejným kopnutím jako přívěsný motor člunu a vyryly za jeho strojem do hladiny zřetelnou zpěněnou brázdu. Nechal kupoli nad hlavou zasunout do trupu, takže zů-stalo vztyčené pouze čelní sklo, aby se mohl těšit z větru ve vlasech a mořské tříště na tváři. Když se blížil k mo-lům, která vybíhala z vesnice do moře jako loukotě vozo-vého kola, a všemožným hladinovým i vzdušným doprav-ním prostředkům, které u nich byly vyvázané, zpomalil do volného houpavého tempa, takže brázda za ním se skoro vytratila.

Na konci jednoho mola seděl asi dvanáctiletý kluk, bos a bez košile, a houpal nohama nad vodou. Když si všiml, že se k němu blíží nějaké exotické plavidlo, vy-skočil na molo a vzrušeně mával, jako by Kirka naváděl k sobě. Kirk snížil výkon motoru, takže jen lenivě pobrumlával, a doplul až ke klukovi.

"Kampak!" zavolal chlapec místní pozdrav. Musel se dost rozkřiknout, aby přehlušil kvílení turbín aeromobilu.

"Ahoj ty tam!" opáčil Kirk.

Já jsem Koro Quintal," prohlásil kluk a ukázal si pal-cem na holý hrudník. "Vy jste kdo?"

Kirk si ho prohlížel a mhouřil v odpoledním slunci oči. Blažilo ho, jak různorodé lidi plodí jeho planeta. Všechno na tom chlapci zřetelně dávalo najevo dvojí původ. Křestní jméno, šlachovitá postava, uhlově černé vlasy a snědá pleť, ba i porušení zvyku, že u moře se nemá mluvit hlasitě, ukazovaly na jeho maorský původ. Příjmení a úžasně modré oči nad blýskavými zuby z něj jednoznačně dělaly potomka některého křesťana z Fletcherovy posádky. Australský přízvuk, který Kirk neslyšel od doby, kdy Kyle získal velení a nalodil se na loď Reliant, celý obrázek dokreslil. Měl zkrátka před sebou tisíc let pozemských dějin, které na něho s úsměvem a s rukama v bok shlížely z přístavního mola uprostřed oceánu řeče-ného Tichý.

"Já jsem Jim Kirk."

"Vsadím se, že jste zabloudil," prohlásil Koro a na-klonil hlavu na bok jako pták.

"To je možné, synku," připustil Kirk a čekal, čím bude kluk pokračovat, protože tahle debata jej tuze bavila.

"Třeba bych vám mohl poradit, kudy dál," řekl Koro a zavrtal další prst do pukliny v panelech, ze kterých bylo molo smontováno. "Mohl bych se svézt tady kolem v té vaší divné lodi?"

"Zní to docela rozumně, Koro Quintale." Kirk se usmál a nabídl mu ruku. "Naskoč si."

Dvakrát obepluli celou vesnici a jen tak pro úplnost ji ještě jednou přeletěli, přičemž Koro nadšeně svíral řídící páku, než mu Jim Kirk vysvětlil, proč vlastně přiletěl.

"Od té doby, co ta knížka vyšla, se tu motá spousta všelijakých cizinců," řekl Koro, zatímco lodní motory brumlaly na volnoběh, plavidlo se houpalo na vlnách a oba se dívali na poletující racky, kteří se při západu slunce vraceli zpátky k lidským obydlím. "Ale na mou čest, že ani jeden z nich nebyl kruci admirál."

"Nepovídej, žes to četl," nadhodil Kirk, který se po-řád náramně bavil. Byl v civilních šatech a neměl v úmyslu chlapci vysvětlovat, co je zač, ale novinky o živých le-gendách dosáhly dokonce i sem.

"Cizince z oblohy? No jo, jasně. Povinná školní četba. Jenomže je to hrozně stará věc, no ne? Nikde kolem nejsou už stovky let žádné farmy na pěstování chaluh."

"Kdyby tu tak žil někdo, kdo o tehdejších dobách něco ví," zadumaně řekl Kirk. "Možná nějaký místní historik. Koro, kdo je tady nejmoudřejší člověk, kterého znáš?"

"To je určitě Galarrwuy," odpověděl Koro bez váhá-ní. "Je to kurátor muzea na Velikonočním. Cizinec jako vy, admirále Jime Kirku."

Nejvyšší čas využít výhod vysoké hodnosti, usoudil Kirk.

"Mohl bys mě s tím Galarrwuyem někdy seznámit?"

"Třeba hned," přikývl kluk a už se zase škrábal do pilotního sedadla. "Je stejně příhodná doba jako jindy. Smím zase řídit?"

Kirk zaváhal. Byl tu už podvečer, tři hodiny před ča-sem platným pro San Francisco, a právě tolik hodin bude potřebovat k tomu, aby se vrátil. Jestli zítra ráno v 08.00 nebude sedět za svým stolem, tak po něm bude vyhlášeno pátrání a on vůbec neměl v úmyslu někam volat a hlásit, kde právě je. Ale rozhodl se zkusit štěstí. Když nic jiného, ležel Velikonoční ostrov o tisíce kilometrů blíž k San Francisku.

"Je tvoje," kývl na Kora. Jenom prosím tě člun zved-ni a leť vzduchem."

"Proč?" zeptal se Koro a nahodil motor. "Máte strach z mořské nemoci?"

"Ne, ale je to tak rychlejší."

"Jasně!" zasmál se kluk. "Už jdu na to!"

* * *

"Hned potom, co se tahle knížka dostala na knihkupec-ké pulty, se začali objevovat jako houby po dešti," vyprá-věla dr. Krista Sivertsenová kolegovi McCoyovi. "Potrhlí badatelé a výzkumníci, kdejaký neurotik s vytřeštěnýma očima a lidé s narušenou osobností po celé planetě, ti všichni začali vykládat, že byli v předešlé inkarnaci při tom, když tehdy Vulkanci spadli do moře, že jim pomá-hali uniknout nebo pomáhali s jejich přeměnou v po-zemšťany a kdovíco ještě. Jsou i tací, kteří o sobě dokon-ce tvrdí, že jsou přímými potomky Sorahla, které měl údajně mít se spoustou lidských žen. Nevím, co ta kniha znamenala pro historiky, ale psychiatři se na jejích čte-nářích vyřádí. Když mi tvůj admirál povídal, proč jsi ho poslal na sken, říkala jsem si, že tohle snad bude omyl, že to není možné. Vůbec není ten typ. Je silný, asertivní, má naprosto integrovanou osobnost. Říkala jsem si: McCoy si ze mě dělá šoufky. Ale potom jsem si přečetla výsledky jeho skenu.

Já bych to řekla takhle, Leonarde: Kdybys mi poslal pacienta, u kterého jsi diagnostikoval vážnou nakažli-vou chorobu, chtěl bys se mnou smlouvat o to, abych ho nedávala do karantény, takže by mohl volně běhat a nakazit další lidi?"

"On přece nikomu neublíží!" protestoval McCoy. "Dokud s ním budeš provádět terapii, já osobně ho budu kontrolovat ve dne v noci. Ale muže jako je Jim Kirk nemůžeš vyřadit ze služby a čekat od něho, že bude dře-pět doma a koukat na tapetu na zdi."

"Naopak," vrtěla nohatá blonďatá psychiatrička hla-vou. "Já ho chci hospitalizovat. Držet ho pod sedativy a bude-li to třeba, i pod dozorem, dokud se tomuhle problému nedostaneme na kloub."

McCoy se s doktorkou Sivertsenovou hádal od chví-le, kdy vtrhl do útulné a neformální Kristiny ordinace na psychiatrickém oddělení, takže už z toho chraptěl. Kristina pracovna vypadala spíš jako špičková lyžařská chata než jako pracoviště psychiatra, počínaje pohov-kou s vyšívaným potahem a konče výběrem mezi hor-kým moštem nebo kávou s kapkou brandy, které dr. Si-vertsenová nabízela pacientům při své unikátní terapii.

McCoy ji znal mnoho let, vlastně kdysi bývala jeho studentkou, když před lety vyučoval. V té době byl po-řád ještě - nešťastně - ženatý a pohled na ni, jak v první řadě přednáškového sálu překládá dlouhé nohy přes sebe, mu vytrvale připomínal, jak je skutečně nešťastný. Ale nijak by si nepomohl, kdyby ho napadlo se teď zmi-ňovat zrovna o téhle fázi jejich společné minulosti.

"Kristo, buď přece rozumná..."

"Ale já jsem rozumná, Leonarde." I ona si uvědo-movala, že mají společnou minulost, vybavovala si, jak ani jeho suchý humor ani vrásky od smíchu, které se mu dělaly kolem modrých očí, nedokázaly zamasko-vat bolest, která se za nimi skrývala. Až do dnešního dne měla občas problém s tím, aby ho nezačala znovu oslovovat doktore McCoyi. "Viděl jsi záznam testu a máš dost zkušeností na to, abys věděl, co to znamená. Jestli se potřebuješ přesvědčit, tak ti to pustím znovu."

Vyvolala na obrazovku Jimův psychosken.

"Tady a ještě tady," řekla a ukazovala na anomálie křiv-ky. "Radikální dysfunkce ve vzorcích hloubkové mnemoniky a lokalizované zkreslení v soustředění krátko-dobé paměti."

"Vidím to taky," připustil McCoy nabručeně.

Krista prohlížeč vypnula.

"Kdybychom ho nechali bez léčení," pokračovala a pohrávala si s třásněmi jednoho z polštářků, které sama vyšívala, přitom se však dívala McCoyovi do očí, "mohlo by to vést k závažnému stresu, stále narůstající dezorientaci a případně i k selektivní amnézii. Mohlo by to na-značovat i možnost latentní schizofrenie." Naklonila se k McCoyovi a položila mu dlaň na paži. "Byla bych na-opak nerozumná, kdybych netrvala na tom, že ten paci-ent nepotřebuje okamžitou a intenzivní pomoc. A na uzavřeném oddělení."

McCoy si její slova nechával projít hlavou. Jak je mož-né, že se vůbec něco takového mohlo stát?

"Leonarde?" Krista Sivertsenová odložila profesionál-ní tón a promluvila osobně a starostlivě. Ruku stále dr-žela na McCoyově paži. "Vím přece, že je to tvůj blízký přítel. Chci mu pomoci."

"Ano, já si to uvědomuju, Kristo," přikývl McCoy a bezmyšlenkovitě, jakoby zmateně ji poplácal po ruce. Jen tomu vůbec nerozumím. V čem je ta příčina, že se něco podobného přihodilo chlapovi jako je Jim Kirk?"

"To zatím nemůžeme s jistotou tvrdit," odpověděla Krista, která už se stačila vrátit k věcnému a profesionál-nímu tónu. "Teprve nedávno jsme tuhle vadu identifi-kovali jako zvláštní fenomén. Za starých časů to byla pro-stě součást celého balíku schizofrenií a léčila se s různými úspěchy i neúspěchy. Jediné podobné případy, se který-mi jsem se setkala v dnešní době, jsou jisté druhy návy-ku na drogy."

Bedlivě volila další slova.

"Někdy člověk jako je Jim Kirk, muž s velkým osob-ním dynamismem, jenom velmi těžko přivyká službě na planetě. Nemohl mít někdy příležitost dostat se k expe-rimentování s některými uspávacími prostředky, které obskurní laboratoře prodávají pod pultem?"

"Ovšemže ne!" řekl McCoy. "Znám závislosti, které vznikají při používání těchhle krámů právě tak dobře jako ty! Jim Kirk by něco takového nikdy nevzal. Nepa-dá v úvahu!"

"Promiň," omlouvala se Krista. Jenom chci vyloučit i tenhle faktor hned od začátku. Musíme brát v úvahu spoustu možností. Probírala jsem si jeho zdravotnickou dokumentaci ještě dřív, než jsem ti poslala výsledek skenu. Je až k neuvěření, jak často během roků strávených v hlubokém vesmíru dostávala psychika toho člověka pořádně zabrat. Je docela možné, že některé s těch sta-rých traumat..."

McCoy se nad tím zamyslel. Jim Kirk musel strpět víc šťourání v mysli než kterýkoli jiný člověk v dějinách - od Sargonova původně nezávazného "půjčení" k Parmenově doslova mentální krutosti a naposled k drzému vykradení myšlenek, kterého se dopustila Janice Lesterová.

"Dokonce i vulkanské prolnutí vědomí může u ně-kterých nestabilních jedinců vyvolat poruchy," pokra-čovala Krista Sivertsenová. Jima Kirka neznala až do chvíle, kdy se onehdy ráno objevil u ní v ordinaci, ale příběh admirála Kirka a jistého Vulkance už se stal le-gendou. "Rozumíš, co mám na mysli, Leonarde?"

"Ano. Jistě, rozumím. Ale nechce se mi věřit... Kris-to, zeptám se tě takhle: Je možné, že by vulkanské pro-lnutí myslí mohlo nezanechat nějaké takové poruchy?"

"Ale ne! Na tohle nemysli!" Věděla, jaké přemáhání McCoye stálo, aby jí položil takovou otázku; příběh to-hoto člověka a jistého Vulkance byl již také legendární. "Kdybys měl nějaké takové podezření, musel bys jít napřed k vulkanskému léčiteli. Ale hodil jsi mi ten pro-blém na krk a teď je na mně, abych se s tím zabývala. Ale žádnou terapii s leukoplastí ani čaroděje se špičatý-ma ušima k tomu nepřipustím." Pokoušela se ho roze-smát, ale McCoye Kirkův problém příliš tížil, než aby byl schopen humoru. "Věř mi, Leonarde. S dnešními technikami to bude záležitost několika týdnů. Může si na to vzít nějakou dovolenou a slibuji ti, že se hospitali-zace nedostane do jeho záznamů. Ovšem jen v tom pří-padě, pokud to bude podle mého."

"Jak... jak brzy?" zeptal se McCoy unaveně.

"Jakmile to bude možné. Dnes večer. Během hodiny budu mít volné lůžko. Kde je admirál Kirk teď?"

"To je právě ten problém," zamračil se McCoy. Já to nevím."

* * *

"Odhadovaný čas příletu k Solu III?" zeptal se Spock navigátora.

"Sedm solárních dnů, kapitáne," odpověděl poručík Mathee. "Hvězdné datum 8097.4, jak zní váš původní záznam v lodním deníku, pane."

"Výborně," řekl Spock klidně, aniž by na něm bylo sebeméně znát, jak těžce na něho doléhá čas, který mu zbývá k návratu na Zemi. "Kormidlo, udržujte nadsvětelnou dva. Letíme domů."

A už je nejvyšší čas, pomyslel si.

* * *

Rapa Nui. Velikonoční ostrov. Pupek světa. Má mnoho jmen. Kirk o něm pochopitelně slyšel, poznal i řady váž-ných gargantuovských soch hledících na moře a věděl něco málo o jejich historii.

Nebyl ovšem připraven na to, že celý ostrov byl pře-měněn v muzeum, a sice Muzeum jižního Pacifiku, je-hož centrum se nacházelo v ultramoderní budově ze skla a rhodia, která se zvedala vedle Rano Raraku, vul-kanického kráterového jezera poblíž východního okra-je ostrova. A už vůbec připraven na člověka, který byl kurátorem muzea.

Doktor Galarrwuy Nayingul byl Australan a jeho před-kové patřili k pravěké rase - měl tmavou pleť, hluboko posazené oči, byl o něco menší než Kirk, ale pevné po-stavy, nezměnitelný, jakoby zakořeněný v zemi, kterou obývali jeho předkové možná déle než kterýkoli dosud žijící národ. Husté bílé vlasy a plnovous mu rámovaly obličej, z něhož jako by se vůbec nedal určit Galarrwuyův věk. Na tomhle malém ostrově, z něhož to měl do své-ho rodiště poblíž Darrinbandi 9000 kilometrů, byl dál od domova než Jim Kirk.

"Je mi potěšením, admirále," prohlásil nadšeně, když je Koro navzájem představil, a sevřel bledou Kirkovu ruku ve dvou snědých, jako by ho znal celý ži-vot. "Copak vás přivádí do této odlehlé části našeho, když mi prominete ten

výraz, malého všedního svě-ta?"

Kirk se rozesmál spolu s ním. Galarrwuy se smál sy-tým, hlubokým hlasem, který rezonoval s ještě mnohem starším, kosmickým smíchem.

"Zvědavost, doktore Nayingule."

"Prosím, raději Galarrwuy. Anebo pokud byste měl toho jména plnou pusu, stačí i Galar."

"Tak Galarrwuy," řekl Kirk opatrně. "Přišel jsem se podívat na něco, o čem mi Koro říká, že je vzácnější než americký bizon. Starou stanici na pěstování chaluh."

"Aha!" řekl Galarrwuy a vedl Kirka i kupodivu náhle ostýchavého Kora uličkami muzejních sálů, které již byly na noc uzavřeny. Kolem se tyčily vitríny s mikronéskými artefakty a maorskými ptačími maskami a jak procháze-li kolem, automaticky se ve skříních rozsvěcelo vnitřní osvětlení. "Takže vy jste taky četl tu Knihu."

"Nechtěl bych před vámi vypadat jako nějaký všeteč-ný turista," začal Kirk. "Myslím, že jich máte pořád ko-lem sebe plno."

"Mluvím jenom s těmi, se kterými mluvit chci," řekl na to Galarrwuy a otevřel dveře do své soukromé pra-covny. Vyzval hosty, aby se usadili v pohodlných nízkých pohovkách a nabídl jim čerstvě zkvašenou ananasovou šťávu. "Pro tebe jenom kapku, chlapče," strýčkovsky se zamračil na Kora. "Za chvíli pofrčíš domů."

"No tak, Galare, mluv vážně!" protestoval chlapec a díval se střídavě na oba muže, aby odhadl, u koho má lepší šanci žebrat o svou věc. "Morla el do! Zítra to bude bohatě stačit! Přišel jsem, abych si něco poslechl. Ber to jako součást mého vzdělávání," dodal vítězně.

"Vážně," opravil ho Galarrwuy, na kterého chlapco-vo řečnění neudělalo valný dojem. "Tvoji příbuzní urči-tě tuší, žes zase zakotvil u mě, ale už mě unavuje pokaž-dé jim volat, kdykoli nabereš vítr pod krovky. Sedni si, vypij džus a potom švihej domů k večeři. Můžeš si vzít mou rezervní loď."

"Ach jo!"

Kluk se tiše usadil v koutku a doufal, že na něho brzy zapomenou.

"Takže vy hledáte informace o starých agrostanicích, kde se pěstovaly chaluhy," řekl Galarrwuy a neznělo to ani jako otázka. "Proto, abyste si oživil zážitek, který potkal mladou dvojici Táňu a Jošiho. Nevinně se starali o svou úrodu mořské trávy, když jim jedné křišťálové noci přede dvěma sty lety tak řečeno spadli do klína Cizinci z oblohy, naši kosmičtí příbuzní Vulkanci."

"Je zvláštní, že jste použil výraz oživil," řekl Kirk upřímně. "Protože jistým podivným způsobem mám pocit, že jsem tenhle zážitek už dřív prožíval."

Galarrwuyovi v temných očích zableskl zájem.

"Skutečně? Patříte snad k vyznavačům reinkarnace, Jamesi Kirku?"

"Ne. Aspoň si to nemyslím. Či jsem si to až doteď nemyslel." Kirk bezmocně rozpřáhl ruce. "Už si tím ne-jsem tak docela jistý."

Potom Galarrwuyovi pověděl o svých snech.

Následovalo ticho, které jako by se táhlo donekoneč-na.

"Koro," řekl nakonec Galarrwuy. "Je čas, abys jel."

"Já tady nikomu nepřekážím," brblal chlapec ze své-ho koutka. Tiše tam poslouchal a vyvaloval oči. "Prosím tě, Galare, nech mě tady."

Galar čekal a působil dojmem, že předem ví, s čím Koro vyrukuje.

"Ty s ním půjdeš do Snění, že jo? Povídal jsi, že mě to budeš učit, až budu dost starý. Už jsem dost starý. Proč tady nemůžu zůstat?"

"Koro," řekl Galarrwuy důrazně a neoblomně, aby debatu ukončil. "Pojedeš domů. A hned."

Kirk cítil, jak se mu v zátylku ježí vlasy. Myslel si, že tohle dokážou se svým hlasem jenom Vulkanci.

Bez ohledu na to, jaké autority Galarrwuy užil, Koro uposlechl. Za pár vteřin se ozval zvuk aeročlunu, který rozbil tajuplné večerní ticho ležící na ostrově. Když se svistot rozplynul do ticha, Galarrwuy vstal ze svého křesla, přešel k oknu směřujícímu k západu a zadumaně hleděl do tmy. Kirk nepromluvil ani slovo od chvíle, kdy dopověděl obsah svých zvláštních snů.

"Je mladý," řekl Galarrwuy na Korovu adresu, jako by ho chtěl omlouvat. "A jak se tady na ostrovech říká, je eeyulla. Myslí si o sobě, jak není důležitý."

"Je to přece kluk," přikývl Kirk, který Korovi jeho chování nezazlíval. Naopak, za těch pár hodin si stačil vytvořit k malému mořskému uličníkovi podivuhodně přátelský vztah.

"Moji předkové by ho podle starých zvyků už tři roky počítali mezi muže," prohlásil přísně Galarrwuy, stále otočený ke Kirkovi zády. "Pokud by ovšem přežil stráž-ně života v poušti. Dnešní mladí jsou zkažení. Nedisciplinovaní."

"Myslím si, že tahle vada mládeže je endemická, Galarrwuyi," s úsměvem řekl Kirk a v duchu se podivoval, jak vulkansky se ten člověk vyjadřuje. Tady má někoho, komu může věřit, ať se bude dít cokoli. "Nestěžoval si náhodou Sokrates za svých časů dočista stejně?"

Galarrwuy se uchechtl a odvrátil se od okna. "Ano, přesně tak." Znenadání smrtelně zvážněl. "Víte něco o Snění, Jamesi Kirku?"

"Vím, že kdysi zahrnovalo celou historii vašeho lidu, jak se zachovávala v ústním podání," zkusmo odpověděl Kirk. "Byly v tom nějaké písně, které přesně předpoví-daly budoucnost. Jeskynní kresby s náčrty letadel tisíce let před tím, než je člověk vymyslel. Domnívám se, že součástí byly i rituály, ke kterým neměl přístup nikdo cizí."

"Zčásti máte pravdu," řekl Galarrwuy a nedal naje-vo žádné překvapení nad tím, kolik toho Kirk ví. Od člověka jeho kvalit očekával, že by zhruba tolik vědět mohl.

V místnosti bylo jaksi temněji, než si dosud Kirk uvě-domoval, jako kdyby tu něco pohlcovalo veškeré světlo, takže

zřetelně byly vidět pouze Galarrwuyovy oči. Ně-které z artefaktů, vystavených v místnosti, se naopak zdály méně neživé než dřív.

"Na konci dvacátého století," spustil Galarrwuy, kte-rý se mezitím znovu posadil naproti Kirkovi, "můj lid skoro vyhynul. Předkové zavrhli svoje obyčeje a přijí-mali zvyky nových osadníků a už ani nevěděli, kým vlast-ně jsou. Jen několik málo jich dokázalo uchránit staré zvyklosti a na poslední chvíli se je naučili praktikovat tak, aby byly kompatibilní s novou podobou života.

Dnes můj lid zase vzkvétá a Snění se uznává za stejně legitimní jako každá jiná metoda, jíž se lidé pokouše-jí dosáhnout tváře Stvoření. Ale i tak mají neinformo-vaní lidé naše Zpívání za nějakou nesmyslnou hatlaninu."

Kirk měl pocit, že mu někdo do divoké bouře, která nedávno rozvířila život, právě hodil záchranné lano. Mohlo by to fungovat? Mohlo by Snění, kterým lze před-povídat budoucnost, odhalit i něco z minulosti? Byl ochoten zkusit cokoli, jenom aby vypudil hlasy, které se mu ozývaly v hlavě.

"Galarrwuyi, už jsem navštívil mnoho světů," řekl Kirk. "Kdybych se díky tomu nenaučil nic jiného, tak alespoň vím, že hatlanina jednoho je pro jiného věda a pro tře-tího náboženství. Proto se snažím pokud možno nic ne-soudit jednostranně a mít hlavu otevřenou."

Galarrwuy se znovu krátce zasmál, jako by se podílel na smíchu celého vesmíru.

"Z vaší části světa pochází i jedno staré přísloví. Ne-měj hlavu otevřenou natolik, aby ti z ní vypadl mozek. Já jsem nikdy nebyl na jiné planetě než na této," řekl už znovu vážně. "Anebo alespoň ne fyzicky. A přesto mám stejné zkušenosti jako vy, Jamesi Kirku. Na tom, co vás trápí, je mnohem víc než jen pouhé sny."

"Galarrwuyi, mluvíte jako Vulkanec," usmál se Kirk ve snaze trošku rozptýlit vážnost situace.

"Ne, to není pravda. Mluvím jako člověk, který žil pod vlivem Vulkanců a ostatních podivuhodných kosmických ras. Copak nevidíte, do jaké míry jsme se stali navzájem na sobě závislí? Chápete vůbec, že ať se váš zážitek ode-hrává v jakékoli realitě, musíte se vrátit do této reality a ujistit se, že ten zážitek odpovídá dějinným událostem a není pouhým výplodem vašich snů?"

Kirk se snažil co nejpřesněji pochopit, o čem to Galarrwuy mluví.

"Takže podle vašeho názoru nejsem blázen? Myslíte si, že existuje nějaká alternativní realita, která se promí-tá do mých snů?"

"Myslím si, že tomu skutečně věříte," řek Galarrwuy důrazně. "A máte mnohem víc zkušeností s alternativní realitou než já. Lodní deníky Enterprise jsou dostupné v archívech na serveru Memory Alfa. Četl jsem je. A teď mi řekněte: co je to realita?"

Kirk potřásl hlavou, jako by si v ní chtěl urovnat chao-tický zmatek. Rozhodil rukama, neschopen odpovědět.

"Já už to nevím. Pomůžete mi?"

"Zkusím to. Ovšem to, co vám navrhnu, vás může dostat do ještě většího nebezpečí, než v jakém jste teď."

Proč tak váhám? říkal si v duchu Kirk. Až v hrdle cítil mrazivý dech strachu, který se mu pevně usadil kolem žaludku. Proč je mnohem snazší čelit vnějšímu děsu než temným koutům vlastní mysli? Kdyby tu byl Spock, tak bych neváhal. On už se svým strachem bojoval, přinutil ho podřídit se jeho vůli, až z něho zbyl jen malý zmatek, rozpaky, ale ani tak se ho nedokázal zbavit docela. Sa-motný to dokázat nemůže.

Spock byl stále ještě sto parseků daleko; ve chvíli, kdy se vrátí, už by mohlo být pozdě. Kirkovi nezbývá, než se svěřit lidskému průvodci, aby ho vzal tam, kam s ním předešle zašel Vulkanec. Mávnout nad vším rukou by znamenalo, jak ho upozorňoval i Galarrwuy, riskovat ještě větší nebezpečí.

"Nedospěl jsem tak daleko díky tomu, že bych před nebezpečím couval," řekl Kirk a doufal, že to vyzní sebejistěji, než se ve skutečnosti cítil.

"Tolik už jsem o vás pochopil," přikývl Galarrwuy a upíral na Kirka pronikavý pohled. "Tak zpívejte se mnou."

V pokoji se náhle ještě víc setmělo a naplnil se stíny.

PĚT

Sorahl a T'Lera očekávali nevyhnutelné v měnivém stínu připluvší lodi, námořního plavidla, což byla věc, která v jejich světě bez oceánů neměla sobě podob-nou. Nesla jméno tvora, jenž už se ve skutečnosti ne-zachoval.

"Delphinus," řekl Sorahl, který si jméno přečetl na přídi nejasně se rýsující masy lodi. Chápal ji jako ná-stroj jejich osudu, nepochybně vybavený zbraněmi do-statečnými ke zničení celých měst, tím méně dvou neozbrojených mimozemšťanů, i když nikde žádné zbraně vidět nebyly. Prohlížel si loď průzorem agrostanice smě-řujícím k přístavišti. "Je pojmenovaná po takových men-ších kytovcích - říká se jim delfíni, že? Velké velryby už byly vyhubeny, ne?"

"Začátkem tohoto století, pokud uvažujeme v jejich počítání času," odpověděla T'Lera, která se snad za-myšlela nad povahou inteligentního druhu, jenž byl schopen něco takového nejen připustit, ale aktivně se podílel na tom, že velryby zcela vyhynuly. Zamýšlela se také nad svým synem. Znala odpověď na otázku, na niž se ptal. Z jakého důvodu, po všech těch slo-vech, která se z něho na popud pozemšťanů vyhrnula v době, kdy ona bezmocně ležela v ozdravném tran-su, má pořád ještě nutkání mluvit? "Pověděl jsi jim všechno?"

Sorahl přestal okukovat přes okno velkou loď, ale nepodíval se přímo na matku.

"Odpověděl jsem na to, nač se ptali," řekl matce, aniž by se omlouval nebo žádal o prominutí. "A ptali se hodně. Nevěděl jsem, co jiného mám dělat, matko. Říkat jim polopravdy se mi nezdálo etické ani moudré; pozdější rozpory by mohly nadělat větší škodu. A kdy-bych mlčel, mohli by se nás začít bát. Myslel jsem, že je logické pokusit se rozptýlit jejich strach do chvíle, než ty jako velitel rozhodneš, jaké jednání by bylo op-timální. Udělal jsem chybu?"

Já bych se tak nezachovala, pomyslela si T'Lera, ale řekla něco jiného.

"Jednal jsi podle vlastní logiky," přikývla a protentokrát zcela bez ironie. "Kaiidth! Už se stalo. A kromě toho tady ti už nemám co velet."

Sorahl se po ní zmateně podíval.

"Tomu nerozumím."

"Velitelská pravomoc, jak ji koncipoval prefekt Savar pro uzavřený prostor vesmírné lodi, se nedá apli-kovat na naši situaci, když jsme se dostali na planetu," vysvětlila T'Lera. Už nevyslovila myšlenku, že otcovo opomenutí, že nekoncipoval také principy velení pro přistání na povrchu planety, ji jako velitelku vystavilo neudržitelné situaci. Takové okolnosti, který by vedly k tomu, že se posádka ocitne na povrchu Země, se do Savarovy logiky nedostaly ani jako zlý sen. "Je tu příliš mnoho proměnných a mnoho neznámých faktorů. Vy-žadovat v neznámé situaci bezvýhradnou poslušnost se zdá velitelce nelogické. Proto zůstávám jenom tvou matkou, Sorahle-kam, a tys už dávno dorostl do do-spělosti. Proto tě zbavuji přísahy. Odteď musíš spolé-hat jen na svou vlastní logiku."

Sorahl se poprvé za celou rozmluvu zahleděl do matčiných očí s pohledem ostrým jako laser, které na něj hleděly z poničené tváře, a viděl v nich všechno, co pro něj T'Lera znamená, a na ničem víc nezále-želo.

Jakmile se T'Lera zase přiměřeně vyzdravila, oka-mžitě vstala z podivného lůžka, na které ji uložili. Pro-hlížela nejprve jen zrakem místnost, potom chaluhové lány za oknem a pak se znovu vrátila k prohlídce celé místnosti. Zastavila se před zrcadlem, které viselo nad Táninym toaletním stolkem, a chladně revidovala roz-sah následků, kterými jí havárie poznamenala tvář i tělo.

Táňa už Sorahlovi vysvětlila, že žádný pozemský léčitel by se neodvážil se zraněnou mimozemšťankou příliš pohybovat, protože by měl obavu, že rozjitří její zranění; Sorahl si ovšem myslel, že to nebyl jediný důvod jejích obav. Tak či tak, pozemšťanka zabalila T'Leru do přikrývek, aniž by odstranila zbytky spálené uniformy, pokryté skvrnami od mořské vody. Zcuchané vlasy rámovaly znetvořenou tvář - nebyla už defor-movaná tolik, jako když ji sem s Jošim dopravili, ale očividně měla zlomený nos, což znamenalo jednak praktickou potíž a jednak to byla estetická urážka její důstojnosti. T'Lera byla vždycky citlivá na všechno, co se týkalo její osobnosti.

A přece z důstojnosti, která z T'Lery vyzařovala, ne-dokázala pohroma její lodi ubrat ani zbla. Všechno, co T'Lera ztělesňovala, se skrývalo v jejích podivuhod-ných očích a vůbec nezáleželo na tom, jak byla posti-žena její vnější tělesná schránka. A brilantní velitelské schopnosti, které T'Leru charakterizovaly, vyžadovaly věrnost, která neměla co dělat se služební přísahou.

"Ve vší úctě, veliteli," řekl Sorahl, když sebral vlast-ní nejistou důstojnost, "v moudrosti a zkušenostech jsi mým nadřízeným. Takže moje služební podřízenost trvá."

"Jsem poctěna." T'Lera na syna krátce upřela lase-rové oči. "Jenomže moudrost ani zkušenosti nejsou Vulkanci nic platné a nedají se uplatňovat, pokud se jedná o pozemšťany. Co se jim na nás bude zdát nejdůležitější, co s námi hodlají nakonec provést, na to moje logika není schopna odpovědět. V tomto směru nevím o nic víc než ty, Sorahle-kam. Možná méně než ty."

"Ale i tak," namítl Sorahl a v přeneseném smyslu vkládal svůj osud do jejích rukou, "se podvoluji tvému velení."

Projev jeho důvěry byl nesmírně dojemný. Lidská matka by jej možná objala nebo by se rozplakala hr-dostí nad tím, jakého má syna. T'Lera si takový luxus nemohla dovolit.

"Poslouchej dobře," řekla přísně. "Může se stát, že můj rozkaz bude znamenat tvou smrt."

"Už jsem takový rozkaz plnil," připomněl jí Sorahl, i když s ubíhajícím časem mu poslední chvíle na prů-zkumné lodi připadaly čím dál méně pravděpodobné. "A podřídil jsem se."

"To je pravda," uznala T'Lera. "Tak dobře. Přijímám tvůj slib věrnosti, navigátore, ale jen pod dvěma pod-mínkami: za prvé, tato věrnost v sobě zahrnuje, že mi navrhneš opravu mého názoru, když zjistíš, že se tvůj velitel mýlí."

"Souhlasím," okamžitě odpověděl Sorahl. Cvičili jej od dětství, takže zcela automaticky zaujal postoj vyja-dřující úctu - stál zpříma, s rukama volně spojenýma za zády, a díval se do očí své nadřízené bez pýchy, ale také bez podlézavosti.

"Za druhé," pokračovala T'Lera, aniž by na jeho rych-lý souhlas jakkoli reagovala, protože už se znovu zce-la chovala jako velitel, "už nebude žádná diskuze na téma odhalení naší existence pozemšťanům. Čas teo-rií minul. Jsme tu, i když nedobrovolně, a musíme při-jmout všechno, co se s námi bude dít. V tom nesnesu žádný odpor."

Sorahl zaváhal tak nepatrně, že by si toho žádný člověk nevšiml. T'Lera ovšem nebyla v ničem člo-věk.

"Já..." začal její syn. Zarazila ho však gestem, které odmítlo všechno, s čím mohl Sorahl přijít.

"Je dobře, že váháš," řekla matka-velitelka. "Teď už vím, nač si musím dát pozor."

* * *

Venku na přistávací plošině probíhala docela jiná kon-frontace.

"Jakpak se ti podařilo pochroumat si kotník, synku?" vyptával se Jason Nyere.

Joši zapomněl na velikou rudou odřeninu na noze od těžkého lodního lana a teď se proklínal, že si nevzal džínsy namísto obvyklých krátkých kalhot. Anebo by si toho Jason všiml i tak? Kapitán Delphinu stál v člunu, a protože byl odliv, měl oči zhruba v úrovni kovové pa-luby přistávací plošiny agrostanice. Díval se nahoru na Jošiho a v břidlicově šedých očích mu nebylo vidět nic než prostou zvědavost. Proč měl Joši neustále po-cit, že mu všechny předem připravené řeči zadrhávají v hrdle?

"Aha, no, praštil jsem sebou včera v křídlovém člu-nu," vykoktal. "Před tím lijákem se pořádně rozfoukalo, pamatuješ? Pěkně jsem si naboural kotník."

"Nebýváš obyčejně takový nemotora," poznamenal Nyere strýčkovsky. "Ani jsem nečekal, že tě najdu tady. Myslel jsem, že jsi někde dole u čtyřicáté rovnoběžky a kontroluješ škody po bouřce."

"Jasně, už jsem chtěl jet, jen jsem se trošku zdržel," vymlouval se Joši a předstíral rozpaky, přičemž záro-veň hledal způsob, jak přejít k připravené historce. "Ono je to tak, že jsme na sebe s Táňou včera večer trošku vypěnili. Nějaká

ponorková nemoc nebo co. Hulákali jsme a rozmlátili jsme i nějaké nádobí. Však víš, jak to chodí. Prostě milenecká hádka."

"Hm-hmm."

Jason Nyere čekal na pohupujícím se člunu trpělivě jako skála, ruce v kapsách větrovky a pokoušel se zachytit mladíkův pohled. Joši se díval tam i onam, je-nom ne Jasonovi do očí, a jak studoval moře na hori-zontu nebo palce u vlastních nohou, poletující dlouhé vlasy mu maskovaly tvář. Jason si nepamatoval, že by ho někdy viděl obutého.

"No, takže, pochop, Jaci, chci ti říct, že jsme ani jeden skoro nespali," vykládal Joši. "Máme tam taky pěkný svinčík. Normálně bych tě pozval dál, ale Táňa nechce vidět živou duši a nemám odvahu ji ještě víc naštvat. Však víš, jak se dokáže rozparádit."

Hm-hmm, pomyslel si Jason. Zrovna tak vím, že ty to neumíš. "Milenecká hádka!" Pročpak mi nepovíš pravdu, synku? Bylo by to snazší i pro tebe.

* * *

Sawyerová zuřila, že se rozhodl odplout na agrostanici sám.

"Nařízení 17-C, oddíl 3: Nakládání s extraorbitálními plavidly a/nebo osobami na jejich palubě," recitova-la mu ze příručky se služebními předpisy, zatímco ka-pitán chodil sem a tam po své kabině a rozhodoval se, kterou z uniforem by si měl obléci, aby na domorodé a/nebo mimozemské tvory působila co nejméně hrozi-vě. Život plný incidentů jej poučil, že nejzaručenější způsob, jak se nechat odstřelit, je předvádět co nejhro-zivější vzhled. "Poslouchej dál: ‚Cokoli, co vnikne do atmosféry Země zpoza standardních oběžných drah (jak jsou definovány v oddílu 2), je třeba pokládat za potenciálně ozářené anebo zamořené mikroby či jiný-mi organismy, které jsou škodlivé lidskému životu. S ta-kovým objektem anebo jakoukoli jeho částí, popřípa-dě s každou živou bytostí v něm nalezenou, je třeba zacházet s maximálními bezpečnostními opatřeními včetně užití protiradiačních oděvů...' Slyšíš to?"

"Melody, vypadni odsud!" zavrčel Jason a rozhodl se pro pracovní uniformu s co nejmenším množstvím prýmků, přes kterou si vezme větrovku s maličkým hodnostním označením. Žádoucí celkový dojem měl být co nejvíc na způsob Normální chlápek. "Jestli tam bylo něco hodně virulentního, tak už jsme dávno v dosahu nákazy a Joši s Táňou jsou nejspíš po smrti. Všechny další rizika se omezují na vnitřek stanice a já tam nepáchnu ani nohou, pokud to Joši nebude sám chtít."

"Aspoň protiradiační by sis měl vzít," protestovala Melody.

"A co potom?" rozčiloval se Jason. "I kdybych řek-něme v té pitomé věci dokázal ovládat člun, tak bych vyděsil každého k smrti. Mysleli by si, že jsem mimo-zemšťan!"

Zapnul si opasek, zašněroval boty a přičísl si na-krátko střižené, téměř docela šedivé vlasy. V zrcadle zachytil odraz Melody, která měla ve tváři napjatý vý-raz. Byl to obličej starého přítele, nikoli podřízeného důstojníka.

"Vůbec se mi nelíbí představa, že tam pojedeš sám," řekla náhle ztichlým a rozechvělým hlasem, který přes-ně odpovídal tomu, jak se tvářila. "Jasone, prosím tě, nech mě jet s tebou, ano?"

"Ani nápad! Něco ti přelítne přes nos, vybuchneš a jsme v maléru než bys řekla švec."

"Tak si vezmi někoho z posádky, ať řídí člun a kryje ti záda."

"Čím míň lidí bude vidět to nebo toho, kdo tam je, tím lip se pak budeme moci s tím malérem vypořádat." Zapnul si větrovku a nasadil čapku. Zatraceně, flek od míchaných vajec. No, třeba mimozemšťané nepocho-pí význam té skvrny a budou si myslet, že je to ozdo-ba. Tedy za předpokladu, že chápou věci stejným způ-sobem jako lidé. Za předpokladu, že vůbec mají oči. Za předpokladu - Jason další úvahy tohoto druhu za-razil u samotného zdroje. "Mel, a teď už mi dej pokoj, a myslím to vážně."

"Tak si aspoň vezmi nějakou zbraň," zaprosila napo-sledy.

Nyere chtěl začít protestovat, ale rozmyslel si to a zašel ke skříňce, kde měl uloženy zbraně.

"To udělám," přikývl a vybral si nejmenší laserovou pistoli. Zastrčil si ji za opasek a přetáhl přes ni větrov-ku. "Nemusím ji každému strkat před oči."

* * *

"Jedu tam výlučně jen proto, abych si ujasnil situaci," informoval kapitán Nyere svého prvního důstojníka, záměrně v doslechu podporučíka Moye, který stál při-pravený spustit člun na moře. "Nebudete podnikat vů-bec nic, dokud se nevrátím. V tom výjimečném pří-padě, kdybyste mě viděli padnout mrtvého támhle na přístavišti, tak obrátíte loď, co nejrychleji odplujete a ohlásíte situaci na hlavní velitelství. To je všechno. Rozuměla jste mi, Sawyerová?"

Zvyklost vojenského salutování zanikla spolu s tím, jak vznikly Spojené síly Země AeroNav. Jason Nyere byl dost starý na to, aby si pamatoval doby, kdy se salutovalo, což o Melody Sawyerové neplatilo. Přesto mu zasalutovala.

"Jasně a zřetelně, šéfe!"

"Dobře. Jdeme na to." Nyere vstoupil do člunu a Moy ho spustil na hladinu.

"O čem to mluvil, pane?" dorážel Moy na Sawyerovou a díval se na pevná Nyereova záda, jak se kapitán vzdaloval směrem k agrostanici. "To že by tam padl mrtvý? Myslel jsem, že hledáme satelit."

"Mikroby!" vyštěkla Sawyerová. Nyere jí poradil, ať říká právě tohle, kdyby se jí ptali, ale měla z toho málem smrt. "Ten krám byl někde venku na průzku-mu a mohl by dovléct nějaké bacily."

"Ale pane..."

"Nahoďte na oči triedr a hlaste mi všechno, co se tam bude dít," umlčela ho Sawyerová. "Hlášení podávejte po interkomu. Budu pracovat u spektrografu a nechci, aby mě někdo zbytečně rušil."

* * *

"Nečekali jsme vás dřív než dneska odpoledne," řekl Joši uraženě. Nejlepší obranou je někdy... "Jak to při-jde, že jste změnili jízdní řád?"

"Myslím, že odpověď známe oba stejně dobře," řekl tiše Jason Nyere a Joši měl pocit, že paluba pod ním poklesla.

"Nechceš mi říct, co jste včera tam venku našli?"

Konečně se jejich pohledy střetly. Jason Nyere neblufoval. Nikdy.

"To nemůžu udělat, Jasone."

"Ale ano, můžeš. Podívej se na to takhle, synku: ty naopak nemůžeš udělat nic jiného. Nemáš na to, abys takovou věc zvládl. Je to událost, která je na tebe pří-liš velká. Proč bys to nepřehodil na krk někomu, kdo to dokáže? Budeš to mít sám o hodně snazší."

Joši si jednou rukou přidržoval vlasy, aby mu nepa-daly do očí, a druhou máchl v bezmocném gestu.

"Přísahám, Jasone, že kdyby šlo jenom o tebe... Jenomže nejde. Nad tebou stojí lidé, kteří ti rozkazují, a nad nimi ještě další. A pak lidé z médií a ti pošahanci, kteří se vrhnou na všechno, co je nové a jiné. Já... nemůžu ti to vysvětlovat, ale nemůžu dopustit, aby je něco takového potkalo."

Nyere poslouchal, skutečně pozorně poslouchal to, co Joši říká. "Je." Takže víc než jeden tvor, a jsou živí, inteligentní.

"Kolik jich je?"

"Dva," odpověděl Joši, i když měl v úmyslu neří-kat vůbec nic. Všechno se vyvíjelo špatně. Stál do-slova na vodě a zíral na vlny plácající o kovovou pa-lubu.

"Jsou - jako my?" Sám Nyere nevěděl, co svou otáz-kou má vlastně na mysli. V jakém smyslu jako lidé? Svým vzhledem, svými názory, v čem vlastně? Potře-boval něco, čeho by se mohl chytit.

"Jako my? Jsou mnohem lepší než my, Jasone!" Jošimu se náhle tvář rozzářila zvláštním vytržením. "Lepší, odlišní - nemůžu ti je začít popisovat. Ale poslední noc jsem strávil tím, že jsem si vyměňoval myšlenky s někým, kdo se narodil deset světelných roků odsud a měl jsem pocit, že mluvím s bratrem..."

To, o čem Joši mluvil, bylo skutečně nevinné, pů-vabné setkání. Jason Nyere to z Jošiho slov zřetelně slyšel. Anebo to mohlo být blouznění člověka, který byl pod vlivem drog, hypnózy nebo nějaké hrozby. Něco z toho, nad čím Jason uvažoval, se muselo odrazit na výrazu jeho tváře. Joši na to neprodleně zareagoval.

"Myslíš si, že jsem cvok, že, Jasone? Že třeba drží Táňu jako rukojmí, abych udělal to, co chtějí, ne?"

Nyere v duchu sáhl po své laserové pistoli, dopřál své mysli polaskat se s tvarem zbraně a představit si, jak její pažba sedí v ruce. Když se nadechl, cítil ji i ve skutečnosti - tvrdý předmět u boku, který mu dodával jistoty. Byl ve službě sedmatřicet let, ale nikdy nikoho nezabil a nikdy to ani udělat nechtěl. Kdyby ovšem musel...

"Mohl bys mi říct něco jiného, Joši? Žádný člověk by ten pád nemohl přežít. Pokud jsou nám podobní, jak to dokázali?"

"Podle toho, co mi říkal Sor- co mi říkal jeden z nich, jsou mnohem lépe uvyklí na vysoké teploty než my. Mají také schopnost uzdravit sami sebe. Moc tomu nerozu-mím, ale jde zřejmě o jakýsi mentální proces..."

Zarazil se, protože si vzpomněl, jak ho to zázračné uzdravení vyděsilo, dokonce i když už si stačil za pár hodin zvyknout na Sorahlovu přítomnost. Pokoušet se vysvětlit tohle někomu, kdo Vulkance ani neviděl a ne-zažil ten magnetismus, tu soustředěnost a duševní vy-rovnanost, které z nich vyzařovaly...

Joši poraženecky pokrčil rameny.

"Nevím, čím bych tě mohl přesvědčit, že jsme do-cela v pořádku, Jasone. Chceš, aby Táňa vyšla taky ven, abys ji viděl? Ale dovnitř tě nepustím. Nejdřív bych musel dostat nějaké... záruky."

* * *

Táňa stála u okna ve druhé místnosti a pozorovala i poslouchala, co se děje. Viděla, jak Jason Nyere při-vazuje člun a tak křepce, až to u muže jeho velikosti překvapovalo, se vyhoupl na plošinu vedle Jošiho, který už se konečně uklidnil natolik, že se dokázal posadit na plochu mola. Oba muži se posadili co možná poho-dlně a to ji přesvědčily, že ti dva si budou nějako dobu povídat; tiché rozprávění z ložnice naznačovalo, že dva mimozemští hosté se chovají podobně, a tak se Táňa rozhodla vzít právo do vlastních rukou.

Posadila se před komunikační obrazovku a navolila spojení na svou nejmilejší tetu, která hrou náhody pra-covala pro kyjevské novinářské sdružení.

"Ťoťa Maria?" skočila Táňa své tetě do obvyklého vodopádu roztomilých řečí na uvítanou a rychle přešla do kvapné ukrajinštiny pro případ, že by ji někdo odpo-slouchával. "Poslyš, mám příběh, který ti musím pově-dět. Sólokapr. Ale musíš mi slíbit, že na tom budeš sedět až do doby, dokud... no, kdyby se snad něco stalo se mnou nebo s Jošim..."

* * *

"Záruky?" opakoval Jason, kterého těšilo, že Joši zřej-mě nepovažuje jeho přítomnost na stanici za nějakou hrozbu. "A jaké záruky by to podle tebe měly být?"

Joši se zhluboka nadechl, jako by si následující slo-va v hlavě přeříkával už celé hodiny; velmi pravděpo-dobně to tak skutečně bylo.

"Pro začátek bych potřeboval vědět, jaké máš roz-kazy ve vztahu k... k tomu, co jsme s Táňou včera na-šli."

Nyere se tiše zasmál. Nikdy by ho nenapadlo, že tenhle mladík bude schopen takové ukvapenosti. Ti mimozemšťané musí být skutečně něco extra, jestli-že v Jošim vyvolávají takovou potřebu je chránit.

"Víš přece, že ti to nemůžu vykládat."

"Jasně že vím," řekl Joši a poprvé za celou dobu se zasmál. "Ale stejně mi to povíš. Protože jsi můj kama-rád a protože jinak bych od tebe požadoval, aby ses zachoval podle Zákona o záchraně života na moři."

Nyere jen ohromeně vrtěl hlavou.

"Tys to všechno vymýšlel předem, co? No, povím ti tolik: s tím prvním můžeš počítat jen do jisté míry," va-roval mladšího přítele. "A to druhé se nevztahuje na lidi..." Zarazil se, protože si uvědomil, jak hloupě to zní a nevěděl, jak by to vyjádřil lépe. "Však víš, co chci říct, Joši. Ať je to kdo je to, mají právě tolik práv jako my."

"Právě tohle se ti snažím vysvětlit, Jasone," přitakal Joši nadšeně. "Nechci, aby se těm lidem nějak ubližo-valo."

"Ani já ne, synku," pokoušel se ho přesvědčit Nyere. "Já taky ne."

* * *

Táňa sotva začala vyprávět tetě svůj příběh, nad kte-rým se tajil dech, když na ni dopadl jakýsi stín jako zá-van chladu. Vyskočila, otočila se od obrazovky a uvidě-la T'Leru. Vulkanka se jí nedotkla a přece měla Táňa pocit, jako by teplota v místnosti klesla o deset stupňů. Zamumlala své tetě něco v tom smyslu, aby podržela linku, a obrazovku pokrylo sněžení.

"Co... copak se stalo?" zeptala se mimozemšťanky vyplašeně, jako by se z ní v té chvíli stala vylekaná holčička.

"Komunikovala jste s někým jiným o tom, že jsme tady." To nebyla otázka. T'Lera nemusela rozumět ja-zyku, kterým Táňa mluvila, aby rozuměla obsahu řeči. "Byla bych raději, kdybyste to neudělala."

"Je to jen pojistka!" Táňa už se vzpamatovala a byla schopna mluvit zase důrazně. "Někdo se musí posta-rat o to, že nikdo z nás na tohle nezapomene ani se někam neztratí, víte?"

"Je něco takového pravděpodobné?" ptala se Vulkanka.

"Vidíte tu loď tam venku?" ukazovala Táňa. "Myslíte si, že celou cestu sem pluli jenom proto, aby si s námi vyměnili pozdravy?"

"Pokud mají za úkol odstranit všechno, co považují za hrozbu vašim lidem..." spustila T'Lera.

"Jen přes mou mrtvolu!" prohlásila nikoli poprvé Táňa. Od komunikační obrazovky se náhle ozvalo hla-sité zabručení interferujícího vysílání, Táňa se k ní vrh-la, ale bylo pozdě. Obrazovka zničehonic ztmavla. Ani v nejmenším nepochybovala o tom, kdo se o to posta-ral.

Zamračila se na Delphinus. "Odposlouchávali nás," vybuchla. "A pak mě odpojili!"

* * *

Melody Sawyerová byla tak zabraná do infračervené-ho monitorování agrostanice, že docela zapomněla na to, že také mohla monitorovat jejich komunikaci.

"Co teď dělají, Henry?" zavolala interkomem Moye. Kabinu spektrografu odpojila od zbytku můstku. Byla tam docela sama vyjma poručíka Patelové, techničky skenerů; slyšela její kroky na kovové palubě, jak svědomitě konala ranní obchůzku.

"Jen tam sedí, pane," hlásil Moy z pravoboku, kde se opíral lokty o zábradlí, aby udržel triedr v klidu. "Jsou vidět jen kapitán a Joši, jak sedí na molu a chytají vá-nek. Nezdá se, že by se nějak báli radiace. To bych rád věděl, proč nejdou dovnitř?"

"Nezajímej se, Moyi, jenom podávej hlášení," okřik-la ho Melody. "Vidíš tam ještě někoho dalšího? Ukáza-la se vůbec Táňa?"

"Ne, pane..." spustil Moy, ale Sawyerová už zača-la klít a přerušila ho. Vyřítila se z kabinky spektrografu a vrhla se napříč můstkem ke slepé komunikační ob-razovce, až ve spěchu málem srazila drobnou Patelovou na podlahu. Sama obrazovku vypnula, když šla včera v 02.00 na kutě. Bůhví kolik jí toho za těch pár hodin mohlo ujít.

"Promiň, Reeto," křikla Sawyerová přes rameno a rychle se ladila na vlnu stanice Agro III. "Nechtěla jsem tě složit."

"Nic se nestalo, pane," odpověděla jí Patelová, ale Melody už ji neposlouchala. Jako by ji hypnotizovala konverzace mezi Táňou Bilašovou a příjemnou ženou slovanského typu, která seděla v místnosti, která se až příliš podobala redakci velké novinářské agentury.

"Co je to sakra za řeč?" zeptala se Melody, aniž by od někoho čekala odpověď. Reeta Patelová, která měla za to, že se první důstojník ptá jí, v rozpacích krčila rameny.

"Nic takového neznám, pane. Možná nějaký slovan-ský jazyk?"

"To je jedno!" zavrčela Sawyerová. "Dobře vím, co má za lubem. Krucinál, když ji odpojím, tak její kontakt na pevnině začne blbnout. Když ji všechno nechám vykecat, pánbu se mnou, tak přijdu o hlavu!"

Všimla si, že polovina obrazovky, která patřila ode-sílateli, zbělela, jak zůstala linka obsazená, a na druhé polovině se novinářka pohodlně opřela a čekala na svou šanci. Melody stiskla tlačítko, kterým spojení přeruši-la, a když obrazovka potemněla, ďábelsky se zaškle-bila. Táňa si nejspíš bude myslet, že došlo k nějaké poruše.

* * *

Ale Táňu nebylo tak jednoduché obelstít. Během několika vteřin se naladila na frekvenci, na níž vysílala Melody.

"Jděte pryč z dosahu obrazovky!" přikázala bez rozmýš-lení vulkanské ženě, potom si však uvědomila, s kým vlastně mluví. T'Lera nepatřila k těm, kterým by mohla dávat nějaké příkazy. "Omlouvám se! Prosím, odstupte mimo úhel obrazovky. Vím, co dělám."

T'Lera zjistila, že v téhle situaci je jí logika k niče-mu, a tak se podvolila.

"Agro III volá Delphinus. Ozvěte se, prosím!" říkala Táňa naléhavě do obrazovky a snažila se neprozradit nic ze zuřivosti, která v ní doutnala. "Agro III volá Delp..."

"Tady Delphinus." Hlas Melody Sawyerové se z tó-nu sladkého jako melasa změnil v ledové skřípání. "Ne-snaž se chytračit, Bilašová. Už to nikdy nedělej."

Táňa otevřela ústa k odpovědi, ale Sawyerová jí sko-čila do řeči.

"Poslouchej mě," řekla a naklonila se přitom k obra-zovce, aby svá slova ještě zdůraznila. "Když se ti tvůj kontakt z pevniny ohlásí, tak řekneš, že je všechno v pořádku. Budeš k ní mluvit standardem a postaráš se, že bude docela klidná, jinak se s touhle rybou poto-pím pod ten tvůj trávník a schlamstnu tě jako velryba Jonáše. Pochopila?"

Nečekala na odpověď a vzápětí zrušila spojení. Kdy-by byla ještě chvilku počkala, vyslechla by spoustu ukra-jinských slov, kterým by asi nechtěla rozumět.

* * *

"Promluv si s vašimi... hosty," řekl Jason Nyere Jošimu, aniž by si ten nebo onen byli vědomi, že v éteru kolem nich právě zuří Sturm und Drang. "Pověz jim, že mám rozkaz je prohlédnout. Že je musím zkontrolo-vat kvůli kontaminaci.

Pokud přiletěli od jiné hvězdy, tak to určitě pochopí. Vysvětli jim, že to prostě musím udělat."

Joši hrbil ramena a nešťastně přikyvoval.

"Jasone, mám o ně strach!"

"Já to přece vím." Starší muž Jošiho otcovsky objal kolem ramenou. Jen si mysli, že ty máš strach! A při-tom tvůj podíl na celé té věci je směšný v porovnání s tím, co musím udělat já!

Kapitán Nyere se spustil do člunu a nastartoval malý vrnící motor. Ještě naposled se podíval po mladém agronomovi.

"Nebojuj proti mně, Joši. Myslíš si možná, že jsem měkký, a máš pravdu. To nejhorší, co bych ti mohl udě-lat, by bylo zrekvírovat vaše zásoby a nechat vás vy-hladovět. Ale moji nadřízení by nemuseli být tak trpěli-ví jako já. Rychle by mě nahradil takový velitel, který dává přednost... přímočařejší akci."

* * *

"Kapitán se vrací zpátky, veliteli!" křikl podporučík Moy do interkomu na Sawyerovou. Melody se opět zavřela v kukani spektrografu a nechala můstek na starosti zmatenému poručíku Patelové.

"Tak si jdi po svém, Moyi," zavrčela Sawyerová, která už byla znovu naprosto klidná, chladná a soustředěná. "A odlož ten triedr, ano?"

Jakmile za zády zaslechla krok Nyereových bot po podlaze můstku, rychle hlásila: "V infračerveném pás-mu jsem získala obraz čtyř těl, kapitáne. A dvě z nich jsou fakt podivná!"

Nyere se neochotně podíval na monitor.

"Nedával jsem žádný rozkaz k infračervenému sle-dování."

"Já vím, že jsi ho nedával," odsekla mu Melody. "Ale stejně jeho výsledky máš k dispozici. Co máš v plánu teď?"

"Kromě toho, že tě zavřu do cely za porušení subordinace? Vůbec nic!"

Jason Nyere se znovu začal potit. Setřel si ze spán-ku studený pramínek a snažil se odtrhnout oči od zá-běru infračerveného skeneru. Byli jiní, jak říkal Joši.

Jiní, ale jaksi podobní. Lepší, jiní, nepopsatelní. Za hodinu to Jason Nyere zjistí sám.

"Vypni laskavě ten pitomý krám, ano?" zavrčel na Melody, i když ho zrovna jako ji ohromoval obraz cizích těl, která se pohybovala po obrazovce. Náhle však pocítil potřebu chránit jejich soukromí. Monitorovat komunika-ci stanice se světem v situaci, kdy nevěděli, co vlastně hledají, to byla jedna věc, ale teď... "Sbal si počítadla a skenery a přepudruj si nos. Pojedeme na návštěvu."

Nějaký instinkt Sawyerovou ponoukal, aby kapitáno-vi pověděla o úniku informací do Kyjeva, ale nevšímala si toho. Věřila si, že vylekala Táňu až dost, a Jason měl i tak starostí až nad hlavu.

"Jistě, šéfe kapitáne, už letím!" a skutečně byla hned na nohou.

"Hej, Melody!" volal za ní Nyere. "Kolty s perleťový-mi pažbami nech doma, jasné?"

Melody začala skuhrat.

"Žádné námitky, krucinál!" křikl Nyere. "Taková je cena za vstup. Hardware zůstane tady, nebo tady zů-staneš ty. Vyber si!"

Melody s mumláním chvatně scházela ze schodů. Nyere ji vzápětí zarazil podruhé, ale vyšel za ní na schodiště, aby se dostal mimo doslech Patelové.

"Jak jsi na tom s civilním oblečením?"

To byla vskutku zvláštní otázka.

"Většinou košile a džínsy. Věci na tenis," odpověd-la Melody. "Vždyť víš, jaké věci nosím. Bývala bych si přibalila i krinolínu, ale nenapadlo mě, že bych ji moh-la potřebovat, šéfe kapitáne. Proč?"

Něco na vývoji situace začínalo Jasona Nyereho bavit a maličko to nadlehčovalo břímě, jež ho tížilo mezi lopatkami už od včerejška. Pomyslel na tisíce drobných všedních detailů, které bude potřeba vyřešit, než bude možné přijmout mimozemšťany vůbec na pa-lubu...

"No, předpokládejme, že ztratili všechno, když se jejich loď potopila, a nezůstalo jim nic víc než unifor-my, co měli na sobě," začal, jako by bylo samosebou, že "oni" mohou nosit lidské šaty bez toho, že by jim překážely nějaké hlavy či končetiny navíc. "Joši říkal, že ten muž je asi stejně velký jako on, ale pochopil jsem, že žena má blíž k tvé než k Tánině postavě."

Rukama mimovolně zformoval melounovité tvary před hrudníkem a Melody vyprskla smíchem. Táňa ovšem náležela k té obdařenější polovině.

"Sexistické prase!" zafrkala Melody a teprve pak jí úplně došlo, co vlastně kapitán řekl. "Jedna z nich je žena?"

Jason přikývl, jako by chtěl říci: no a co?

"Vlastně je to velitelka jejich lodi. Páni, Melody, já jsem si myslel, že už něco o životě víš. Kdyby nebylo zelených ženiček, odkud si myslíš, že by se brali zele-ní mužíčci?"

"Z petúnií." Melody seděla na studeném železném schodě, dívala se na něho a vrtěla hlavou. "Neříkal to náhodou Sagan, že vypadají jako petúnie?"

"Měl jen na mysli, že by se s námi pravděpodobně nemohli křížit," zabručel Jason, když si uvědomil, o čem to vlastně Melody blábolí. "No tak, Sawyerová, nemáme čas. Hoď dohromady pár věcí a za patnáct minut ať jsi na člunu."

"Jasně," vypravila ze sebe bezbarvě, když ji na scho-dech míjel. Před čtyřiadvaceti hodinami ještě nevěřila v malé zelené mužíky. Teď se po ní chtělo, aby pro ně přichystala dárkový balík na znamení dobré vůle. "Petúnie!" řekla znovu, jako by tomu nemohla uvěřit. "Celá ta blbost je úplně nemožná!"

* * * * * *

Je úplně děsný! pomyslela si Tran Van Ky a zadržovala dech, jak se velící důstojník nakláněl nad její spojovací konzolí.

"Na mou zprávu nedošla ještě žádná odpověď? ptal se Spock svého spojovacího "důstojníka".

Tran se snažila, aby se jí netřásl hlas a říkala si, jestli náhodou nejde o nějakou další zkoušku. "Nikoli, pane," vyrazila ze sebe stroze. Přede dvěma dny se podivovala, že kapitán Spock po-sílá kódovanou osobní zprávu soukromému příjemci na Zemi na vlastní náklady, namísto aby použil normální lodní frekvence jako všichni ostatní. Buď to byla zpráva nanejvýš osobní povahy, anebo to měla být jen další pro-věrka Traninych schopností jako všechno ostatní, co ji potkalo při této výpravě.

Zažila směnu, kdy ji počítač zaplavil několika desít-kami příchozích relací současně, s různými stupni uta-jení, aniž by se někdo obtěžoval jí naznačit, že jde pou-ze o nácvik. Tran je všechny až do poslední zvládla přijmout v náležitém pořadí, aniž by cokoli zkazila ane-bo pozbyla něco na klidu, a kapitán jí za její výkon udě-lil pochvalu, jednu ze tří, které zapsal kadetům z její tří-dy za celý rok. Tran by však přísahala, že za šest týdnů na lodi zestárla o šest let a mnohokrát si říkala, zdali to stojí za to. Tréninkové kurzy s kapitánem Spockem byly všechno jenom ne nudné.

"Zajímavé," poznamenal teď a tyčil se nad jejím ko-munikačním stanovištěm tak, že z toho jako vždycky byla hrozně nervózní. "Váš názor, podporučíku Ky?"

"Nejsem si jistá, pane," řekla opatrně, jako by našla-povala mezi vejci. "Na tuhle vzdálenost by odpověď ob-ratem trvala méně než jeden den, a když na straně adre-sáta nikdo nereagoval, měla by přijít alespoň odpověď počítače. Pokud je ovšem stanice adresáta stále ještě aktivní. To je jediná odpověď, jakou znám, pane."

"Zaznamenal jsem," řekl Spock, aniž by jí aspoň ná-znakem dal najevo, zdali má její odpověď za uspokoji-vou nebo ne. "Budete mě okamžitě informovat, pokud by náhodou nějaká odpověď přišla."

"Ano, pane," odpověděla Tran a konečně se jí ulevi-lo.

Jak snadný mají v tomhle věku život, dumal v duchu Spock, když se na ni díval a dobře věděl, že ji netíží nic horšího než to, aby dosáhla uznání svého velícího dů-stojníka. Někteří z nás tak jednoduchý život nikdy nepoznali, i když na druhé straně jsme možná tím silnější. Pak se v myšlenkách vrátil ke svému nejnaléhavějšímu zájmu.

Podporučík Ky správně usoudila, že osobní stanice Jima Kirka je v této době mimo provoz. Deaktivovat sta-nici vlajkového důstojníka mohl pouze sám její uživatel anebo velitelství Hvězdné flotily. Podle toho, co Spock věděl, existovalo několik důvodů, proč by to mohly udě-lat obě strany.

Logika ho přivedla k tomuto závěru: On i Jim Kirk byli podrobeni sérii podvědomých vjemů, maskovaných jako sny, které, pokud se v té věci nic nepodnikne, ohro-žují jejich příčetnost. Zdalipak Kirk, vybavený nezvykle činorodou povahou, už provedl nějakou akci, a pokud ano, s jakým výsledkem?

Enterprise byla od Země necelých šest dnů letu. Nebu-de to příliš pozdě na to, aby mu mohl Spock pomoci?

* * *

Když se Kirk navrátil do říše světla, zjistil, že sedí na bobku na úzké skalní římse, zády se dotýká stěny útesu a mžourá do ranního slunce. Ruce měl volně položené na kolenou, jež měl přitažená skoro k hrudníku, a hlavou se opíral o skálu. Mrkal před přívalem světla, měl vyschlo v krku a přemýšlel, kde se to asi ocitl. A kde je Galarrwuy?

Jeho hostitel seděl na zkřížených nohou vedle něho, opřený o tutéž drsnou rudou skálu, mile se usmíval a zdál se čerstvý jako sedmikráska zrána. Po nočním Zpí-vání se choval nanejvýš důvěrně. Kdy se ale stihl pře-vléknout z nažehlené khaki soupravy - která už po generace symbolizuje vědce zavalené prací - do obřadního roucha a kdy se namaloval, jak to vyžaduje Snění?

Kirk vyskočil na nohy a odřel si hlavu o skalní převis nad sebou. Kde to jsou? Byly tu stejné skalní formace z narudlého kamene jako na Velikonočním ostrově, z nichž byly vytesány sochy Dlouhouchých, ale malby na skále byly jiné.

Opatrně se jich dotýkal a začal je poznávat: Bouřlivák a Želva, Hadí bohyně a Mimi. Bylo by možné, aby se do Zpívání zabral natolik, že jej Galarrwuy nějak přene-sl do své rodné krajiny? Co je to tady vůbec za místo?

"Skála Nourlangie," odpověděl Galarrwuy. "Ležela kousek na sever od Woolwongy. Nenarodil jsem se přes-ně tam, ale podařilo se mi ten útvar zachránit před deš-ti a buvoly. Musel jsem, aby se tak řeklo, přinést horu k Mohamedovi."

Kirk se opřel o skálu a rozesmál se. Konečně dokázal rozlišit i zbytek místnosti. Byli v části muzea, do které se včera večer nedostal; stála v ní celá skalní stěna přene-sená z Austrálie a umístěná v klimatizovaném prostředí. Sestoupil z římsy na člověkem zhotovenou podlahu a Galarrwuy ho následoval.

"Jste v pořádku?" vyptával se Australan.

"Ano. Aspoň si myslím." Kirk si sáhl na obličej, jako by sám sebe potřeboval přesvědčit, že tam skutečně je. Nebyl o nic blíž k odpovědi, ale cítil se osvěžený, v mno-hem lepší formě než za řadu posledních týdnů, a vní-mal i jakousi naději.

"To je dobře." Galarrwuy přikývl a přemýšlel nad se-bou samým, jak tam stál v oblečení jako z jiného světa. "Dovolte, abych se také vrátil do našeho století. Potom si promluvíme o vás."

Odešel, aby se převlékl. Kirk se zatím toulal po mu-zeu, procházel jednotlivými sekcemi, postál i na hraně kráteru s jezírkem na dně, naslouchal křiku racků a ti-chu.

Ticho však nevydrželo dlouho. Zvuk hodně velkého zámořského plavidla, které se blížilo do přístavu, napl-nil Jima Kirka obavou daleko dřív, než se mu samotná loď dostala na dohled. Insignie Hvězdné flotily plavidlu vynucovaly přednost před menšími loděmi, které se ve zdejších vodách normálně pohybovaly. Našli ho. A kdy-by vyvolal na veřejnosti nějakou scénu, bylo by všechno jen horší.

První vyskočil na pláž McCoy, po něm několik mužů z ostrahy a následovala vysoká nohatá blondýna. Zdálo se, že blondýny okupují nejen Kirkovy sny, a admirál v jedné chvíli připadl na bláznivý nápad, že by právě ona mohla být ten "někdo", koho měl Kostra na mysli, když mluvil o ženě, která by ho mohla zbavit trápení. Jeho naděje však rychle pohasly, když si všiml, že na sobě má zdravotnickou uniformu, na níž tradiční znamení Merkura lékařské služby nahradily insignie psychiatric-kého oddělení.

Aj aj. Tentokrát to opravdu přešvihl. Skoro dvanáct hodin se nedovoleně vzdaloval bez nejmenšího vysvět-lení, ke

všemu poté, co se v jeho psychoskenu objevilo kdovíco. Nepochyboval, že přes něho hodí síť.

Když se McCoy vyškrábal nahoru ke kráterovému je-zírku, byl bez dechu a ukrutně se potil.

"Nedělej mi to ještě těžší!" začal bez nějakých okol-ků. "Víc jsem pro tebe nemohl udělat, jinak by pro tebe poslali ozbrojenou eskortu s narkotizační puškou. Teď půjdeš pěkně klidně s námi, jinak mám právo překazit ti všechno, co bys chtěl zkoušet. Ach, mimochodem: Krista Sivertsenová, Jim Kirk. Když jste se viděli napo-sled, bylo mezi vámi jednosměrné zrcadlo."

Krátce se s ní setkal pohledem a konečně znal tvář, kterou mohl přiřadit k hlasu, jenž ho provázel průbě-hem skenu před necelými čtyřiadvaceti hodinami. Tuze si přál, aby mohl dát najevo víc nadšení, ale měl nebla-hé tušení, že se odteď budou vídat hodně často. V medikitu připnutém na opasku určitě měla schovanou něja-kou tu narkotizační střelu, jen tak pro každý případ.

Jak moc jsem spadl do průšvihu, Kostro?"

"To brzy zjistíš sám. Jdeme."

"Mohl bych se aspoň rozloučit s doktorem Nayingulem?"

"Nemohl," prohlásil McCoy a popadl Kirka za paži, ja-ko kdyby očekával, že se Kirk kvůli tomu sebere a uteče.

Ten, u koho nejhůř nesl, že ho vidí v téhle situaci, stál na molu a všechno pozoroval. Koro Quintal přijel takhle ráno, aby vrátil Galarrwuyovi jeho člun a záro-veň se těšil, že přemluví Kirka k další vyjížďce a přiměje ho, aby mu řekl něco o Snění. Teď jen stál v malé skupi-ně přijíždějících turistů, nadšeně okukujících plavidlo Hvězdné flotily, a pozorně se díval, co se děje.

"Musím jít," řekl Jim Kirk jednoduše a položil ruku Korovi na rameno. "Vyřiď doktoru Nayingulovi moje pozdravy."

Koro jenom přikývl a protentokrát se zachoval jako muž, kterého by v něm Galarrwuy rád viděl.

"Galar se všechno dozví," řekl. Neptal se, zdali se Kirk vrátí. "Haare raa. Šťastnou cestu, Jime Kirku."

"E noho raa," odpověděl Kirk vážně, aniž by chápal, odkud zná maorský pozdrav na rozloučenou. "Měj se dobře, Koro Quintale."

Loď Hvězdné flotily vytvořila na vodě za zádí mohut-nou zvlněnou brázdu, pak se zvedla nad hladinu a za-mířila ke slunci.

* * *

Enterprise uvítal po návratu McCoy.

Bez ohledu na to, jak často odlétala či z jak krátkého letu se vracela, vždycky ji tady očekával Jim Kirk, aby viděl, jak se vrací domů. Někdy čekával v důstojnickém klubu ve vesmírném doku TerraMain a velkým oknem z průhledné oceli ji pozoroval, jak vplouvá do svého stá-ní, ale častěji jí vyrazil naproti v malém raketoplánu, který tradičně v doku posílali, aby vyzvedl z velkých lodí vyšší důstojníky. Posádka se mohla přenést paprskem přímo dolů na Admiralitu a domů, ale Spock se Scottym se museli hlásit na velitelském oddělení doku, aby mohli být uvolněni ze služby, a Kirk byl vždycky příto-men, aby je přivítal.

To, že zde tentokrát nebyl, jenom Spockovi potvrdi-lo to, co už věděl. Něco se přihodilo. Když vykročil z ra-ketoplánu a uviděl McCoye, jak se houpá na podpat-cích v chodbě vně hangáru, začal se domýšlet, jak moc je to zlé.

"Tak jsme tu!" zahlaholil Scotty, který vláčel lodní pytel s "osobními věcmi", který by nesvěřil přenosové jednot-ce (anebo, přesněji, její obsluze dole na pevnině, která by dostala vak do rukou dříve než on); ode dna pytle se občas ozvalo typické zacinkání lahví. "Vida, někdo chy-bí! A co ty děláš tady nahoře, McCoyi?"

"To by bylo dlouhé povídání," opáčil McCoy. Pod svý-mi běžnými kruhy pod očima měl ještě jedny. "Spocku, mohl bych si s vámi promluvit? Nevím, čím jsem si za-sloužil, že zrovna já vás musím přivítat takovými novin-kami," dodal poté, co Scotty moudře vykročil napřed a Spock slyšel, jak se vzdaluje. "Nemyslím, že byste se to měl dovídat z druhé ruky. A potřebuju to ze sebe dostat. Nečekám ovšem, že byste s tím dokázal něco dělat."

"Cením si toho, doktore, že ke mně máte důvěru," prohlásil Spock tím tónem, o němž McCoy vždycky sou-dil, že je ironický, než poznal Spocka blíž. "A možná bych mohl dokázat víc, než si myslíte. Jak dlouho je v péči doktorky Sivertsenové?"

"Vy to ale dokážete pěkně říct!" utrousil McCoy suše. "Zítra to bude týden. Spocku, mám o něho starost."

"A také máte proč, mohu-li soudit podle toho, co jste mi pověděl. Má povoleny návštěvy?"

"Zařídím to," slíbil McCoy a zdálo se, že zápasí s ně-čím ve svém nitru. "Spocku - děkuji vám. Byla to příšerná zátěž, dokud jsem to musel nést sám. Nevím proč, ale už teď se cítím o mnoho lip."

Spockovi se z úst drala spousta různých námitek o nelogičnosti takového pocitu, když se ve skutečnosti ještě vůbec nic neudělalo pro to, aby se stav nějak změnil, ale zapřel se a nevyslovil žádnou z nich.

Doufejme, doktore, pomyslel si, když zůstal stát před zasedací místností a díval se za McCoyem, jak odchází, že vaše pocity nejsou ani předčasné ani nepřesné. Kvůli nám všem.

* * *

"První fáze terapie pacienta spočívala v tom, že jsme ho přiměli dočíst Cizince z oblohy až do konce," hlásila doktorka Sivertsenová svým kolegům při pravidelné tý-denní konzultaci na oddělení. "Pacient s tím souhlasil teprve poté, kdy mi předal hlasové nahrávky jeho ver-ze událostí, jak ji pochytil ze stále se navracejících noč-ních můr."

"A jak se verze admirála Kirka shoduje s popisem v knize?" ptal se jeden z vedoucích lékařů oddělení.

Krista Sivertsenová měla co dělat, aby nezačala zlostí ječet. Ostatní pracovníci oddělení věděli jen tolik, že má v péči vysokého úředníka, ale nic víc. Snažila se omezit informaci o identitě Jima Kirka na co nejmenší okruh lidí. Jejich počet se právě rozšířil na všechny, kteří seděli v místnosti.

"Až na to, že se konečný výsledek událostí odlišuje," začala, ale napřed musela napočítat do desíti, než uvě-řila, že se ovládne, "se admirálovy... totiž pacientovy snové prožitky shodují s historickými událostmi do neuvěřitelných podrobností. Pacient je stále přesvědčen o tom, že v nějaké jiné realitě, pokud připustíme tako-vý termín, byl

účastníkem dění popisovaného v knize, které se odehrávalo před více než dvěma sty roky. Mlu-ví o historických osobnostech tak, jako kdyby je znal osobně."

"Zůstává stále fixovaný na tu jedinou historickou eta-pu?" zeptal se někdo.

"Jeho pozornost se soustředí pouze na tuto jedinou událost, ano, zabývá se pouze přistáním Vulkanců na Zemi," upřesnila Krista otázku.

"Prosté přeludy," prohodil tazatel. "Projekce. Iden-tifikace s historickými osobnostmi jako útěk před poci-tem vlastní neschopnosti."

"Starý napoleonský komplex," dodal další přítomný a několik kolegů souhlasně zamručelo.

"To si vůbec nemyslím!" odmítla Krista ostře takovou představu, protože v tomto případě byla ochotna risko-vat nesouhlas ostatních lékařů z oddělení. Absolvovala s Jimem Kirkem tři intenzivní terapeutická sezení den-ně už skoro celý týden. Čím víc toho člověka poznávala, tím větší respekt k němu pociťovala a tím více začínala být přesvědčena o metafyzikální pravdě toho, co jí ří-kal, bez ohledu na známá historická fakta. "Ráda bych, abyste toho muže, o kterém tady mluvíme, znali poněkud lépe. Prožil v plném pracovním zatížení větší úsek dějin než kterýkoli jiný člověk v tomto století. Nepo-třebuje kompenzovat žádné pocity nedostatečnosti."

"To ale byla minulost," připomněl jí jeden z lékařů. "Dnes je z něho kancelářská krysa. Možná ve snaze kom-penzovat nynější nudu, pocit selhání..."

"Nemohl by trpět halucinacemi?" navrhoval další ješ-tě dřív, než mohla Krista odpovědět. "Možná četl tu kni-hu už dřív, ale ve fázi odmítání ji..."

"Tím by se ovšem sotva daly vysvětlit abnormality v jeho skenu, že?" usadila ho Krista a všichni ztichli.

Po chvíli se ozval šéf oddělení: "Jaká je jeho reakce potom, co si přečetl knihu až do konce?"

"Uznává nepopiratelné objektivní pravdivé popisy událostí tak, jak se podávají v knize," odpovídala opatr-ně Krista. Jak jen by jim to vyložila, aby porozuměli? "Ale zachovává si víru v alternativní pravdu toho, co se mu objevuje v nočních můrách. Tyto noční můry při-cházejí se stále větší frekvencí a intenzitou a narostly až do té míry, že jsem musela upustit od monitorování snů a v některých případech mu aplikovat sedativa."

"Zní to, jako kdyby potřeboval nejspíš nějakého exorcistu!" popíchl ji někdo v pokusu o šibeniční humor.

"Možná ano!" odsekla Krista, která na téhle situaci neviděla vůbec nic humorného. "Už jsem se pokoušela snad o všechno. Nevím, co se s ním děje. Schizofrenie? Rozštěpení osobnosti? Reinkarnace? Posedlost? Ducho-vé a příšery? Podle mého názoru zůstává už jen jedna možnost." Zhluboka se nadechla, rozhlédla se po ostat-ních kolem stolu, kteří ji napjatě pozorovali. "Chci se pokusit o hypnózu. Hodlám ho dostat zpátky až před ty kruté vzpomínky."

* * *

Ale hypnotické sezení skončilo naprostým fiaskem. Jak pacient, tak jeho terapeutka po něm byli vyčerpaní, vy-ždímaní, a nedostali se ani o chloupek dál, než byli před-tím.

"Obrátila jsem vás naruby jako rukavici, Jime Kirku," řekla Krista, když rozsvěcela světla. "Vím o vás tolik, kolik toho víte vy o lidech z vašich snů. Ale něco tohle všech-no blokuje a já se nemůžu dostat dál."

"Měli jste mě nechat u Galarrwuye," zabručel a myslel to jen napůl žertem. Posadil se na vyšetřovací pohovku a bezmyšlenkovitě načechrával vyšívané polštáře. "S ním bych možná našel odpověď. Kdybyste mě odsud pustili a nechali mě, abych se za ním vrátil a znovu zkusil Sně-ní..." Něco ho napadlo. "Nepokoušel se mi Galarrwuy volat?" zeptal se. "Cítím se hloupě, že jsem od něho ode-šel tak narychlo. Bez slova vysvětlení."

"Ne," zalhala Krista. Nemělo význam mu říkat, že ad-mirál Nogura se snažil umlčet drby o jeho náhlém zmi-zení tím, že deaktivoval Kirkovu domácí stanici, aby to vypadalo, jako že je někde mimo s přísně tajným posláním. Nebyla si jistá, jak by ve svém současném stavu Kirk tuhle zprávu přijal, když bojoval s pocitem prohry. "Od doby, kdy jste tady u nás, jste nedostal žádné zprávy."

"Vůbec žádné?" Kirk se tvářil nedůvěřivě a naráz se napřímil. "Co je dnes za den?"

Bez ohledu na jistou bezčasovost, kterou v sobě nes-lo toto místo, i na fakt, že si při jedné zvlášť divoké noč-ní můře rozbil chrono, znal odpověď ještě dřív, než mu řekla datum. Toho rána měla dorazit Enterprise. Jestlipak McCoy poví Spockovi, kam se Kirk dostal, anebo se musel zavázat k tomu, že věc bude držet v tajnosti? Za-vřeli ho před světem a chovají se k němu, jako kdyby roznášel nějaký nebezpečný bacil. Ale se Spockem se nutně musí spojit.

"Musím se odtud dostat ven!" řekl a vzrušeně vysko-čil z pohovky. "Poslouchejte, Kristo, musím nutně zaří-dit pár věcí. Stačilo by pár hodin..."

"Nepřipadá v úvahu!" řekla ostře, nedodala však, že selhání ranní hypnotické seance znamená, že se odsud možná nedostane velmi dlouhou dobu. "Právě jsme se dostali ke kritickému bodu. Nemůžete prostě..."

"Sama jste říkala, že to bylo fiasko," spustil Kirk, ale přerušilo ho zapípnutí interkomu.

"Ano?" Krista si přiložila sluchátko k uchu, takže Kirk nemohl volajícího slyšet. "Jak dlouho už tam čeká? Se-zení se protáhlo, měli jste mi dát hned vědět. V pořád-ku, pošlete ho rovnou sem."

Pak se obrátila na Kirka a odložila sluchátko. "Pauza, admirále. Máte návštěvu."

* * *

"Spocku!"

Zavalila ho taková radost, že silně stiskl Vulkanci ra-mena a taktak se stačil zarazit, aby jej dokonce neobjal. Už se poučil, že ve zdejším zařízení je málokdy zrcadlo skutečným zrcadlem, a místnost pro návštěvy jimi byla vybavena nepřirozeně bohatě. Pochyboval, že mu zůstala po týdenním pobytu tady ještě nějaká důstojnost, ale měl na paměti to, aby neohrožoval důstojnost Spockovu. Vulkanec poloviční objetí přijal a s ním i náraz obvyklého mumraje, který bývá v mysli pozemšťanů. Aby zamaskoval starost, kterou mu admirál působil, dovolil si alespoň očima naznačit úsměv. "Jime!" řekl.

Spock seděl a poslouchal vyprávějícího Kirka, jenž přecházel sem a tam. Byl jako obyčejně protipólem vše-ho, co

charakterizovalo Kirkovu osobnost - byl stínem jeho slunce, chladem jeho ohně, klidem jeho vzrušení. Spock tvořil kontrast vůči Kirkovi i v tom, že byl plně soustředěný a dokonalý, zatímco Jim byl po ranním trá-pení bledý a neupravený. Spock byl prostě tady, aby na sebe soustředil všechny Kirkovy strachy, protože pro něho byl v této chvíli středobodem vesmíru.

Jim Kirk vyprávěl a nemohl se zastavit. Týdny úzkosti, rozpaků a obav se z něho řinuly průvalem. Spock po-slouchal.

"Měl jsem o tom držet zobák," řekl Kirk nakonec, když mu došla pára. "Měl jsem McCoyovi říci o nějaké prášky na spaní a pokusit se z toho vybruslit sám. Ale to ne, musel jsem ho rozčilovat tak dlouho, až mi doporu-čil psychosken. A potom, abych si půjčil Galarrwuyovo rčení, jsem chytil vítr pod krovky a skončil jsem skoro na opačné straně planety. To byl ten nejpitomější krok, který jsem mohl udělat."

Seděl, rukou si prohraboval vlasy a cuchal si je ještě víc, takže Spock mohl ve výrazu očí dobře vidět hloub-ku strachu, který mu nedával spát.

"Spocku, já už si ani nepamatuji, co to znamená spát celou noc. Krista připustila, že s tím víc nedokáže udě-lat, ale nedovolí mi odsud odejít. Co si myslíte, že mi tady můžou provést?"

"Možná nic," řekl Vulkanec konečně a klidně dál se-děl.

Aby nabyl jistoty, potřeboval všechno podrobně vy-slechnout, zrovna jako se Kirk toužil vymluvit. Teď už slyšel všechno, co bylo nutné. Naklonil ke Kirkovi a dlou-hými prsty zvolna zamířil k dobře známým bodům, aby se v mysli vypravil po známých stezkách.

"Pokud bych směl..." začal.

" Copak má znamenat tohle ‚kdybych směl', Spocku?" zeptal se Kirk, a naznačoval, jako by se chtěl vyhnout Spockovu Dotyku, ale už se smál, jak mu do duše prou-dila úleva. "Odkdy se mě musíte ptát na dovolení?"

"To je pravda," přikývl Vulkanec a dokončil Dotyk.

Když ruku odtáhl, a s ní stáhl zpět i svoje myšlenky, Kirk zůstal naprosto klidně sedět.

"To je neuvěřitelné!" řekl za okamžik.

"Skutečně?" zeptal se Spock mírně. "To, co jsme já a vy roky společně prožívali, vždycky přesahovalo hrani-ce běžné důvěryhodnosti. Tento případ není výjimkou."

"Máte pravdu," přikyvoval Kirk. "Ani nevíte, jak moc doufám, že máte pravdu! Sice jsem nedostal odpovědi, ale aspoň už vím, že nejsem blázen."

"O to právě jde!"

Jejich harmonický rozhovor roztříštil ostrý velitelský hlas Kristy Sivertsenové.

"Vy prostě trváte na tom, že chcete pořád podstupo-vat rizika, že?" obořila se na Kirka, sotva se vřítila do místnosti, a Spocka naprosto ignorovala. "Napřed Sně-ní, teď zas tohle! Jedna z mých asistentek vás pozoro-vala." Kývla hlavou k jednomu z podezřelých zrcadel. "A přivolala mě." Rozzuřeně se obrátila na Spocka. "Předpokládám, že už jste stačil natropit co nejvíc ško-dy?"

"Mým přičiněním žádná škoda nevznikla, doktorko Sivertsenová," opáčil Spock chladně. "Ovšem pokud admirála Kirka okamžitě nepropustíte z tohoto zaříze-ní, aby vyhledal alternativní formu léčení, mohly by vzniknout jisté nenapravitelné škody."

"Vím, že jste nadán mnoha velkými vlohami, kapitá-ne Spocku," opáčila Krista ledově. "Ale neměla jsem nejmenší tušení, že mezi nimi stojí na předním místě i psychiatrie!"

"To také nestojí," přikývl nevzrušeně Spock. "Žádnou znalost psychiatrie ani nepotřebuji. Problém admirála Kirka není psychické povahy. Není blázen."

("Nikdy se nepokoušej vytahovat na Vulkance," na-psala jednou před lety Kristě její nejlepší přítelkyně Liz, která tehdy odletěla na první výpravu do hlubokého vesmíru. Vyzvedli ji tehdy z Aldebaranské kolonie, aby sloužila na lodi, kde byl prvním důstojníkem Vulkanec. "Dokáže tě zaskočit dřív, než stačíš z mozku vyšťárat ně-jaký slušný argument."

Krista pořád ještě schovávala všechny disky s dopisy a pořád vzpomínala na Liziny perličky moudrosti. Bě-hem studií spolu bydlely na ubytovně a byly si tak po-dobné, že je občas považovali za sestry. Krista kamarád-ku Liz zbožňovala, ale vrozená neposednost hnala Liz neustále někam do dálek a zahynula při první mezi-hvězdné výpravě nedlouho poté, co opustila Aldebaran.)

Teď však nebylo ani vhodné místo ani čas na podob-né vzpomínání. Krista Sivertsenová se zhluboka nadech-la a v duchu se připravovala na debatu se Spockem. Liz poznala toho zde i jemu podobné příliš pozdě na to, aby ji to mohlo zachránit. Nebude se tedy pokoušet Vul-kance přehádat, ale ani se jím nenechá zaskočit.

"Termín ‚blázen' se v moderní psychologii považuje za poněkud archaický, kapitáne Spocku," začala opatr-ně, aby získala čas, a uváděla ho do své pracovny. Kirk svolil, že počká venku; i když se o vulkanském splynutí myslí jinak povídá leccos, zdálo se, že na tohoto pacien-ta mělo příznivý účinek. "My to považujeme spíš za druhovýznamovou beznaděj, která při současném rozvoji v oblasti..."

"Možná se ve vaší profesi užívají v současné době ně-jaké nové eufemismy," přerušil ji Spock, "skutečnost zůstává stále stejná: admirál Kirk není blázen."

"Unavoval jste se vůbec podívat na jeho psychosken?" naštvaně se zeptala Krista. Nemohla vystát amatéry, ať si byli ve svém oboru jakkoli výborní. "Anebo byste si možná měl přečíst přepis mého hlášení o jeho stavu, nebo poslechnout pásku z jeho dnešní ranní hypnózy."

Spock na to neříkal nic, z obličeje mu také nedoká-zal nic vyčíst. Měla přece fakta na své straně. Proč má tedy pocit, že stojí už po kotníky v tekoucím písku?

"Vím, že jste blízkým přítelem Jima Kirka," řekla, aby se pokusila zahrát na rozumovou strunu. "A já to re-spektuji. Ale jestli si myslíte, že jenom na základě toho mě dokážete přesvědčit..."

"To by mě ani nenapadlo," odpověděl Spock mírně.

Co je tohle za triky? říkala si v duchu Krista, která nevěděla, co se děje. Její oblastí byla lidská psychologie a psychiatrie; pokud šlo o Vulkance, ocitla se rázem na mělčině a její oponent si toho byl zřejmě dobře vědom. Připadalo jí, že se boří do písku už po kolena.

"Jestli si myslíte, že byste na mě mohl naléhat z titu-lu svého postavení, tak na to taky zapomeňte. Tady jsme na mém písečku a můj příkaz zní, že tu Jima Kirka po-držíme tak dlouho, dokud nebude naprosto a trvale vyléčen, bez výjimek. A příkaz osobně podepsal Velký šéf."

Spock nad touto informací zapřemýšlel.

"Rozkaz k deaktivaci osobní stanice admirála Kirka rovněž podepsal admirál Nogura?"

"Ovšem."

"A směl bych se zeptat proč?"

"Bylo to bezpečnostní opatření. Nepochybuji, že tu-hle proceduru dobře znáte. A aby se Kirk v průběhu léčení ušetřil všech možných rozrušení."

"Což znamená zpráv od doktora Nayingula a ode mě."

"Pokud se na to chcete dívat takto..."

"Budu muset přesvědčit admirála Noguru, aby svoje rozhodnutí znovu zvážil," řekl Spock naprosto nevzru-šeně a Krista v nejmenším nepochybovala, že Spock je jedním ze dvou lidí na planetě, kteří by toho byli schop-ni. "Ovšem to v současné chvíli není nejnutnější. Dok-torko Sivertsenová, vyslechl jsem vaše argumenty o sta-vu admirála Kirka. Projevíte mi laskavost a vyslechnete zase vy moje?"

"Fakta jsou na mojí straně, kapitáne, a já rozhodně neustoupím. Nikdo, kdo trpí tak závažnými přeludy při nočních můrách, nebude smět tento ústav opustit při-nejmenším dokud jsem členem zdejšího lékařského tý-mu."

Zdálo se, že Spock dospěl k jakémusi rozhodnutí.

"Výborně, doktorko. Pak vám navrhuji, abyste mne také internovala ve vašem ústavu. Prožívám naprosto stejné noční můry."

* * *

Krista Sivertsenová sledovala výsledky Spockova psychoskenu, jak se jí postupně objevovaly na obrazovce. Když křivku překalibrovala podle vulkanské normy, ukázala se naprosto shodná mnemonická dysfunkce, jakou vy-kazoval záznam u Kirka.

"Myslela jsem, že blufujete," řekla zmateně.

Spock se zdržel naprosto zřejmé odpovědi. Psychiat-rička v úžase zírala na výsledky testu.

"Nikdy jsem nic takového neviděla. Pravděpodobnost takové shody musí být neskutečně malá." Ani na toto její prohlášení Spock nereagoval. "Možná se vám to do-stalo do hlavy díky tomu, že si vulkanskými technikami pohráváte s lidským myšlením." Vypnula obrazovku, snad z přesvědčení, že když nebude výsledky vidět, ne-bude ji tolik tížit nemožnost té situace. "Nechápu, jak je to možné. Ještě méně rozumím tomu Pyrrhovu vítěz-ství, kterého jste právě dosáhl, ale vypadá to, že budete dělat admirálu Kirkovi společnost. Zařídím, abyste do-stali sousední pokoje."

"V tom případě nepochybně máte mezi svým person-lem také vulkanského léčitele?" zeptal se Spock nevinně.

"Tady jsme na Zemi!" řekla Krista Sivertsenová nechá-pavě. "Na celé planetě možná není ani deset vulkanských léčitelů a pokud vím, ani jeden z nich nepraktikuje psy-chiatrii. Podle tradičního názoru vaši lidé netrpí psychic-kými poruchami, ale důkaz, který jsem získala při vašem skenu, říká něco jiného."

"Sedm," řekl tiše Spock.

"Ještě jednou, prosím?"

"V této chvíli je ve slunečním systému včetně Luny a marsovských kolonií přítomno sedm vulkanských lé-čitelů a ani jeden se nezabývá psychiatrií," řekl Spock. "Nejbližší léčitelka s touto kvalifikací je T'Sri na Rigelu XII, a za předpokladu, že by mohla okamžitě odletět, by se nebyla schopna dostat na Zemi dříve jak za sedm-náct standardních dnů. A tak, doktorko, pokud nemáte mezi kolegy někoho, kdo má vědeckou hodnost v obo-ru xenopsychologie, mne tu nemůžete držet."

"No tohle, vy chladnokrevný, vypočítavý...!" Krista Sivertsenová vzplála a docela zapomněla na to, že má zachovávat ledový klid. "Co ode mě chcete?"

Spock jí to pověděl.

* * *

"Osmačtyřicet hodin, ani o chvíli déle," řekla McCoyovi, pro kterého poslala. "Budou ve tvé péči. Nesmějí opustit Kirkův byt a ty je nesmíš spustit z očí. Jestli budeš potře-bovat pár mužů z ostrahy.

"Samozřejmě že ne!" vybuchl McCoy, i když si tím vnitř-ně nebyl tak jistý, když uvažoval nad tím, kolik legrácek mu v minulosti právě ti dva vyvedli.

"Takže osmačtyřicet hodin," opakovala Krista. "Po-kud bys viděl náznaky nějaké krize, tak je okamžitě vrá-tíš. Pokud za ty dva dny nedokáží zázrak..."

"Dostaneš je zpátky," slíbil McCoy a proti svému pře-svědčení v duchu doufal, že jeho dva svěřenci vymyslí něco, co zabere.

Krista mu je předala u přijímací přepážky a docela se jí ulevilo.

"Liz měla pravdu," řekla McCoyovi. "Vždycky mi ří-kala ‚Nikdy se nesnaž vytahovat na Vulkance.' Měla jsem ji poslechnout."

"Ano, Liz byla vždycky na tyhle maličké xenofobní vtípky dobrá, že?" řekl McCoy smutně; bylo jasné, že velmi dobře ví, o kom Krista mluví, i když dva jeho svěřenci zřejmě ne. Přeměřil si Spocka skeptickým pohledem. "Škoda, že jsem zrovna toto rčení neznal. Možná bych si ušetřil pár desítek let rozčilování. Ubo-há Liz!"

"Vaše společná přítelkyně?" zeptal se Kirk zdvořile, když procházeli napříč čtvercovým nádvořím obklope-ným

budovami střediska MedArts. Teď, když Krista už nebyla jeho psychiatr, tedy přinejmenším pro následují-cích osmačtyřicet hodin, mohl jí dát najevo, jak si jí váží coby člověka.

"Kristina přítelkyně," upřesnil McCoy. "Krátce jsem ji učil. Brilantní děvče, předčasně zemřela. Když nad tím tak přemýšlím, tak tys ji znal taky, Jime."

"Myslíš?"

Kirk ve své nedůvěryhodné paměti rychle pátral po další psychiatričce. Měl v životě období, kdy se mu ženy - profesionálky - Ruth, Carol, Janet, Areel - zdály obzvlášť přitažlivé, ale pokud věděl...

"Byla přidělena jako psychiatr k posádce Enterprise, když zahynula, admirále," řekla Krista vyrovnaně, aniž by naznačila sebemenší obvinění.

"Liz," zamumlal Kirk. "Elizabeth. Snad ne...?"

"Elizabeth Dehnerová." Kristě se lehce zachvěl hlas, byť ve tváři zachovala hrdý netečný výraz jako Vulkanka. Kirk se tak dobře nedokázal ovládnout. Připomínka toho jména ho přimrazila k zemi jen pár centimetrů před prahem svobody.

McCoy okamžitě zaregistroval, jaký dopad na Kirka mělo jméno doktorky Dehnerové, a v duchu se proklel, že nedržel jazyk za zuby. Liz Dehnerová bude pro Kirka navždycky spojena s Garym Mitchellem. Připomenout Jimovi jméno Garyho Mitchella právě teď, v době, kdy je tak zranitelný...

Kirk však vůbec na Garyho nemyslel. Ohromila ho vzpomínka na Elizabeth Dehnerovou z doby před ne-štěstím u Delty Vegy, okamžik déja-vu, který se ohlásil tak zřetelně, jako by mu někdo nad hlavou rozsvítil žárovku. Ještě vteřinu předtím si na nic takového nevzpo-mínal ani v jedné realitě, které znal.

"Elizabeth Dehnerová," řekl s nevírou, "je ta blondý-na ze snů. Spocku, ten hlas..."

Také Vulkanec zůstal ohromeně stát a jako by ze sebe setřásal nějakou osobní vzpomínku. "Ano, ano, je to tak!"

"Spocku!" řekl Kirk, jako by po něčem pátral. "Vý-sadková skupina na M-155... na Planetu, která tam ne-byla."

"Zajímavé," řekl Vulkanec pomalu. "Je tu jistá mož-nost..."

McCoy, který stál mezi nimi, zřetelně cítil, jak se mu naježily vlasy, jako by ho zasáhl elektrický výboj. Neměl nejmenší tušení, co se v té chvíli stalo, ale pokud to mělo co dělat s úkolem, na který měli už jen necelých osma-čtyřicet hodin, nemůže dopustit, aby se tu dál zdržovali. Krista se dívala na oba jeho přátele tak zvláštním pohle-dem, že se zhrozil, aby si své rozhodnutí nerozmyslela.

"Jime!" McCoy popadl Kirka za rukáv. "Spocku, šet-řete si hlavy. Už nám běží čas."

* * *

"Kostro, měl by sis opravdu chvíli odpočinout," řekl Kirk důtklivě do tikotu mnoha starožitných hodin, které sbí-ral. "Budeme se Spockem hodní."

"Ani nápad!" zavrčel McCoy, který čímsi šramotil v Kirkově miniaturní kuchyňce. "Copak ty si nekupu-ješ žádné opravdické jídlo? Čert vem tyhle syntetické, předvařené..." Když se nakonec vynořil, měl v jedné ruce průmyslově vyráběný sendvič a ve druhé sklenku s jantarovou tekutinou. "Ještěže tvůj bourbon je pravý. Kde je Spock?"

"Mluví přes obrazovku v ložnici s Galarrwuyem," od-pověděl zneklidněný Kirk, který uvažoval, jakou část mozku mu asi ti dva v jeho nepřítomnosti rozpitvávají. "Snad sis nemyslel, že se spustil po okapu dolů? Na chod-ník je to přes padesát pater."

"U něho bych to vůbec nevylučoval! Mohli bychom v téhle věci nějak pokročit? čím víc přemýšlím nad tím, že mám celé dva dny dělat chůvu takovým dvěma odpadlíkům jako jste vy, tím víc se mi zdá, že jsem měl vzít Kristu za slovo, když mi nabízela nějaké lidi z ostrahy. Jednoho bych postavil před vchod a druhý by byl tady vevnitř, abych si mohl oddychnout. Je mi docela jasné, jak bych asi skončil, kdybych vám dvěma dovolil, abyste mě nechali spát."

"Když uvážíme gargantuovské zvuky, které zpravidla doprovází tuto vaši aktivitu," poznamenal Spock, který právě vyšel z ložnice, "je nepravděpodobné, že by pro někoho z nás dvou tento zážitek znamenal nějaké povy-ražení."

"Neštvěte mě!" začal hartusit McCoy, ale Kirk ho umlčel.

"Kostro, čas nám letí! Spocku, k čemu jsme se zatím dobrali?"

Spock se usadil mezi Kirka a McCoye před krb, ve kterém nehořelo.

"Fakta jsou taková, Jime: vy i já jsme zažívali současně a bez jakékoli možnosti komunikace sérii snů, které se vztahují k určité události v dějinách Země, o níž jsme předtím vůbec nevěděli. To samo ještě není překvapující ani nějak zvlášť alarmující. Spousta jiných jedinců po četbě Cizinců z oblohy nepochybně obsah knihy prožíva-la tak, že se něco z děje objevilo i v jejich snech."

"Krista říkala, že právě tohle vyčleňuje podivíny ze stá-da," poznamenal McCoy, který si pohrával se svým lékař-ským trikordérem. Podíval se na Kirka. "Promiň!"

"Budiž," pokračoval Spock, jako by McCoy neřekl vůbec nic, "jenomže to, co začínalo jako sny, se objevo-valo stále častěji a intenzivněji, působilo stále bezpro-středněji a ‚reálněji', když dovolíte, než náš současný skutečný život. Tento jev provázel dojem, že jsme nějak zapojení do jednání historických postav, důvěrně je zná-me a víme o nich i drobnosti, které se v knize neobjevu-jí. Také jsme pociťovali neustále narůstající pocit hrozby, že něco neurčitého má špatně dopadnout. A je toho ještě víc."

Pozoroval McCoye, jak šťourá do trikordéru a chystá se zaznamenávat všechno, co se v tomto bytě bude ode-hrávat po následující dva dny - i když pochopitelně mohl nasnímat jenom určité fragmenty toho, co se ve skutečnosti bude dít při splynutí myslí, aby měl důkazy pro spisy, které o nich vede Krista Sivertsenová. McCoy si všiml protahujícího se ticha.

"Jen pokračujte, pokračujte, já poslouchám!"

"Několik našich snů se nepřekrývá, nýbrž se vracejí každému zvlášť," znovu spustil Spock. Jako kdybychom jednali s různými osobami v různém čase. Tyto samo-statné sny se týkají výlučně našich osob. Vy jste hrál te-nis s Melody Sawyerovou, Jime, a zažíval jste všechno, co z toho pak vzešlo, zatímco já..."

Znovu se podíval po McCoyovi, či spíše po rušivé pří-tomnosti jeho trikordéru, a zaváhal.
"Copak je, Spocku?" pobízel ho Kirk opatrně. Jestli je to příliš osobní..."
"Já," řekl pomalu Spock, "jsem snil o své matce."
Krátce jim popsal svůj snový rozhovor s Amandou.
"Takže se vám zdálo o matce, ano?" zeptal se McCoy, který vycítil Spockovy rozpaky a pokoušel se přes ně přejít drsnějším chováním. "No a co? Prostě se ve vás projevilo něco málo z člověka. Dokonce ani vy se nedo-kážete docela ovládat, když přijde cyklus rychlých pohy-bů očí. Anebo mi chcete tvrdit, že na Vulkánu taky máte mýtus o Oidipovi?"
"Doktore..."
"Možná je v tom nějaká symbolika," navrhoval Kirk. "Vaše matka u vás podvědomě reprezentuje vaši lidskou polovinu, půlku, kterou obhajujete při hovoru s T'Lerou."
Spock tuto eventualitu v duchu zvažoval.
"Možné by to bylo. A tím se dostáváme k jádru pro-blému." Zhluboka nabral dech, aby se soustředil. Tikot hodin jako by zněl hlasitěji. Oba muži mu věnovali na-prostou pozornost. "Tím je ten navracející se a téměř identický sen."
"Krev na stěnách." Kirk potlačil mrazivé zachvění.
"Sen, který odporuje známému průběhu historických událostí," řekl Spock. "Sen, jehož výsledkem je násilná smrt obou Vulkanců a následné vyloučení Země z mezi-hvězdných styků jako důsledek xenofobního děsu. Sen, ve kterém se vy i já marně pokoušíme nabídnout něja-kou alternativu, kterou by T'Lera akceptovala namísto toho, o čem je přesvědčena, že musí udělat. V tomto snu prožíváme oba přesně stejné podrobnosti, až na dvě zásadní odlišnosti.
Za prvé: každý z nás je osamělým protagonistou své-ho vlastního snu. Jako bychom v nich alternovali, byli volně zaměnitelní a slova, která ve snu říkáme, jsou v obou případech shodná. Za druhé: oba nás trápil hlas neidentifikované blondýnky, která pronese jen jedinou větu: ‚Nemůžete to dokázat sám...' ale zatímco vy jste ji dokázal aspoň letmo zahlédnout, já vůbec ne."
"To mě nepřekvapuje," zabručel McCoy. "Jim si pro-stě nedokáže nevšímat takových věcí jako je barva ženských vlasů nebo co má dotyčná na sobě, dokonce ani ve snu ne. Vy to dokážete."
"Doktore, v případě, kdy určení identity mluvčího záleží na takových detailech jako pohlaví a barvě vlasů, uznávám, že moje pozorovací schopnosti..."
"No tak, pánové," vmísil se Kirk tiše do jejich debaty.
"Konečně," uzavíral Spock, "naše psychoskeny indi-kovaly identickou mnemonickou dysfunkci, která navo-zuje identickou představu začínající psychózy." Odml-čel se a vyčkával, zdali k tomu McCoy neučiní nějakou poznámku, ale dobrý doktor měl napilno blýskat svůj nimbus. "Pravděpodobnost, že se něco takového přiho-dí u dvou jedinců, kteří nejsou v žádném příbuzenském poměru, navíc s tak rozlišným původem, ale dobře se navzájem znají, je jedna k několika miliónům."
"A to je podle vás přesný odhad?" nemohl si McCoy odpustit rýpnutí. "Nějak to odbýváte, Spocku!"
"Při rozhovoru s doktorem Nayingulem," pokračo-val nerušeně Spock a McCoye si nevšímal, "jsem se dově-děl, že sdílení stejných snů je naprosto obvyklým jevem u těch, kteří spolu Zpívali při Snění. Nicméně..."
"To je užitečná zpráva," ozval se s nadějí v hlase Kirk. "Nebylo by možné, že vy a já jsme v důsledku častého splynutí myslí..."
Spock zavrtěl hlavou.
"Už jsem se tou myšlenkou zabýval. Ale jestliže sen patří jen jednomu z nás, měli bychom oba prožívat jeho děj se stejnou osobou v hlavní roli. Například kdy-by to byl váš sen, tak bych měl já snít o tom, že jste to vy, kdo rozmlouvá s T'Lerou, ne já, a naopak."
"Chápu," přikývl Kirk zamyšleně. "Závěry?"
"Věřím, že doktor Nayingul pochopil přesně, oč jde," řekl Spock klidně. "Je toho ve hře víc než jen ten jediný sen. Možná se to zdá nanejvýš nelogické, Jime, ale vě-řím stejně jako vy, že jsme ve skutečnosti byli oba účast-níky té události. A naše neotřesitelná víra v tuto alternativní realitu, bez ohledu na to, že známe ‚pravdu', vyvo-lala to, co se na našich psychoskenech jeví jako mentál-ní dysfunkce."
"Říkáte ‚co se jeví?'" opakoval McCoy. "Spocku, přes-tože si nesmírně vážím svých současných společníků a nesmírně se mi protiví, že mám souhlasit s mašinou, v historii moderní psychiatrie se ještě nezjistil ani jednou vadný výsledek skenu."
"Všechno se musí někdy stát poprvé, doktore," odvě-til Spock. "Stále jsem přesvědčen o tom, že ani jeden z nás není blázen."
"To říkají všichni blázni!" odfrkl McCoy.
"Kostro!" zavrčel varovně Kirk. "Neotřesitelná víra v alternativní realitu," zopakoval zamyšleně Spockova slova. "A vy myslíte, že naše víra má nějaký základ ve skutečnosti?"
"Je to velmi reálná možnost."
"Což by znamenalo, že jsme byli nějak přeneseni ča-sem nazpět..." přemýšlel Kirk hlasitě. "Pánbůh ví, že jsme to dělali dost často, dobrovolně i na příkaz jiných. Ale proč si to nepamatujeme?"
"Spíše proč jsme si to nepamatovali až do této chví-le," opravil ho Spock. "Možná někdo nebo něco nechtě-lo, abychom si to pamatovali. Při vaší hypnóze doktor-ka Sivertsenová prohlašovala, že v sobě něco blokujete. A totéž se zřejmě děje i se mnou. Moje sny vzdorují všem pokusům o meditativní rozřešení. A přece něco z knihy doktorky Jen-Saunorové vyvolalo jev, který mohu dešif-rovat jediným způsobem - že nejde o sen, nýbrž o vzpo-mínku."
Kirk přikývl, protože Spock mu mluvil z duše. Přesně to v nitru cítil celou dobu, proto se vypravil do jižního Pacifiku, aby našel Galarrwuye, který mu pak řekl v pod-statě totéž.
"Takže nezbývá než rozřešit otázku, kdy se to stalo a proč jsme si to nezapamatovali."

"Ale, a to je všechno?" protáhl uštěpačně McCoy, který měl nepříjemný pocit, že ho vynechávají ze hry. "Takže stačí podrobně pročesat necelých dvacet let, která jste prožili spolu, a podívat se, jestli něco nechy-bí. Každou výpravu, každý záznam v deníku, každou chvíli, kdy jeden z vás kýchl a ten druhý zapomněl říct ‚svatá pravda'! To je jako nic, nemůže to být jednoduš-ší!"

"Proto tu přece jsme, doktore," připomněl mu Spock. "A máme na to osmačtyřicet hodin. A díky vám a dok-torce Sivertsenové máme i výchozí místo, z něhož mů-žeme začít."

"Elizabeth Dehnerovou," řekl Kirk po chvíli.

"Přesně."

"No jistě!" přikývl Kirk. Dávalo mu to všechno zcela jasný smysl, i když McCoy na něho nechápavě vyvaloval oči. "Což mi něco připomíná. Přijmete mou omluvu za něco, co se stalo před nějakými patnácti roky?"

"Snad," odpověděl zmatený Spock.

"Tak se vám omlouvám. Měl jste pravdu."

Ozvalo se hrozivé McCoyovo zasípění. "To mám za to, že jsem nechal doma prstenový dekodér!" oslovil ně-jaké své božstvo anebo možná jenom strop. Pak obrátil svůj hněv proti Kirkovi. "Buďto mě zasvětíš do tohoto obzvláštního tajemství Intergalaktického bratrstva kos-mických kadetů, nebo..."

"Nebo co?" utahoval si z něho Kirk. Tím, že se dostal na svobodu a nacházel se právě ve společnosti svých dvou přátel, se Kirkovi pozoruhodně zlepšila nálada. "Spocku, co myslíte, neměli bychom mu to říct?"

"Víte, doktore, má to co dělat se zásadním vlivem ná-hody na průběh dějin," prohlásil Spock, jako by něco cito-val.

McCoy citát nepoznával, Kirk ano.

"Takže jste to taky četl?"

"Samozřejmě."

"Zdá se mi podivné, jak málo se toho ví o autorce," poznamenal Kirk. "Nikde o ní není vůbec žádný bio-grafický materiál."

"Doktorka Jen-Saunorová má vulkanské občanství," řekl Spock, který podobné informace zpravidla znával. "To jí dává mnohem větší míru soukromí, než by se vět-šině lidí zdálo přiměřené."

"Není to dost vzácný případ, kdy pozemšťan dostane vulkanské občanství?" zajímal se Kirk. "Já se tedy aspoň domnívám, že..."

"Krucinál!" McCoy už měl těch jejich řečí plné zuby.

"Promiň, Kostro." Kirk na něho náhle upřel všechnu pozornost. "Vzpomínáš si, kdo mi představil Elizabeth Dehnerovou?"

"Jestli si vzpomínám? Byl jsem to přece já, hned prv-ního dne, kdy nastoupila do služby na naší lodi. Proč se ptáš?"

"Protože až do dneška," řekl Kirk a jal se přecházet po pokoji - při chůzi se mu vždycky lépe přemýšlelo - "jsem si vůbec nemohl vzpomenout, jak jsem se s ní vů-bec poprvé setkal. Myslel jsem, že jsem ji poznal teprve když ji Mark Piper přivedl na můstek s... ne, počkej, Kostro, tohle je důležité! Teď už jsem přesvědčený, že Elizabeth Dehnerová je ta tajuplná žena z mých snů, i když nedokážu říct proč.

Říkal jsem, že Spockovi dlužím omluvu za něco, co se stalo před patnácti roky, že? Je to tak, jde o starou historku: doktorka Elizabeth Dehnerová nastoupila na palubu v Aldebaranu a tys mi ji představil ještě ten den. Mark Piper tě vystřídal, když jsme měli zastávku na Hvězd-né základně 6 kvůli nějaké nedokončené záležitosti nebo něčemu..."

"Ano, jistě - dál, dál!" zafuněl McCoy, pro něhož ta vzpomínka byla nepříjemná i po tolika letech; část oné nedokončené záležitosti se týkala trpkého obvinění ze strany jeho dcery Joanny, která stála na straně jeho bývalé manželky při nekonečných hádkách o to, který tý-den má u koho být. "Musím připustit, že u soudu došlo k situaci, že jsem se z toho málem vykecal. Nikdy před-tím bych se nevydal na pět let trvající výpravu. Ale pak jsem si řekl, čert to vem. Spálil jsem za sebou mosty a od té doby mě tady máš pořád nasáčkovaného, ať je to dob-ře nebo špatně, jak se říká.

"Zatímco já jsem byl pryč," pokračoval doktor a po-zorně sledoval Kirkův výraz, "vy jste se stihli dostat do té šlamastyky kdesi na kraji Galaxie, kde Liz a Gary..."

"Gary..." řekl Kirk sotva slyšitelně a v tom jediném slově bylo pořád slyšet bolest a pocit ztráty z předčasně zmařeného života. Admirál si odkašlal a trošku se se-bral. "Gary, Lee Kelso a já jsme byli pohromadě jenom v jediné výsadkové skupině za celou tu dobu, kdy jsi byl pryč, Kostro. S námi tam byl ještě ten vulkanský důstoj-ník, kterého jsem podědil po Chrisi Pikeovi a který mi po pravdě řečeno naháněl strach až běda."

"Já takové týpky znám, Jime," prohlásil McCoy a lou-pl očima po mlčícím Spockovi. Doktor cítil ve vzduchu něco hrozivého a pokoušel se rozptýlit náladu. "Jeden z těch povýšených všeználků, který..."

"Nechali jsme se přenést dolů, abychom se podívali zblízka na tu mrňavou planetoidu, která neustále mize-la a zase se objevovala," pokračoval Kirk, jako by McCoye vůbec neslyšel. "Na té výpravě nebylo vůbec nic mi-mořádného, až na to, že jsme nikdy nezjistili, proč se planetka chová, jak se chová. Na zprávě o výsadku taky není nic zvláštního až na to, že poprvé zaznamenává případ, kdy Spock měl pravdu a já ne a kdy jsem ho překřičel z titulu své hodnosti, aby bylo podle mého." Vrhl na Spocka zamyšlený pohled. "Bozi vědí, že jsem si přál, aby to bylo naposled, jenomže..."

"Jime," skočil mu Spock klidně do řeči, "není pře-ce nutné vyvolávat tuhle vzpomínku na světlo zrovna teď."

"Ale ano, právě že je," vrtěl Kirk paličatě hlavou. Pak začal vyprávět. "Planeta M-155. Gary ji překřtil jménem ‚Planeta, která tam nebyla.' Nějakou dobu nám to při-padalo jako dost krutý vtip na - něčí účet.

* * *

Kapitán James T. Kirk seděl ve své kabině a podpisoval hlášení o dni, který uběhl po smrti jeho nejlepšího pří-tele Garyho.

"A tím končí záznam o ‚Planetě, která tam neby-la,'" řekl hluše a naškrábal ovázanou rukou podpis na tabulku v

marném pokusu najít těsně po tragédii trošku nadšení alespoň pro tento drobný úkon. "Po-kud ovšem nemáte něco, co by bylo třeba dodat, pane Spocku."

"Je mi líto, ale nemám, kapitáne," opáčil Vulkanec vážně. "Žádné záznamy o podobném fenoménu prak-ticky neexistují a všechno úsilí o extrapolaci z dostup-ných dat se ukázalo jako marné."

"Takže to stačí," řekl Kirk smutně. "Povězte adjutantovi Randové, aby připojila tento deníkový zápis k vaší vědecké zprávě a odeslala to."

"Jak si přejete, kapitáne," řekl Spock, ačkoli nedo-statečnost jeho zjištění ho nesmírně hnětla. A ještě něco. Kdyby nebyl rozený perfekcionista, mohl by to pominout jako věc z říše lidských pochybení a nechat to být, ale... "Kapitáne, všiml jsem si, že ve vašem zápi-su o M-155 chybí jméno doktorky Elizabeth Dehnerové."

"Ve výsadkové skupině na M-155" - Kirk měl před sebou zprávu o nehodě u Delty Vegy; nedokázal najít lepší způsob, jak udržet ruce v klidu, nemluvě o hlase - "jsme byli vy, já, Gary a - a Lee Kelso. Všechny tyto oso-by jsou ve zprávě uvedeny."

Ironie osudu, pomyslel si Spock. Tytéž osoby byly jak ve výsadkové skupině na M-155, tak mezi těmi účastníky událostí u Delty Vegy, kteří špatně skončili. Tři z nich tehdy žili a dnes jsou mrtví. To, zda poslední jméno bude nebo nebude v záznamu nemůže na běhu vesmíru nic změnit, a přece...

"Kapitáne, doktorka Dehnerová s námi byla i na M-155."

"Doktorka - Dehnerová," vyslovil Kirk ztěžka, zlověst-ně, s očima upřenýma na zprávu o Deltě Vegy, i když slova v textu nevnímal a nedávala mu žádný smysl, "se k nám připojila na Aldebaranu a prvně jsem ji uviděl až ve chvíli, kdy nám zbývalo pět minut do nárazu na energetickou bariéru na okraji Galaxie!"

"Kapitáne, nemohu s vámi souhlasit..."

"Spocku!" Kirk se na něho podíval poprvé za celou dobu; oči měl zarudlé slzami, které neskrýval a méně silná osobnost by před jeho zlostným pohledem zakolí-sala a dala se na ústup. Spock prostě ten pohled přijal. Napětí v Kirkově těle povolilo, přetřel si oči dlaní a vzdy-chl. "Pane Spocku, možná vám nedošlo, že váš pouze lidský kapitán prošel za posledních pár dní skutečným peklem a ze všeho nejmíň teď potřebuji, aby mi někdo zdůrazňoval jména právě těch tří lidí..."

"Kapitáne, ujišťuji vás, že jsem nic takového neměl v úmyslu. Pokud si přejete, mohu zajistit opravu vašeho zápisu do deníku sám. Je nešťastná náhoda, že právě ti, kteří nás provázeli na M-155, jsou právě ti tři, kteří zemřeli u Delty Vegy. Nicméně..."

"Spocku!" vykřikl bolestně Kirk a ve tváři se mu zra-čil zmatek. "Opakuji vám, že dobře vím, kdo byl v naší výsadkové skupině. Elizabeth Dehnerová v ní nebyla! Proč mi tohle děláte?"

Teď byla řada na Spockovi, aby upadl do rozpaků. Zatím věděl ještě málo o fungování lidské paměti. Byl snad kapitán tak zaslepený žalem, že dokázal zapome-nou na detaily docela nedávných událostí? Nebo se mu něco přihodilo v době, kdy byli na M-155, té prašné, zrádné anomálii, která vzdorovala všem jejich pokusům o průzkum, jejíž řídká atmosféra a podivné meteorolo-gické jevy v ní ohrožovaly životy všech lidí?

"Kapitáne, jestli si vzpomenete, tak jste na povrchu M-155 na krátkou chvíli ztratil vědomí. Snad..."

"To už stačilo, Spocku!" Kirk naškrábal své jméno na zprávu o událostech poblíž Delty Vegy a hodil ji Spockovi. "Když říkám, že tam Elizabeth Dehnerová nebyla, tak tam nebyla."

Jeho omyl by bylo možné porovnat s vyjádřením oči-tých svědků, pana Scotta a pana Kyleho, kteří byli v pře-nosové místnosti, nebo rozpisem služeb, v němž bylo složení výsadkové skupiny zachyceno a na němž byl pod-pis poručíka velitele Mitchella. Ale k čemu by to bylo dobré?

"Jak si přejete, kapitáne," řekl Spock a nechal to být.

* * *

Kirk stál vedle sedícího Spocka a skončil s vyprávěním ve chvíli, kdy se rozeznělo vyzvánění několika z jeho staro-žitných hodin. "Kolikrát jsem asi napřed hulákal a pak teprve kladl potřebné otázky?" zeptal se s úsměvem.

"Nikdy jsem to nepočítal," řekl Spock a tvářil se jako nevinnost sama.

"Lháři!" Kirk se na něho usmál a posadil se mezi něho a McCoye jako vrchol podivného trojúhelníku. Ve tváři měl výraz člověka, kterého náhle něco napadlo. "Eliza-beth Dehnerová byla ve výsadkové skupině, která se pře-nesla na M-155, Spocku. Měl jste pravdu a já jsem se mýlil. Teď už to vím. Ale tehdy jsem to nevěděl a ani po všechny následující roky. Proč?"

"Možná proto, že se na M-155 stalo něco, co vedlo k tomu, že jste zapomněl," navrhoval Spock. "A to je právě moment, od kterého musíme začít."

Zatímco Kirk vyprávěl svůj příběh, Spock se připra-voval a nyní seděl s rukama složenýma do jednoho z ne-spočtu meditačních tvarů. Mrkl po McCoyovi, který protentokrát mlčel a něco přemílal v hlavě.

"Pánové," řekl Spock, když se ozvaly další z Kirkových hodin, které se za ostatními opožďovaly. "Jak se právě chystá znovu připomenout doktor McCoy, čas letí."

McCoy zamrkal, jak se probral ze zamyšlení. "Dělejte jak chcete," řekl a zapnul trikordér. "Já jsem připraven."

Spock to pochopil jako souhlas a tak začali.

* * *

"Moje mysl ke tvé mysli."

Ať se tato slova opakovala sebečastěji, ať zůstala nevy-řčená nebo byla vyslovena v jakémkoli jazyce, jakkoli často se Dotyk prováděl, nikdy neztratil na své posvátnosti.

Mezi Vulkancem a Vulkancem, dvěma telepaty, to byla jedna věc - aktivní hledání a vzájemné splývání dvou myslí.

Pro Spocka, jen napůl Vulkance, jenž sám byl a záro-veň nebyl telepat a který už byl ve spojení myslí i s Hortou a Medusanem a nejrůznějšími pozemšťany, to bylo něco zcela jiného. A především konkrétně s touto myslí - myslí

člověka zprvu nezkušeného, opatrného, odmí-tavého, ale už před dávnou dobou poučeného v tom, aby rozpoznávala a přijímala přinejmenším jednu další mysl - v tom byl právě tento Dotyk unikátní.

Kdy vlastně Spock poprvé pronikl svou myslí ke Kirkovým myšlenkám? Nebylo to teprve až při střetu s Melkoťany, kdy došlo k předstírané střelbě, o níž kapitán objektivně věděl, že je nereálná, ale přece potřeboval Spockovu pevnou podporu, aby jí mohl odolat? Když tehdy Spock prvně svou od dětství trénovanou myslí sáhl do neprozkoumaného území myšlenek svého kapitána, ze všeho nejdřív narazil zrovna na vtip. A ještě ke všemu hloupý vtip.

"Myslím, tudíž jsem. A já myslím!" - tak ho přivítal Kirk, který se dokázal smát i na pokraji srázu a chtěl podstou-pit spojení myslí jako svého druhu zbraň proti Melkoťanům, ale zároveň se toho bál. Ubohost toho vtipu by u jiného Vulkance měla za následek, že by Dotyk stáhl a ponechal tak frivolní mysl, ať si pomůže sama.

Ale Spocka právě naopak schopnost humoru uprostřed krize naprosto fascinovala a přiměla ho, aby v Dotyku pokračoval - ať k dobrému či zlému, jak by řekl McCoy - alespoň tak dlouho, dokud budou oba živi.

Moudrost starší než Surak rozhodla: nic, co je, není nedůležité. Dvě mysli propojené v jednu by mohly najít odpověď, jakkoli nevýznamnou.

Možná nepůjde o nic většího než jeden záznam v lod-ním deníku.

KNIHA DRUHÁ

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

KAPITOLA PRVNÍ

"Kapitánův deník, hvězdné datum 1305.4..."

Kapitán James T. Kirk držel jedním prstem spínač zá-znamu do deníku, zatímco druhým posunul svého koně do přímého útoku proti králi Garyho Mitchella.

"Šach!" naznačil jen ústy, aby se to slovo nedostalo do deníku. Byl sám se sebou spokojený. To, co Mitchell stej-ně nezvučně artikuloval zpátky, bylo také lépe udržet mimo záznam. Kirk se snažil nepřipustit do svého hlasu ani náznak samolibosti, když diktoval resumé záznamu do deníku.

"Pokračujeme v mapování sektoru Epsílon Z-3, skenujeme a katalogizujeme jednotlivé planety v již dříve zmapovaných solárních systémech a pátráme po mož-ných dalších, dosud neobjevených hvězdných sousta-vách..."

Koutkem oka viděl, jak Gary dělá zkusmé pohyby na šachovnici, v duchu si zkouší jednotlivé tahy a zase je bere zpět. Kirk se usmál ještě víc, až z toho zívl, a vrátil se k diktování záznamu do deníku.

"K dnešnímu dni jsme zkatalogizovali sedmnáct pla-net a čtyři planetoidy v celkem třinácti hvězdných sou-stavách. Skenované planety patří do třídy D a nižších. Podle standardní procedury jsme nezjistili důvod, proč bychom na povrch byť jediné z těch pustých skalnatých koulí přenášeli výsadkovou skupinu, je třeba pozname-nat, že posádka i já už se nemůžeme dočkat, abychom tento díl naší výpravy měli za sebou. Odhaduji, že nám to při nynějším tempu zabere ještě asi tři týdny, než bu-deme hotovi."

Kirk znovu zívl, takže mu ušel kradmý pohyb Mitchellovy ruky k jeho dámě a nepravděpodobná sebevražed-ná léčka.

"Závěrečná poznámka: s ohledem na puntičkářskou povahu vědeckého kosmického mapování jsem pověřil pro tento úkol dočasně velením vědeckého důstojníka Spocka."

Vypnul záznamník a potom jen pro Garyho uši do-dal: "Kromě toho z hlediska téměř neomezené kapacity pana Spocka, pokud jde o detaily," Gary se zasmál spolu s ním, "mám tím víc času na to, abych cizeloval svou hru. Nějaký problém, pane Mitchelli?"

"Vůbec ne, kapitáne." Mitchell si nemohl odpustit, aby k oslovení velitelskou hodností nepřidal špetku sarkasmu. Jeho střelec jako blesk přeletěl dvě řady polí, vzal Kirkovu dámu a nechal jeho obranu zcela rozvrácenou. "Šach."

Kirkovi spadla čelist.

"Ty zatrac... Jak jsi to udělal?"

"To byla hračka, hochu." Teď měl Mitchell příleži-tost k úsměvu, opřel se v křesle a složil ruce za hlavu. "Mně stačí, když nedělám víc věcí naráz."

Kirk zkoumal šachovnici, a když neviděl cestu, jak by se z ohrožení dostal, rozhodl se přidat ještě jeden zá-znam, než bude muset přiznat porážku.

"Dodatek ke čtrnáctidennímu zápisu do deníku. Věc: osobní změny. Adjutante Randová, zaznamenejte pro-sím a připojte k příslušným osobním spisům. McCoy, Leonard M., na dovolené, hvězdná základna 6, až do dalšího záznamu. Piper, Mark: návrat z dovolené, oče-kává se odchod do výslužby přibližně k hvězdnému datu 1401. Dodatky ohledně posádky s okamžitou účinností: Bailey, David: na zaškolení pro funkci navigátora, s ur-čením pro motorovou sekci, je možno ustanovovat do služby na můstku; Dehnerová, Elizabeth, určuje se do služby na ošetřovně. Konec."

"Už jsi ji viděl?" vyptával se Mitchell a se zalíbením přihlížel, jak Kirk upírá oči na šachovnici a potí se.

"Předpokládám, že ty ano?" odsekl Kirk.

Mitchell předstíral, že se chvěje.

"O chladné klima jsem se nikdy moc nezajímal."

"Což znamená, že je v tomhle kvadrantu aspoň jedna ženská, která ti odolala," zamumlal Kirk, který vymýšlel protiofenzívu stejně sebevražednou, jako byl Garyho útok.

"Proč bych měl být chamtivý?" bránil se Mitchell. "Myslel jsem, že někomu udělám milosrdenství. Dám té dámě šanci vyzkoušet si nějaké ty léčitelské instinkty na někom z přísných a vážných mužských, kteří se pořád nemohou u žen chytit."

"Nedovedu si představit, koho můžeš mít na mysli." Kirk se ze šachu vymanil, leč méně okázale, než doufal. Jenom oddálil nevyhnutelné. "Když ses naposled pokou-šel mi organizovat život..."

"Ach, ale já jsem nemyslel na tebe, synu," řekl Mit-chell lakonicky. "Nezdá se ti, že by jejím typem byl spíš Spock?"

Kirk neodpověděl hned, protože si nebyl zcela jistý, zda se hodí, aby si kapitán dělal legraci ze své vlastní posádky, byť by to bylo v soukromí jeho kabiny.

"Člověk si při tom představí, co by se asi dělo, kdyby kolidovaly dva jinak nehybné objekty," pokračoval Gary, až se Kirk chtě nechtě musel zasmát.

"Co takhle třeba ‚Konec Všehomíra', co říkáš?" zaimitoval jednoho z profesorů, kteří je učili na Akademii.

Smáli se přehnaně, nepřiměřeně nevalné vtipnosti toho, co říkali. Proč bylo s Garym tak snadné dělat si ze Spocka legraci? A navíc, proč to vůbec bylo potřeba?

Už ho upozorňovali, že je nemožné vytvořit si k Vulkanci nějaký přátelštější vztah, ale to ho v nejmenším netrápilo. Neočekával, že se jeho důstojníci stanou zá-roveň jeho kamarády; skutečnost, že takoví Gary nebo Kostra McCoy byli napřed jeho přáteli a náhodou se později stali i jeho podřízenými důstojníky, to byla ne-čekaná přízeň osudu. Vše, co Kirk očekával - a vyžado-val - od své posádky, byla výkonnost, loajalita a posluš-nost rozkazům. Všechny tyto vlastnosti splňoval Spock na n-tou. Proč stále ve vztahu k němu pociťoval takovou nejistotu?

Že by to spočívalo ve Vulkancově absolutní neschop-nosti brát něco s humorem, což v prvních týdnech cesty dával až příliš často najevo? Nebo za tím bylo něco tak dětinského jako žárlivost, závist, že Vulkanec je bez vidi-telného úsilí vždy brilantní, je schopen dělat šest věcí naráz, aniž by na něm byla zjevná aspoň nějaká náma-ha, nebo Kirka tolik iritovala Spockova absolutní přes-nost i v nejdrobnějších detailech? Problém mohl spočí-vat i v tom, že bylo naprosto nemožné odhadnout, co si Spock myslí, co se skrývá za jeho neproniknutelným pohledem, a když nebylo možno nic usuzovat, tak člo-věk dospíval k závěru, že Vulkanec si prohlíží toho pří-liš lidského kapitána skrznaskrz a shledává jej nedosta-tečně schopným na k výkonu jeho funkce.

Bylo třeba uznat, že úděl kapitána zatím ještě Kirk nenesl nějak zvlášť pohodlně. Kolikrát si říkal, zdali se neukáže, že je to vlastně jenom břímě, které ho jako svěrací kazajka svazuje víc, než nakolik počítal. Možná proto si dovolil chovat se tak hloupě, když měl Garyho na dosah. Pro všechny ostatní na palubě byl Pan Kapi-tán - když ne rovnou neomylný, tedy se od něho očeká-valo, že bude alespoň dělat dojem, že takový je. Pro Garyho však byl jen kamarád. Měli k sobě vztah příliš vzácný, než aby ho chtěl ztratit.

Je zvláštní, jak věci, za kterými se ženeš celý život, se dokáží obrátit proti tobě v okamžiku, kdy jich dosáh-neš. Kirk chtěl velet. Jen chtěl? Celý život strávil tím, že se na tuto profesi připravoval. Ať jedl či spal, toužil stále jen po tomto jediném. Mít svou vlastní loď. A teď...

"Můstek kapitánu Kirkovi. Zde Spock."

"Kirk, slyším," vypravil ze sebe kapitán a vrhl varovný pohled po Garym. "Co se děje?"

"Žádal jste, abych vás upozornil, kdybychom narazili na nezmapované těleso velikosti planetoidy nebo vět-ší," hlásil Spock vážným hlasem. "Mám za to, že se právě to stalo, pane."

"Už běžím." Kirk vypnul obrazovku. "Jdete taky, pane Mitchelle?"

"Hned po vás, kapitáne."

* * *

Spock sestoupil z velitelského křesla až příliš hbitě, ří-kal si Kirk, jako kdyby se už nemohl dočkat, až se vrátí na své vědecké stanoviště.

"Hlášení," řekl Kirk přes rameno, zatímco se usazo-val do ústředního křesla.

Jsme na eliptické přibližovací dráze k zatím nezaznamenané planetoidě, kapitáne," řekl Spock, který se plně soustředil na stínidlem krytý monitor lodního po-čítače knihovny. "Právě prochází přes centrální hvězdu, pane."

"Na hlavní obrazovku," přikázal Kirk a svraštil obli-čej před náporem ostrého světla, když Lee Kelso od kormidla přepnul záběr na hlavní obrazovce. Domino-valo jí příliš jasné slunce, které překrylo hvězdnou oblohu i všechno ostatní kolem. "Zvětšení obrazovky na nula celá pět, pane Kelso. A přidejte nějaké radiační filtry."

"Ano, pane," odpověděl Kelso.

Když se relativní velikost centrální hvězdy smrskla na polovinu a její záření rovněž zřetelně pohaslo, bylo slun-ce poněkud zřetelnější, ale stále ještě nebylo vidět nic v jeho těsné blízkosti.

"Hvězda na obrazovce," hlásil Spock, "byla předešlý-mi expedicemi označena jako Kapeshet. Až dosud však nebylo známo, že by měla nějaké oběžnice. Kapeshet je proměnná hvězda s nadměrnou koronou, která by moh-la vysvětlovat, proč planetoida obíhající těsně kolem hvězdy zatím unikala pozornosti."

"V pořádku," řekl Kirk a mnul si ruce, aby nějak vybil vzrušení, které se ho zmocnilo. Vnímal Garyho, který sestoupil dolů, aby vystřídal Farrella při navigaci, proto-že dychtil být při objevu nové planety, a nezáleželo mu na tom, jak bude bezvýznamná. "Velikost a poloha vaše-ho objevu, pane Spocku?"

Následovalo ticho, které se protahovalo natolik, až Kirk zapochyboval, zdali ho Spock slyšel. Otočil se s křes-lem, aby se podíval na Spocka stojícího jako obvykle v nehybném pozoru s rukama sepnutýma za zády, což byl jeho typický vyčkávací postoj.

"Já jsem se vás na něco ptal, pane Spocku," řekl Kirk upjatě.

"Ano, pane. Přivedla mě do rozpaků povaha vaší otáz-ky. Planetoida není můj objev, pane. O původní detek-ci se zasloužily lodní senzory, potom..."

Nedaleko se ozval tlumený smích, potom můstek za-lehlo ticho. Všichni čekali. Kirk otočil své křeslo poma-lu o 180 stupňů, aby se podíval kolem sebe. Bylo docela běžné, že stálá posádka vítala nového kapitána v prv-ních týdnech jistými vtípky a šprýmy, ale už spolu stačili zažehnat a přežít pár krizových situací a seznamovací etapu měli dávno za sebou. Kromě toho většina této posádky nastoupila na loď současně s ním, jenom něko-lik jich tu zůstalo z Pikeova týmu.

Kolik už jich stačilo přejít do Spockova tábora? říkal si Kirk v duchu, protože v těch dobách ještě nemohl vědět, že Spock žádný tábor nemá a nikdy mít nebude.

V pořádku! pomyslel si Kirk a otočil se v křesle zpát-ky ke Spockovi.

"Dobře, pane Spocku," řekl pomalu a takovým způ-sobem, aby každému na můstku a zvláště jeho vědecké-mu důstojníkovi bylo zcela jasné, kdo je tady zatím pá-nem. "Zažertovali jsme si. Chcete-li, tak jsme si tím naším komickým způsobem ulevili. Teď mi laskavě odpovězte, nač jsem se ptal. Jaká je velikost a poloha objektu, který prověřujeme?"

Spock před kapitánovým pohledem neuhýbal. Půso-bilo to dojmem, že nemá nejmenší ponětí, proč je Kirk tak nazlobený. Ani se nepodíval na svůj prohlížeč a od-říkával data zpaměti.

"Planetoida označená M-155 podle standardního Murasakiho komentovaného seznamu. Obvod: 26.682 kilo-metrů. Hmotnost: čtyřikrát deset na jedenadvacátou metrických tun. Průměrná hustota: 3,706. Kvantitativně jsou to asi dvě třetiny velikosti Země. Současná poloha: na eliptické dráze kolem Kapeshetu ve 131 čárka 4, pane."

Kirk si dal záležet na tom, aby nedal najevo dojem, který na něho Spock udělal.

"Výborně. Pane Mitchelle, schematický pohled. Ať se na ni podíváme."

Mitchell vytvořil o několik stupňů předsazený sche-matický pohled a vyvolal jej na obrazovku. Loď už téměř vstoupila do korony Kapeshetu a planetoida už měla být v této chvíli viditelná. Všichni lidé na můstku hleděli na obrazovku. Po předešlých týdnech monotónní práce by je osvěžil i pohled na nejobyčejnější hromadu kamení.

"Já nic nevidím," řekl Kirk a vyjádřil tak netrpělivost všech ostatních. Všech vyjma Spocka, který snad ani netrpělivosti nebyl schopen. "Kormidlo, jsme opravdu na daném kurzu?"

"Potvrzuji," odpověděl Kelso. "131 čárka 4, pane."

"Navigace?"

"Kurz souhlasí," řekl Mitchell lakonicky a jak kontro-loval svoje přístroje, nakláněl při tom hlavu na stranu. "Až na to, že před námi nic není."

Kirk se zamračil. Mitchell se možná dokázal chovat tak uvolněně, až mu to občas záviděl, ale zřídkakdy ne-byl precizní.

"Jste si tím jist?"

"Na 131 čárka 4 není žádné orbitální těleso, kapitá-ne," odpověděl Mitchell a protentokrát oslovil Kirka jeho hodností bez nejmenší ironie.

"Potvrzuji, pane." Kelso se obrátil tváří ke Kirkovi. "V udaném prostoru není žádná planetoida." Kirk ve svém křesle poposedl kupředu. "Skenujte ten prostor. Plným rozsahem patnáct stup-ňů kolem cílového bodu. Možná se pohybuje po rychlé oběžné dráze anebo pozpátku. A možná nemá vůbec fix-ní oběžnou dráhu. Toulavá planetoida nebo asteroid."

"To není pravděpodobné, kapitáne," řekl mu Vulkanec za zády, aniž by čekal, až se ho zeptá. "Planetoidu jsme monitorovali na současném kurzu po celou stan-dardní hodinu, než jsme její parametry verifikovali."

To bylo přesně podle standardního mapovacího po-stupu u nově objevených planet. Když nic jiného, Kirk musel uznat, že Spock si počíná precizně.

"V pořádku," řekl Kirk s přehnaným klidem. "Tak mi laskavě povězte, kde je teď."

"Nelze určit, pane."

Kirk významně vstal z velitelského křesla a kráčel pomalu, toporně k zábradlí před Spockovým stanoviš-těm.

"Aj aj," zamumlal Lee Kelso, jenž takový kapitánův krok dobře znal. Šťouchl Garyho Mitchella do žeber. "Uhni, Mitchi! Chystá se pustit pořádný větrák!"

"Pane Spocku," řekl Kirk a pečlivě artikuloval kaž-dou slabiku. Jaké dnes máme datum?"

"Hvězdné datum 1305,4, kapitáne," odpověděl Spock bez váhání.

"Jste si jistý, že dneska není Apríla?"

"Promiňte, pane? Tento výraz neznám."

"Ne, pane Spocku, ten asi opravdu nemůžete znát," řekl Kirk hlasem někoho, kdo už dlouho snáší nějaké trápení. "Povězte mi ale, viděl ještě někdo jiný z lidí na můstku tu vaši unikavou planetu?"

"Nikoli, pane," odpověděl Spock tiše, vědom si toho, že nějak nazlobil toho nového prchlivého velícího dů-stojníka, i když naprosto nechápal, čím by to mohl způ-sobit. Nicméně musí mu dát takovou odpověď, že to kapitánovu nelibost ještě znásobí. "Vzhledem k interferenci s koronou Kapeshetu jsem monitoroval na frekvenci, kte-rá je viditelná pouze pro málo humanoidů. Kromě toho jsem předpokládal, že jako velící důstojník si přejete být informován jako první."

"Rozumím," zvolna odpověděl Kirk. Poslední věta mu připadala jako nepokrytá výstraha. Měl podle svého sou-du stejný smysl pro humor jako každý druhý, ale... "Pane Spocku, jsme tím hvězdným mapováním všichni poně-kud unavení a dokážu ocenit každý pokus o rozptýlení nálady, pokud je na úrovni. Ovšem i ten nejlepší kanad-ský žertík je možné přehnat!"

Spock stál nehybně a důstojně na svém místě. "Vulkanci, kapitáne, se nevyžívají ve vtipkování. Ani v ka-nadském ani jiném. Planetoida tam byla. Moje chyba spočívá v tom, že nejsem schopen vysvětlit, proč už tam není."

Kdyby Kirk nebyl takový zelenáč, mohl by se omluvit právě v této chvíli. Ale pořád ještě byl nováček a nesná-šel, když se na něho někdo chtěl vytahovat.

"Výborně, pane Spocku," řekl a jen s námahou se ovládal. "Vyhovíme vám v tom směru, že tu počkáme ještě čtyřiadvacet hodin. Tak dlouho budeme kroužit kolem této proměnné hvězdy a budeme pátrat po čem-koli, co se aspoň vzdáleně podobá planetoidě. Už kvůli vám doufám, že to najdeme!"

Naplánoval si dramatický odchod ze scény a vydal se rázným krokem k výtahu, ale zjistil, že mu stojí v cestě psychiatrička, která se nedávno nalodila. Kolik toho asi pozorovala? Musí si o něm teď myslet, že je nějaký přís-ný a komisní puntičkář. Elizabeth Dehnerová následo-vala Kirka do výtahu.

"To bylo moc pěkné," poznamenala. Povaha její pro-fese jí přece jen poskytovala částečnou imunitu proti obvinění z porušení subordinace.

"Je to váš profesionální názor, doktorko, nebo se mi jen pletete do mých věcí?" zeptal se Kirk.

"Říkala jsem si, jestli je to nějaký nový velitelský trend anebo zdali máte osobní důvod, proč se k němu chová-te tak tvrdě," odpověděla Dehnerová jízlivě.

"Vlastně ani jedno z toho," řekl Kirk. "Nedokážu vy-stát neschopnost a nesnáším přechytralé suverény. Ne-byl jsem ke Spockovi o nic tvrdší, než jsem být měl."

Výtah zastavil. Kirk mu nedal žádné instrukce a dok-torka Dehnerová měla očividně v úmyslu následovat ho všude, kam půjde. Kirk se rozhodl udělat z toho svou výhodu.

"Odpočinková místnost 3," instruoval výtah. "Kromě toho, doktorko, je to Vulkanec. Oficiálně nemají vůbec žádné city."

Dehnerová hleděla na měnící se čísla na panelu výta-hu. Možná by s ním byla zašla i do odpočinkové místnos-ti, nebýt té poslední poznámky. Obrátila se na něho, až jí hedvábné blonďaté vlasy zlobně zavířily kolem hlavy.

"Každé inteligentní stvoření má city, kapitáne. Čím větší inteligence, tím rozvinutější je i citová složka osob-nosti. Pan Spock je pouze schopen je skrývat lépe než vy. Proč ho tak moc nesnášíte?"

"Není pravda, že ho nesnáším," bránil se Kirk. Dveře výtahu se otevřely do odpočinkové místnosti. Vystoupil, Dehnerová nikoli. "Ani ho nemám nějak zvlášť rád. Žá-dám po něm jenom to, aby dělal svou práci."

"Je možné, že kdybyste měl trošku víc jasno o tom, co patří k vaší práci, kapitáne," obvinila ho Dehnerová skrze zavírající se dveře, "dokázal byste se ke Spockovi cho-vat méně paranoidně jen proto, jak on vykonává tu svou."

Zmatený pohled na věci, pomyslel si Kirk drsně, když kráčel po chodbách, jako by měl tuze naspěch. Vulka-nec si se mnou hned tak něco začínat nebude, ale dáma cvokařka si myslí, že jsem kdovíjaký hrubián. Nikdo ovšem nikdy netvrdil, že tahle práce je snadná.

* * *

Druhý den ráno právě vycházel ze sprchy, když se dovnitř vloudal Gary, aniž by zaklepal. Odjakživa takhle s Kirkem jeden k druhému chodili a ani nedávné Kirkovo povýše-ní na tom nic nezměnilo.

"Už se cítíš lip?" zeptal se Mitchell s přehnaným souci-tem a klátil se ve vchodu s rukama založenýma na prsou.

Kirk cosi zamumlal v odpověď. Včera měl takový do-jem, že je Gary na jeho straně.

"Dneska ráno bys měl radši na můstek nakráčet poti-chu, chlapče. Spock našel tu svou ztracenou planetu."

Kirk se začal oblékat a díval se do zrcadla na Garyho obraz.

"Je to pravda nebo jsi tentokrát do toho vtipu zaple-tený i ty?"

Mitchell odbyl Kirkovo paranoidní uvažování pokr-čením ramen; oba si podobnou situaci prožili za poddůstojnických časů mnohokrát.

"Skenery říkají, že je opravdová. Uf, a jen abys věděl, napřed ji zachytily v infrabílém spektru. To Vulkanci do-káží vidět, ale my ne. Proto si jí nikdo jiný nevšiml."

"O tom jsem nevěděl," řekl tiše a pokorně Kirk. Gary jako kdyby pokaždé věděl o nějakých zasutých podrob-nostech, které on neznal.

"Spock tentokrát nasnímal pár skutečně impozantních záběrů," pokračoval Mitchell. "Ověřili je a potvrdili všich-ni, kteří byli u toho, aby se předešlo nějakým dalším... nedorozuměním."

"Proč mi o tom nikdo neřekl?" utrhl se na něho Kirk, který se cítil zahnaný do defenzívy.

Mitchell se odlepil od rámu dveří, uvelebil se v nej-lepším Kirkově křesle a nohama se opřel o jeho lůžko.

"Myslím, že s ohledem na tvůj včerejší výstup nechtěl riskovat a budit tě kvůli tomu," řekl lhostejně. "Jeho zá-běry začínají od 23.00 včera a opakují se po půlhodině až do doby asi před pěti minutami."

Kirk zůstal ohromeně stát s košilí v ruce. "On moni-toroval tu věc celou noc?"

"Jak jsem to pochopil, Jime, tak od chvíle, kdy ses ho před půlkou posádky zeptal, kde je ta planetoida, vů-bec neopustil můstek. Nejedl ani nespal od včerejšího rána, kdy nastoupil službu. Slyšel jsem, že Vulkanci do-káží sbírat spoustu bodů za střídmost v jídle, ale..."

Nedokončil větu a nechal v kabině usadit ticho. Ni-kdo nedokázal obvinit Jima Kirka tak, jak to uměl Mit-chell. Pozoroval Kirka, jak si natahuje košili, pak se na-posled podíval do zrcadla a potom tu marnivou věc otočil do skříně, jako by se mu tvář v zrcadle vůbec nelíbila.

"Byl jsem na něho dost... úsečný, co?" řekl rozpačitě kapitán Enterprise.

Gary se na něho usmál. "Jsou dvě věci, Jime, které bys u Vulkanců nikdy neměl, zpochybňovat: jejich kompetentnost a pravdomluvnost. Tobě se podařilo obojí současně. Vždycky jsem říkal, že máš nadání."

"Musím se Spockovi omluvit," řekl Kirk a vnitřně se k tomu obrňoval.

Kývl na Mitchella, aby vstal.

"Jdeme se podívat na příčinu sváru."

* * *

Spock vycítil Kirkův příchod podle ostražitého ticha, kte-ré se rozhostilo na můstku, a vzpřímil se nad svým pro-hlížečem.

"Kapitáne," hlásil okamžitě, "ta planeta už tam zase není."

Ticho se prohlubovalo, nabývalo na významu a bylo tak naprosté, že hluk přístrojů, desítky pípnutí a všemož-né cvrkání, vrnění a hučení konzol všem připadalo ne-přiměřeně hlučné.

Kirk cítil, jak mu stoupá krevní tlak. Copak tomu nesmyslu nebude nikdy konec? Představil si svou loď jako nějakého mezihvězdného Bludného Holanďana, polapeného navěky na oběžné dráze kolem toho silně zářícího, nepřátelského slunce. Bez konce bude se svou posádkou nahánět nějakou fikci, údajnou planetu, za-tímco se on a jeho první důstojník stále drží pod krkem ve smrtelném souboji, v němž neustále svírá prsty Vulkancovo hrdlo...

Zhluboka se nadechl a čekal, až se rozptýlí červená mlha, která mu zastírala zrak, a zahlédl Elizabeth Dehnerovou, která si mimoděk zasouvala pramínek plavých vlasů za ucho a pozorně ho sledovala.

Takže jsem paranoidní, co, doktorko? pomyslel si.

"Pane Spocku?" oslovil co nejklidněji svého vědecké-ho důstojníka. "Co tím myslíte, že ‚už tam zase není?'"

Spock zaregistroval změnu tónu stejně dobře jako její pravděpodobnou příčinu.

"Kapitáne, ať to zní sebenelogičtěji, ta planeta má očividně schopnost v nahodilých intervalech se objevo-vat a zase mizet, což jsem dokumentoval na této sérii holozáznamů. Doslova tu v jedné chvíli byla a v násle-dující byla pryč."

Holosnímky byly pravé, ověřené všemi třemi pozoro-vateli, nevyvratitelné. Ale co vlastně znamenaly?

Garth z Ikaru jednou přednášel na Akademii jako host lekci, která všechny posluchače doslova elektrizovala. Jim Kirk byl na jeho přednášce také a spolu se stovkou ostatních kadetů se tísnili až u zadní stěny natřískané posluchárny.

"Uvažme, jak nepatrnou část vesmíru jsme zatím do-kázali v daném čase prozkoumat," oslovil je Garth. Štíhlýma rukama svíral okraj pultíku a jeho skvělý hlas se valil posluchárnou bez potřeby nějakého technického zesilování. "Stejně dobře bychom mohli usuzovat na po-vahu celého oceánu z jediného kamene, vyplaveného příbojem na břeh. Proto, pánové, vždycky předpokládej-te, že vesmír bude po všechny časy víc neznámý než zná-mý, a pak vás nepřekvapí nic, s čím se v něm setkáte."

Jako kadet si Kirk tato slova vzal k srdci; nejednou mu zachránila život a ještě častěji si díky této myšlence doká-zal uchovat tvář. Ovšem v postavení velícího důstojníka jako by na ně zapomněl. Možná narazili na nějaký feno-mén, který v této části kosmu působí, ale lidské vědě je dosud neznámý. Ten by mohl být odpovědný za tajuplné mizení a znovuobjevování celé planety. Měl si na to vzpo-menout včera, ještě než začal na Spocka hartusit.

"Vaše vysvětlení?" zeptal se teď Spocka.

"Nedostatek údajů, kapitáne," odpověděl Spock vyrov-naně, jako by včerejší ponížení vyvanulo spolu se zmize-ním planety. "Budu ale ten fenomén dál studovat."

"Ne," zavrtěl Kirk mírně hlavou. "Vy ne, pane Spocku. Určete někoho jiného z vašeho oddělení, ať vás vystří-dá. Boma je astrofyzik, ne? Anebo Jaeger. Pošlete jed-noho z nich na můstek. Už dlouho přetahujete včerejší službu a musíte si odpočinout. A - omlouvám se."

"Pane?"

"Měl jsem - nedostatek údajů - na to, abych na vás včera tak tvrdě útočil. Je mi to líto."

Spock zaváhal. Nikdy nepochopil lidské pojetí omlu-vy - užívali jí tak ledabyle, obyčejně, naprosto odlišně od formální vulkanské žádosti o prominutí. Už se pou-čil, že mezi sobě rovnými se omluvy často odmítají lhos-tejnými odpověďmi jako "to je v pořádku" nebo "zapo-meňte na to", přičemž ani jedno z toho nebylo logické. Říci, že urážka, za kterou se druhý omlouvá, byla "v po-řádku", znamená zároveň připuštění možnosti, že vůbec žádné omluvy nebylo zapotřebí, a výzva, aby ten, kdo urazil, "zapomněl" na urážlivý výrok, nejen že je rovněž ne-pravděpodobná, ale dokonce obsahuje výzvu, aby dotyč-ný svou urážku popřípadě opakoval.

Navíc je asi vyloučeno, aby odpověděl svému nadří-zenému důstojníkovi "zapomeňte na to". Jak jinak by mohl odpovědět?

Vzpomněl si na svého otce Sareka, diplomata v kaž-dém směru, když mu citoval Suraka: "Především je nut-no porozumět a potom druhého přijímat ne tak, jaké-ho by sis ho přál ty, ale jak by si to přál on, protože to je podstata rozmanitosti."

Ačkoli si byli Spock se svým otcem značně odcizení, respektoval jeho moudrost. Nejprve porozumět. Spock se snažil porozumět lidem celý život a dospěl jen k po-znání, že je nedokáže pochopit. Jak má přijmout omlu-vu, které nerozumí?

"Ber všechno v tom duchu, v jakém to bylo zamýšle-no, a pořád nepitvej každé slovo!" říkala mu Amanda, jeho lidská matka, a necitovala ničí moudrost než svou vlastní. "A nebuď pořád tak ďábelský perfekcionista!"

Ke své matce nikdy žádné odcizení necítil a ani nemo-hl, protože Amanda by ho přijímala pořád, ať by byl čím-koli. Spock tedy bral její moudrost tak, jak byla zamyšlena.

"Přijímám vaši omluvu, kapitáne," řekl nakonec. "Ale žádám o dovolení, abych směl zůstat na můstku. Studi-um tohoto jevu může být velmi vzácnou příležitostí."

Prvně měl Kirk v úmyslu ho odmítnout, ale pak si uvědomil, že Spock se potřebuje ospravedlnit zrovna tolik jako on sám.

"Tak dobře, pane Spocku," řekl a usadil se do velitel-ského křesla, toho dne poprvé; cítil, že si to zaslouží. "Společně třeba celou věc vyřešíme. A kdo ví, možná tu planetu pojmenujeme po vás."

Spock už otvíral ústa, aby odpověděl, že to nebude nutné, ale znovu si připomněl moudrost své matky a raději mlčel.

"Hlavní obrazovka," řekl Kirk.

"Ano, pane," odpověděl Kelso. Koutkem oka kapi-tán Enterprise zahlédl lodní psychiatričku, jak se naklání přes zábradlí u komunikační konzoly a povídá si s Uhurou. Když se po něm podívala, usmívala se.

* * *

Planeta M-155 se znovu objevila během hodiny. Když se vzal v úvahu zmatek, který vyvolávala, byla to malá, oby-čejná planeta, v podstatě shluk špinavých šedozelených skal s řídkou atmosférou, nepatrným množstvím volné vody a stopami primitivní vegetace. Nebyla tu ani znám-ka po nějakých živočiších a horniny neměly žádnou zvláštní mineralogickou hodnotu.

A z této vzdálenosti nepozorovali také nejmenší ná-znak příčiny, proč planetoida mizí.

Enterprise se pohybovala po dráze s perigeem 40.000 kilometrů, což byla právě vzdálenost, na kterou mohly skenery ještě účinně pracovat. Kirk nehodlal vést svou loď příliš blízko.

"Žádné důkazy o nějakých stavbách nebo obyvatelích jakéhokoli druhu," hlásil Spock. "Žádné stopy po něja-ké civilizaci v minulosti nebo současnosti ani po rozvi-nutější životní formě. Je pochybné, zdali by řídká atmo-sféra dokázala podporovat rozumný život."

"Čím to tedy je, že na nás zkouší tyhle triky?" divil se Kirk nahlas. "Je možné, že by se tady projevoval nějaký odlehlý

zdroj energie? Přepravní paprsek nebo pohy-bová vlna z jiného solárního systému? Nebo třeba loď, která by dokázala vysunout celou planetu z její dráhy?"

"Nejbližší obydlený solární systém je odsud čtyřiašedesát parseků daleko," ohlásil Mitchell ze svého sta-noviště. "V okruhu desíti stupňů se nenachází žádná loď."

"A okolní prostor nevykazuje žádné poruchy," připo-jil se Spock. "Ten úkaz, ať je jakýkoli, působí pouze na samotnou planetu."

Kirk nad tím uvažoval. "Mohlo by jít o přirozený úkaz? Posun v čase nebo - nebo něco podobného?"

"Tyto možnosti zrovna zkoumám, kapitáne," odpo-věděl Spock.

Kirk přešel k vědeckému stanovišti a naklonil se přes zábradlí. "Hrozí nám nějaké nebezpečí?"

"Nelze prokázat," zavrtěl Vulkanec hlavou. "Ale věřím, že na tuto vzdálenost jsme v bezpečí."

Kirkovi stále připadala celá ta záležitost nějak pode-zřelá. "Pěkný švindl!" zamumlal zuřivě. "Kosmické monte se třemi kartami a my jsme u toho ti venkovští balíci."

Kelso se podíval po Mitchellovi, Mitchell se podíval na Kelsa. Slýchali Kirkovy metafory už dost dlouho, a tak si zhruba dokázali představit, co se právě děje kapitánovi v hlavě. Opatrnější velitel by planetu označil jako nevy-světlený úkaz, vypustil by varovné bóje a v klidu by odle-těl.

James Kirk by se však nestal nejmladším kapitánem v dějinách Hvězdné flotily, kdyby dával přednost opatr-ným řešením.

"Spocku, na jakou nejdelší dobu zatím byla ta plane-ta přítomná od chvíle, kdy jste ji objevil?"

"Čtyři celé třináct setin hodiny, kapitáne."

"A nejkratší?"

"Jednu hodinu a šest minut, kapitáne. To ovšem ne-zaručuje..."

"Hodina a šest minut, říkal si Kirk. Víc než dost času na to, aby se výsadek přenesl dolů, porozhlédl se tam a pak se nechal vynést zase zpátky, zatímco pan Scott bude za ovládacím pultem.

Mračil se na zelenošedý chuchvalec na obrazovce a měl pocit, jako by si z něho ta kosmická hrouda utahovala.

"Pane Mitchelli, zorganizujte malou výsadkovou sku-pinu, aby bylo všechno připraveno k přenosu," řekl Kirk. "Dopřejeme té potvoře ještě jeden eskamotérský trik. Až se zas příště objeví, tak jdeme dolů."

KAPITOLA DRUHÁ

"Znovu opakuji, kapitáne: fakt, že planeta s námi zů-stala zatím minimálně hodinu a šest minut, ještě neza-ručuje, že příště nezmizí po mnohem kratší době."

"Pane Spocku, pokud se chcete omluvit z účasti ve výsadkové skupině, nemám proti tomu nejmenší námit-ky," řekl na to úsečně Kirk, který už se nemohl dočkat, až se vypraví na planetu.

"Negativní, pane. Matematicky hovoří pravděpodob-nost v náš prospěch. Jenom chci poukázat..."

"Dobrá," umlčel ho Kirk a vystoupil na přenosovou plošinu, kam s ním postoupili i Spock, Mitchell a Kelso. "Tak můžeme začít!"

"Ještě čekám na doktorku Dehnerovou, pane," hlásil Scott od ovládání přenosu.

Kirk rozhodil zoufalým gestem rukama a sestoupil z plošiny. Byla jeho chyba, že trval na tom, aby se k nim připojila.

* * *

"Rád bych měl s sebou i někoho z lékařského personá-lu," řekl Mitchellovi, který mu přinesl k nahlédnutí sou-pis výsadkové skupiny, která se skládala z něho, Spocka a Lee Kelsa. V té době se právě M-155 znovu ztratila z obrazovky a čekali, kdy se znovu objeví. "To pro pří-pad, že by někdo z vás upadl a odřel si koleno."

"Na seznamu oddělení je na řadě doktorka Dehnerová," zašklebil se Mitchell. "Jime, ona je přece cvokařka, kdyby tady někdo začal třeba hlasitě pokřikovat nebo tak. Vsadil bych se, že nedokáže ani vytáhnout třísku."

"Spock mě ujišťoval, že tamní flóra je prexylemická," opáčil Kirk hluše.

Mitchell se na něho nechápavě podíval.

"Ještě se tam nevyvinuly stromy," vysvětlil mu Kirk a měl potíže udržet v klidu ústní koutky. "Není tam dře-vo, takže ani třísky."

"Hrozně legrační," poznamenal Mitchell a připsal jméno doktorky Dehnerové do seznamu. "Jedna cvokařka, dle kapitánova rozkazu."

"Dopřej jí šanci, ať se jí za nehty dostane nějaká špína jako nám obyčejným smrtelníkům," řekl Kirk. "Ať má možnost studovat interpersonální vztahy i mimo labo-ratorní podmínky a tak. Chovej se ke mně slušně, Gary, nebo tě osobně předám do jejích rukou."

Teď ale Dehnerová zdržovala výsadkovou skupinu a všechny žerty ztratily na půvabu.

"Než se sem dostane, tak ztratíme okno k výsadku na planetu!" lamentoval Kirk za všechny ze skupiny. "Scotty, zavolejte ji. Jestli se tady neobjeví do jedné minuty, tak..."

"Hlásím se do služby, kapitáne," ozval se ode dveří chladný hlas. "Musela jsem provést dvojí kontrolu mého vybavení." Dehnerová se připojila k ostatním na přeno-sové plošině.

"Aktivujte," zavrčel Kirk na Scottyho, protože nedo-kázal vymyslet nic lepšího, aby měl poslední slovo.

* * *

"Rozdělíme se," instruoval výsadkovou skupinu. "Spock na šest hodin, Lee na devět. Gary na tři a já jdu na dva-náctou. Na můj signál se znovu setkáme na tomhle mís-tě." Pohledem přeskakoval z Dehnerové na Garyho a byl v

pokušení poslat je spolu, ale jen krátce. "Doktorko, nejlépe bude, když zůstanete se mnou." Ostatní se rozcházeli na průzkum.

"Chcete se ujistit, že se mi dostane špína za nehty, ka-pitáne?" zeptala se čtverácky. "Nebo si myslíte, že vám jako prvnímu hrozí, že si odřete koleno?"

"Beru to zpět," odpověděl Kirk a říkal si, jak se asi do-věděla, co říkal na můstku Garymu. Klevety stejně jako všechny novinky se na palubě mezihvězdné lodi šíří nadsvětelnou rychlostí. "Jsme tady, abychom odvedli svou práci, a ne abychom si na něco hráli."

Nehodlal jí povídat, že má žaludek sevřený obavami, když pozoruje lidi pod svým velením, kteří právě od-cházejí do neznáma. Počítal s tím, že si na tento pocit nikdy nedokáže zvyknout.

"Ano, chápu!" řekla Dehnerová, která jeho hru na drsného hocha prohlédla, ale hrála ji s sebou. "Poťouch-lé poznámky jsou na místě jen od vás. Hodnost má svoje výsady a tak dále."

"Ten trikordér jste si přinesla, abyste pořídila nějaké záznamy, anebo jen na parádu?"

Po této výměně pokračovali mlčky.

Scotty je přenesl na noční stranu planety, protože korona Kapeshetu vydávala příliš silné záření a Spock varoval, že by nemohli bez ochrany zůstat na ozářené straně planety příliš dlouho. Zběsilé slunce zářilo i přes horizont natolik, že abnormálně osvětlovalo noční ob-lohu, takže na ní byly patrné jenom nejjasnější hvězdy. Na pólech vytvářelo podivné hravé polární záře a po-skytovalo výsadkové skupině dostatečné, byť ošidné přízračné světlo, aby bylo vidět na cestu.

Atmosféra byla příliš řídká, než aby to bylo pro lidi pohodlné, a Kirk se v duchu proklínal, že nenařídil vzít s sebou dýchací přístroje. Nu, stejně si stanovil limit patnácti minut a po tuto dobu to vydrží všichni.

Půda pod nohama byla písčitá a měla nepřirozeně kobaltovou barvu, i když to mohl být nějaký optický klam. Byla jemná, prašná a přiléhala k botám i unifor-mám, dráždila jim pokožku i oči. Kirk slyšel, jak Dehnerová pokašlává, ale nepříliš zřetelně. On byl zřejmě tím posledním, koho by chtěla upozorňovat, že má nějaké potíže. I jeho samého řezalo v očích a měl nepříjemný pocit, že to svinstvo zalepí trikordéry bez ohledu na to, jak jsou chráněné.

"Máte něco?" zeptal se Dehnerové, když se zastavila, vypnula trikordér a odpověděla zavrtěním hlavy.

"Kromě prachu a ionizace od toho ďábelského slunce jsem nezjistila nic," odpověděla a znovu utajeně zakašlala.

Kirk by od ní nečekal, že něco objeví i za ideálních podmínek; nebyla k tomu taky vycvičená. Ale přikývl, jen aby věděla, že na tom nezáleží, a vytáhl komunikátor. Pokynul Dehnerové, aby se nehýbala, dokud se prach neusadí. Pak navolil Kelsovu frekvenci.

"Výsadková skupino, hlaste se."

Slyšel z přístroje praskání statické elektřiny a pokaš-lávání. "Tady Kelso, Ji... kapitáne." Staré zvyky se těžko překonávají. "Jsem asi tisíc metrů od místa, kde jsme se rozešli. Nenašel jsem nic nezvyklého až na to, že jsou tady kapsy, kde není vzduch. Když si člověk nedá pozor, může dostat závrať. Navíc ten prach..." V půli věty se znovu rozkašlal.

"Pomalu, Lee," radil mu kapitán. "Pokus se udržet ten prach mimo své vybavení. A mimo plíce. Za pět mi-nut se znovu spojíme v místě rozchodu. Kirk konec."

Mitchellovo hlášení bylo téměř shodné, jen stesky na dotěrný prach byly barvitější. Kirk mu předal stejné in-strukce jako Kelsovi.

"Může nám ten krám nějak ublížit?" zeptal se pak Dehnerové a otíral si rukávem oči, čímž dosáhl jenom toho, že ho pak pálily ještě víc.

"Nebude to horší než záchvat senné rýmy," odpově-děla a tentokrát si dovolila odkašlat pořádně. "Ale všech-no dohromady..."

"Rozumím," řekl Kirk. Uvědomil si, že tímhle způso-bem stejně nic nezjistí. "Jdeme."

Při zpáteční cestě šli svižně a zvedali víc prachu. Kirk se pokusil o spojení se Spockem v rozporu se svými vlast-ními radami, aby se nepřetěžovaly v prašném prostředí přístroje.

* * *

Spock reagoval na signál komunikátoru váhavě. Ani říd-ká atmosféra ani obtížný prach mu nevadily; na jeho rodné planetě byla místa, kde podobné podmínky pla-tily za normální. A naprosto normální výsledky, které mu o této planetě předával jeho trikordér, ho přiváděly do rozpaků. Musí přece existovat nějaká odpověď na záhadu jejího mizení a on na ni musí přijít.

"Zde Spock."

"Je čas, abychom odsud vypadli, pane Spocku. Vraťte se ihned na místo, kam nás přenesli z Enterprise."

Spock stál na nevelké vyvýšenině, aby se zvedl nad nejhustší závoj vznášejícího se prachu; ostrým zrakem rozlišil postavičky zbývajících členů výsadkové skupiny, jak se podobní mravencům scházejí u místa rozchodu. On nepotřeboval jejich pochybnou jistotu, kterou hle-dali ve svém větším počtu, a byl by ochoten zůstat na planetě naprosto sám, pokud by to bylo nutné, aby po-kračoval v pátrání.

"Kapitáne, žádám o povolení zůstat zde a pokračovat ve snímání záznamů trikordérem. Existuje několik mož-ných vysvětlení toho jevu, které jsem zatím neměl příle-žitost prozkoumat."

Kapitán jako by měl potíže popadnout dech. Spock slyšel zvuky typické pro lidi stižené akutním zánětem horních cest dýchacích.

"Zamítá se, Spocku... prach by nás za chvíli dostal... se sem zpátky podruhé."

"Kapitáne, mně prach problémy nedělá. Uctivě žádám..."

"Zatraceně" - zakašlání - "Spocku!" Záchvat kašle, od-plivnutí. Další zakašlání. "Nehádejte se se mnou!"

"V pořádku, pane," odpověděl neochotně Vulkanec a vydal se zpátky tam, kde na něho ostatní už čekali.

"Hele, kruci, co si vo tomdle myslíte, Kyle?"
"Nevím, pane Scotte. Nikdy jsem nic takového nevi-děl."
Scott zavolal Kirkovi dolů na planetu.
"Kapitáne, je vaše výsadkový družstvo tam dole celý v kupě?"
"Jsme tu všichni až na Spocka," odpověděl Kirk a jeho hlas se prodíral praštěním poruch, které vyvolávala korona. Kirk vytřepal z komunikátoru prach. "Ale už je na cestě. Proč?"
"Zrovna toho jsem se bál!" odpověděl Scott. "Fixíroval jsem vás všechny jak jste přikázal, kdyby bylo potřebí vás sem dostat nějak fofrem, ale zničehonic se jeden z vás z mý vobrazovky ztratil, zrovna jako ta pitomá planeta!"
"Pohotovost!" nařídil Kirk a přepínal frekvenci, když uslyšel výkřik Elizabeth Dehnerové.
"Kapitáne! Pan Spock - on zmizel!"
Stála kousek stranou od ostatních a dívala se směrem, kam odešel Spock, a zahlédla štíhlou, hranatou posta-vu, která směřuje přímo k nim, právě tak jako chviličku předtím viděla Mitchella a po něm Kelsa, kteří se vyno-řili z prachu téměř současně. Ale znenadání v tom mís-tě neviděla vůbec nic.
Nemuselo to ještě nic znamenat - větší prachový vír nebo prohlubeň, které mohly Vulkance skrýt před je-jím pohledem, mohl dokonce upadnout a odřít si to koleno, pomyslel si Kirk trpce, a ta vzpomínka ho dusi-la stejně bezohledně jako okolní prach - nebýt toho, co mu právě řekl Scotty.
Kirk napínal mozek. Podle jeho chronometru nebyli dole ještě ani dvanáct minut. Za celou dobu, co planetu pozorovali, ještě nikdy tak brzy nezmizela. Chystala se snad ztratit právě teď a vzít je s sebou?
"Spocku!" křičel Kirk do komunikátoru, i když vě-děl, že je to k ničemu.
Celá tahle výprava na povrch byla k ničemu. Ba ještě hůř - ohrožovala jeho posádku. A všechno to byla jeho vina. Rozběhl se k místu, kde Dehnerová naposled Spocka viděla, a pořád přitom křičel do komunikátoru.
"Scotty! Přeneste ostatní hned teď nahoru! Musím najít..."
Ale komunikátor selhal, zahlcený interferencemi a prachem, který při svém zbrklém běhu všude kolem sebe vířil. Odhodil jej pryč a otočil se, aby si vzal komu-nikátor od někoho jiného, v té chvíli však zaslechl Kelsův křik. "Mitchi!" volal Lee a když se Kirk obrátil s hrů-zou pozoroval, jak Mitchell prostě zmizel.
Kelso ještě ani nezavřel ústa a zmizel taky. Kirk se otočil po Dehnerové jen natolik včas, aby viděl, jak vy-kulila oči a...
* * *
Scott a Kyle stáli při ovládání přenosového zařízení a bez-mocně sledovali, jak příslušníci výsadkové skupiny postup-ně jeden po druhém mizí. Potom zmizela i celá planeta pod nimi. Enterprise tím náhle přišla o těžiště oběžné drá-hy, na níž se nacházela, a divoce se rozkymácela, než automaty stačily obnovit gravitační rovnováhu. Scotty po-máhal Kylovi na nohy a přitom ohromeně hleděl na obrazovku před sebou.
"Můstek!" zvolal. "Kdo je tam nahoře vůbec?"
"Zde DeSalle," ozval se klidný hlas od kormidla. "U navigační konzoly Uhura. Někdo nám houpá lodí!"
"To teda jo, pane DeSalle," zavzdychal Scott. "Vodšoupněte nás od toho zatraceného slunce. Už nás před ním nic nechrání. Celá ta pitomá planeta zasejc vzala roha a vodnesla naši výsadkovou skupinu s sebou!"
* * *
Kirk dopadl na písek příliš tvrdě, než aby mohl doskok ustát, a svalil se nedůstojně na záda. V následující chvíli uslyšel cizí hlas, který mluvil standardním jazykem, ale se silným přízvukem.
"No nazdar! Tentokrát jsem něco trefil, no vida."

KAPITOLA TŘETÍ

"Zabte mě, jestli se pletu, Ji... kapitáne," nesl se ozvě-nou hlas Lee Kelsa a doléhal nahoru na schody, na nichž seděli Kirk s Mitchellem. "Zní to dost praštěně, ale myslím, že jsme se dostali do Egypta."
Z temného kouta na vrcholu schodiště se neozývala žádná odezva, pouze zvuky, jak se oba muži pokoušeli vyvrátit nebo odtlačit velkou kamennou dlaždici, která nepřekonatelně uzavírala schodiště, takže byli uvězně-ní uvnitř.
"Potřebujete tam nahoře nějakou pomoc?" zeptal se Kelso.
"Nepotřebujeme," oddychoval Kirk a namísto heká-ní se ozvaly jeho kroky, které se spolu s ozvěnou přibli-žovaly. "Nedá se s tím hnout. Zkoušeli jsme to všelijak."
Napřed Kirk a za ním Mitchell se vynořili z tmavé chodby a scházeli po starodávných schodech z drobivého kamene do velké místnosti plné ozvěn, kde čekal Kelso s Elizabeth Dehnerovou.
"Říkal jsi Egypt?" zamumlal Kirk, oprašoval si ruce a rozhlížel se kolem sebe.
"Buď, anebo ta nejlepší napodobenina, jakou jsem kdy viděl," potvrdil Kelso svůj názor.
"Egypt," opakoval Kirk, jako by tomu stále nemohl věřit. "Napřed mizící planeta, potom mizící Vulkanec a teď po mně chceš, abych věřil, že nás něco odneslo z planetoidy vzdálené tisíc světelných let a hodilo nás to zpátky na Zemi? A vlastně proč ne?" Ztěžka dosedl na schod, protože zapomněl na šrámy, které inkasoval při příchodu sem, i když zatím nevěděl, kde tohle "tady" vůbec je, a snažil se nedávat příliš najevo, že ho něco bolí. "Přesvědč mě o tom," vyzval Kelsa.
"Především se asi shodneme na tom, že už nejsme na M-155," začal Kelso a čekal, jestli mu bude někdo odpo-rovat. "Spock říkal žádné stavby, žádná civilizace."
"Spock..." vzdychl Kirk a udělalo se mu nevolno. Vulkanec zmizel, neobjevil se tu spolu s ostatními. Za to ovšem může on, Kirk.

"No, takže se nacházíme uvnitř nějaké stavby, že," pokračoval Kelso. "A tahle stavba nese všechny známky dynastické architektury: heroické proporce, konstruk-ce bez omítky. Tohle je staré nejmíň tři tisíce let - to vám můžu povědět i bez trikordéru - a nejspíš jsme v podzemní části stavby, protože tu nejsou okna a jediný východ je směrem nahoru."

"Proč rovnou neřekneš, že jsme v kobce, Lee?" sko-čil mu Gary Mitchell do řeči. Uvelebil se uprostřed scho-diště, kde bylo světlo z jakýchsi starobylých elektrických zařízení nejsilnější, a začal rozebírat jeden z komuni-kátorů. "Protože nic jiného to není. Ten šutrák nahoře na schodišti se ani nepohne. To znamená, že jsme tu za-vření."

"Díky, Mitchi," zašklebil se Kelso zklamaně. "Rozhod-ně na to nehledíš z té světlejší stránky."

"To má pan Mitchell v náplni práce," ozvala se popr-vé Elizabeth Dehnerová ze svého místa u stěny, kam se záměrně usadila stranou ostatních, aby v kobce udržela své myšlenky na uzdě. "Když si hraje na cynika, dává mu to pocit nadřazenosti nad ostatními!"

"Je dobře vždycky čekat to nejhorší, doktorko," zazu-bil se na ni Mitchell. "Pak vás vlastně nikdy nepotká zkla-mání."

"Egypt," řekl Kirk potřetí, seskočil dolů ze svého scho-du a začal chodit sem a tam. Měl pocit, že mu nic jiného nezbývá, a sedět nedokázal. "Země. Připadá mi to ne-možné. Megalitická architektura je celkem obecný jev na humanoidních světech po celé Galaxii, Lee. Proč jsi přesvědčený o tom, že je to Egypt?"

"Podrobně jsem si prohlédl stěny," vysvědoval Kelso. A byla to pravda. Od chvíle, kdy se čtveřice z Enterprise ocitla na pískem pokryté kamenné podlaze, Kelso ne-ustále ohmatával obvod velké prázdné místnosti, cpal prsty do škvír, poměřoval, kalkuloval a chvílemi i lezl po čtyřech a cosi polohlasně mumlal, dokud se ho Kirk nezeptal, co to vůbec provádí. "Je to pískovec, který byl původně opracovaný tak, že vůbec nepotřebovali maltu, zvlášť v pouštním prostředí. Místy se ovšem spojení rozestoupilo, nejspíš kvůli zemětřesení. Proto je taky na podlaze písek. Ve dvacátém a jednadvacátém století bylo v Egyptě několik velkých zemětřesení - když se naplnila Asuánská přehrada, a taky později, když se zahájil pro-voz Gibraltarského zdymadla. Zavinil to příliš velký tlak vody v místech, kde nikdy dřív voda nebývala."

"Chápu," přisvědčil Kirk, ale Kelso se teprve začal rozehřívat.

"Když se podíváte zblízka..." vydal se Kelso ke stěně, ukazoval na různá místa a pobíhal při tom jako maličko potřeštěný pavouk. Jeho hlas se nesl prázdným prosto-rem sem a tam, až se zdálo, že zaznívá odevšad. "Tyhle bloky se ve stěně střídají jako vazáky a běhouny, čili krát-ké a dlouhé, přesně ve vzoru, který Egypťané pojmeno-vali talatat neboli "trojky" - dnes už asi nikdo neví proč - a tento vzor se pro stavbu vnitřních prostor používal ve Zlatém věku, kolem roku 1400 před Kristem. Výjim-kou byly jenom ženské chrámy, které byly postaveny pouze z vazáků, čili krátkých kamenů, jako třeba chrám Nefertiti. Ten ale rozebrali, když se upustilo od uctívání Atona, doslova z něho nezůstal kámen na kameni..."

Nechal větu nedokončenou, protože si v té chvíli uvě-domil, že za posledních pět minut toho napovídal víc, než obyčejně řekl za celý den. Lee Kelso na sebe právě prozradil, že je utajený egyptolog, ačkoli ho všichni znali jako tichého a ostýchavého člověka, kterému vrstevníci přezdívali Spolehlivák. Bylo o něm známo, že dokáže najít závadu na čemkoli a také ji opravit (a ti, kteří jej znali z Akademie, by mohli potvrdit, že dokázal "sehnat" cokoli, co nebylo pevně přibito).

"No tohle, Lee, ty mě překvapuješ!" prohlásil tiše Kirk, když Kelso skončil.

"Mám takového koníčka," pokrčil Kelso rameny. "Ar-chitektura mě odjakživa zajímala."

"A co takhle poklady, Lee?" pokoušel ho Gary a vytřásal z komunikátoru kobaltově modrý písek. Sypal se ze schodů jako kouzelný prášek, až se dole smísil s narudlým pískem pokrývajícím podlahu. Připomínal jim, že to, kde se nalézali předtím, nebyla žádná halu-cinace, i když to nevylučovalo, že není halucinace to, kde byli nyní. "Kdepak je zlato faraóna Tutanchamona? Kdepak je ten starověký papyrus s tajným kódem? A kde je tajná chodba, kterou bychom se odsud mohli dostat?"

"Támhle jsou nějaké hieroglyfy," upozornila je Eliza-beth Dehnerová, kterou velice zajímalo, co povídal Kel-so, a za každou cenu chtěla umlčet Mitchella. "Alespoň si myslím, že je to něco takového."

Kelso už je stačil prozkoumat.

"Nejsou to skutečné piktogramy. Jsou to koptská graffiti. O několik století mladší a pro nás nemají žádný vý-znam."

"Omlouváme se," zabručel Mitchell.

"Ještěže světla jsou poněkud modernější," pozname-nal Kirk, který si prohlížel nástěnné lampy pověšené vysoko pod stropem a poslouchal ozvěnu vlastního hla-su. "Čekal bych tu spíš procesí s pochodněmi. Dobře, dejme tomu, že jsme v Egyptě, tedy zatím jen teoreticky. To nás staví do mnohem jednodušší situace, než s jakou bychom se museli potýkat kdekoli jinde. Stačí nám jen najít cestu ven z toho sklepa, vypátrat Spocka..."

"Jasně, nic víc," poznamenal suše Mitchell, znovu zkompletoval komunikátor a přezkoušel, jak funguje. "Prostě hračka."

"Už jsi to uvedl do chodu?" zeptal se Kirk netrpělivě. "Kdybychom dokázali naladit na frekvenci Hvězdné flo-tily..."

"Ale jo, funguje bez problémů," ujistil ho Mitchell. "Ale nemohu vysílat. Nemám funkční žádné pásmo. Něco nás tady stíní."

Kirk se obrátil na Dehnerovou. "Co trikordéry?"

"Stejný problém, kapitáne," řekla. "Všechny, co jsme v téhle místnosti, mám v dosahu, ale neregistruji nic, co by bylo za zdmi."

"Všude kolem nás působí nějaké tlumicí pole, Jime," ohlásil Mitchell a vypnul komunikátor se zřetelným ges-tem, že už své úsilí vzdal. "Něco tam venku má zájem, abychom nemohli komunikovat. A jestli je ta věc dostatečně mocná, aby nás dovlekla sem, tak si dovolím há-dat, že jsme zapadli pěkně hluboko do..."

"Velice chytré, pane Mitchelli," ozval se za jejich zády hlas, který nevyvolával ozvěnu a mimoto hovořil právě

tako-vým standardem se silným přízvukem, o němž si Kirk mys-lel, že se mu prve jenom zdál. "Ovšem dovolte, abych vás ujistil, že vaše obavy jsou liché. Nechci vám nijak ublížit."

Nepřišel shora po schodišti, nevystoupil ani za zvu-ků posouvaných kamenných bloků tajným vchodem, o kterém se zmiňoval Gary Mitchell - byl prostě s nimi. Podivný zjev z jiného věku nebo jiné reality v bílé róbě a s turbanem na hlavě, příliš vysoký na svou váhu, ane-bo hodně hubený na svou výšku, podobný duchovi, neskutečný, s úsměvem příslovečné cheshirské kočky, a v rukou nesl (Kirk si toho hned všiml) - soupravu šálků z kostního čínského porcelánu, položenou na podnosu z týkového dřeva.

"To jste vy!" Kirk k němu vyrazil a ukazoval na něho obviňujícím prstem. "Váš hlas už jsem slyšel. A vy jste odpovědný za to, že jsme se ocitli tady?"

"Naprosto odpovědný, kapitáne," doznal duch s leh-kou úklonou a položil podnos na schod namísto na nábytek, jenž tu chyběl. Rozpřáhl dlouhé ruce v omluv-ném gestu. "Vinen podle obžaloby, ačkoli vás ujišťuji, že tohle jsem vůbec původně v úmyslu neměl."

Kirk otevřel ústa, ale nebyl schopen slova. Ve zmatku se podíval nahoru na Mitchella, jestli od něho nepřijde nějaká pomoc. Mitchell jen krčil rameny.

"A co jste tedy měl v úmyslu?" zeptal se Kirk opatrně.

"Zkoušel jsem jeden experiment, při němž se mani-puluje s časem," řekl neznámý muž a přitom cinkal s šál-ky. "Neměl jsem zájem do toho interesovat kohokoli dal-šího. Vy a vaše posádka jste se mi prostě připletli do cesty."

Kirk slyšel, jak mu za zády pilně vrní trikordér doktor-ky Dehnerové. Chladnokrevně a cílevědomě pořizovala záběry podivného cizího člověka. Výborně! pomyslel si Kirk a odkašlal si.

Jsem kapitán James T. Kirk z vesmírné lodi Enterpri-se, která patří Federaci. Absolvovali jsme mírumilovné poslání..."

"Ach, to já všechno vím, kapitáne," řekl cizinec a od-byl to mávnutím jedné dlouhé ruky, až téměř převrhl čajovou konvici. Je ovšem pravda, že právě teď mi není jasné, odkud to vím. Já znám spoustu všelijakých neužitečných informací. Stává se mi, že když se pokusím upřít svou pozornost jedním směrem, a mám to štěstí, že ve svém snažení uspěju, tak je všechno jen ještě horší než dřív. Dáte si do čaje med, kapitáne?"

Než stačil Kirk odmítnout, ohradit se, ba jen vykřik-nout něco nesmyslného, ozval se za ním hlas doktorky Dehnerové.

"Je to člověk, kapitáne," zašeptala. "Víceméně."

"Co to má znamenat?" zeptal se kapitán.

"Chce nejspíš říct, kapitáne," ozval se cizinec, stále se šálkem v ruce (a když viděl, že Kirk se nemá k tomu, aby si ho vzal, nabídl jej Dehnerové, která vypnula trikordér a šálek přijala s rozpačitým pohledem vyslaným směrem ke kapitánovi), "že zatímco některé z údajů o mém těle se pohybují v rámci lidských norem, spousta jiných ukazatelů jim neodpovídá. Později vám napří-klad vysvětlí, že mé neurologické vzorce jsou paranormální, zvlášť pokud jde o míru schopnosti vcítění do myšlení jiného člověka, a že není schopna odhadnout moje stáří."

"Přesně," přisvědčila Dehnerová chladně, jako by ji ani v nejmenším nepřekvapovalo, že ten člověk všech-no ví. Opřela se o schody a upíjela čaj, jako by to za daných okolností byla ta nejnormálnější věc. "Jak jste to mohl vědět? Absolvoval jste v poslední době nějaká vy-šetření, pane...?"

"Parneb," odvětil muž a nalil další šálek čaje. "Mahmoud Gamal al-Parneb Nezaj, pokud je vám libo, ale jméno Parneb s sebou nesu po všechny mé inkarnace. Pane Mitchelli?"

"Máma mi kladla na srdce, abych nikdy nepil čaj s cizími lidmi," zašpičkoval vtipně Mitchell ze svého po-sedu téměř u vrcholku schodiště. Ležérně se opíral o stěnu s rukama založenýma přes prsa, ale měl přitom maličko ztuhlé rysy kolem úst, což Kirkovi prozradilo, že je bdělý a připravený okamžitě vyskočit, kdyby dostal nějaký povel.

"Aha. Ovšem my už nejsme žádní cizinci!" namítl Par-neb a nabídl Lee Kelsovi sušenky. O Kelsovi bylo známo, že nikdy neodmítl nic, co se dalo sníst. "Já vím, kdo jste, a o sobě vám povím všechno, nač si budu schopen vzpo-menout. A v pravou chvíli udělám všechno, co bude v mých silách, abyste se v bezpečí dostali domů. Napřed mi ale budete muset slíbit, že nepodniknete nic - ukva-peného."

"To je máta," prohlásil Kelso s ústy plnými sušenky, maje na mysli čaj od Parneba, do něhož si přidal pořád-nou dávku medu. "Je tuze dobrý!"

"Z mé vlastní zahrady," řekl Parneb s náznakem hrdosti. "A med je z mého včelína. Tyhle dva koníčky mi pomáhaly udržovat se celé věky ve slušném fyzickém stavu."

"Jeden muž z mé posádky stále chybí," skočil mu Kirk do řeči a rozbil podivnou náladu jako z pohádky Za zr-cadlem, která posedla přinejmenším Kelsa. Všechno to-hle rozlévání a usrkávání čaje, breptání a klábosení mu šlo nesmírně na nervy. Posedlo ho silné nutkání roztříš-tit nádobí o podlahu. "Byl s námi na té planetě..."

"Ano, vím, ten Vulkanec," odvětil Parneb klidně. "Je mi líto, ale vůbec nevím, jak se to mohlo stát; měli jste všichni současně dorazit sem. Malesh, najít jednoho Vulkance nemůže být příliš složité."

"Jsme v Egyptě, že?" zeptal se Kelso.

"Zcela jistě, pane Kelso. A vaše přednáška na tohle téma mě docela zaujala." Parneb si nakonec také nalil šálek čaje a vychrtlou postavu složil na kamenné scho-dy, kde pak opatrně upíjel. "Vám a vašim společníkům se podařilo uhodnout spoustu pravdy přesto, že jsem vás izoloval tím, že jsem vás přemístil do tohoto... sklepení. Neměl jsem v úmyslu užít je jako kobku, pane Mitchelli, na mou čest. Musím se také přihlásit k odpovědnosti za to, že jsem blokoval účinnost vašich tech-nických prostředků, kapitáne. Počítal jsem s tím, že jste dobře vycvičení a že svých vloh budete užívat především k tomu, abyste se odtud dostali nebo se dovolali pomo-ci zvenčí. Ale podobně jako vy i já mám něco na způsob Základní směrnice. Nesmím připustit, abyste rozhlásili svou přítomnost ve století, do kterého nepatříte."

Kirkovi pomalu docházel význam toho, co Parneb vlastně říkal. Podle vlastního doznání je přenesl na vzdá-lenost mnoha parseků. Proč ne i napříč časem?

"Parnebe," řekl Kirk s poslední špetkou trpělivosti, kterou v sobě ještě našel, "ve kterém století teď vlastně jsme?"

"No, určitě to bude jedno z těch, ve kterých žiju já, že ano," odpověděl Parneb, jako by ho překvapovalo, že tohle Kirk neví. "Ale pokud jde o tamty... moment, musím si to promyslet."

To už Kirk nedokázal snést.

"Já od vás chci odpovědi!" skřípal zuby. "Nevím kdo nebo co jste, jestli čaroděj, podvodník nebo obyčejný blázen, ale jestli nás nehodláte propustit, řekněte mi, co se stalo s mým prvním důstojníkem a s mou lodí a vraťte nás, kam patříme, jinak..."

"Jinak co, kapitáne?" klidně opáčil Parneb a upíjel čaj.

Kirk se na něho vrhl, ale zjistil, že uchvátil pouze cosi jako ohavné pavučiny, které se mu pomalu mezi prsty rozpadaly. Kirk se zapotácel a padal na schody, narazil na ně rukama a zhroutil se na podlahu. Vedle něho dopadl Parnebův šálek, ze kterého vyšplíchl čaj, a roz-bil se na padrť. Parneb už tam nebyl.

"Kapitáne, prosím vás, podruhé už to nezkoušejte." Kirk vyskočil na nohy a spatřil svého protivníka stát upro-střed místnosti, kde si nadurděně urovnával oblečení. "Zmačkal byste mi galábíji a navíc je to nedůstojné nás obou. Už jsem vám řekl, že udělám, co budu moci. Ale potřebuji k tomu čas. A vaše nynější chování mě vede k pochybám, jestli vás odtud mám vůbec pustit."

V Kirkovi vzkypěla žluč a v duchu připočítal odřené ruce ke všem šrámům, za které už vděčil tomuhle pro-radnému dervišovi.

"Jen trpělivost, kapitáne, ještě chvíli buďte trpělivý," radil mu Parneb vlídně. Všiml si, že Kelso znovu zkou-má stěny. "Pane Kelso, nesmírně by mě zajímalo vaše srovnání tohoto sklepení s dalšími stavbami stejné éry..."

Popadl Kelsa za ruku a vzápětí se vydali na obchůz-ku sklepení, jako kdyby jim patřil všechen čas vesmíru. Kirk se pokoušel urovnat si myšlenky a rozhlédl se po zbývajících - Dehnerová seděla s hrnečkem čaje v dla-ních, jako kdyby nemohla přijít na to, co by měla dělat jiného, zatímco Mitchell byl stále usazený na schodišti jako kočka předstírající spánek. Alenka v kraji za zrca-dlem, říkal si Kirk v duchu, musela běžet, aby zůstala stát na místě. Vyčerpaně vyšplhal do schodů a sedl si vedle Mitchella.

"Jsem z toho dočista vedle, Gary," přiznal se. "Vůbec nevím, co si o tom chlapovi mám myslet."

To, jak se zachoval, nebylo upraveno v žádném slu-žebním řádu, o kterém by věděl, ale měl tolik zdravého rozumu, aby dokázal poznat vlastní krátkozrakost a ze-ptat se na názor jiného člena posádky. Na Mitchellovo mínění spoléhal už dlouho...

"Trpělivost a diplomacie, příteli." Mitchell při těch slovech sotva pohnul rty a nespouštěl ani na chvíli oči z postavy v bílé galábíji, jako by měl podezření, že je hostitel dokáže zaslechnout i na takovou vzdálenost. Jen ho pěkně bav, jak to zrovna dělá Lee."

"Lee?" odfrkl Kirk nazlobeně. "Ten se právě vznáší na nějakém svém privátním obláčku. Kdybych měl vyslech-nout ještě další přednášku o archeologii, tak bych..."

"Myslíš, Jime?" prohodil pochybovačně Mitchell. "Znáš přece Leea stejně dobře jako já. Občas se chová jako posedlý, to jistě, ale nikdy neztrácí přehled. Od chvíle, kdy se ten podivný Parneb objevil, na něho hra-je jako na housle. Lee přece zjistil, že jsme v Egyptě."

Kirk pozoroval obě postavy, které v této chvíli stály až u protilehlé stěny sklepení, a náhle viděl Kelsovu zdán-livou faleš v novém světle.

"Chová se přesně podle taktického vzoru zlý polda - hodný polda," usmál se.

"Vím o té taktice jenom to, že je příšerně stará," vysvět-loval jim jednou Kelso, když se připravoval, že své pří-tele vytáhne z jakési šlamastiky. "Pochází ze Země a je to vlastně jakási varianta taktiky ďáblova advokáta. Je-den maník hraje zlého poldu, zlomyslného podrazáka, který se chystá z dotyčného vymlátit duši. Druhy maník naopak hraje toho hodného, soucitného, který by snad toho prvního mohl zadržet. Ten chlápek, kte-rého zpracovávají, uvěří hodnému poldovi, že ho ochrá-ní před tím zlým, a vysype mu všechno do posledního slova."

* * *

"Takže ty jsi zlý polda," konstatoval Kirk.

"Dokonalé rozdělení rolí, co říkáš?" ušklíbl se Mitchell. "A ty jsi záložník." Potom netypicky zvážněl. "Já i Lee můžeme clonit, Jime, a víš, že uděláme maximum. Ale pořád je to tvoje hra."

Kirk se vděčně pousmál. Člověk může mluvit o štěstí, když najde jednoho takového přítele za celý život; veli-tel, který může takového důstojníka považovat za blíz-kého důvěrníka, má dvojnásobné štěstí.

"Kapitáne?" Také Elizabeth Dehnerová pozorně sle-dovala Parnebovo počínání. "Je mi dost proti mysli, že mám souhlasit s panem Mitchellem, musím ale potvr-dit, že ta technika je psychologicky velmi účinná."

"Tady to máme!" poznamenal suše Mitchell. "Takže vy jste dostala diplom UFPMA* za..."

"Jen klid, Gary, klid!" Kirk měl poprvé po dlouhé době chuť se zasmát. "Nech si svůj herecký talent pro Parneba."

"Kdo říká, že zrovna hraju?" podivil se Mitchell a potutelně se podíval po Dehnerové.

Než mu stačila odpovědět, znovu se mezi nimi jako duch ocitl Parneb. Nedalo se vůbec odhadnout, kolik z jejich debaty mohl zaslechnout.

"Už je čas," oznámil jim a máchl rukou. "Pokud las-kavě půjdete všichni se mnou..." Tentokrát se rozhodl pro konvenční odchod a vystupoval do schodů, jako by je od svobody neoddělovalo několik tun kamene. Kirka, který postupoval těsně za ním, kupodivu ani příliš nepřekvapilo, když zjistil, že schodiště už žádná dlaždi-ce neuzavírá.

Mitchell se na schodišti zvedl a nechal Kelsa projít před sebe.

"Tak jdeme, Alenko v říši divů," zavolal dolů na Dehnerovou. "Čajový dýchánek už skončil."

Dehnerová si pověsila trikordér na rameno a zamra-čila se na něho.

"Pane Mitchelli, jednou přijde den, kdy se vám podí-vám do hlavičky, abych vyhledala příčinu toho vašeho vykalkulovaného misogynství," řekla chladně.

"Ale já proti ženám nemám ani to nejmenší," namítl, Mitchell a pokusil se ji vzít pod paží. "Některé naopak patří k mým nejmilejším lidem. Pokud se tedy chovají jako ženy."

"Možná jen žárlíte proto, že se pokouším vstoupit mezi vás a vašeho kapitána," nadhodila Dehnerová, vykroutila se mu a nevšímala si jeho urážky - nepochybně nikoli první toho druhu, kterou musela vyslechnout.

"Svými radami jsem zachránil Jimu Kirkovi život, a ne jen jednou," opáčil Mitchell mrazivě. Že už by hrál zlého poldu, říkala si v duchu Dehnerová, anebo sku-tečně chce působit tak hrozivě?

-

2 United Federation of Planets Military Academy, Vojenská akademie Spojené federace planet (pozn. překl.)

"Až bude potřebovat radu od vás, tak si o ni řekne."

* * *

Schodiště stoupalo vzhůru a několikrát se lomilo, sví-rané kamennými stěnami bez oken a bez jakýchkoli markantů, o nichž je Kelso k očividnému Parnebovu potěšení ujišťoval, že jsou mnohem mladší než sklepení dole. Náhle z něho vyšli do souboru vzdušných, té-měř moderních místností. Kelso upadal do extáze.

"Stěny z nepálených cihel, stropy klenuté do kupolí, kruhové oblouky!" blouznil nahlas. "Vypadá to jako dílo Hassana Fathyho. Parnebe?"

"Těsně vedle, pane Kelso," zářil Parneb. "Architekt, který tohle stavěl, bude na konci minulého století jed-ním z Fathyho žáků."

Mitchell mezitím neobdivoval architekturu, nýbrž množství rozmanitých středověkých předmětů, které byly kolem k vidění.

"Jime, on tu má všechny ty parádní krámy!" ozval se Mitchell ohromeně. "Koukej na ty věcičky! Všechno, co takový čaroděj-amatér může potřebovat. Astrologické mapy, domácké léky na všechno od břichabolu po neo-pětovanou lásku, všechno s úhlednými štítky v angličti-ně a latině a něčem, co je asi arabština. Police plné le-bek, většinou lidských, všechny nejmodernější pomůcky k přeměně olova ve zlato, mločí oči a žabí nožky, do-konce nefalšovaná křišťálová koule!"

Na malém stolku uprostřed místnosti leželo něco ve tvaru většího melounu a vycházela z toho měkká záře.

"Jen se pošklebujte, pane Mitchelli," blahovolně při-kyvoval Parneb, "ale tyhle předměty mi umožňovaly ob-stojně přežít v érách méně osvícených než je tato. A ta křišťálová koule skutečně funguje."

Kirk spěšně přistoupil k jednomu oknu zaklenuté-mu vysokým obloukem; výhled ven jen potvrdil jeho nejhorší obavy. Za staletí navršená suť a odpadky vytvo-řily kolem stěn podzemních prostor násep, který zvenčí vypadal jako přirozený pahorek. Při úpatí návrší vedla živá ulice, na níž se hemžili pěší i vozidla, která mohla náležet ke kterékoli středovýchodní metropoli. Dopravní prostředky i oblečení chodců patřily do éry nejméně před dvěma stoletími.

Kirk odstoupil od okna. Mezi runami, hieroglyfy a symboly zodiaku, které byly k vidění po celé místnosti, zahlédl také věčný kalendář, nastavený na říjen 2045. Dokonalé! pomyslel si Kirk.

"Tak dobře, Parnebe," řekl a promnul si ruce. "Pře-svědčil jste nás. Co budeme dělat dál?"

"Měli byste se posadit," radil jim Parneb a sám se usa-dil na modlící kobereček prostřený na podlaze. "A do-volte mi, abych vám pověděl jednu pohádku."

"Už toho snad bylo dost!" vybuchl Mitchell, který okamžitě zareagoval v souladu se svou rolí. "Jime, kolik takových pitomostí máme ještě snášet? Mám toho klau-na a jeho mystických žvástů plné zuby!"

Vrhl se směrem k Parnebovi právě tak jako před chví-lí Kirk na schodech. Kelso, který rovněž nezapomněl na svou úlohu, mu skočil do cesty.

"Jen klid, Mitchi..."

Mitchell jej odstrčil stranou a sáhl po křišťálové kou-li, načež vyrazil nefalšovaný bolestný výkřik.

"Koplo mě to!" Potřásal rukou, aby se zbavil bodavé bolesti. "Ten zatracený krám je elektricky nabitý nebo co!"

"Víte, pane Mitchelli," řekl Parneb, který za celou dobu nehnul ani brvou, "koule je naladěna na moje osobní vlnění. Díky tomu je... citlivá na to, když se jí dotkne někdo jiný. Příště prosím mějte na zřeteli, že to, co pro jednoho jsou žvásty, může být pro druhého věda a pro třetího náboženství."

"Parnebe?" ozvala se Elizabeth Dehnerová, která zno-vu kradmo snímala trikordérem okolí a uklidňovala podivného kejklíře po svém psychiatrickém způsobu. "Má vaše ‚pohádka' co dělat s tím, jak se dostaneme domů?"

"Téměř jistě ano, milá paní." Povzdychl si a podíval se po Mitchellovi. "Někdo ovšem napřed potřebuje ná-zornou ukázku. Malesh, budu se snažit pamatovat na to, že pan Mitchell je poněkud skeptický!"

Zpod galábíje vylovil tenký stříbrný řetízek, na němž byl přivěšen menší kousek téhož "krystalu", jako byla koule na stolku. Ani jeden kus ve skutečnosti nebyl krys-tal, nýbrž jakýsi temně opalizující kámen, který jako by občas maličko zesvětlal, pozměnil tvar, nabýval želatinové konzistence, pulzoval a vůbec působil téměř do-jmem živé hmoty. A vevnitř se objevovaly obrazy.

Parneb zavřel oči, sevřel menší kousek krystalu v obou dlaních a soustředil se. Mléčný střed většího krystalu se vyčistil a objevil se obraz hvězdné oblohy, v jehož středu zle planulo cizí slunce, kolem kterého obíhala jediná šedozelená, zcela nezajímavá planeta.

"Kapeshet!" prohlásil Kirk, který obraz okamžitě po-znal. "A planeta M-155."

"Tak jste ji pojmenovali?" podivil se Parneb a otevřel oči. "Páni, to je ale nudné jméno. Ovšem, patří také malé nudné planetě, že? Víte, ale právě proto jsem si vybral ten malý nicotný svět pro svůj experiment," pokračoval v řeči. "Myslel jsem, že když je neobydlený a odevšad tak vzdálený... Musím taky připustit, že mě pokoušelo jméno té hvězdy, protože Kapeshet byl mým současní-kem ve starověkých Thébách. Jak jsem mohl tušit, že moje mezihvězdné kejkle přilákají

vaši pozornost a při-mějí vás, abyste se šťourali na jejím povrchu? Ve chvíli, kdy jsem vás uviděl, jak se tam vrtáte v prachu, už bylo pozdě. Kdybych vás odtud nevzal a nepřenesl sem, nu..."

Nedokončil větu, zamračil se na krystal, ale vzápětí znovu nasadil obvyklý nevinný výraz. "Každou chvilku byste měli vidět vaši Enterprise, jak klidně krouží vesmí-rem, jako by se vůbec nic nestalo. "Protože, víte, po-kud jde o ně, tak se skutečně nic nestalo - aspoň pro-zatím."

"Jak tohle funguje?" Kelso okukoval krystal a neskrý-val ohromení, že podivné zařízení dokáže fungovat bez jakéhokoli dalšího mechanismu. "Odkudpak ta věc po-chází? Jak to můžete..."

"Docela působivá holografie," zavrčel Mitchell, který stále pokračoval ve své roli.

"Pane Mitchelli, ujišťuji vás..."

"Nikde tam Enterprise nevidím," řekl Kirk upjatě. "Co se s mou lodí stalo?"

"Nepochybně je na protilehlé straně oběžné dráhy," odpověděl Parneb až příliš chvatně a vrátil menší krystal zpátky do úkrytu pod šaty. Obraz ve velkém krystalu oka-mžitě zanikl. "Malesh, musím si teď odpočinout. Později se budeme naplno věnovat pátrání po vašem Vulkanci."

Zavrtěl se na modlícím koberečku, ale počkal, až Dehnerová dokončí záznam na trikordér. "Ano, má milá?"

"Víte o tom, že když se dostanete do toho... tranzu nebo co se to s tím krystalem děje," pronesla zamyšleně Dehnerová, "záznam vašeho těla je naprosto paranormální? Tep máte ještě teď přes dvě stě a neurologické vzorce..."

"Ano, a je to dost vyčerpávající, abych pravdu řekl." Parneb si znovu povzdychl. "Je to zkrátka cena, kterou člověk musí zaplatit. Takže nejlépe byste udělala, kdy-byste se zařídila podle rady pana Mitchella a dělala mi pomyšlení."

Mitchell dokázal neprozradit svým výrazem, jak ho Parneb převezl.

"Čímž nechci rozhodně říci, že byste nebyl obstojný herec, pane Mitchelli. Téměř se vám podařilo mě ošálit. Jenže jste nemohl vědět, že mám paranormální i sluch... Tak k té pohádce." Dal se do vyprávění a všichni ho po-zorně poslouchali. "Je to příběh bytosti, zdánlivě člověk-ka, který se z nějakých nevysvětlitelných příčin narodil v minulosti, o mnoho dřív proti svému normálnímu času; zítřejšky toho tvora jsou jeho včerejšky, jeho osudem je nikdy nevědět s jistotou, zdali to, co si pamatuje, se sku-tečně přihodilo, nebo se má stát teprve někdy v budouc-nosti, a zda se to bude či nebude týkat i jeho osobně."

"Merlin," poznamenala zničehonic Elizabeth Dehne-rová. Tři její společníci se po ní překvapeně otočili. "Ta-ková je jedna verze legendy o Merlinovi - mám dojem, že ji zapsal T. H. White v knize Někdejší a budoucí král. Vysvětluje v ní Merlinovu kouzelnou moc tím, že se na-rodil v minulosti, takže dokázal předpovídat budouc-nost, která pro něho ve skutečnosti byla minulostí."

"Až na tu maličkost, že Merlin žil jenom v legendě," připomněl jí Kirk, kterého ta poznámka podivně nazlo-bila. Jeden z jeho důstojníků je egyptolog, druhý se zne-nadání projevil jako odborník na středověké legendy, a to ho znepokojovalo.

"Zajímavé," zamumlal Parneb. "Ale pozor, to ještě není celá pravda, pokud jde o Merlina." Upřel zrak na Kirka. "Merlin nebyl jen legenda, kapitáne. Jeho problémem bude prokletí nesmrtelnosti velmi podobné tomu mému, bude však mít tu výhodu, že jeho čas poběží v souladu s hodinami. Ve zcela jiném století ho budu znát jako Ahkarina. Jestli ovšem zůstanu tak dlouho naživu. Už si uvě-domujete, s jak obrovským problémem se potýkám?"

"Chcete snad, abychom věřili, že..." Kirk se s tou před-stavou nedokázal vyrovnat. "Že jste se narodil v budouc-nosti a že se váš život odvíjí směrem k minulosti? Copak by to bylo možné?"

"A jak je možné, že jste vy čtyři tady, v čase před vlast-ním narozením?" opáčil Parneb mírně.

"Ale kde a kdy jste se tedy narodil? Kdo byli vaši rodi-če?"

"Já nevím," přiznal Parneb žalostně. "Vůbec si nevzpo-mínám na svůj původ, ačkoli vím, že jsem se narodil ně-kde nedaleko odsud. Minulost s budoucností se mi smísi-ly dohromady a přesahují se navzájem, až někdy sotva chápu, kde jsem se vlastně ocitl. Mám pocit, že jsem mu-sel žít ve vašem třiadvacátém století. Soudím tak podle drobtů vědomostí, které o těch časech mám. Kromě toho stárnu mnohem pomaleji než normální smrtelník. Jsem naživu už několik set let a je mi souzeno, abych prožil ještě tisíce let, nejméně do dvanáctého století před Kris-tem, kdy..."

"Parneb," řekl náhle Kelso. Nechtěl kouzelníka oslo-vit, nýbrž si právě vybavil něco, co znal z historie. "Par-neb z Théb. Stavitel u Ramsese III, hlavní architekt pěti faraónů. To nejste ... to nemůžete ..."

"Obávám se, že jsem, Lee," přikývl Parneb smutně. "Anebo budu. Proto mě tak zajímalo, co si myslíte o tom sklepení pod námi. Navrhnu stavbu chrámu na tomto místě a budu řídit jeho stavbu, která začne roku 1198 před Kristem. Je to jedna z prvních a zároveň po-sledních věcí, které si pamatuji."

Kelsa toto prohlášení definitivně umlčelo. Bylo to na jeho chápání příliš.

Jim Kirk byl ohromený daleko méně.

"Tak, když jste nám to vysvětlil," řekl Parnebovi, "už to dává přece jakýsi smysl, alespoň vám. Ale co to má spo-lečného s námi a s tou planetou?"

"Doufal jsem, že prostřednictvím vědeckých postupů, které jsem ovládl - nebo ovládnu? - v jiném století budu schopen využít krystalu k tomu, abych soustředil vrozené psychické schopnosti a obrátil chronologický běh mého života," vysvědoval Parneb, jako by nebylo nic jednoduš-šího. "Nikdy jsem netoužil po ničem jiném, než být oby-čejným člověkem, který žije normální život, a když se jeho čas naplní, tak umře. Když jsem uspěl v tom, že se mi podařilo přesunout tu mrňavou osamělou planetu pro-storem i časem, myslel jsem, že mám konečně v ruce klíč... Ale experiment skončil fiaskem a ke všemu ohrozil vás a vaše lidi, kapitáne. Je mi to moc líto!"

Dlouho nikdo neřekl ani slovo. Náhle jim Parneb nepřipadal o nic větší či menší blázen, než by byl v jeho situaci kdokoli z nich.

"Prosím, uvažte jenom," pokračoval Parneb a v ob-vykle usměvavém obličeji nebyla ani stopa veselí, "v jaké situaci je člověk, který se ráno co ráno probouzí a neví, zda je starší či mladší, který se neodváží navázat přátel-ství nebo se

zamilovat, nemluvě o tom, že by se musel dívat na vlastní děti, které s láskou vychovával, jako na starce. Zamyslete se, jaké to je, když musím bezmocně sledovat, jak lidstvo zapomíná, co už dávno vědělo, pro-padá se do sítí pověr, nemocí a primitivismu. Pokud bych se odvážil zasáhnout, promluvit o tom, co vím, tak by mě ukamenovali jako šílence anebo pronásledovali jako ča-roděje. Musím žít šest tisíc let a vidět všechny války, které ničily tenhle kout světa, kapitáne, a nemůžu s tím dělat vůbec nic! Dokonce i vy, kteří jste se zde ocitli jen díky mému prokletí, mi věříte jen proto, že kdybyste moje vy-světlení odmítali, tak byste ze sebe dělali blázny."

"To je šílené! A hrozně smutné," poznamenala tiše Eli-zabeth Dehnerová. Všechen její profesionální chlad byl tentam. Byla Parnebovým příběhem opravdově dojatá.

"Z čeho ten krystal je?" zajímal se Mitchell, který na city příliš nedal, odmítal Parneba litovat a vůbec se vůči němu podřizovat nějakým citům. "Odkud se tady vzal?"

"Meteor," řekl Parneb malomyslně, jako by ho celá debata nevýslovně unavovala. "Kus skály takového slože-ní, že jsem je nedokázal vůbec analyzovat. Přinesl jsem to z pouště, kde jedné bezměsíčné noci připoutal kámen mou pozornost, ale pravděpodobně nezůstane v mém vlastnictví dlouho. Mám pocit, že časem se ten předmět stane nesmírně cenným, možná jej budou i uctívat. Tře-ba to je slavný Kámen mudrců? Nevím."

Zdálo se, že když Parneb vypověděl svůj příběh, zase ho ukryl v sobě jako v černé skříňce a znovu se začal chovat přívětivě jako dřív.

"Nemají snad Vulkanci rčení, že budoucnost nezná nikdo? Je zřejmé, že se ještě žádnému z Vulkanců nesta-lo, aby zabředl do takové kaše jako já. Malesh, aspoň se mi poštěstilo potkat zajímavé lidi mé doby.

Já tak docela nevím, jak krystal pracuje, dámo a páno-vé, je mi jasné jenom to, že funguje. V tomto ohledu ne-jsem ani tak vědec jako spíš čaroděj, kapitáne. Ale nejsem žádný podvodník ani tak docela blázen, když dovolíte."

"Omlouvám se," řekl Kirk důrazně. "Jak by asi řekl můj první důstojník, mám sklony chovat se... ukvape-ně."

"Právě proto musíme najít vašeho prvního důstojní-ka, aby mohl pokračovat v té neocenitelné službě veřej-nosti," rýpl si Parneb a vstával, rozkládaje přitom kon-četiny jako nějaká přerostlá luční kobylka. Znovu vzal do ruky menší kousek krystalu. "Tuším, že když jsem jej z planety přenesl o něco dříve než vás, tak jsem ho pro-stě nechal zhmotnit v nějakém jiném koutě Země. Krys-tal má taky své mouchy. Věřím, kapitáne, že váš první důstojník má dost rozumu na to, aby zvážil svou situaci a nezasahoval do nynější historie, co říkáte?"

"No ovšem!" přisvědčil netrpělivě Kirk. Ohledně Spocka si byl v tomto směru jistější, než by byl u kohokoli jiné-ho. "Pokud budeme vycházet z toho, že jste ho nevyklopil někam doprostřed oceánu nebo na severní pól, je naprosto schopen se postarat o vlastní přežití."

"Protože je jediným mimozemšťanem na téhle pla-netě v předhvězdném věku," poznamenal Parneb, na-klonil se k většímu krystalu a stejně jako ostatní úzkost-livě čekal, až se obraz vyčistí, "nemělo by to být příliš složité."

A přece bylo. Velký krystal se nerozjasňoval, ale v jeho nitru to stále vířilo a pulzovalo. Pouze Parneb hluboko uvnitř cosi zahlédl a soudě podle výrazů, které se v jeho obličeji střídaly jako záblesky, napřed ho to potěšilo, ale později hluboce zarmoutilo.

"Aha, tady to máme! Váš Vulkanec je doopravdy upro-střed oceánu, kapitáne, ale dost vysoko a naprosto v su-chu. Je - ah, propána!"

"Co je?" ptal se Kirk naléhavě, který měl nervy napja-té k prasknutí.

"To není možné! Je to příliš brzy!" křičel Parneb, kte-rý pustil oba krystaly a zoufale se popadl za hlavu. "Na-šel jsem ne jednoho, ale dva Vulkance!"

KAPITOLA ČTVRTÁ

Co vlastně Melody Sawyerová čekala, když za Jasonem vkročila ze sluncem zalitého přístaviště do malé míst-nosti agrostanice? Malé zelené mužíky, mluvící petúnie anebo stvoření tak nemožná, že by je bez váhání odstře-lila a hodila do moře, aby ochránila budoucí generace i pouhého pohledu na ně?

Nejsou to lidé, říkala si pořád dokola. Jsou něco úplně jiného a nemůžeme mít ani tušení, co tu vlastně chtějí. Proto jsou nebezpeční až do chvíle, kdy se prokáže opak.

"Jsi v pořádku?" zeptal se Jason, když ho trefila detek-torem záření, který vyhodila z člunu nahoru. Jsi nějaká zelená."

"Co kdyby sis to nechal pro tamty, hmm?" opáčila Sawyerová mdle. "Prostě bych se cítila lip, kdybych s se-bou měla hardware, to je všechno."

"Pokud jsi v tomhle stavu, tak jsem zatraceně rád, že u sebe žádné železo nemáš!" zavrčel Jason. "Kdyby sis neustřelila nohu, tak bys mě určitě trefila do zadku. Víš určitě, že nechceš radši počkat v člunu?"

"A nechat je, aby tě zajali jako sexuálního otroka?" Melody se vyšvihla na plošinu a sebrala zdravotnickou brašnu. "Kašlu na torpéda a všechny ty ostatní krámy."

"Správně," přisvědčil Nyere a vyrazili.

Museli chvilku počkat na palubě a Joši odnesl balík s oblečením dovnitř. Potom jim mladík podržel dveře a pokoušel se proklouznout kolem nich ven. Melody in-stinktivně sáhla rukou po zbrani, kterou ovšem neměla.

"Kam tak spěcháš, hochu?" křikla drsně na Jošiho.

"Ven!" odpověděl rozdurděně. "Vevnitř bude až moc plno a já to ani nechci vidět, jasné? Stejně musím zkon-trolovat svoje pole. Za chvíli budu zpátky." Zlostně trhl hlavou směrem k Delphinu. "Kromě toho bych asi dale-ko neutekl, nemyslíš?"

"Nech ho běžet," zasáhl Jason ještě dřív, než stačila dát Melody dohromady nějakou dostatečně příkrou odpověď.

"Koukej, ať jsi do tmy zpátky," řekl Jošimu.

"Jasně!" Joši dveře pustil a ty za ním s prásknutím za-padly. Jak křídlový člun odplouval, dělal jeho motor hrozný rámus.

Nejsou to lidi, připomínala si v duchu Melody, když se jí zrak přizpůsoboval šeru v místnosti. Napřed zare-gistrovala Táňu, která se krčila u stěny a tvářila se urput-ně a zároveň vystrašeně. V pokoji byly ještě dvě další osoby. Melody se na ně pozorně zahleděla.

Nejsou to lidi. Nejsou jako my. Jestli půjdou po smrti do nebe, tak to bude jejich nebe, ne moje. Nejsou to lidi. Zabít jednoho nebo i oba, abych ochránila náš svět, by nebylo totéž jako zabít člověka. Nejsou to lidi...

Pak se na ně pořádně podívala a uviděla vysokého mladíka tak pohledného, že její náctiletá dcera by se při pohledu na něho změnila v bezmocného pudlíka, a štíhlou ženu s přísným obličejem a zvláštně zahnutým nosem, která v Melodyině staré flanelové košili vypada-la téměř křehce. Napřed ji napadlo, že je to vtip. Něco, co upekli na velitelství, aby je udrželi ve střehu, nějaký přísně tajný nácvik, který vydumali za zavřenými dveř-mi PentaKremu, aby se přesvědčili, jak bude AeroNav reagovat na skutečnou invazi mimozemšťanů.

Jasná věc, říkala si Melody. Nějaký génius z vrchní-ho velitelství najal párek herců, nebo jsou to možná lidi z rozvědky, přilepili jim srandovní uši a donutili je, aby se naučili mluvit podivným upjatým způsobem bez přízvuku...

Ve skutečnosti hovořila jenom žena. Vyměnili si s Jasonem formální pozdravy a zvládli to tak, že se Jason Nyere rozzářil. Považoval se za frontového diplomata ("Když já tady něco zvorám, tak už těm hnidopichům nezůstane, co by po mně napravovali," říkával vždycky) a v této chvíli si počínal skvěle.

Mimozemšťan stál mlčky za svou velitelkou, téměř ja-koby napodoboval postavení Melody za Nyerem, jehož široká ramena jí teď kupodivu připadala jako bezpečná záštita. Tvářil se, že lačně vstřebává každé slovo, které ti dva pronesli, a bystře přeskakoval pohledem z jednoho na druhého, podle toho, kdo z nich právě hovořil.

"...naprosto chápu vaši situaci, kapitáne," prohlásila cizinka. "Přijmeme všechna opatření, která budete po-važovat za nezbytná."

Melody si říkala, že ta žena má oči jako postavy na dávných náboženských malbách, jejichž pohled jako by vás sledoval, ať zajdete na kterékoli místo v místnosti. Mluvila pouze k Jasonovi a dívala se mu do očí, a přece jakoby zároveň pozorovala Melody. Sawyerová si vzpo-mněla na příměr o pálivém pohledu.

Melody ovšem přesně věděla, jak se musí na lidi s ta-kovýmto pohledem. V duchu si to opakovala i ve chvíli, kdy přišla řada na ni, aby zkoumala skenerem radioakti-vitu obou mimozemšťanů, a snažila se při tom nepůsobit dojmem, že na nich hledá vši. V té chvíli se mimozemšťanka dívala spíše skrz ni než na ni, jako by Melody ani neexistovala. Tahle osoba se mi nelíbí!, hudrovala v du-chu Melody; je mi jedno, jak mírumilovné má záměry anebo kolik členů své posádky tady ztratila. Nevěřím jí, a pánbu mi odpusť, ani ji nemám ráda!

Naopak k mimozemšťanovi se pokoušela chovat pří-telsky.

"Nemějte strach," řekla mu, když se otáčela se skene-rem k němu a viděla, jak vážně se tváří. "To vám nijak neublíží!"

"Nechovám ani nejmenší obavu, že by mohlo," od-pověděl slavnostně.

A to chtějí tvrdit, že se naši řeč učili z videa? podivila se v duchu Melody. Dostali asi pořádně do těla, než si do hlavy natloukli taková velká slova! Mládencovo cho-vání jí připadalo jaksi pompézní, protože vzhledem k věku užíval podivně knižních výrazů. Jeho hlas se jí nicméně zamlouval.

"Jak jste starý?" pokusila se Melody navázat rozhovor.

"Devatenáct celých šest set padesát osm tisícin našich roků," odpověděl Sorahl slušně. Její otázka mu připada-la odtažitá, ale říkal si, že má třeba nějaký lékařský vý-znam. "V převodu na vaše počítání času by to dělalo..."

"Na tom nesejde!" Melody zkusila zahrát na jinou notu. "Smějete se někdy?"

"Nikdy." Sorahl rozhodně zavrtěl hlavou.

"Kristepane!"

Melody se snažila nevnímat úsměv, s nímž ji Jason pozoroval.

* * *

"Prozatím vás musím požádat, veliteli, abyste mě dopro-vodili na mou loď," prohlásil Jason Nyere. "Jednak to bude bezpečnější pro všechny zúčastněné strany. Za dru-hé s vámi budou zřejmě chtít mluvit mí nadřízení."

Bezmála řekl "si vás prohlédnout", protože přesně tak to bude zřejmě vypadat - spousta vyšších důstojníků bude civět z obrazovky na hosty a klást pitomé otázky. Chtěl se pokusit o to, aby další dění nebylo ještě hloupější než to, které zatím mohli mimozemšťané pozoro-vat.

Joši měl pravdu. Tihle cizinci i na něho čímsi velice působili, takže k nim pociťoval respekt, a protože se na-cházeli na světě jim zcela cizím, vzbuzovali v také v něm touhu je ochraňovat.

Díky bohu! pomyslel si Jason Nyere, který se zpočát-ku velmi bránil převzít na sebe podobnou odpovědnost.

Díky bohu, že jsem se k tomu připletl já a ne nějaký čarostřelec, který by si umanul vstoupit do učebnic his-torie. Velká zvířata bude třeba naladit tak, aby každý pochopil neporovnatelnou hodnotu těchto lidí a celé rasy, kterou zastupují.

"Dokud budete na palubě mé lodi, budete pod mou osobní ochranou," řekl Nyere mimozemšťance. Proto-že sám byl velitelem, vycítil v ní okamžitě jakousi spříz-něnou duši, a jak poslouchal její příběh, ten pocit v něm neustále narůstal. Pokud jsou takoví i ostatní z její rasy... "Ovšem to, jak se rozhodnou mí nadřízení později, to už naprosto nemohu ovlivnit."

"Rozumím, kapitáne," odpověděla T'Lera a přikývla. Ani ji nenapadlo se Nyera ptát, jak by podle jeho názo-ru mohlo vypadat konečné řešení jejich situace a pouze naznačila, že jsou připraveni jít s ním.

Přesvědčit Táňu však nebylo tak jednoduché. Opíra-la se o stěnu jako zvíře polapené do pasti a pozorovala své nalezence, jak musejí snášet proceduru, která podle jejího názoru nebyla ničím než promyšleným ponižová-ním, a už

toho měla právě tak dost. Vrhla se těsně za T'Lerou kupředu a téměř Nyereho napadla.

"Nezeptal ses mě!" křikla na něho zlostně. "Pokud jsou pod mou střechou, mám je pod svou ochranou a já ří-kám, že nepůjdou nikam!"

V okamžiku, který se v reálném čase nedal změřit, se v Tánině mysli střetly tři nápory vůle s cílem přimět ji, aby si rozmyslela, co říká. Šlo o projevy vůle takové pronikavosti a síly, že se v Sorahlově telepatickém moz-ku odrazily stejně zřetelně, jako by je slyšel vyslovit na-hlas.

Souhlasili přece dobrovolně a bez nátlaku, řekl by v té chvíli Jason Nyere. Táňo, nekomplikuj to ještě víc...

Jen zkus ztropit scénu! zasyčela by na Táňu Melody Sawyerová. Opovaž se, a povím Jasonovi o té ženské v Kyjevě a je mi jedno, že se sama budu muset přiznat...

Sorahl však nejsilněji vnímal vlastní vůli.

"Taťáno," řekl tiše. Obrátila se k němu a tolerovala oslovení, které by jinak nikdy nikomu nedovolila, ani Jošimu ne. "Je to logické."

"Ale není to správné!" plačtivě protestovala Táňa.

"A jsou ty dva pojmy na vašem světě často v rozporu?" zeptal se Sorahl v nelíčených rozpacích, a protože mu ne-byla schopna odpovědět, upadla do rozpaků i Táňa. A pro-tože ztratila dosavadní jistotu, nedokázala už dál bojovat.

"Jdu s vámi!" prohlásila. "Nedopustím, abyste se mi ztratili z očí."

A já zase dohlédnu na tebe! pomyslela si Melody. Táňa i Joši budou stejně muset s nimi.

* * *

Pět se jich usadilo do člunu pro tři lidi a navíc s sebou měli těžké vybavení, takže než Jason nastartoval motory ponořilo se plavidlo hluboko do vody. Vyšší vlnky šplou-chaly přes bok až dovnitř a Sorahl, zvědavý jako každý Vulkanec, nadšeně zachytával spršky kapek na obličej, dotýkal se jich citlivými prsty, čichal k nim a ochutnával je. T'Lera vedle něho seděla vzpřímená a zdánlivě neteč-ná, ale počínání svého syna vnímala a potěšilo ji, že ať je má potkat cokoli, neztrácí stále smysl pro sbírání zkušeností.

Melody s Táňou se mrzutě tísnily na přídi, usazené tváří k zádi, a obě se dívaly na Vulkance, každá ovšem z jiného důvodu. Jason seděl na zádi a řídil člun. Dostal se do zvláštní vyrovnané nálady a rozjímal nad nezná-mou budoucností. Uprostřed byla usazená T'Lera, kte-rá měla na hlavě pestrobarevný ukrajinský šátek uváza-ný na bábušku. Na takové řešení zjevného problému s tvarem uší připadla na poslední chvíli Táňa. Sorahl si oblékl jednu z Jošiho bund s kapuci a tak oba vypadali docela věrohodně jako trosečníci.

"Mám otázku, kapitáne, když dovolíte." T'Lera se pootočila, aby na Nyereho viděla. Dobře si uvědomovala, že žena jménem Sawyerová zpozorní pokaždé, kdy u nich zaregistruje nějaký nečekaný pohyb. "Promiňte mi mou zvědavost, ale jak vysvětlíte naši přítomnost své posádce?"

"To bych taky ráda slyšela!" zavolala Sawyerová přes hlavu T'Lery. Uvědomila si, že ji Vulkanka upřeně po-zoruje. "Naposledy jim řekl, že lovíme satelit." Poprvé promluvila přímo na T'Leru a naštvalo ji, že při tom zřejmě rudne jako školačka.

"Skutečně?" Kdyby bylo v silách T'Lery dodat svému hlasu ještě bezvýraznější tón, udělala by to. Jenomže to nemohla, a tak Sawyerová nutně v její replice slyšela zře-telnou ironii.

"Ano, madam!" usápla se na ni hrubě. "Tak jak zní odpověď, šéfe kapitáne?"

"Víš, Sawyerová, myslel jsem si, že ty už to nějak zvlád-neš," řekl Jason Nyere tiše, protože si byl dobře vědom, jak se nad hladinou hlas nese a všiml si, že podporučík Moy je očekává na přední palubě, aby vyzvedl člun naho-ru. Všiml si, že má oči vykulené a celý se třese úžasem. "Řekněme, že bys svolala poradu celé posádky, zatímco já zavedu hosty na bezpečné místo. Můžeš za mě posádce vysvětlit, že jsme ve skutečnosti hledali trosečníky z lodi vyslané základnou na Marsu, ale musíme udržovat maximální bezpečnostní opatření a taky ještě máme vyrozu-mět nejbližší příbuzné... Však víš, co a jak. S tím by se měli všichni spokojit."

Až na mě! pěnila v duchu Melody, když si uvědomila, že se jí zase posmívá. Vybila si vztek na Táně, kterou drsně postrčila na sedačce, i když si byla vědoma, že ji zase pozoruje pár očí s pohledem ostrým jako laser a připadala si dost hloupě.

* * *

"Dva Vulkanci, a v téhle době? Nemožné!" Jim Kirk ztěž-ka oddychoval a znovu se musel krotit, aby nepopadl Parneba pod krkem. "Jestliže žijete v budoucnosti, jak tvrdíte, tak musíte vědět, že Vulkanci nemají dorazit dřív jak za dalších dvacet let!"

"No jistěže to vím!" odpověděl žalostně čaroděj. "Je-nomže jsou tu! Jak je to možné, to nedokážu vysvětlit."

Zmatněný větší krystal trůnil uprostřed stolečku a pulzovalo v něm, až z jeho rytmu šla závrať. Kirk při-mhouřil oči a zahleděl se na tajemný předmět.

"Vy jste je viděl v krystalu?"

Parneb truchlivě přikývl.

"Parnebe, je myslím na čase, abyste nám pověděl, jak ta věc funguje."

Kouzelník chvilku uvažoval, než odpověděl.

"Obávám se, kapitáne, že to není možné. Poslyšte, nezuřte pořád; dobře víte, že se tím nic nevyřeší. Mohu vám říct jen tolik, že ten kámen funguje ve spojení s mými přirozenými psychickými schopnostmi a mohl by fungo-vat snad s každým, kdo má přibližně podobnou struktu-ru psychiky, ale aktivovali jej pomocí vědy, která pochází ze století, které následovalo až po vašem věku a možná ani ne z této planety. Už jsem vám naznačoval, že i já mám svou Základní směrnici."

Kirk vzdychl a posadil se. Rozladěný a poražený upí-ral pohled na tepající kouli.

"Všechno je to nějak propojeno," mumlal. "Spockovo zmizení, předčasné objevení jiných Vulkanců. A taky to, že když jste se díval, tak Enterprise nekroužila na oběž-né dráze kolem M-155, že ne?"

Parneb seděl a prsty se probíral v záhybech své galábíje. Pozorně si Kirka změřil pohledem, než odpověděl. "Nebyla tam, kde jsem ji očekával, kapitáne. Tehdy jsem vám to neřekl, ani jsem se po lodi příliš dlouho nedíval v obavě, že byste mohl znovu ztratit trpělivost a zaútočit na mě, snad i poškodit krystal. Totiž, kdybyste to udělal, už nikdy byste se nemohli vrátit domů."

Kirk snad už posté toho dne začal přecházet sem a tam, a že to byl opravdu dlouhý den; v té chvíli už mohl fungovat jen za přispění adrenalinu. Naproti tomu Parneb, odsouzený k tomu, aby cestoval tisíce let tam i zpátky, jako kdyby vůbec nepotřeboval odpočívat. Ostat-ní, vybavení menší dávkou životní síly, upadli do různě hluboké fáze odpočinku. Elizabeth Dehnerová ležela svinutá do klubíčka na pohovce, oči zavřené, i když mož-ná jen klímala. Lee Kelso, který si jako kočka dokázal najít místo všude, se natáhl na hromádce kaffirských koberečků v koutě a pochrupoval. Gary Mitchell seděl a díval se na Parnebovu vidovou obrazovku, která v míst-nosti plné anachronismů sama působila nanejvýš anachronicky, a díval se na zpravodajství s hlasitostí ztlume-nou na minimum.

"To je nemožné," obrátil se Kirk na Parneba a ve zmat-ku si mnul obočí. "Tím, že jste nás sem přenesl..."

"Se mi podařilo pokrčit tkaninu času, aby se tak řek-lo, a tím dosáhnout toho, že se věci děly mimo časo-vou souslednost - tak jste to myslel?" dokončil Parneb za něho. "To je bohužel docela dobře možné, kapitá-ne. Znepokojivě možné, a mou velkou chybou bylo, že jsem si to neuvědomil dřív, než jsem s experimen-tem začal."

"A každá změna v časovém kontinuu..." znovu začal Kirk.

"...se může v budoucnosti nepředvídatelně větvit," dořekl Parneb nešťastně.

Kirk k němu přidřepl, tentokrát spíš rozumný než rozlícený. "Musíte nám pomoci dát všechno zase do po-řádku. Dovedete si představit, co se stane, když se lid-stvo dostane do přímého styku s Vulkanci dřív, než vů-bec zjistíme, že ve vesmíru žijí i jiní humanoidi, tím spíš..."

Tím spíš, že s jedním jejich druhu se já sám nedoká-žu srovnat na své vlastní lodi ještě o dvě století později, pomyslel si Kirk, ale nahlas to neřekl. Myslíme si, kdo-víjak nejsme vyspělí a že jakoukoli podobnou situaci zvládneme, ale pořád v sobě chováme jakési reziduální předsudky, a to platí bez výjimky o všech lidech. Když si představím člověka z tohoto století...

"Není potřeba trénovat představivost, pánové," ozval se Mitchell stejně lakonicky jako jindy, ale navíc s pří-měsí cynismu, a vypnul vid. "Stačí každý den naladit na deset minut nějaké zpravodajství. Pohraniční srážky, ne-dořešené reparace po válce plukovníka Greena, tero-ristické frakce. To všechno se děje na údajně Sjednoce-né Zemi. Dvěma osamělým Vulkancům bych nedával šance ani co by se za nehet vešlo."

"A jestli se něco zvrtlo, či jestli se něco zvrtne..." Kirk se zarazil, protože mu došlo, že začíná oscilovat na ča-sové ose kupředu a zpátky, přesně jak se to stávalo Parnebovi. "Jestli se s těmi dvěma Vulkanci stane něco zlé-ho, tak možná nebude žádná Federace. Žádná Hvězdná flotila, žádná Enterprise..."

"A žádný Spock," skočil mu do řeči Mitchell.

To ne! pomyslel si Kirk.

* * * * * *

To ne!

Admirál James T. Kirk se celý třásl a tloukl kolem sebe rukama, až zasáhl Spocka do čelisti. Za normální situa-ce by kvůli takové drobnosti nebylo nutné splynutí mys-lí přerušovat, ale myšlení Jima Kirka vyvádělo hotové veletoče, jak marně pátral po tom, koho měl vlastně na dosah, takže Spocka ze splynutí vytlačoval...

McCoy nakonec musel Kirka přidržet a pevně stiskl Spockovu paži.

"To už stačí, Spocku, dost! Přiveďte ho zpátky a nech-te ho být. Je to na něho příliš!"

Spock se rychle zorientoval a setřásl lékařovu ruku, protože ho zaujalo něco jiného. Jen zřídkakdy byla síla Kirkova myšlení dost razantní, aby dokázala narušit splynutí jejich myslí, ale právě teď se to stalo. Jim Kirk se choulil do klubíčka v nejhlubším úžlabí křesla, ztra-cený kdesi mezi současností a vzpomínkami, a v myš-lenkách mu znovu ožila kdovíjaká noční můra. Spock se ho dotkl.

"Jime?"

Kirk sebou trhl, zachvěl se a slepě zatápal kolem sebe.

"Spocku?... Spocku!"

Ozval se hlasem ztraceného, osamoceného dítěte. Spock soustředil veškerou vůli na to, aby Jima Kirka při-vedl zpátky do jeho času.

"Tady jsem, Jime! Zůstaňte se mnou!"

"Spocku?" Kirkovi se rozjasňoval pohled a v obličeji se mu objevil výraz úlevy. "Spocku, vy jste tady?"

"Ano, Jime."

Kirk se pomalu napřímil a dobře si uvědomoval, jak nad ním McCoy trne.

"Jsem v pořádku!" řekl mu a v pár vteřinách nabyl zpět všechnu svou důstojnost. Zvedl se z křesla a urov-nával si oděv. "Neublížil jsem vám, Spocku?"

"Ovšemže ne."

Kirk přikývl, celý nesvůj z toho, jakou starost vyčetl z očí svých druhů. Co se k čertu stalo?

"Ruku na to?" navrhl, aby trošku odlehčil atmosfé-ru.

Než stačil vyjít z pokoje, McCoy už šmátral v brašně po injekční stříkačce.

"Jde to moc rychle, Spocku. Musím mu něco pích-nout, aby si odpočinul."

Spock drtivě sevřel McCoyovi zápěstí a nedovolil mu stříkačku ani zvednout. "Doktore, teprve jsme začali. A máme velmi málo času."

"Krucinál, Spocku, to je nebezpečné, takhle na něho tlačit! Vy možná tohle neúnavné tempo zvládnete, ale nedovolím, abyste Jima přetěžoval!"

"Vy si myslíte, doktore, že mě to nestojí žádné síly?" zeptal se Spock tiše, ale naléhavě.

Teprve pak se McCoy obtěžoval povšimnout si toho, jak je Vulkanec ve tváři strhaný, a uvědomil si, že prolí-nání vyčerpává i jeho.

"Myslel jsem, že Vulkanci jsou nezničitelní!" zabru-čel.

"Kéž bychom byli," odpověděl Spock s povzdechem. Jenomže nejsme."

"To je další důvod proto, abyste zvolnil!" znovu zaú-točil McCoy. "Co si s vámi sakra počnu, až se mi tady složíte? To pak mám jít zpátky ke Kristě a říct jí ‚Pro-miň, ale ztratil jsem je oba?' Zatraceně, radši hleďte spo-lehlivě udržet rovnováhu mezi tím, oč vám jde, a tím, kolik pro to chcete obětovat."

"Víme přesně, co hledáme," vmísil se do rozhovoru Kirk, který se vracel z koupelny a nevypadal sice příliš osvěžený, ale rozhodně schopný nastoupit k dalšímu kolu. "A v podstatě už jsme to našli. Ale Galarrwuy mlu-vil něco o tom, abychom nezapomínali, že naše realita odpovídá historii a ne snění. Zatím jsme ještě nestačili zjistit, proč mezi obojím trvá taková rozdílnost, a po-kud jde o mě, nedám si pokoj, dokud na to nekápneme. Ať se prokousáváme zpátky dějinami podle plánu anebo se jen tak touláme, vždycky nějak měníme jejich průběh. Nepovolím, dokud nepřijdeme na to, jestli naše chování bylo, abych užil vašeho výrazu, k dobrému nebo ke zlému. Spocku?"

"Pokud chcete znát moje mínění," řekl Vulkanec ne-vzrušeně, "shoduje se s vaším."

Jim Kirk se usmál. "Myslel jsem, že to tak nějak bude. Neukojitelná zvědavost je rys, který je společný oběma našim rasám. Teď mě ale zajímá, jestli jste pro to, aby-chom se splynutím myslí pokračovali teď hned. Pokud nesouhlasíte s naším přítelem doktorem, že bychom si napřed odpočinuli..."

Vulkanec pozvedl obočí. Suše poznamenal: "Souhla-sil byste s tím, že byste odpočíval ve stavu neexistence?"

Kirk pochopil, co má na mysli. "Což je stav, ve kte-rém jsme vás před chvílí zanechali, že ano, příteli? Ne, nesmíme vás nechat ztraceného při akci příliš dlouho. Bůhví do jaké nepříjemnosti byste se ještě mohl dostat."

"Jime, na záznamu máme už teď dost materiálu, aby-chom cvokaře přesvědčili," blekotal McCoy. "Prozatím byste toho měli nechat. Nechtěj být pořád hrdina!"

"Nic takového nechci!" odsekl Kirk nazlobeně a dost příkře. Hnalo ho kupředu hrdinství nebo vlastní pito-most? "Snažím se najít odpovědi! Záznam řeší náš bez-prostřední problém, ale nedává odpověď na otázky, které nám klade historie. A tyto otázky jsme povinni vyřešit!"

"I za cenu, že při tom překročíš jistou hranici, za níž už tě nebudu moci..."

"Proto jsi přece tady, Kostro - abys nám nedovolil překročit tu hranici a šlápnout do prázdna. Musíš nám ale zároveň věřit v tom, že známe meze svých schopnos-tí."

McCoy se škaredil, pohrával si s trikordérem, zasko-čený jako obvykle. "Zatraceně..."

"No tak, Kostro," domlouval mu Kirk. "Hop nebo trop. Musíme se dozvědět pravdu."

Jim Kirk si doktorovo mlčení vysvětlil jako souhlas a chystal se k opětovnému splynutí myslí.

Nemohl si odpustil, aby nezarecitoval: "Tak znovu vpřed do průlomu, přátelé drazí..."

McCoy něco tiše zabrumlal a zapojil trikordér.

* * * * * *

"Spock je napůl člověk," vysvětloval Mitchell Parnebo-vi. "Kdyby se pozemšťané nikdy s Vulkanci nesetkali..."

Mitchellova poznámka vlila kouzelníkovi do žil no-vou divokou energii.

"To jsem si neuvědomil!" vykřikl, vyskočil na nohy a lomil rukama. "Propána! No to je nemožné! Jsem mož-ná břídil, ale rozhodně se nechci ještě navíc stát vrahem!"

Když ho Kirk popadl tentokrát, neproměnil se v pa-vučinové nic jako dřív, ale celý zplihl a začal skuhrat.

"Nikdy jsem nechtěl... všechno je jenom moje chy-ba..." blábolil nesouvisle.

"Seberte se přece!" houkl na něho Kirk, chytil ho za ramena a pořádně jím zatřásl. "Musíte nám pomoct! Jste naším jediným pojítkem s tímhle stoletím. Musíte udě-lat všechno, abychom se dostali k těm dvěma Vulkancům dřív, než bude pozdě - musíme je schovat, pokud možno dostat pryč z planety, i kdybychom měli postavit loď holýma rukama..."

Elizabeth Dehnerovou probudilo, jak Kirk naléhavě domlouval Parnebovi, začala zívat a posadila se na po-hovku, na níž doteď ležela. Už začínala chápat, proč je tenhle člověk rozeným vůdcem. Gary Mitchell vyburco-val ze spánku i Lee Kelsa.

"Hej, Lee, nablýskej si skautskej nůž. Jim nás zase povede do hlubokého lesa."

* * *

Zatím Spock, který měl navzdory Parnebovým obavám k neexistenci hodně daleko, zašel v Bostonu na návště-vu k příbuzným.

KAPITOLA PÁTÁ

V jedné věci měl Parneb naprostou pravdu: základem jeho schopností nebyla věda, ale tekuté písky kouzelnictví. Jeho vratká psychika, ubírající se proti směru hodino-vých ručiček - i v nejlepším případě dosti nepřesně -posílená ne zcela pochopenými účinky neřezaného amorfního mimozemského krystalu, vykazovala zřetelné tendence k chybování.

A jak ví každý klenotník, i ty nejdokonalejší krystaly mají nějaké skryté vady. Jedna přesná ploška Parnebova kamene mu přivedla ve zlomku času čtyři pozemské poutníky na dosah ruky. Maličká asymetrie jiné plochy vrhla jejich vulkanského druha sice rovněž na břeh, ale na opačnou stranu zeměkoule.

Oproti ostatním členům výsadku, uvězněným v egypt-ské kryptě, měl Spock tu výhodu, že se objevil sám pod jasnou noční oblohou. Logice postavení hvězd na nebi se nedalo odporovat a hvězdná obloha jednoznačně ukazovala, že se nachází na Zemi. Závěr, kde se ocitl, byl v tu chvíli jasný. Logické odpovědi na otázky "jak" a "proč" nebyly za daných okolností tak důležité. Logic-ký vývod otázky "kdy" byl funkcí předešlých dvou pro-blémů a výsledek toho všeho byl prostě neuvěřitelný.

Nevýhodu, která by v takové situaci postihovala stej-ně všechny Vulkance, Spock pochopil okamžitě, když vyléval poloslanou vodu z bot a naprosto nepoužitel-ného komunikátoru - nalézal se uprostřed námrazou ozdobených slaných bažin Nové Anglie a k tomu v době, kdy na severní polokouli panuje donkichotský pod-zim.

U Vulkanců je pravidlem, že nepřipouštějí nic tak nezměřitelného jako šťastnou náhodu, a mělo uběhnout ještě dvě stovky let, než Garamet Jen-Saunorová vymyslí postulát o souhře náhod. A přece neexistovalo žádné logické vysvětlení, proč se Spock ubíral při noční pro-cházce - strojově pravidelným a neúnavným krokem Vulkanců - jedním z mála míst na Zemi, které by po-znal dokonce i v minulém století.

V časech, kdy býval kadetem, nezkoumal tento svět nijak podrobně, protože dával přednost osamocení své-ho intelektuálského kláštera, čili vědecké katedry Akade-mie Hvězdné flotily. Do doby, než nastoupil jako vědecký důstojník na Enterprise pod velením Chrise Pikea, využí-val zřídkavých chvil volna k tomu, aby se na Massachusettském technologickém institutu účastnil botanického projektu, který vyžadoval služby počítačového odborní-ka třídy A-7.

Kromě toho navštěvoval muzeum v Bostonu. Boston měl nadto pro jeho rodinnou historii takový význam, jaký se nemohl týkat žádného dalšího příslušníka jeho rasy. Ve městě se na sklonku života usadil jeden z matčiných předků. V pestrobarevném koberečku utkaném z vyprávění o předcích a prapředcích, jak si ho Spock pamatoval z dětství, se mu vybavil výrazný vzor pověsti o profesoru Jeremy Graysonovi.

"Byl to můj prapradědeček," vykládala Amanda své-mu synovi a s láskou pozorovala malý, vážný i dychtivý obličej, který se k ní zvedal jako květina ke slunci a žado-nil o vědomosti, jako by na nich závisel celý život. Aman-da musela dítěti dlouhověké rasy vysvětlovat střídání lid-ských generací a také nejasnost pozemské genealogie, zvlášť patrnou ve srovnání se složitou genealogickou vě-dou pěstovanou na Vulkánu. Spock zaujatě a pozorně naslouchal vždycky, když mluvil někdo dospělý, ale nejlačněji sledoval vyprávění matky. "Jeremy Grayson byl v jistém smyslu zakladatelem našeho rodu, protože až k němu můžeme vystopovat rodovou linii. Během válek na Zemi se poztrácelo mnoho záznamů a vůbec není pra-vidlo, že lidé se stejným příjmením musí být nějak spříz-nění. Prapradědeček byl opravdu pozoruhodný člověk a nezviklatelný pacifista. Přežil Khanovu válku, měl na svém účtu záchranu nespočtu uprchlíků, zavřeli ho do vězení a mučili. Když už byl hodně starý, tak poklidně žil v hrázděném domě v Bostonu. Odevšad za ním chodili tuláci, pobudové, básníci i pacifisté, filozofové a snílci. Vyhledávali ho přes nějaká tajná spojení a dostali odmě-nu v podobě teplého jídla, čisté postele, navíc se jich ni-kdo na nic neptal..."

* * *

Spock původně nesměřoval do domu profesora Graysona. Kdyby se nalézal ve správném kdy a kde, logicky by se co nejdříve ohlásil Hvězdné flotile a počkal, až mu zajistí dopravu. Ve třiadvacátém století, kdy téměř vymi-zela zločinnost, by mohl zazvonit u dveří prvního domu, na který by narazil, až vyjde z mořských slatí, a problém by byl vyřešen. Ihned by ho pustili dovnitř, přes soukro-mou vidovou obrazovkou by si z komunikační centrály přivolal automatický aeromobil, odletěl na Admiralitu a ohlásil by své nechtěné dobrodružství, i kdyby jeho hlášení znělo sebeméně pravděpodobně.

Sotva Spock vyšel z bažin, ovládl ho pocit, že všechno není, jak by mělo být, a jeho obavy jen potvrzovalo všech-no, co kolem sebe viděl. Raději rychle odbočil z hlavní silnice, po které se původně vydal, aby postupoval ve stínu stromů a nebyl všem na očích. Malé množství obyd-lí, uniformní starobylé automobily, které ho míjely, i úryvky dvě stě let staré populární hudby, které z nich občas unikaly oknem, a především absence povětrnostních štítů, vztyčených za jeho dob nad většinou rozlohy tohoto nehostinně chladného, vlhkého, deštivého, mlhavého a šerého koutku Země, to vše potvrzovalo nemož-né. Ani se nemusel dívat na datum vytištěné v záhlaví od-hozených maloměstských novin, které mu vítr foukl přes cestu, když míjel boudu, přecpanou sto let starými časo-pisy.

Spock zhodnotil svou situaci a naplánoval jediný lo-gický způsob chování, jaký mu zbýval. Především se musí schovat před světem, který ještě neví o existenci jeho rasy, a pak teprve rozváží, co dál, pokud vůbec bude mít možnost něco podnikat.

Komunikátor schoval do boty, kdyby se mu snad poz-ději ještě hodil, ze zlatavé tuniky své uniformy odstranil insignii Hvězdné flotily a zahrabal ji do hlíny pod naváté listí, utrhl pruh ze spodního lemu tuniky a tím si převázal obočí, aby schoval problematicky tvarované uši. Díky vro-zeném vulkanskému citu pro čas a neomylnému orien-tačnímu smyslu s troškou triangulace podle hvězd určil, kde leží Boston a vydal se tam po nejméně frekventova-né cestě.

Vzdálenost, která ho dělila od města, urazil v polo-vičním čase, než v jakém by byl totéž schopen ujít člo-věk, přestože kvůli mrazivému vzduchu nemohl vyvinout plnou rychlost. Nouzový telefon u silnice, který Spock znal z nějakého muzea nebo historického dokumentu, mu po nevelkém zásahu do elektroniky umožnil volný přístup do databáze telefonních účastníků, z níž získal adresu, kterou hledal. Bylo to nedaleko místa, které Spock dobře znal, ovšem v jiné době.

Boston se probouzel do čerstvého říjnového rána. Na kost promrzlý cizinec chvatně přešel po cihlovém chod-níku porostlém mechem mezi přerostlými keři ptačího zobu ke dveřím a dotkl se mosazného klepátka, na je-hož štítku stálo jméno legendy: Grayson.

* * *

Spock neznal žádný popis fyzického vzhledu svého před-ka a možná podvědomě očekával seschlého a zesláblého stařík, zalezlého v ulitě svého někdejšího já, jak už lidé v pokročilém věku bývají. Člověk, který mu po za-klepání

otevřel dveře, této představě ani v nejmenším neodpovídal. Měl silnou kostru, takže se stavbou těla podobal Sarekovi, a i když se šoural a měl svěšená ra-mena, byl ještě vyšší než on. Když se mu Spock chtěl podívat do očí, které kralovaly drsné tváři i ve skrytu spletených houštin obočí, s překvapením zjistil, že musí zvednout zrak; všiml si, že Grayson má stejně čiré mod-ré oči jako Amanda.

"Prosím?" zeptal se pan domácí docela laskavě a hlas mu rezonoval, jako by vycházel až odkudsi z chodidel. Zvědavě pozvedl huňaté obočí. "Co pro vás mohu udě-lat?"

"Pan profesor Grayson?" začal Spock opatrně a v du-chu přemítal, jak na jeho prapředka působí cizí zjev, který mu stojí na prahu. "Nerad obtěžuji, ale bylo mi řečeno, že se na vás mohou obrátit ti, kteří se dostali do potíží..."

"Ale jistě, synu, zajisté!" řekl Grayson chvatně a plav-ným gestem ruky pobídl cizince, aby vstoupil do tepla jeho domu. "Zdá se mi, že by vám přišlo vhod pořádné jídlo a na tohle psí počasí nejste kdovíjak oblečený. Rych-le dovnitř!"

Graysonův věk prozrazovala pouze jeho chůze, kte-rou však mohl ztěžovat i následek nějakého dávného neštěstí. Ztěžka se opíral o silnou dubovou hůl a bolest-ně vláčel nohy po zemi, přičemž se nebezpečně naklá-něl k jedné straně.

("Během věznění mu rozdrtili nohy a nikdo mu je pořádně neléčil," říkala jednou Amanda. "Když ho pro-pustili, několikrát se jeho přátelé pokoušeli o chirur-gickou nápravu, ale jedna noha už zůstala kratší, a jak stárnul...")

Spock ho pomalým krokem v uctivém odstupu násle-doval dlouhou chodbou, z níž ústilo několik dveří do útulných místností bohatě vybavených knihami, a která končila kuchyní. Přitom si všiml, že Grayson nosí na řid-noucích vlasech na temeni sametovou čepičku, a podivil se, jaký to asi může mít význam. Staroch se zastavil, jako kdyby vycítil zvědavý pohled směřující mu k zátylku, pře-hodil hůl do druhé ruky, nahmatal ten podivný předmět na hlavě, sejmul jej a podíval se, co to drží v ruce, jako by takovou věc viděl prvně v životě.

"Senilní demence!" plísnil se. "Zapomněl jsem si ji sundat. Nezlobte se na mě, synu, v mém věku už není paměť to, co bývala kdysi. Před rokem mi zemřela žena, a včera skončila doba smutku. Mám dojem, že jsem ce-lou tu dobu jen seděl a litoval sám sebe." Poslal Spocka do teplé a jasně osvětlené kuchyně. "Posaďte se, hned udělám kávu."

Z nepořádku na kuchyňském stole se dalo soudit, že se tady vypila už spousta kávy. Nepochybně to měl na svědomí sám starý pán, hluboko zabraný do myšlenek. Spock si vybavoval všechno, co věděl o lidském zvyku truchlit, a náhle si přál, aby sem byl nechodil.

"Nevěděl jsem o tom," řekl prostě. "Profesore, omlou-vám se vám za to, že jsem k vám tak vpadl. Určitě byste v takové situaci byl radši sám..."

"To by pro mě asi bylo to nejhorší." Grayson pověsil hůl na opěradlo židle a opřel se o výlevku, aby mohl uklidit nádobí bez toho, že by se musel příliš pohybo-vat. Pak, jako by si teprve vzpomněl, nacpal jarmulku do kapsy svetru. "Pánbůh ví, že jsme s Dorou prožili dvaačtyřicet let. Mnohem přiměřenější by byl pocit vděč-nosti než truchlení. Nepochybně pro to existuje nějaké židovské přísloví a Dora by je znala, ale já jsem se stal Židem jen díky tomu, že jsem se s ní oženil." Zručně připravoval konvici na kávu a zadumaná nálada z něho docela spadla. "Tak, synu, co byste si dal? Slaninu s vejci nebo něco jednoduššího?"

Spock se posadil za kuchyňský stůl, i když neměl v úmyslu jíst.

"Nepotřebuji žádné jídlo, profesore. Stačí mi, když budu moci nějakou dobu zůstat u vás pod střechou. Ve všem ostatním se o sebe..."

"Nesmysl!" Grayson o něčem takovém nechtěl ani sly-šet. "Ve tváři máte naprosto čitelně napsáno ‚malér'. A člověk v průšvihu si nemůže dovolit žádné ceremo-nie. Mimochodem máte velmi zajímavou tvář. Moc rád bych znal tu etnickou směsku, která se projevila tímhle výsledkem!"

To jistě, pomyslel si Spock. Grayson si jeho mlčení vyložil jako projev obav.

"Promiňte mi, synu. Šedesát let se zabývám uprchlíky a člověk by si řekl, že už o téhle záležitosti vím dost, abych se nevyptával na takovéhle věci. Takže snídaně. Máte nějaké dietní problémy, se kterými bych měl počí-tat? Například alergie nebo tak něco? Naposled jsem tu měl jako hosta hinduistického básníka, ze kterého jsem se málem zcvokl kvůli tomu, jak vyváděl kvůli každému komárovi, a to myslím doslova, ale vy..."

"Já jsem vegeterián," prohlásil Spock prostě a doufal, že kvůli tomu nebude profesorovi působit žádné problé-my.

"Aha!" přikývl Grayson. "To je jednoduché. Takže po-merančový džus a stará dobrá ovesná kaše. Nejsem kdo-víjaký kuchař, ale tyhle jednoduché záležitosti celkem ovládám."

Belhal se po kuchyni a Spock ho pozoroval. Fascino-valo ho, že se stal součástí takového doslova kosmické-ho zázraku. Žádná logická úvaha ho nemohla připravit na to, že se ocitne ve společnosti svého několik genera-cí vzdáleného předka a ke všemu v tak domáckých pod-mínkách.

"Musím se ovšem zeptat na pár nezbytných věcí," řekl Grayson, když nabíral kaši, kterou štědře ochutil rozin-kami a skořicí, aby se pak s velkým šouráním a postrko-váním židlí připojil ke svému hostu a společně se dali do jídla. "Nepotřebuji vědět žádné podrobnosti o tom, z jakého důvodu jste ke mně přišel. Jestliže jste moje jméno zjistil přes některý z mých běžných kontaktů, tak si mohu domyslet, že váš problém patří nejspíš mezi cel-kem nevinné potíže. Musím ale vědět tohle: neutíkáte proto, že byste někoho zabil, že ne?"

"Ne, pane, nikoho jsem nezabil."

"Myslel jsem si to," přikývl Grayson. "Další věc: potře-buji vás oslovovat nějakým jménem. Nemusí to být vaše skutečné jméno, ale uznáte, že vám nemohu doneko-nečna říkat ‚synu', ne?"

Vlastně byste klidně mohl, pomyslel si Spock. A bylo by to natolik pravdivé, že to nikoho ani nenapadne! Bles-kově uvažoval, jakým jménem by se mohl představit.

"Jmenuji se Spock," řekl nakonec. Pravda by možná mohla přinést určité potíže, ale byla logická.

"Máte nějaké křestní jméno, pane Spocku, anebo mi je nemůžete říct?" vyptával se Grayson dál, ale pak se zarazil. "Spock - to je dost nezvyklé jméno. V minulém století žil nějaký Spock - byl to pacifista dávno předtím, než se z toho

stala móda. Byl jedním z předchůdců hnu-tí za Spojenou Zemi a měl kvůli tomu tolik průšvihů, že si o něm leckdo myslel, že je pošuk. Nejste náhodou nějaký jeho příbuzný?" Pochopil Spockovo mlčení jako zápornou odpověď. "Ani bych neřekl. Páni, vždyť vaše generace zřejmě ani neví, že vůbec někdo takový žil. Sic transit gloria mundi!"

"Sed magna est veritas, et praevalebit," opáčil Spock bez rozmýšlení. To Amanda ho naučila latinsky. Okamžitě svých slov zalitoval. Grayson na něho zíral jako na zjeve-ní a jeho lžíce s kaší se zarazila na půl cestě k cíli.

"Netušil jsem, že by ještě někdo mohl umět latinsky," řekl a prohlížel si svého hosta s novým zájmem. "Pane Spocku, vy jste pro mě velká hádanka." Odložil lžíci a znenadání praštil rukou do stolu, až svého hosta vyle-kal. "Ale takhle to dál nepůjde!"

"Prosím, pane profesore?" Tentokrát byla Spockova obava zřetelně patrná. Bylo by snad možné, aby Grayson prokoukl jeho nedokonalé maskování?

"Tahle věc s příjmeními," řekl Grayson. "Všechno to ‚pane Spocku profesore Graysone' a tak. Ne ne, milý pane. Budete mi říkat Jeremy, jasné? A já vám zase Bene, na počest mého předchůdce. Bude vám to dělat nějaké potíže?"

"Můžete mě oslovovat jak se vám zamane, profeso-re," odpověděl Spock škrobeně. "Ale se vší úctou, ne-mohu oslovovat někoho ve vašem věku tak neformál-ním způsobem. Tam, odkud pocházím, znamená pozice otce rodu velmi mnoho a vzdává se jí veškerá úcta."

Grayson zavrtěl hlavou a pobaveně se znovu chopil lžíce.

"Nevím, odkud pocházíš, ale určitě tam přišli na to, jak přibrzdit mladší generace," poznamenal srdečně. "Zařiď se, jak ti to vyhovuje, Bene. Chci, aby ses tu co nejvíc cítil jako doma. A teď jez, dokud je to teplé."

* * *

V bunkru teroristů kdesi na pomezí Evropy a Asie se umouněná ruka natáhla k provizornímu dekodéru a odtrhla pás papíru, který se z něho vysoukal.

"Probuď Eastera a řekni mu, že něco mám," zabručel Aghan s papírem v ruce a kopl jednu z obyvatelek bun-kru do podrážky boty, aby ji vyburcoval. "Pověz mu, že jsem rozlouskl relaci z kyjevský štěnice. Je to o cizích astronautech!"

"Běž si mu to říct sám!" zavrčela. Měla na flekatém prolezeném gauči rozložené součástky ze svých rozebra-ných zbraní. Při kopnutí jí vyrazil z ruky dobíjecí seg-ment a teď se musela plazit pod pohovku, aby jej odtud vytáhla, a ke všemu jí rovné blond vlasy pořád padaly do očí. "Verfluchte štěnice! Přej astronauti!"

"Vždyť ti to povídám!" zubil se Aghan jako šílenec. Ří-kalo se mu Aghan proto, že v jeho domovině tohle slovo označovalo "listopad" a on se účastnil Povstání 12. listo-padu. Povídalo se o něm, že na počest povstání se koupe jenom jedenkrát za rok. "Celej měsíc jsem byl napíchnutej na informační centra v Kyjevě a Poznani. Každej se mi smál. Přej že ‚v těch stojatejch vodách za větrem se nic neděje', to jsem slyšel pořád dokola. Easter se mi smál taky. Ale teď tu něco mám, to bude koukat. Trvalo mně půldruhýho dne, než jsem všechno rozluštil, ale mám parádní věc. Mohli bychom to prodat haldě lidí. Na oce-ánu přistáli cizí astronauti. Přesně todle ta tlustá holka povídala Marii Jevčenkové, než ji přerušili."

"Tak je stejně praštěná jako ty!" usápla se na něho blondýna a škubla závěrem dopředu a dozadu, až to zlo-věstně zacvakalo.

"Řeknu to Easterovi sám," prohlásil Aghan důležitě, utřel si nos do rukávu pracovního stejnokroje, jako by díky tomu mohl vypadat přijatelněji. Zamířil bunkrem k jedné z místností se zavřenými dveřmi. "Když si bude myslet, že je to na prd, třeba by se to líbilo Racherovi. Racher pokaždý zaplatí."

* * *

Aghanovo vykrádání počítačových informací bylo dět-skou hrou v porovnání s tím, co se odehrávalo v podze-mí komplexu velké databanky v Alexandrii.

"Ještě štěstí, že jsem si na tohle místo vzpomněl," po-znamenal Jim Kirk, který se nakláněl Lee Kelsovi přes rameno a díval se, jak si Kelso pohrává s klávesnicí, jako kdyby měli k dispozici oceán času. "V muzeu o kousek dál v téhle ulici jsem strávil pár krásných hodin. Jak to vypadá, Lee?"

"Dělám na tom, kapitáne," odpověděl Kelso nevzru-šeně.

Kirk si nervózně mnul ruce a musel se nutit zůstat stát na místě, aby se při přecházení sem a tam nedostal do záběru bezpečnostních kamer. Ale byl ještě ledově klidný v porovnání s Parnebem, který protentokrát svou galábíji a turban zaměnil za oblečení příhodnější k noč-nímu plížení, a teď tam přešlapoval a v zoufalství si šku-bal prořídlé vlasy. Elizabeth Dehnerová nepotřebovala žádný trikordér, aby věděla, že jeho puls běží šíleným tempem.

"No tak, kamaráde," domlouval Kelso počítači. "To-hle přece zvládneš, já vím, že to určitě zvládneš! No výborně!"

Z chodby, která měla být liduprázdná, se ozvaly kro-ky, při kterých všichni vyjma Kelsa poplašeně vyskočili, ale byl to jen Mitchell; byl zkontrolovat strážně, které předtím odzbrojil, aby se sem mohli dostat.

"Chrupkají jako nemluvňata," hlásil. "A podařilo se mi na přechodnou dobu oslepit kamery odsud k jednomu z východů z podzemí. Jsou ale napojené na časovač. Jakmile budou slepé déle než deset minut, tak vyvolají na policejní stanici poplach."

"No tak, Lee, pospěš si!" naléhal Kirk docela zbyteč-ně. Hacker Kelso na nějaké pobízení nic nedal.

Parneb se na to díval s nelíčeným ohromením. Snad-nost, s níž tihle čarodějové z budoucího věku překonali nejlepší bezpečnostní systém, jaký byl v tomhle století vytvořen, v něm vzbuzovala nadšení i děs současně.

"Pánové, pěkně prosím! Kdyby nás tady chytili..."

"Z toho si nedělejte vrásky," uklidňoval ho Mitchell. "Vy si přece můžete kdykoli zmizet, to my bychom mu-seli tancovat, jak by nám pískali!"

"Tak a hotovo, lidičky!" oznámil Kelso a vykroužil ru-kou arabesku ve vzduchu, než ťukl na klávesu.

Tři tiskárny rozestavené v místnosti začaly současně hučet. Jak každá dokončovala svou dávku falešných osobních dokladů pro čtyři zabloudivší poutníky ča-sem, Kelso přecházel od jedné tiskárny ke druhé a odebíral výsledky své

tvůrčí práce, přičemž se zubil jako rozmazlené dítě.

Parneb pověděl Kirkovi všechno, co věděl o agrostanicích, AeroNavu a způsobech, jak se v tomhle století žije. Z toho Kirk vyšel.

"Musíme se dostat k těm Vulkancům. Budeme potře-bovat veškeré své dovednosti, využít maximálně svůj vý-cvik, abychom se tam dostali jako doktoři, právníci nebo indiánští náčelníci - na způsobu vůbec nesejde, jen aby-chom mohli proniknout tam, kde je drží."

"Co potom, kapitáne?" zeptala se Elizabeth Dehne-rová alespoň na konec, když už se neptala na prostřed-ky, které budou potřebovat.

"To závisí na tom, jaký stav zjistíme na místě, až se tam dostaneme," odpověděl Kirk stroze, ale díval se jí do chladných šedých očí, jako by v nich hledal podpo-ru. "Lidé jsou lidé, nemohou se od našich časů zase tak příliš odlišovat. Budeme potřebovat, abyste analyzovala situaci a doporučila řešení, které bude pro všechny zú-častněné strany co nejméně traumatické. Chápu, že je to úkol dost neurčitý..."

"Rozumím, kapitáne." Dehnerová přikývla a byla spo-kojená, že konečně v celé jejich eskapádě dostane také nějaký obstojný úkol. Nikdo se nikdy nedoví, jak ji děsí odpovědnost, kterou s ním přijímá. "Pan Mitchell by zřejmě řekl - je to jasné jako facka."

Kirk se matně usmál a byl jí vděčný, že zachovává ta-kový klid.

"Nejlepší bude, když se rozdělíme," instruoval své lidi. "Doslova se rozptýlíme po celém světě, abychom zvládli to, co musíme udělat. Snad nemusím nikomu z vás připo-mínat Základní směrnici a chápete, jak je životně důležité neudělat nic, čím bychom mohli změnit průběh historie."

"Víš, co to znamená, Mitchi? Od děvčat ruce pryč!" zavtipkoval Kelso a Mitchell se zatvářil jako neštěstí samo. Kirk si jich nevšímal.

"Budeme neustále udržovat spojení, a jakmile bude-me všichni na svých místech, povíme si co a jak. Také musíme pořád sledovat, co se děje kolem. Hlídat všechny náznaky, že někdo z domorodců něco zavětřil, pak oka-mžitě zjistit, oč jde, a dávat pozor, co se bude dít dál. Parnebe, budeme potřebovat peníze z několika oblastí světa a v několika tamních měnách, kreditní karty, adre-sy hotelů..."

"Malesh!" vzdychl Parneb. "Nebyl bych ani Egypťan, kdybych neměl jisté... konexe. Udělám, co budu moci."

Zmizel v šeru a za chvíli byl zpět se vším nezbytným i s autem, aby je odvezl do Alexandrie. Po cestě Kirk přesně instruoval Kelsa o tom, co by chtěl mít na osob-ních dokladech. Projít přes strážné do databanky se zdá-lo až příliš snadné a Kelso se hned pustil do práce.

* * *

"Všechno je hotovo!" oznámil Kelso, zatímco naposled prověřoval a rozdával svá umělecká dílka, jak se sunula z tiskáren. "Každý máte soupravu osobních dokladů, doporučujících dopisů, diplomy a osvědčení, pokud je to potřeba, potvrzený cestovní pas platný pro celou Zemi a pár dalších kousků. Kapitáne..."

Podal Jimu Kirkovi první složku.

"Plukovník James T. Kirk, americká základna výzvěd-né služby Pozemních sil. Myslel jsem, že bude lepší ne-chat vám skutečné jméno, protože toho budete mít na přemýšlení i tak víc než dost," vysvětloval Kelso. "Mimo-to jde o krycí jméno a průměrný agent rozvědky si je mění každé druhé úterý, takže jsem nechal váš soubor otevřený pro případ, že byste potřeboval něco změnit. Je to jednoduché," předváděl názorně, "stačí vaši iden-tifikační kartu vložit do jakéhokoli počítače tohoto typu - zvládne to i bankovní automat - a naklepat tenhle kód, který si určitě zapamatujete, a zadat nové jméno. Zazálohoval jsem všechno trojmo, takže se můžete změ-nit ještě ve tři různé lidi."

Pak nechal Kirka, aby se potěšil pohledem na své fa-lešné dokumenty a otočil se ke kamarádovi. "Mitchi, s tvými papíry jsem si trošku pohrál. Tak se z tebe stal ‚soudruh inženýr Jerzy Miklowczik' a tak dále..."

"Přidělený k Loděnici Gdaňsk, divize strategických plavidel," četl Mitchell. "Velice působivé, Lee. Moc se mi to líbí."

"A v mašině najdeš ještě složku s dalšími přiděleními, které si budeš moci změnit odkudkoli na zeměkouli stej-ným způsobem jako kapitán," poznamenal Kelso malič-ko blazeovaně.

"Tohle je všechno falešné?" zeptal se Kirk, který na-před všechny doklady pečlivě prolistoval, než je poscho-vával do různých kapes svého saka.

"Všechno vyjma dokladů naší paní psychiatričky," vy-světloval Kelso. "Shodli jsme se, že PentaKrem by nej-spíš chtěl mít nějakého cvokaře, který by prosmýčil Vulkancům hlavy, a každého, koho budou chtít přijmout, si napřed důkladně proklepnou. Tak jsem se snažil na-jít skutečnou cvokařku, která má bezpečnostní prověr-ku a je alespoň dočasně mimo dosah. Právě to mi trvalo tak dlouho. Ovšem nakonec..."

Podal Dehnerové její složku a udělal pukrle.

"Dr. Sally Bellerová, zástupkyně přednosty psychiat-rického oddělení fakultní nemocnice na Marsovské zá-kladně, toho času na dovolené v rodném městě Tezqan, to je v Peru. Taková osoba skutečně na Marsovské zá-kladně pracuje a jak už mám štěstí, napsala několik člán-ků o kosmické psychologii a parametrech možné mi-mozemské inteligence. Spočítal jsem dokonce, že kdyby chtěli prověřit všechny údaje, tak spojení na Mars a zpát-ky konvenčním rádiem z tohoto století zabere čtrnáct dní, takže budete mít nějaký čas k dobru."

"A co přátelé, příbuzní, lidé v Tezqanu, kteří by mě mohli poznat?" zeptala se Dehnerová, prozatím pone-chávajíc stranou všechny ostatní otázky včetně té, jak zjis-tí, že jí začal odpočet oněch čtrnácti dní, které jí dává prodleva ve spojení s Marsem.

"Tezqan byl při zemětřesení před desíti roky srovnán se zemí a musel být skoro celý znovu osídlen. Celá tvoje rodina zahynula."

"V pořádku," přikývla Dehnerová. Až do téhle chvíle si připadala absolutně neužitečná. "S tím už se dá pra-covat. Díky, Lee."

"Rádo se stalo." Usmál se a maličko zrudl. Před obdivné zraky příslušníků svého fanklubu předložil poslední složku dokumentů. "Nakonec něco pro mě - nemohl jsem odolat téhle identitě: technik Howard, Studs Carter, příslušník místní kočovné skupiny KTEM 583, okolí Hollywoodu, Kalifornie."

"KTEM? Copak to je?" zeptal se Kirk s úsměvem.

"Unie kaskadérů, techniků, elektrikářů a mediálních pracovníků, víte?" řekl Kelso. "Takhle bych mohl zužit-kovat všechny své známé vlohy a ještě některé zatím ne-známé a přitom mi nová identita dává možnost využít spoustu, abychom tak řekli, nenápadných možností."

Nikdo se nezasmál ani nezasténal.

"Ty jsi génius, Lee," prohlásil Kirk.

"Já vím," opáčil Kelso skromně a vymazal menu, kte-ré sestavil z dříve vymazaných souborů; potom zavedl do programu původní chyby, aby nikdo z tohoto století nedokázal poznat žádné zásahy do chodu počítače.

"Tak dobrá," řekl Kirk, už zase připravený k akci. "Gary, kolik času nám ještě zbývá na těch kamerách?"

"Půldruhé minuty, Jime," odpověděl klidně Mitchell. "Když sebou švihneme, tak to stihneme včas."

Rozběhli se k východu.

* * *

"Astronauti," zahuhlal Easter. "Máš ten záznam?"

Aghan mu ho podal s potměšilým úšklebkem. "Už je to dekódovaný."

Easter se nad obsahem zprávy zadumal. Nebyl to žád-ný bystrý myslitel, což se dá u teroristy mít za dost zvlášt-ní jev, ale ve století, kdy jemu podobní byli obecně považováni za vykopávku, byl Easter vůbec výjimečný terorista.

Svoje krycí jméno i označení skupiny zvolil podle Velikonoční rebelie z minulého století, která byla jed-ním z krvavých pomníků nenávistné války, která ne-skončila dvanáct století. Jedním z podivných výsledků Eugenických válek bylo to, že konečně Angličané vy-padli z Irska, ale sotva včas na to, aby se oba státy staly pokornými kooperujícími součástkami skládačky, kte-rá se jmenovala Spojená Země. Příslušníci poslední generace gerilových bojovníků IRA, vychovaní za dří-vějších časů k pouličnímu boji a vlastně k ničemu jiné-mu, náhle zjistili, že nemají co na práci.

Jejich vnukové měli univerzitní diplomy a významná zaměstnání či široké pole působnosti v politické sféře, ale i tak se občas vyskytla výjimka oddaná zpátečnickému násilí, a jednou z nich byl i Easter. Měl vlasy natužené do bodlin, tvář bledou ze života v podzemí, byl živ na brambůrkách, pivu Guinness a pytlících sladkostí, a s přehnaným přízvukem si pobrukoval "Národ znovu povstane..." , aniž by mu došlo, že tahle slova už nemají žádný smysl. Když nemohl najít žádnou válku, do které by se zapojil, vyvolal ji sám.

On a jemu podobní žili duchem v minulosti, která ve skutečnosti nikdy neexistovala, a sami vyvolali k ži-votu ostří, na kterém mohli žít, protože potřebovali, aby je někdo honil páchnoucím podzemím, kde se vy-znali nejlépe ze všech; to dodávalo jejich prázdnému životu jakous-takous falešnou vnitřní energii. Easter kolem sebe shromáždil různorodou skupinu: blondý-na s vlasy jako dráty se jmenovala Rudá a jejími hrdiny byli Abu Nidal a Rudé brigády, pak umaštěnec Aghan, listopadový voják, a další jim podobní byli roztroušení po celém světě, aby vyvolávali a podněcovali nepoko-je; jejich arcinepřítelem a někdejším spojencem byl Racher, jehož jméno znamenalo tolik co Mstitel. Racher byl živoucí přežitek hnutí hardcore, který by je nejradši viděl všechny mrtvé, ale teprve potom, co by mu pomohli zničit jeho nepřátele, což byla většina lidstva. Tihle "vojáci" zabíjeli, mrzačili a ničili, aniž by je ně-kdy někdo dopadl. Teroristům, jako byl Easter, kteří nemysleli na nic jiného než na smrt, to přinášelo život v nepřetržité agónii.

"A co s tim, he?" zeptal se konečně, když přežvýkal Aghanovu novinku, a Aghan mezitím bezmála usnul. "Cizí astronauti. A co? Koukám, že by to mohla bejt ňáká invaze. Tož mužem sedět na zadku a nechat je, ať zabí-jej za nás. Ale moment, povídáš, že sou jen dva? Tak co s nima?"

"Ty jsi ale vůl!" zoufal si Aghan. "Rukojmí. Vykšeftujem je za to, co budem chtít, jinak je odkrouhnem. Pak přijde víc cizích astronautů, aby se pomstili. A budeš mít tu svou invazi. Džihád, při kterým to cizáci skoncujou se všema."

Easter se znovu dlouze zadumal.

"A jak je vyčucháme, he?" zeptal se nakonec. "Esli je ta loď vodvezla někam pryč, můžou je zdekovat kam si vzpomenou."

Aghan počkal, až Easter dokončí myšlenku. Irčan byl tupý až hrůza. Když Easterovi došla prostá slovní záso-ba, řekl Aghan jediné slovo: "Média."

Easter na něho nechápavě hleděl. "Eště jednou?"

"Tohle," poklepal Aghan na papír s vytištěným roz-hovorem soudružky redaktorky Marie Jevčenkové s její neteří, "podstrčíme nějakýmu investigativnímu repor-térovi z konkurenční zpravodajské agentury. Řekněme těm hladovcům z North-Amp. Oni obstarají větší část práce, všechno oběhají a my jen půjdeme v jejich sto-pách. Oni budou mít svý palcový titulky, my zas mimo-zemský astronauty."

Easter nad tím zase chvíli podumal a zakláněl se v židli tak daleko, až zkřížil nohy na stole a zíral na strop pokrytý zkondenzovanou vlhkostí. Od oblohy ho dělily dva metry vyztuženého termobetonu a šest metrů zeminy. Už víc než rok neviděl slunce.

Přemýšlel a jeho myšlenky pomalu začaly signalizo-vat vítané násilí. On a jeho skupina proti ozbrojeným silám Země, s Racherovými lidmi rozvinutými jako zá-loha, přičemž těch by zařvalo co nejvíc, možná i sám Racher - to by byla jistá smrt, smrt v záři krve a slávy. A taková skvělá smrt představovala metu, po níž prahl Easter nejvíc ze všeho.

Švihem shodil nohy ze stolu a tvrdě dupl do podlahy. Jistá smrt.

"Spoj se s Racherem," přikázal Aghanovi. "Jdem do teho."

* * *

"Budeme vysílat jenom na vysokých frekvencích," in-struoval Kirk své podřízené, když vrátil Dehnerové její komunikátor. "Současná pozemská zařízení náš signál nebudou moci zachytit. Lee, ty se budeš relativně dlouho

zdržovat na jednom místě, zatímco my ostatní bu-deme prakticky pořád v pohybu, takže se ti všichni bu-deme hlásit ve čtyřhodinových intervalech. Jakmile si zajistíš pozici, spoj se s Parnebem a dej mu vědět, kde jsi schovaný. Použij k tomu běžného telefonu nebo po-čítačového spojení, ale nezapomeň, že by tě mohl ně-kdo odposlouchávat."

"A co vy, kapitáne?" Kelso zatím neschoval komuni-kátor do žádného z úkrytů svých nových šatů střižených podle současné pozemské módy a místo toho jej podá-val Kirkovi. "Vy budete v největším nebezpečí."

"Od Parneba zjistím, kde ses usadil, a budu se snažit ohlásit, kdykoli to bude jen trochu možné," řekl Kirk nepřesvědčivě. Kapitánský komunikátor ležel kdesi v mod-rém prachu planetoidy M-155 jako zbytečná oběť jeho vzteku. Každému mladému důstojníkovi by za podobnou hloupost pořádně vyprali žaludek, ale kdo by se chtěl o něco takového pokoušet vůči kapitánovi? Za svou chy-bu zaplatí cenu, kterou si stanoví sám. "Však já to zvlád-nu."

"To je nesmysl!" namítal Kelso. "Já budu mít kolem sebe plno těch nejlepších počítačových hraček, na kte-ré se v tomhle století zmohli. Oč se vsadíte, že najdu způsob, jak se napíchnout na vaše vysoké frekvence? Kromě toho jste nakonec sám povídal, že já budu dře-pět v suchu na jednom místě. Kapitáne... Jime, no váž-ně. Vezměte si to."

"Už jsem říkal..." začal Kirk upjatě, ale Mitchell do něho šťouchl a ukázal ke dveřím.

"Vezmi si ten pitomý komunikátor, Jamesi," napome-nul kapitána rozhodně. "Nemáme čas na nějaká hrdin-ství."

Kirk ustoupil.

"Díky, Lee," zamumlal rozpačitě a zasunul pojítko do kapsy.

Parneb je odvezl na letiště.

"Nedopřeji si chvilky odpočinku, přátelé, dokud se všichni bezpečně nevrátíte, kam patříte," loučil se s nimi smutně a po řadě si s nimi podával ruku. Dehnerovou si nechal naposled. "Kapitáne, jestli pro vás můžu ještě něco udělat..."

"Budeme ve spojení," slíbil mu Kirk a pomyslel si: ty už jsi toho nadělal víc, než bylo záhodno!

* * *

"Uvaž tohle, matko," poznamenal Sorahl poté, co je kapitán Nyere nechal samotné v dobře zařízených ka-binách pro hosty hluboko v nitru velké lodi, stranou pohledů lidských očí a stranou lidských otázek. Byla noc a většina těch lidí, kteří prožili nervózní den nabi-tý událostmi, už touženě myslela na spánek. Vulkanci však byli obdařeni většími zásobami sil, a i když byli přetažení, alespoň si konečně užívali klidu. "Naše situ-ace v sobě má i zvláštní ironii."

Vulkanka a velitelka T'Lera přišla jak o svou plane-tu, tak o velení lodi, a považovala se téměř za badatelku v oboru životních ironií; rychle probrala, co všechno se na ně sesypalo, a docela ji zaujalo, kterou z mnoha iro-nií má její syn na mysli.

"Skutečně?"

"Přistáli jsme s lodí na hladině obrovského moře, potom nás dopravili po vodě do lidmi postavené plo-voucí stavby, zakotvené nikoli na dně, ale - aspoň mi to tak říkali - na korálovém útesu." Sorahl tohle všechno říkal se zřetelným výrazem podivení nad odlišností zdej-šího světa. "Odtud nás přepravili v malém plavidle do téhle velké lodi."

T'Lera neříkala nic a čekala, až syn dokončí myšlen-ku.

"Takže, máti, jsme v pravém smyslu slova ještě nevkro-čili na Zemi!"

KAPITOLA ŠESTÁ

Spock odpočíval v sedačce u okna ložnice ve druhém patře hrázděného domu v Bostonu, z něhož se nabízel výhled na malou, deštěm zmáčenou zahradu, na níž se tlačily o místo dub a ginkgo a skrápěly kousek vodou nasáklého trávníku sprškou bronzových a šafránových listů. Přemýšlel nad nejhorším možným scénářem udá-lostí, které ho čekají.

Žádný z jemu známých přírodních jevů nemohl způ-sobit to, že se ocitl tady; zcela logicky tedy usuzoval, že jeho přenos časem a prostorem má na svědomí zásah nějaké inteligence. Pokud Spock nezná povahu oné inteligence ani důvody, proč něco takového zařídila, má nutně omezené možnosti volby a jeho vyhlídky nejsou příliš slibné.

Pokud by předpokládal, že jeho společníci nebyli přeneseni podobně jako on, tak na povrchu M-155 při pátrání po něm dokončili První fázi a potom se vrátili na Enterprise, aby tam byli dřív, než planetka zase zmizí. Protože nebudou mít žádnou možnost, jak zjistit, kde ho hledat dál, nakonec budou muset pátrání po Spockovi ukončit a pokračovat v plnění úkolu. A je naprosto logické, že by se měli zachovat přesně tak.

Kdyby ovšem jeho druhové byli podobně přeneseni časem a prostorem, je stejně pravděpodobné, že se do-stali na Zemi jako že se tam nedostali. Pokud ne, bylo by všechno dumání nad tím, kam se mohli dostat, zcela zbytečným mařením času. Spockově logice se naprosto vymykala představa inteligence schopné manipulovat prostorem a časem, která by přitom byla tak škodolibá, že by mohla přenést jiné inteligentní bytosti do prázd-ného prostoru nebo na nějakou planetu tvořenou teku-tými plyny. Logika naopak diktovala postulát, že krutost a to, čemu lidé říkají zlo, jsou výplodem nevědomosti a strachu. Vyšší intelekt, který už překonal fázi nezna-losti a obav, se může projevovat pouze v souladu s vyšší-mi morálními normami, anebo tomu aspoň Spock vě-řil. Ještě mezi lidmi nežil příliš dlouho.

Pokud jsou jeho společníci na Zemi, jakkoli by to bylo nepravděpodobné, skrývají se zrovna tak jako on, ale nějak jej dokáží najít. Proto se musí pokusit je nějak lokalizovat, i kdyby byl úspěch jeho snažení sebeméně nadějný.

Jeremy Grayson se v tomto ohledu ukázal jako zkuše-ný a vstřícný.

"Delikátní otázka," zabrblal profesor, když jednou večer umyli a uklidili nádobí a posadili se k šachovnici. Jak

vachrlatá je vaše finanční situace? Jde o problém dočasně omezené likvidity nebo jste totálně švorc?"

"Jakže prosím?" Spocka nadchlo, když zjistil, že jeho prapředek drží titul šachového velmistra; tím se elimi-noval problém výhod, které by mu jinak musel při hře dávat.

"Když uvážím situaci, v jaké jste dorazil k mým dve-řím, tak předpokládám, že nemáte vůbec žádné pení-ze," pokračoval Grayson bez obalu a pohrával si přitom s věží. "Pokud něco potřebujete, tak to bez nějakého otálení vyklopte."

Spock se v duchu podivil, co by ještě mohl požadovat víc nad to všechno, co už mu profesor poskytoval. Měl úkryt a jídlo, skříňku plnou šatstva, které tu nechali jeho předchůdci, vlastní pokoj a nadto přístup ke Graysonově osobní knihovně, která byla tak obsáhlá, že ji dům taktak pojmul. Grayson se nikdy nezeptal na to, proč má neustále pokrytou hlavu, ani jednou nenarušil jeho soukromí ani se neptal, proč je raději sám než v něčí společnosti. I kdyby tu musel zůstat navždycky, nepo-chybně existovalo jen málo příjemnějších vězení. Ale pokud by měl říci, co by potřeboval... "Něco přece ano, profesore. Než jsem přišel sem k vám, byl jsem zapojen v jedné... v jednom projektu, na kterém se mnou pracovali i mí kolegové. Z důvodů, které vám nemohu vysvětlit, jsme... ztratili mezi sebou kontakt..." Nevěděl, jak by pokračoval.

"Ano?" řekl Grayson, přesunul královnu a znovu se posadil. "Mimochodem, máte šach. Říkal jste, že jste vědec. Směl bych se optat, co to bylo za projekt?"

"Je mi líto, profesore, ale to vám nemohu říct." Spock osvobodil svého krále záludnou protiofenzívou koněm. "Šach."

"Nevadí, nevadí." Grayson se poprvé během hry do-stal do vážného ohrožení. "Nepočítal jsem, že byste mi to řekl. No dobře, ztratil jste kontakt s ostatními, a dál?"

"Mám důvody se obávat, že by se mohli dostat do jis-tého nebezpečí," vysvětloval Spock opatrně. "A protože nemají možnost zjistit, kde zrovna jsem, musím se s nimi spojit tak, abych nepřitáhl nechtěnou pozornost... jis-tých kruhů."

"To by nemělo být tak těžké." Grayson si pohrával s královnou a v jasných modrých očích mu blýskaly čertovské jiskřičky. "Můžeme dát inzerát do Osobních zpráv." Pohnul rukou. "Šach a mat, Bene. Dáme si ještě partičku?"

Spock znovu rozestavil figurky na šachovnici.

* * *

Kdesi mezi kuchařskými předpisy a radami pro zami-lované, mezi zprávičkami ze zemědělství a sloupky, kde se popisovala péče o domácí mazlíčky, se nazítří ve ve-černích "novinách" - jež globální zpravodajská služba vysílala na domácí obrazovky pro ty, kteří si zprávy raději přečetli než poslechli - objevila následující notic-ka:

Kirk, James T.:
Očekávám vaše rozkazy.
Spock, bytem u Graysona, Boston.

"Tohle se bude objevovat pořád dokola v místních i globálních síťových zpravodajstvích, dokud jim nedám příkaz, aby toho nechali," vysvětlil mu Grayson a v du-chu uvažoval, kdo to může být, ten Kirk, že u osoby Spockova kalibru vzbudil takovou věrnost.

"Náklady na ten inzerát by se ovšem mohly časem určitě ukázat jako příliš vysoké..." O lidské posedlosti ziskem už Spock cosi věděl.

"Ani cent," ujistil ho Grayson. "Radši přemýšlejte nad šachy, Bene. Tamti venku mi ještě dluží pár službiček."

* * *

A tak Spockovi nezbývalo než dělat to, v čem většina Vulkanců vyniká: čekat.

Ani jednou se neodvážil vyjít mimo útulek ohraniče-ný profesorovým domem a zahradou. Snažil se být uži-tečný, a tak se staral o všechny práce spojené s udržová-ním domácnosti a opravami, které zmrzačený staroch už dlouho nezvládal. Přestože Grayson pořád tvrdil, že mu bohatě stačí, když s ním vždycky večer bude hrávat šachy, vyčistil Spock dům od střechy až po půdu, shra-bal listí, vylezl na nebezpečně kluzkou mansardovou střechu a vyspravil místa, kudy zatékalo, a dokončil ka-talogizaci tisíců knih, do které se profesor před lety pustil, ale po smrti své ženy už ji nedokončil. Ve všem svém počínání byl Spock tichý a nevtíravý, většinou zce-la ztracený v myšlenkách.

Jiní profesorovým životem pouze procházeli - na-příklad jeho dcera, o níž Spock věděl, že to bude jeho prateta - a mnoho Graysonových přátel a společníků všemožných povah mu telefonovalo nebo přicházelo na návštěvu, takže často zaplnili celou halu a vyměňo-vali si příběhy a názory dlouho do noci. Ačkoli by Spock při těchto sedánkách mohl ukojit svou nekonečnou zvědavost, neúčastnil se jich a zůstával ve svém pokoji pokaždé, kdykoli přišel ke Graysonovi na návštěvu byť jediný host. Ostrý sluch mu dovoloval účastnit se kon-verzace alespoň pasivně. Ničeho víc se neodvažoval, protože v sázce bylo příliš mnoho.

Při tom, jak vykonával domácí práce, promyslel Spock plán dalšího postupu. S profesorovým svolením by u ně-ho zůstal jeden pozemský rok. Pokud ho za tuto dobu jeho společníci nenajdou, vyhledal by si nějaké místo, kde by se mohl usídlit natrvalo. Na Zemi jsou přece pouště, kde člověk nedokáže přežít. Spock byl však svým původem pouštní tvor, v pustině se narodil a vyrůstal a snadno by tam mohl žít.

Nedopustil by ovšem, aby se zcela poddal a přivykl kru-tému a osamělém životu, který by ho čekal. Pouze by udělal to, co by bylo třeba. Přinejhorším by v dobrovol-ném exilu přečkal ještě devatenáct let, než by do sluneč-ní soustavy dorazili první Vulkanci. Bylo by porušením Základní směrnice, kdyby se dal poznat příslušníkům své vlastní rasy a vysvětlil jim, co se mu přihodilo? A i kdyby nebylo a dovolili mu vrátit se na Vulkán s těmi, které za-chrání pozemská loď Amity, co by se s ním stalo pak, když by se vrátil na domovskou planetu v době, kdy se ještě ani nenarodil?

Pokřivená logika takových úvah by přivedla pozemš-ťana do blázince. Spock si však luxus šílenství nemohl dovolit: udělá jen to, co udělat musí - nemá na vybranou.

* * *

Jim Kirk byl sám v čemsi, co by se nelépe dalo opsat jako zablešený hotýlek někde na západním pobřeží Ameriky, a psal, dokud nezačal do ruky dostávat křeč.

"Kapitánův deník: bez hvězdného data. Hvězdná data začnou existovat teprve za dvaačtyřicet let. Jestliže ne-uspějeme v tom, oč se pokoušíme, tak nebudou existo-vat nikdy - alespoň pro Zemi ne.

Moji lidé už jsou všichni na svých místech a očekávají další rozkazy. Ti, kteří mají komunikátory, jsou se mnou v neustálém spojení. Lee Kelso mi vzkázal klapku oby-čejného telefonu, kde občas může být k zastižení. Tenhle systém spojení není ideální, ale zatím nic lepšího nemáme. Kelso trvá na svém, že najde nějaký způsob, jak se připojit k našim komunikátorům i prostřednic-tvím nízkých frekvencí, na kterých pracují primitivní počítače tohoto století. Znám Kelsa už mnoho let a vě-řím, že je schopen zvládnout téměř cokoli, ale v tomto případě mám značné pochybnosti.

Doktorka Dehnerová mi hlásila, že se pohodlně za-bydlela v nové identitě dr. Bellerové a dokonce už založi-la kliniku, kde léčí privátní pacienty. Ačkoli z toho zpo-čátku měla obavy, její příjezd do Tezqanu nevyvolal nejmenší podezření. V mnoha ohledech se v nynějším století pracuje podstatně snáz než v naší době.

Mitchell se v Gdaňsku také dobře usadil a nějakým způsobem, o němž raději nechci nic vědět, získal pří-stup ke spisům o plavbách AeroNav a utajovaných ak-cích. Večery tráví po barech na nábřeží, vypráví spros-té vtipy v polštině a vyptává se námořníků, co si myslí o létajících talířích. Neochotně slíbil, že své společen-ské aktivity omezí jen na tohle, protože nikdo z nás se neodváží pokoušet osud tím, že bychom nechtěně změ-nili dějiny.

Gary mě informoval, že prostor, kde se našli vulkanští trosečníci, je pod správou velitelství AeroNav, které má štáb na ostrově Norfolk, a podařilo se mu zúžit vý-běr lodí, které se mohly podílet na záchranné operaci, jen na tři. Jakmile spolehlivě zjistí, která z těch tří to je - a Gary to zjistí všemi tajnými prostředky, o tom nepochybuji - budeme víc než kdy předtím potřebovat Kelsovy schopnosti počítačového hackera.

Pokud jde o Spocka - neodvažuji se příliš na Spocka myslet. Náš bláznivý přítel Parneb si zřejmě myslí, že pořád někde nějak existuje. Mohu to přičítat jen Parnebovu zbožnému přání, protože Spockovo zmizení je jen a jen jeho vina. Nicméně cosi v mém nitru odmítá při-pustit, že je náš Vulkanec mrtvý nebo, ještě hůř, nemů-že v této verzi dějin vůbec existovat. Jak bych si dnes cenil jeho logiky, která by nám velice pomohla!

Předpokládám, že pravidla fungování AeroNav budou dost podobná tomu, jak to chodilo v Agentuře Spojené Země pro kosmický průzkum, která se vyvinula z Aero-Nav, a později dala vzniknout Hvězdné flotile, ve které mám tu čest sloužit. Takže soudím, že lidé z velení budou mít snahu udržet Vulkance v bezpečí a co nejdál od ve-řejnosti. Zbývá vyřešit jedinou otázku: kde?"

* * *

"Antarktida?" opakoval Jason Nyere. Ne ovšem proto, že by špatně slyšel. "Komodore..."

"Budete s tím mít nějaké problémy, kapitáne?" zeptal se lhostejný obličej z komunikační obrazovky. Byla to tvář ouřady, papírového vojáka, obličej zcela neosobní a bez výrazu, prostě ksicht typu "a to je rozkaz!", který se na něho teď nesouhlasně mračil. Jason Nyere dělal jen zřídkakdy velitelství nějaké problémy, a tak to od něho nečekal ani teď.

"To si pište, že ano, pane! Mám problém s celým tímhle plánem. Kdybyste tam nahoře laskavě uvážili..."

"To je moc špatné, kapitáne. Chcete snad požádat o zproštění toho úkolu?"

Nyere se tak velice snažil zachovat klid, až cítil, jak mu ve spáncích pulzuje krev. "Naprosto ne, pane. Já chci jen prostě požádat..."

"Výborně. Takže vám navrhuji, abyste ihned přešli na podhladinový režim plavby. Budete pokračovat pod ledovou tříští na starou výzkumnou základnu Byrd. Jak-mile budete mít své... svěřence v bezpečí, připojí se k vám několik křídlových člunů. Přivezou tam nějaké lidi a naopak vaši posádku - kromě vás a prvního dů-stojníka - odvezou pryč."

Aha, pomyslel si Jason, tak takhle je to! Odvezete mi posádku, abych nemohl obsluhovat loď do doby, než se ta malá přísně tajná šaráda rozřeší ke spokojenosti všech ostatních. Nyere se naklonil k obrazovce v marném po-kusu vyčíst nějaké myšlenky z hlavy svého nadřízeného.

"Jaké lidi přivezou, komodore?"

"Zatím nemám právo vám to povědět, kapitáne. Pří-jezd na Byrd máte naplánovaný na čtvrtek 08.00. Do té doby za žádnou cenu neporušíte rádiové mlčení."

"Pane!" mu skočil do řeči, protože viděl, že nadříze-ný se chystá skončit. "Komodore, krucinál, buď mi řek-nete, jaké budou další kroky, nebo s vámi nehraju, jak je Pánbu nade mnou! Chci vědět, kolik lidí a odkud - z armády, civilů, zpravodajců, kdo to bude? Nikdo z vás v sobě nenašel tolik slušnosti, abyste si promluvili pří-mo s těmi, které tady zadržuji - a přitom jsou naprosto vstřícní a beze slova nás respektují. Komodore, připo-mínám vám..."

"Vaše hlášení mám tady před sebou, Nyere. Nechtěj-te se o tom se mnou hádat!"

"A ještě něco, pane!" Jasonovo vyrovnané a obezřet-né chování bylo totam. "Napadlo už někoho z velení, že jde o občany jiného světa a že jejich vláda by se nemuse-la dívat příliš shovívavě na způsoby, jak se s nimi zachá-zí, a..."

"To už stačilo, kapitáne!" Komodorovi se třásl hlas, jako by proseděl celou minulou noc jen kvůli tomu, že zvažoval právě tuhle citlivou otázku. "Po příjezdu na Byrd budete informovat rádiem Norfolk. Konec!"

Jason se omluvně podíval na T'Leru, která stála mimo záběr obrazovky a poslouchala, protože Nyere měl pocit, že na to má právo, a to bez ohledu na předpisy i na rozčilené námitky Melody Sawyerové.

"Je mi líto," řekl tiše. "Ale sama jste viděla, proti čemu teď stojím."

"Naprosto vám rozumím, kapitáne." T'Lera uvažova-la, nakolik odlišně by v podobné situaci reagovala její nadřízená prefektka T'Saaf, připoutaná ke svému úřed-nímu stolu a k povrchu planety, která má navíc za sebou mnohaletý výcvik v logice a vnímání rozmanitosti. "A to místo, kam nás máte odvézt..."

Když už byla obrazovka slepá, mohl si Nyere koneč-ně osušit pot z obličeje.

"Byrd je polární výzkumná stanice, postavená a po-sléze opuštěná někdy v devadesátých letech. Je to asi to

nejstudenější a nejopuštěnější místo na celé zelené boží Zemi. Lidé, kteří mi platí za práci, mě nutí, abych vás doslova dal k ledu."

"Kapitáne?"

Jason se tiše uchechtl. V posledních šesti dnech, kdy je velitelství nechávalo čekat na odpověď, navštěvoval vulkanskou velitelku denně v její kabině a postaral se o to, že kdykoli mu dala vědět předem, nechal vyklidit chodby a ona naopak navštěvovala jeho. Zjistil, že s ní dokáže rozmlouvat naprosto bez zábran, i když často musel vysvětlovat hovorová rčení a všemožně se snažil co nejrychleji usnadnit vulkanské velitelce překonání překážek v porozumění běžné řeči, aby překazil snahu velitelství schovávat se za mrak šovinistické paranoie a postavit je tváří v tvář realitě, kterou Vulkanci předsta-vovali.

Vulkanci, dumal Jason. Věčná škoda, že jejich vlastní pojmenování se tak blízce podobá jménu jednoho ze starověkých bohů, který nebyl příliš populární - šmajdavý kovář, který vrhal hromy a blesky. Snad se lidé, kteří rozhodují v téhle věci za celou planetu, nenechají ovlivnit nějakou podvědomou vazbou na tuhle hloupost!

Jsem kapitán lodi, žádný psychiatr, připomínal si Ja-son Nyere. Nemám ani nejmlhavější představu, co se těm lidem může dít v hlavě. Ale to, nač myslí vulkanská dáma se směšnýma ušima, to vím zřetelně a jednoznač-ně. Vyvolila si přímý kurz a je velmi bystrá. Nyere se znovu uchechtl, až ho to překvapilo. Kdyby nic jiného, tak tyhle prudké změny nálady mu spolehlivě signalizu-jí, že brzy půjde do tuhého.

"O jednu věc se postarám," ujistil T'Leru. "Ať z těch křídlových lodí vystoupí kdokoli, určitě nebude ubytova-ný na mé lodi. Jen ať se pěkně navzájem zahřívají v Byrdu. Takzvaná hlavní budova je sotva víc než velký montovaný domek a za to, jestli jsou tam funkční vnitřní instalace, bych nedal ani halíř. Čím méně pohodlně se tam budou cítit, tím dříve toho nechají a vrátí se domů. Potom budu mít tu čest ukázat vám a vašemu synovi skutečnou pohos-tinnost mojí lodi, namísto abych vás držel pod pokličkou jako nějaké kriminálníky. Kdo ví, třeba bych mohl naši drsnou Melody přemluvit, aby vám dala lekce v tenisu!"

T'Lera pochopila, že poslední věta byla myšlena iro-nicky. Sawyerová měla s kapitánem neustálé rozpory, pro-tože byla založením rebelant a ani příliš neskrývala své rozhořčení nad tím, že musí být venku, zatímco T'Lera smí být na můstku a poslouchat kapitánův rozhovor s ve-litelstvím na Norfolku (i když se nepochybně napíchla na linku ze své kabiny; Nyere jí to vědomě opomněl za-kázat) . Kromě toho nebyla schopná pobývat na tři metry od Vulkanců bez toho, aby Jasonovými slovy "s něčím nezačala". S podobnou upjatostí ze strany svých nadříze-ných jaksi počítal, ale když se k němu v téhle věci obrátila zády i Melody, měl pocit, že musí odolávat útoku ze všech stran.

"Kapitán prvnímu důstojníkovi," řekl do interkomu a ani nečekal, až se ohlásí, protože věděl, že určitě po-slouchá. "Sawyerová, informuj posádku, že za půl hodi-ny vyrážíme."

"Cíl?" zeptala se Sawyerová jako nevinnost sama.

"Nechtěj po mně, abych věřil, že ti musím opakovat to, co už stejně víš," odpověděl kapitán Nyere otráveně. Vyčetl v těch nehybných laserových očích pod stále táza-vě zvednutým obočím pobavení či alespoň pochopení, nebo se mu to jen zdálo?

"Už jsme nasměrovaní do kurzu na Byrd," vyprskla Sawyerová.

"Rozumím." Jason stále mluvil úsečně. "Už se vrátil Joši?"

"Potvrzuji, šéfe! Nalodil se asi před hodinou."

"Výborně. Informuj Táňu, že budou mít pár dní do-volenou."

* * *

Joši dodržel slovo a vrátil se za soumraku prvního dne, kdy Vulkanci pobývali v dobrovolném exilu. Přinesl další špatné zprávy.

"Máme tady plíseň!" vykřikl, když konečně našel Táňu, která byla v Sorahlově kajutě zabraná do hluboké deba-ty s mladým Vulkancem. Oběma ukazoval splihlý zniče-ný chuchvalec chaluh, který přivezl z obhlídky. "Nechá-pu, jak je to možné, ale postihlo to půlku severního kvadrantu."

Sorahl zamyšleně zkoumal nevábný kus mořské rost-liny a vzpomínal na všechno, co se o pozemské flóře naučil od svých zahynulých učitelů.

"Zdá se, že je to houbová infekce," poznamenal. "Jaké preventivní metody se u vás proti ní používají?"

"Žádné," lamentoval Joši. "A neznáme ani žádnou účinnou léčbu. Ten krám nereaguje na nic, čím se to pokoušíme ničit, a dokonce ani nevíme, co tu chorobu vyvolává. Možná je to mutace, nebo nějaký opožděný projev všech těch svinstev, které se užívaly v zemědělství v minulém století? Nemáme o tom vůbec ponětí."

"Nemůžeme s tím dělat nic víc než zachvácené ston-ky ořezávat a pálit," dodala Táňa poněkud nepřítomně.

Ještě před osmačtyřiceti hodinami by naplno sdílela Jošiho zoufalství, ale v téhle chvíli jí taková maličkost, jako že by měli přijít o celou úrodu, připadala jaksi nedůle-žitá. "Ovšem jakmile to zachvátí víc než deset procent pěstební plochy, tak obvykle nefunguje ani to."

"No ale já to tedy zkusím, ať to dopadne jak chce!" prohlásil Joši. "Jason mě musí nechat zítra zase vyjet ven. Neříkal něco o tom, co s námi hodlají dělat?"

"Posílal hlášení na velitelství AeroNav," řekla Táňa. "Teď čeká na odpověď."

"To bychom tady mohli pěkně zamrznout!" Joši se sva-lil na Sorahlovo lůžko vedle mladého Vulkance, který si pořád ještě prohlížel chaluhu a obracel ji v citlivých ru-kou sem a tam. "Díváte se na ukázku toho, jak postupně vyschne naše celoroční úroda, příteli. A odborníci tvrdí, že pokud se nám tu zkázu nepodaří zastavit, mohlo by to udělat pořádný schodek v produkci potravin."

"Skutečně?"

Joši přikývl. "Pár takových, kteří mají sklony k hysterii, dokonce vykřikuje cosi o hladomoru. Luna má své hydro-ponické laboratoře, ale na Marsu pořád ještě probíhá terraformování - všechny potraviny dovážejí, a většinou

už zpracované - chaluhy, řasy, sóju. Pokud jich nebudou mít dostatek, budou žádat přísun z našich zásob, anebo se vrá-tí domů. To jsou ovšem ty nejhorší možnosti. Ale proč vás tím vlastně obtěžuju? Jako byste neměli jiné starosti!"

"Mohl bych si tohle nechat?" požádal ho Sorahl a po-zvedl odpudivý cár chaluhy.

Jošimu přišel Vulkancův požadavek směšný. "Ale jis-tě. A k čemu?"

"Rád bych to prostudoval," vysvětloval mladík. "Kapi-tán Nyere mi říkal, že Delphinus je vybavený i několika laboratořemi, kterých se momentálně nepoužívá. Kdy-bych se mohl dostat k určitým materiálům..."

"Požádám ho o to!" chvatně se vmísila Táňa a v hlase jí bylo slyšet zvláštní živý tón, jakého si u ní Joši nevšiml od chvíle, kdy tohle nešťastné dobrodružství začalo. Podivoval se v duchu, o čem si asi povídala se Sorahlem, co byl pryč, a vůbec se mu nelíbil směr, kterým se ubíra-ly jeho představy, takže je rychle zapudil. Měl přece na starosti důležitější věci.

* * *

Jason Nyere byl z duše rád, že může vyhovět Sorahlově žádosti, aby mu dal k dispozici počítačový terminál a nějaké vybavení chemické laboratoře. Neměl potuchy o tom, jak přísně jsou Vulkanci vychovávaní, nedokázal si představit, jaká omezení ducha i těla musí snášet po-sádka průzkumné lodi a jakými psychickými metodami Vulkanci tento problém řeší, a tak byl upřímně nešťast-ný, že musí mladého Vulkance držet doslova ve vězení.

Všechny kabiny pro hosty byly pochopitelně vybave-ny vidovou obrazovkou a podporučík Moy měl napil-no, jak každou chvíli klusal do lodní knihovny vyzved-nout požadované knihy a pásky, které pak pokládal na podlahu před zavřené dveře návštěvníků, ale Nyeremu se pořád zdálo, že je to naprosto nedostatečná kompen-zace za to, že zbavil své svěřence svobody a čerstvého vzduchu. Proto se mu značně ulevilo, když zjistil, že mla-dý Vulkanec si našel něco, čím se bude bavit.

Sorahl byl naopak rád, že si může dopřát intelektuál-ní cvičení, ale neztrácel ze zřetele ani mnohem praktič-tější význam své práce. Nekontrolované hynutí chaluh představovalo osobní těžkosti pro Jošiho a Táňu a záro-veň i nesnáz pro celou Zemi. Sorahl sice nebyl biolog v tom smyslu, jak na tuto profesi nazírali u nich doma, každý Vulkanec však měl vědomosti, jaké by se na Zemi vyjádřily několika vysokoškolskými tituly. Mimoto byl před několika měsíci na jeho domovském světě publi-kován článek, který se zabýval léčením choroby podob-né rostliny na vulkanských hydroponických plantážích. Kdyby dokázal aplikovat stejné výzkumné postupy na rostlinu pěstovanou ve slané vodě, tak by podle svého přesvědčení mohl najít i léčebný prostředek a svým způ-sobem splatit dluh těm, kteří mu zachránili život.

Dlouhé hodiny se zabýval prací v laboratoři a často zahltil pozemský počítač, který dostal k dispozici, občas ho při počtech zpaměti předběhl. Ať pozemšťané roz-hodnou o jeho a matčině dalším osudu tak či onak, určitě mu nikdo nebude vyčítat to, čím se právě zabývá.

* * *

A jeden se přece našel.

"S tím počítačem to umí, Jasone," poznamenala Melody Sawyerová. "Umí to tak, že se mašina dost často pěkně zadýchá, aby s ním držela krok. Vůbec se mi to nelíbí!"

"Mám pocit, že se ti v poslední době nelíbí skoro nic." Nyere využíval pomalu ubíhajícího času, kdy čekali na odpověď velitelství z Norfolku, aby dohnal něco z papí-rové roboty, kterou obvykle ignoroval do té doby, dokud dokázal pod papíry najít svůj stůl. "Kvůli čemu bu-deš remcat příště? Nebo ti prostě vadí, že dýchají stejný vzduch jako ty?"

Melody si jeho sarkastického tónu nevšímala, tím spíš, že se jeho poznámka až příliš blížila pravdě. "Jenom mě tak napadlo, že tenhle malý biologický projekt, za který by zasloužil čestné uznání, by mohl být jenom krytí ně-čeho jiného. A už vůbec neberu tvrzení Její Výsosti, že tady byli jenom sami dva. Nemáme tušení, jestli náhodou junior nevysílá nějaké signály, po kterých nám spad-ne na hlavu celá invazní flotila."

"To asi není moc pravděpodobné, když ho špehuješ čtyřiadvacet hodin denně."

"Je to přece otevřený počítačový okruh, šéfe kapitá-ne. Když využívá náš počítačový čas, tak mám právo ho při tom sledovat."

"Pověz mi, Sawyerová, nasadila jsi mu taky odposlech do hlavy? Nebo snad nechceš vědět, jestli dělají všech-no stejně jako my?" Jason nečekal, co mu odpoví a hned pokračoval. "Kromě toho si nemyslím, že by chtěli v této pokrokové době používat nějaké těžké zbraně. Pokud jsem je správně pochopil, jeho dědeček měl příležitost pozorovat naši druhou světovou válku."

Nevyprávěl zatím Melody nic z toho, co mu o příběhu vulkanské průzkumné lodi pověděla T'Lera a co pocho-pil jako gesto otevřenosti z její strany, a rozhodl se říci jí o tom teď, aby se ji pokusil přesvědčit, že tihle mimozem-šťané pro nikoho neznamenají žádnou hrozbu. Melody poslouchala s pusou dokořán a v obličeji zbělela tak, že jí na něm vystoupily vrásky jak načrtnuté tužkou.

"Krucinál!" vydechla nakonec a vyřítila se z kapitáno-vy kajuty.

Jason Nyere se vrátil k papírování a vážně přitom uva-žoval o tom, že jestli se mu vůbec ještě někdy Norfolk ozve, tak požádá o to, aby Melody Sawyerovou z jeho lodi odveleli.

* * *

Lee Kelso musel počkat, až se ve firmě Media-Magix, Inc. - což byl jeho momentální domov - vystřídají smě-ny, než se mohl zamknout k bezpečnostnímu terminálu a naklepat závěrečnou sekvenci programu, kterou nosil v hlavě celé odpoledne. Jestli udělal všechno správně a jestliže Mitchell dodrží časový plán, tak...

V ryku statických poruch a nelibozvučných mikrovln-ných melodií se ozval lakonický a skeptický hlas.

"Mitchell volá Kelsa, Mitchell volá Kelsa, slyšíš mě? Lee, starý brachu, povídal jsi mi, že by to mohlo fungo-vat... já si tedy myslím, že jsi cvok, ale přece jen zkusím hrát s tebou... Mitchell volá Kelsa."

Z reproduktoru se ozývalo příliš mnoho statického praskání a kvílení, připomínající Kelsovi tři dny trvají-cí kocovinu, kterou si vyrobil za jedinou těžkou noc na Argeliu, ale i tak na sebe byl náramně pyšný. Ladil a nastavoval, zatímco Mitchell dál plácal do éteru.

"Lee, jestli mě slyšíš, tak se ozvi, jo? Už to začíná být pěkně pitomé... No fakt, kamaráde, dávám ti ještě pár minut a pak to vzdám... Hej, Le-e-e, tady je Gary. Haló, námořníku, chodíváš sem často?"

Kelso naposled doladil parametry a přepnul z pří-jmu na vysílání.

"Ahoj, Mitchi. Tady Kelso. Co je nového v Gdaňsku, a taky na sever a na východ od tebe?" I přes bručení sta-tických poruch slyšel, jak se Mitchell rozchechtal. Starý Spolehlivák opět zabodoval. "A oni mi tvrdili, že to není možné!"

"No jo, tys to dokázal, výborně." Mitchell se snažil ne-dávat najevo překvapení. "Tys tohle vyždímal z dvě stě let starého počítačového terminálu?"

"Potvrzuji."

"Ten chlap je úžasný!" radoval se Mitchell. "Jenže, po-slouchej, kamaráde, jen taková maličkost: ne že bych si chtěl stěžovat, ale dějí se tady věci, jako kdybys nechtěně rozsypal před zdejší radar pytel staniolových lístků..."

"Vydrž, Mitchi, teď tě neslyším...," odpověděl Kelso s jazykem v koutku úst, jak se pokoušel odfiltrovat sta-tické rušení.

"To nevadí!" zasmál se Mitchell a tentokrát jeho hlas zazněl čistě jako zvon. "Poslyš, mám za pár minut pravi-delnou relaci s Jimem. Nechceš, abych mu od tebe něco vyřídil?"

"Možná ti ušetřím práci," odpověděl Kelso a zapojil další frekvenční kód. "Uvidíme, jestli bych nezvládl kon-ferenční spojení." Za pár okamžiků navázal spojení ne-jen s Kirkem, ale i s Elizabeth Dehnerovou.

"Jak dlouho dokážeš udržet tohle čtyřnásobné spo-jení?" ptal se Kirk, kterého Kelso ohromil stejně jako Mitchella.

"Tak dlouho, dokud mě nechytí," odpověděl Kel-so.

"Výborně. Bude se nám to hodit," řekl Kirk stručně. Kelso dobře věděl, co má dělat, a nebylo nutné jej po-pohánět. "Gary, máš něco?"

"Myslím, že jsem už přišel na tu správnou loď, Jime. Je to CCS Delphinus, klasifikovaná jako PNB-Multifunkční, to znamená ‚Podhladinová/Nákladní-Bojová'. Může plout na hladině i pod ní rychlostí dvaceti uzlů, srov-nat se zemí celé město, slouží jako plovoucí laboratoř a veze tolik nákladu, že by z toho rodina vyžila čtyři sta let..."

"Takže cosi jako námořní Enterprise, doplnil ho za-myšlený Kirk a v duchu zvažoval, zdali se její kapitán v něčem podobá kapitánovi vesmírného korábu. "Stu-doval jsem tyhle staré multifunkční lodi. Neuvěřitelné stroje!"

"Přesně," přitakal Mitchell. "Podle mých informací se Delphinus odchýlil od pravidelné trasy po agrostanicích, údajně proto, aby vyzvedl satelit, a teď už čtvrtý den zachovává rádiové mlčení."

"Zdá se, že to skutečně bude ona," řekl Kirk s nadějí v hlase. "Lee, mohl by ses na ni na tuhle vzdálenost na-píchnout?"

"Ale jistě, jen když mi Mitch může sehnat nějaká vo-lací čísla..."

"Mám je zrovna tuhle v zadní kapse kalhot, synku."

Kirk je nechal, aby se domluvili, a připojil se na ka-nál doktorky Dehnerové. "Jak to jde, doktorko?"

"Trčím pořád tady, kapitáne. Doháním čtení sama sebe."

"Jak to?"

"Procházím všechny články a monografie, které na-psalo mé alter ego. To abych věděla, o čem mluvím, kdyby se mě náhodou někdo na něco zeptal. Kromě toho tady noční život zrovna nekypí."

"Hej, doktorko, jestli hledáte nějaké povyražení," vmísil se jim Mitchell do debaty, "tak mi dejte vědět. Tady v Gdaňsku mají v centru města dost přírodních ploch a v noci je tu zima. Kdybych mohl nějak přispět ke změně scénáře..."

"Nech ji na pokoji, Mitchi," zarazil ho Kelso; už jednou musel poslouchat ty dva, jak se celou noc hašteří při letu z Alexandrie do Střední Evropy, kde přesedali na jiné lin-ky. Ale Dehnerová se o sebe dokázala postarat sama.

"Copak, že by váš slavný šarm v Polsku nefungoval, pane Mitchelli? Nebo bych byla jediná lovná zvěř ve městě?"

"Kapitán přikázal, že se nesmím zaplétat s místními ženskými," bránil se Mitchell. Kirk jen poslouchal a ne-chal je, ať se chvíli poškorpí. Byl jako slepý - to byli všich-ni - a přece jako by měl jejich obličeje před sebou a mohl sledovat drobná typická gesta. Usuzoval, že ti dva potřebují maličko si popovídat, byť uštěpačně, jen aby přestali myslet na dlouhé čekání a nejistotu. "Já se jenom snažím dávat pozor, bych nakonec nezjistil, že jsem se stal vlastním prapradědečkem."

"Vy jste ten nejsobečtější, nejsvévolnější..." Kirk skoro jako by ji viděl, jak zlostně pohazuje hed-vábnými plavými vlasy a jak se jí blýská v šedých očích. Ale už to stačilo. Odkašlal si.

"Dámy a pánové, k věci!" Nechal ticho na linkách chviličku protáhnout, aby se všichni znovu stačili sou-středit. "Takže. Pane Mitchelli, v okamžiku, kdy tu loď zachytíte koutkem oka..."

"Podám hlášení, kapitáne. Mitchell končí."

"Pane Kelso?"

"Ano, pane?"

"Mějte uši nastražené. Pokud by se vám podařilo za-řídit odposlech Delphinu nebo velitelského stanoviště na Norfolku, či nejlépe obojího..."

"Udělám to, pane."

"Také v pravidelných intervalech udržujte spojení s Parnebem. Kdyby se něco začalo kazit, zejména kdyby vám hrozilo jakékoli nebezpečí, zvedněte okamžitě kot-vy, vraťte se do Egypta a zůstaňte tam, jasné?"

"Jasné, Ji... kapitáne. Když jsem s ním mluvil napo-sledy, pořád ještě hledal Spocka. A také říkal, že pokud se mu

podařilo zjistit, nic jiného se v celé historii ne-změnilo. Kdo ví, třeba..." Kirk na to neříkal nic. Kelso byl natolik vnímavý, že mlčenlivou narážku pochopil. "Budu mít uši našpicované, kapitáne. Kelso končí."

"Doktorko," řekl Kirk nakonec.

"Slyším vás, kapitáne." Naslouchala přátelské výmě-ně pokynů mezi kapitánem a jeho starou posádkou a přemýšlela, zdali právě v tom není tajemství jeho veli-telských schopností - prostá a trvalá starost o každého jedince, který je pod jeho velením. Jestli je to tenhle případ, musí prožívat hotové peklo, když někoho z po-sádky ztratí. Elizabeth Dehnerová si uvědomila, že toho člověka zpočátku velmi podcenila.

"Nemohu vám doporučit nic jiného, než abyste ještě chvíli vydržela ve svém lenošení," řekl jí Kirk. "Až se da-jí věci do pohybu, ocitneme se my dva v přední linii."

Kirk jako by ji viděl přikývnout, i když byla tak dale-ko. "Rozumím, kapitáne."

* * *

Kapitán Nyere dal Jošimu svolení, aby ošetřoval chaluhovou plantáž až do chvíle, kdy přijde odpověď z veli-telství. Mladý agronom den co den vyjížděl za úsvitu a někdy ho provázel i nějaký člen posádky Delphinu, aby spolu odřezávali napadené stvoly chaluh, nechávali je odplývat s mořským proudem pryč od zdravého poros-tu a spalovali je, až úplně shořely a s nimi snad shořela i chaluhová plíseň.

Byl to boj v poslední linii, primitivní a nehygienický, protože voda se znečišťovala usazeninami popela a vzduch byl plný mastného vířícího kouře, který byl vidět i z palu-by velké lodi, kotvící na opačné straně obvodu severního kvadrantu agrostanice. Joši se vracel za soumraku, k smr-ti unavený a pokrytý sazemi.

"Taky bys mi mohla pomoct!" obvinil Táňu třetího ta-kového večera, když padl naprosto vyčerpaný na lůžko, které spolu sdíleli.

Táňa ho bezmyšlenkovitě uklidňovala a snažila se ne-dávat najevo odpor, který v ní vzbuzovaly jeho špinavé šaty a pochmurný, čpavý zápach. To Sorahl, když jí dovo-lil přiblížit se k němu dost těsně, voněl čerstvě pokosenou trávou, podzimním listím nebo něčím jiným, co za-nechala na pevnině a vzbuzovalo to v ní návaly nostalgie.

"Jason by nikdy nedovolil, abychom odpluli oba na-ráz," vymlouvala se, i když po pravdě řečeno se nikdy neobtěžovala na to kapitána zeptat. "A stejně bych se neodvážila nechat tady Vulkance samotné. Jasonovi vě-řím, ale velitelství určitě ne. Někdo tu musí dávat pozor. A taky pomáhám Sorahlovi v laboratoři."

"Jo, o to bych se klidně vsadil!"

Táňu opravdově vylekalo, jak zprudka to řekl, a snad ji trošku pobodly i výčitky. Nikdy s Jošim svůj vztah neformalizovali, nikdy to nepovažovali za potřebné. Pros-tě zůstávali spolu. Ani jeden z nich na druhého nežárlil, také k tomu nikdy neměli důvod. Až doteď.

"Co to má sakra znamenat?" zaječela Táňa. Zloba se v ní smísila s pocitem viny ve výbušnou směs. "Bože moj, snad si nemyslíš...?"

Joši však ležel jako mrtvý, jednu dlouhou paži polo-ženou přes oči, protože okamžitě usnul. Táňa ho ne-chala samotného a šla za Sorahlem.

* * *

"Zlobí se?" zeptal se mladý Vulkanec a podíval se same-tově tmavýma očima do Táninych modrých tak upřeně, až cítila, jak pod jeho pohledem taje. "Tomu nerozu-mím."

"Je to žárlivec!" vyhrkla Táňa neomaleně. Brala od Sorahla použitá sklíčka na vzorky a zasouvala je do sterilizátoru. Doufala, že se při tom dotknou rukama. "Myslí si, že jsem do vás zamilovaná."

Mladý Vulkanec to slovo znal a teoreticky věděl, jaký má v pozemských podmínkách význam, ale nijak nedo-kázal pochopit jeho vztah s žárlivostí.

"A jste?" zeptal se s tak nelíčenou naivitou, že Táni několik sklíček vypadlo z prstů.

"Ovšemže nejsem!" zalhala. Sbírala sklíčka z podlahy a přitom si přehazovala těžké copy na záda. To, že o tobě neustále fantazíruju, říkala si v duchu, jak se probouzím i usínám pořád jen s tebou, dokonce i když se s Jošim mi-lujeme, to samozřejmě nemá vůbec žádný význam!

"To je dobře," usoudil Sorahl, aniž by jí byl schopen vysvětlit jediný z nespočtu vulkanských důvodů, proč tomu tak je. "Vděčím Jošimu za svůj život. Nepřál bych si, aby se na mě zlobil."

* * *

Zanedlouho měl Joši důvodů ke zlobení víc než dost.

"Kdo se bude starat o mou farmu?" horšil se, když mu Jason řekl, že do hodiny se ponoří a poplují pod hladi-nou směrem na Antarktidu. Právě se vrátil z pálení napa-daných chaluh a byl špinavější než obvykle, ruce měl popálené a opravdu si zoufal. Po tom, co mu Jason řekl, byla jeho šestidenní lopota naprosto zbytečná. "Nemo-hu přece odjet teď, kdy se blíží nejlepší čas pro sklizeň. A když se objevila plíseň - Jasone, to bych nesnesl, kdy-bych se měl vrátit a zjistit, že je celá úroda v sakrech!"

"Já ti v tom nepomůžu, synu," řekl Jason. "Myslím, že jsme se dohodli na tom, že záležitost s Vulkanci je prvo-řadá, ne? A mám své rozkazy."

"Kašlu na tvoje rozkazy!" vykřikl Joši, kterému v té chvíli bylo všechno jedno. Nikdy nehulákal, nikdy ho nic nedokázalo rozzuřit. V poslední době se zdálo, že zuří v jednom kuse a to ho samotného děsilo.

Ba co hůř, po hádce s Táňou by se nejradši rozkřikl: "Kašlu na tvoje Vulkance!" A zrovna on, který by ještě před pár dny udělal cokoli, jen aby je ochránil - co se to s ním děje? Joši se konečně uklidnil.

"Aspoň mi dovol zavolat lidem z vedení farmy," požá-dal. "Musí poslat místo nás někoho jiného, aby při-nejmenším dál spalovali napadený porost."

"Nesmím porušit rádiové mlčení, vždyť to dobře víš," domlouval mu Jason mírně. Už se na něho zlobila Táňa, Sawyerová, a teď i Joši. Měl pocit, že jenom Vulkanci chápou, oč se vlastně kapitán snaží. "Nemůžeme tak dlouho

čekat. Je mi líto."

"Tobě je to líto?" Jošimu vystoupily do očí slzy vzteku. "Moje úroda, moje farma, celý můj život - a ty řekneš, že je ti to líto? Budou nás tam držet bůhvíjak dlouho anebo s námi rovnou nějak zatočí! Kdo ví, co se s námi všemi stane, i s tebou! Na to už asi politování stačit ne-bude, Jasone!"

* * *

"Kontaktovali mě, kapitáne!" Elizabeth Dehnerová po-dávala hlášení tak, že to hraničilo se vzrušením, jaké by u ní nečekal. "Dvě osoby bez pohlaví a bez tváře zazvo-nily u dveří mého bytu ve čtyři ráno a přinesly mi zapečetěný rozkaz od Rady Spojené Země s žádostí, abych si sbalila dostatek teplého šatstva na týden až deset dní a hlásila se v přístavišti křídlových lodí v Limě. A aby se ujistili, že o tom nikomu nepovím, odposlouchávají mi telefon a dole na ulici stojí civilní auto se špiclem."

"Víte, co máte dělat?" Kirk instinktivně ztišil hlas, jako by někdo mohl odposlouchávat i jejich komunikátory.

"Myslím že ano." Dehnerová hovořila stejně chladně jako vždycky, ale Kirk celkem jasně na konci věty zaslechl rozechvěné tremolo. "Jedu s nimi. Budu se snažit volně vmísit mezi ostatní zdravotnický personál, budu dělat přesně to, co se ode mě čeká a budu se snažit podávat vám hlášení ve čtyřhodinových intervalech."

"Vypravím se za vámi," slíbil Kirk. "Vyrážím okamži-tě, jak mi dá Mitchell vědět, kam se mám vydat." Jako by to bylo smluvené znamení, zapípal volací signál. "Hod-ně štěstí, doktorko. Kirk končí." Přepojil frekvenci. "Gary?"

"Delphinus se dal na cestu, Jime. Míří na jihovýchod rychlostí mezi dvanácti a patnácti uzly všeobecně směrem k Rossovu šelfovému ledovci na Antarktidě. Kelso v poslední zprávě říkal, že se na ně napíchne a zachytí už první relaci, která jim přijde."

"Jak je to dlouho, cos s ním mluvil?" zeptal se Kirk.

"Něco málo přes čtyři hodiny," odpověděl Mitchell. "Povídal, že se možná bude muset někam přesunout. Pár lidí už se zajímalo, proč pořád dělá tolik přesčasů."

To nevypadalo dobře. Kelso byl sice vynalézavý, ale nikoli neporazitelný. Kirk zalitoval, a nikoli poprvé, že má v ruce jeho komunikátor.

"Gary," vyhrkl znepokojeně, "až s ním budeš mluvit, tak ať si dává pozor! Já a Dehnerová taky zvedáme kotvy. Chtěl bych, abys seděl pevně na zadku, dokud ti nedám vědět. Kdyby ses dostal do nějakého presu, tak platí i pro tebe to, co jsem říkal Leeovi: vrať se za Parnebem a čekejte na nás. Nedělej nic... ukvapeného."

"Cože, já? Poslyš, kamaráde, já nejsem z těch, kteří se ženou do Antarktidy. Kdybys mě náhodou potřeboval, stačí písknout a kšíruju psy do saní."

Kirk se zasmál, i když měl téměř bez ustání pocit, že se mu uzlují vnitřnosti. "To pokaždé mluvíš takhle vážně?"

"Když se tomu mohu vyhnout, tak radši ne," připustil Mitchell. "Ale teď ano. Dávej na sebe pozor, Jamesi. Kdyby ne, nikdy bych si to neodpustil."

* * *

Howard "Studs" Carter alias Lee Kelso, naposled zaměst-naný u MediaMagix v Hollywoodu, si najal jednu zaří-zenou kóji v "ubytovně", jaké v jednadvacátém století nahradily laciné hotely pro dlouhodobé bydlení. Z okén-ka měl výhled na plochou krajinu připomínající les krá-ječů na koláče, obrovské průmyslové předměstí, které dříve bývalo státem Ohio. Teď vybalil svůj vlastní osobní počítač, který si koupil toho odpoledne v Kantonu na jednu z Parnebových kreditních karet.

V MediaMagix už padalo příliš mnoho otázek a začala tam být horká půda, takže Kelso v tichosti upláchl z města a rozbalil krámek poblíž mnohahektarovému systému mikrovlnných přijímačů, které se jako had táhly středem Severní Ameriky. S několika málo vylepšeníčky mohl přesvědčit tu malou krásku, která mu ležela vedle ruky, aby pro něho odposlouchávala celý svět.

Kelso vyladil na obrazovku zpravodajský program, hlasitost ztlumil na minimum a pohrával si s jemným nastavením. Zprávy mu sotva dolehly k uchu, ale při jed-né z nich mu málem vylezly oči z důlků.

"...podle jednoho anonymního zdroje bylo to, co se podařilo vylovit u jedné tichomořské agrostanice, ve skutečnosti tělesem vesmírné lodi, která mohla pochá-zet z kosmu mimo sluneční soustavu. Zbytek trupu mohl a nemusel obsahovat i přeživší mimozemšťany. Mluvčí AeroNav takovou možnost kategoricky popřel a PentaKrem tvrdí, že jakákoli spojitost mezi touto nehodou a misí k Alfě Kentaura..."

Ach bože, ach bože! skuhral Kelso v duchu a bezmála podlehl panice. Bude to chtít ještě maličko popracovat, než tohle počítačové mimino bude schopno kontaktovat Jima Kirka, ale Parnebovi může zavolat normální tele-fonní linkou. Kelso zazvonil Parnebovi tak rychle, jak to prsty na klávesnici zvládly.

"Tady máme ještě horší zprávy!" potvrzoval namorousený Egypťan první špatnou zvěst. "Už se spekuluje o tom, že mimozemšťany drží v nějakém tajném vládním zaříze-ní, že mají nejméně tři hlavy a reprodukují se klonováním stejně snadno, jak si my povídáme. Poslyšte, Lee, já se bojím, že teď už moje hlouposti nedokáží napravit ani kouzelníci z vašeho století!"

"Jen se tomu nesmíte poddávat!" konejšil ho Kelso, i když sám v sobě marně hledal nějaký optimismus. "Čím hysteričtější budou tyhle drby, tím snadněji se jim pak budeme moci vysmát."

"Ano, ovšem pokud ty žvásty někomu neublíží!" ho-řekoval Parneb. "Víte, Lee, podle mých zkušeností hysterie nedřepí doma na zadku a nedumá. Vydává se do ulic a hledá obětní beránky!"

"Vždycky existuje nějaký způsob, jak se napojit na únikový otvor!" Kelso přemýšlel nahlas a pohledem zkoumal svůj malý počítač. "Krucinál, kdybychom tak dokázali zjistit, kdo má prsty v nastartování těch kle-vet..."

* * *

"Tam je ale pořádná kosa," poznamenal Easter plačtivě, jak už měl ve zvyku. "Antarktida!"

"Ja, no a?" zeptal se ten druhý kovovým, strohým hla-sem. "Máš strach z trošky mrazu?"

Racher si vyvolil za svou barvu šedou - šedou lebku mu na obličeji těsně obepínala šedivá kůže, šedé krátce střižené vlasy, šedé oči barvy zbrojní oceli mu v hlubo-kých důlcích spíš cvakaly a jiskřily, než aby pomrkávaly jako každé normální oči, a i ten jeho hlas byl kovový a šedošedý. Podle legendy byl Racher víc bionický stroj než živy člověk. Hrdlo mu ustřelili či vypálili anebo do-konce vyrvali a nahradili robotickým hlasovým modu-lem a také ostatní části jeho těla potkal podobný plasto-kovový osud. Easter byl docela ochoten tomu všemu věřit, když na komunikační obrazovce viděl, jak po něm ty podivné oči cvakají a koulejí se v důlcích.

"Já se nebojím ničeho!" opáčil Easter, když si to na-před důkladně rozvážil. Byla to lež. Smrti se nebál, as-poň ne takové smrti, jak si ji sám definoval - to jest oka-mžité smrti v záblesku žáru a ohně, po němž už nebude následovat nic, anebo přinejhorším další zuřící oheň. Ale smrt mrazem - pomalá, plíživá, otupující, vlastně dantovská - z té šla hrůza.

"Svůj díl vodvedu. Ti reporté-ři nám to žrali z rukouch. A povídám, můžeš počítat se všema mejma lidma."

"A s tebou ne?" Racherův kovový posměch přeletěl z jeho základny kdesi v Africe přes celou polokouli. "Eas-ter si nechá svou zálohu v teple, zatímco my necháme svoje lidi mrznout? Nicht so. Ty půjdeš taky, srabe, jinak se mnou nepočítej!"

"Komu říkáš srabe?" vyprskl Easter, ale pak se zarazil.

Mozkem mu pomaličku prosakovalo poznání, že Ra-cher řekl přesně to, oč mu šlo; že vyslovil pravý důvod, který za tímhle kouskem tušil a který uchvácení mimo-zemšťanů degradoval na podružný cíl - pustiny polární-ho ledu byly dokonalou arénou pro pravý účel akce: elimiovat vliv toho druhého pohlavára na krysí hejno teroristů, rozlezlých po celé planetě. Z takového rozho-dujícího střetu dokáže vyjít živý jenom Král krysa. Čiročirý nihilismus téhle metafory rozžehl jakýsi zbytek irské poetičnosti, který přetrvával hluboko v bahně zabijácké Easterovy duše.

"Poslechni, ty všivej kriple." Přestože zdánlivě pěnil vzteky, volil slova uvážlivě. "Natrhnu ti tam prdel!"

* * *

"Pořád máš strach o ty ostatní tam venku, Bene?" zeptal se Jeremy Grayson svého pra-pra-pravnuka.

Spock doutíral nádobí od večeře a pedantsky posklá-dal utěrku. "Říkáte ‚ostatní', profesore?"

"Nikdy jsem nepřišel na to, jak bych je měl pojmeno-vat," řekl Grayson a rozestavoval své pěšce na šachovni-ci. "Víš, ‚cizinci' mi zní trošku hanlivě a ‚mimozemšťa-né' zase příliš etnocentricky. Tak řekněme jiní. Tím myslím inteligentní bytosti na všech světech tam naho-ře."

Spock obezřetně usedl naproti svému předkovi. Jejich noční rozhovory se týkaly různých filozofických a speku-lativních témat, ale na nic takového zatím nenarazili. Nemá to snad být něco na způsob testu?

"A vy, profesore, nezvratně věříte, že někdo takový existuje?"

Graysona to z nějakého důvodu pobavilo. "Myslíš snad, že věřím té hlouposti o výlučnosti pozemské inteligence? Dokonalý Bůh by se jen stěží spokojil s tak málem. Ano, já v ně věřím, Bene. Jen bych rád věděl, jestli oni věří v nás."

Natáhl před Spocka pěsti, v nichž skrýval po pěšci od každé barvy, aby si mohl Spock vybrat. Protože Spockův zrak byl bystřejší než lidská ruka, vybral si Spock černé.

"Mám dojem, že vám tak docela nerozumím."

"Jen mě tak napadlo," pokračoval Grayson a k ote-vření hry zvolil standardní gambit jezdcem, "že jsou tam venku nejspíš už pěknou dobu, a jestli nad námi nepláčou, tak se nejspíš můžou potrhat smíchy."

Spock se zamyslel nad skutečnou historií ‚cizího' po-zorování Země a současně vážil neobvyklou variantu obrany střelcem. "Musím přiznat, profesore, že z toho-to hlediska jsem nikdy o této otázce nepřemýšlel."

* * *

"Kapitánův osobní deník, den šestý; místo: hangár kříd-lových člunů AeroNav, Staten Island, Tierra del Fuego.

Čekám s ostatními zpravodajskými pracovníky v ně-čem, co mi v téhle obrovské zoufalé stodole na tom nejodlehlejším koutku světa připomíná salonek pro VIP. Naším cílem je místo, které dává slovu ‚opuštěnost' nový význam: výzkumný komplex Byrd na příbřežním okraji Rossova šelfového ledovce v Antarktidě.

Moje doklady příslušníka rozvědky zatím obstály při všech prověrkách, takže jsem dokázal pozoruhodně snadno infiltrovat do zpravodajského systému. Připoju-ji speciální čestné uznání pro Lee Kelsa. Mí kolegové zpravodajci jsou zcela nepozoruhodní, jak se konečně dalo předvídat; dokonce i ti, kteří očividně cestují ve dvojicích, spolu nehovoří. Na druhém konci salonku se shromáždila skupinka civilistů, kteří se zřejmě mezi sebou baví mnohem příjemněji.

Doktorka Dehnerová, či spíš bych měl říci doktorka Bellerová, vyrazila napřed s první posádkou vojáků a lékařů. Ona aspoň jasně ví, co má dělat. Kdybych tak něco věděl o svém budoucím poslání!

Mám prakticky nemožný úkol: vyhledat dva Vulkance uvízlé na Zemi dvacet let předtím, než přijde jejich čas, a nějak je přesvědčit, aby mi věřili, že je dokážu vysvobodit ze sametem polštářovaného zajetí, aby ne-padli za oběť lidskému strachu, a že ani nepřipustím, aby se ztratili někde v byrokratickém gulagu, z něhož by nemuselo být návratu.

Jediný Vulkanec, s nímž jsem měl možnost mluvit, mě skoro bez výjimky špatně pochopil, aniž bych o to nějak stál, a teď jsem nucen připustit, že to většinou byla moje vina, protože jsem trval na hloupé myšlence pře-tvořit ho po lidském způsobu, což prostě nebylo možné a ani jsem se o to neměl pokoušet. Kdybych tehdy doká-zal tuhle pravdu pochopit, vůbec jsme nemuseli uvíz-nout v sítích toho pošuka Parneba, a jestliže se Spock ztratil, o čemž je Parneb přesvědčen, jsem za to odpo-vědný právě já a nikdo jiný než já. Vulkanec není žádný člověk se špičatýma ušima; je to Vulkanec se vší podob-ností i rozdílností, která se za tímto pojmem skrývá. Pochopil jsem to příliš pozdě. Oč obtížněji by tohle všechno chápali lidé z nynějšího století! Zvláštní ironií osudu připadlo zrovna mně, abych jim to ukázal.

A pokud jde o to, co udělám s lidskými svědky této události - logistické zabezpečení útěku je v porovnání s tím dětskou hrou. A můj jediný další kontakt s Vulkanci, ona oslavovaná Vulkanská expedice..."

Kirk přestal čmárat do zápisníku, protože si všiml při-nejmenším jednoho zpravodajského agenta, který skry-tý za tmavými brýlemi předstírá, že ho nesleduje. Tohle nutkání zaznamenávat vlastní myšlenky očividně ohrožovalo jeho převlek za špiona a Jim Kirk si v duchu spílal, že je zatracený blázen. Když se ozvalo hlášení, že se mají nalodit, rychle

zašel na toaletu, spálil své poznám-ky a popel spláchl. Jakmile se usadil na svém sedadle v křídlovém člunu, pokračoval v záznamech do osobní-ho deníku už jen v hlavě.

Vulkanská expedice. Už tohle pomýlené označení celé akce bylo důkazem fiaska, maskovaného za serióz-ní misi.

Podle oficiálních prohlášení bylo soustředění čtyř vesmírných lodí na oběžné dráze kolem suché rudé pla-nety především zamýšleno jako ukázka jednoty, která měla udělat dojem na všechny vesmírné říše. To, že se tím současně chtělo vulkanské Nejvyšší radě připome-nout, jak málo jejich občanů slouží v Hvězdné flotile, byla prostá shoda okolností.

Ústava Federace jasně stanovila, že každá členská pla-neta má poskytnout jisté procento své populace ke služ-bě pro Federaci spojených planet. Vulkanci proti tomu nic nenamítali, naopak tento princip nadšeně podporovali a jejich vědci i studenti se hlásili v počtu daleko převyšujícím stanovenou kvótu nejen k výzkumné a ba-datelské práci, ale i k činnosti tak všední jako mýcení křovin a pěstování plodin na kolonizovaných planetách. Ale někteří další členové Federace, obzvláště Tellarité, rychle zjistili, že je v tom háček, který nebylo možné přehlédnout. Argumentovali tím, že by Vulkanci měli v příslušném počtu sloužit také ve Hvězdné flotile. Proč by měli humanoidi nést břímě bojových akcí, zatímco Vulkanci pěstují květiny nebo vedou semináře na bez-pečných vnějších planetách? Jakým právem Vulkanci odmítají zabezpečit i vojenskou službu a posílají sloužit do Hvězdné flotily jenom ty, kteří sami chtějí? Z toho vzešla ona Vulkanská expedice.

Výsledkem bylo vystrojení hvězdného korábu Intre-pid, postaveného a obsluhovaného výlučně Vulkanci, který jako jediná vesmírná loď Hvězdné flotily nikdy nevypálil ze svých phaserů na žádnou živou bytost. Po-vídalo se, že hlavně phaserů jsou zavařené, torpédové komory prázdné, ale každý Vulkanec by prohlásil, že něco takového by bylo nelogické. Existence zbraní pře-ce ještě nutně neznamená, že se jich bude používat.

Byla to jejich logická odpověď na výzvu, která se uká-zala jako bezzubá. Hvězdná flotila to raději chápala jako kompromis, ústupek ze strany Vulkanců, a tak čtyři vesmírné koráby opustily oběžnou dráhu s pocitem úlevy. Vulkanci sami nepovažovali Intrepid ani za kom-promis ani za ústupek, nýbrž za výraz zcela logického účelu - vypravili loď plnou vědců, na jejíž palubě ne-byl jediný voják. Vulkanci bez váhání svou povinnost k účasti v Hvězdné flotile naplnili, ale výlučně podle své-ho vlastního uvážení.

Hvězdná flotila pak naopak přijala ústupek, že Intrepid vysílala výlučně na průzkumné výpravy a potenciální bo-jové situace nechávala na těch, kteří je řešili i předtím. Tellarité vznesli oficiální protest, ale to se vcelku čekalo.

Jednou z lodí, které byly vyslány nad Vulkán předvá-dět svaly, byla i Republic, a její navigátor, jistý James T. Kirk, byl z těch účastníků výpravy, kteří na povrch Vul-kánu nesestoupili. Od chvíle, kdy zaparkovali na oběž-né dráze, už nebylo třeba, aby seděl v navigátorském křesle, zařadili jej tedy do slavnostní bezpečnostní služ-by, která doprovázela diplomaty k přenosovým místnos-tem a z nich zase do jejich kabin, takže se k Vulkánu dostal nejblíže na Vulkanské kosmické centrum, což byla obrovská orbitální stanice stará přes tisíc let, na níž byly stěny ověšeny rudými drapériemi a kde klimatizace udr-žovala horký a suchý vzduch. Návštěvu se mu podařilo absolvovat bez rozbitého nosu - bodejť ne, když na tomhle světě ani nemají slovo vyjadřující hospodskou hádku? - a ani jednou nemluvil přímo s žádným Vulkancem, takže se musel spokojit s útržky rozhovorů, kte-ré zaslechl po chodbách a z nichž lapal první náznaky toho, co jsou Vulkanci zač. Ovšem to, co se naučil, či spíš nenaučil, mu teď bude k pramalému užitku.

Jim Kirk sledoval, jak se trup křídlové lodi zvedá z mrtvých vod u Ohňové země a vyráží po širé pláni šedých vln s bílými hřebínky směrem k Antarktidě.

Kdyby tu tak byl Spock! pomyslel si zdaleka ne popr-vé, ale tentokrát z jiného důvodu. Nevím, jak tohle zvlád-nu sám!

* * *

Lee Kelso zíval, protahoval se a přitom se podíval na hodiny. Kapitán Kirk je pořád ještě na cestě do stanice Byrd a do doby, než se tam dostane, nemá žádnou mož-nost se s ním spojit, což je možná dobře. Raději ho ještě pár hodin ušetří nových problémů.

Večer se nedalo dělat nic lepšího, než zamknout dve-ře a zkusit se prospat. Sotva Kelso zhasil světlo ve své kóji a popřál svému malému počítači krásné sny, ozval se bzučák ode dveří.

Kelso se zamračil, napůl se posadil a pak si v poslední chvíli vzpomněl na nízký strop kóje. Nechal si na servis-ní desce nastavené buzení, ale to se mělo ozvat až za čtyři hodiny. Jestli se bzučák nepokazil anebo si někdo nezmýlil dvířka do kóje...

Zabzučelo to znovu. Aj aj, pomyslel si Kelso, tohle bude průšvih. Rozhlédl se kolem po maličké slepé ulič-ce, do níž se sám schoval, jako by tu mohl najít nějaký prostředek, který by mu pomohl k útěku. Nic takového tu nebylo, takže se v duchu obrnil proti všemu možné-mu, naklonil se směrem ke vchodu a mohutně zívl.

"Co se děje?"

Podíval se kukátkem a setkal se pohledem s jakýmsi zlým okem. "Pan Howard Carter?"

A vida, skutečný průšvih, konstatoval Kelso v duchu a rozhlédl se po místnůstce, aby se ujistil, že tam nene-chal ležet něco kompromitujícího. "Kdo se ptá?"

Místo oka se v kukátku objevil odznak. Komunikační policie ho přišla vyslechnout kvůli podezření z toho, že užíval počítačový čas, aniž by za něj zaplatil. "Rádi by-chom si s vámi promluvili."

Kelso se zasmál pod vousy. Kdyby tak měli tušení, co jiného ještě vyváděl...

Pomaličku otevřel dveře a tvářil se přesně jako ospa-lý malý kluk v sandálech. Snažil se na to nahlížet filozo-ficky. Nakonec ho přece museli chytit, byla to jen otáz-ka času.

KAPITOLA SEDMÁ

S Jasonem Nyerem po pravé ruce a se svým synem po levici čelila T'Lera z Vulkánu zástupcům Sjednocené Země a pokoušela se odpovídat na jejich otázky. Mezi představiteli ozbrojených sil, zpravodajských služeb a několika diplomatických a mírových organizací seděl i Jim Kirk, poslouchal a žasl.

Nevěděl, jakou přípravu absolvovala vulkanská velitelka pro tohle trápení, z jejích odpovědí a neotřesitel-ného klidu však poznal, že se skutečně připravila. Všiml si ovšem lodi Delphinus, která tu teď stála s velitelskou věží vyčuhující z ledové tříště jako nějaká fantastická stav-ba, jež po způsobu houby přes noc vyrostla uprostřed mrazivé pustiny. Nemohl vědět, že Vulkanka celou ces-tu strávila ponořená v meditacích v kleče na tvrdé kovo-vé podlaze své kabiny pro hosty hluboko v břiše Velryby, kde nechávala neustálé vibrace pronikat celým tělem a doléhat až do nitra duše.

Jiný Vulkanec by možná zjistil, že není schopný snést nikdy neutichající hluk lidmi postaveného behemota, který se neúprosně prodíral ledovou pozemskou vo-dou nejprve na hladině a poté pod ní. Proplouval mís-ty, kde žijí stvoření zdánlivě natolik mimozemská, že by k nim většina lidí cítila naprostý odpor; přitom ta nevinná stvoření by se klidila z cesty i lidem sotva způlky tak nenávistným jako ti, kteří by podmořské tvory vnímali s odporem. Ale T'Lera většinu života prožila v pohybu, a přestože všechno to bouchání a vrčení strojů bylo neporovnatelně hlasitější než svižné šumění lodi letící mlčenlivým prostorem, stal se tep lodi ozvěnou jejího vlastního srdečního rytmu.

Tep lidského srdce zněl pomalu, silně a hlasitě; v po-slední době T'Lera jemným sluchem stále zachycovala naléhavý tlukot srdcí pozemšťanů ve své blízkosti, takže docela přehlušoval jemný šepot jejího vlastního srdce. Lidská loď, hlučná, silná a hlasitá stejně jako jejich srdce, plula napříč oceánem, který pohltil její rychlou a tichou loď. A podobně se zdejší inteligentní druh s hlučným hla-sem, pomalým myšlením, ovšem silný velkým množstvím lidí, chystá zaživa pohřbít ji i jejího syna kdesi v ledovém a bílém koutě Země, kde bude moci jen toužebně vzpo-mínat na zmeškanou příležitost zemřít v míru chladné-ho černého vesmíru. Příliš dlouhé hloubání o takové ironii osudu by dokázalo ohrozit i vulkanskou duševní vyrovnanost. T'Lera raději zaměřila myšlenky jinam.

Otče, řekla v duchu, oslovujíc Savarovu katru nikoli v modlitbě, ale spíš jako ohniskový bod. Otče, pokud jde o pozemšťany, je moje logika nejistá. Kdyby šlo jen o mě samotnou, věděla bych, co mám dělat. Ale je tu můj syn...

Sto let pozorování pozemského života naznačilo, že lidé jsou již dost vyvinutí na to, aby nezabíjeli bez roz-myslu, ale jenom tehdy, když mají dojem, že je někdo ohrožuje. Jestliže dojdou k závěru, že T'Lera a její syn pro ně znamenají hrozbu, připadne Jasonovi nevděčná povinnost je popravit, s čímž musel počítat od samého počátku. Kdyby náhodou zaváhal, žena řečená Sawyerová docela nadšeně splní úkol, který by snad Jason mohl odmítnout. Na to, aby jí ochotu k takovému kroku vy-četla z očí, nepotřebovala T'Lera žádnou telepatii. Tak-že na tomhle světě nečeká mimozemšťany smrt, ale po-někud jiný osud. Jakou cenu budou pozemšťané žádat za to, co očividně považují za narušení jejich teritoria?

Kdyby na jejím světě uvízli vesmírní poutníci z jiné planety, dostali by bez řečí loď, v níž by se mohli vrátit ke svým, o tom T'Lera v nejmenším nepochybovala. Bylo by možné přimět zdejší rasu, aby pochopila logiku ta-kového postupu? Anebo ještě nejsou schopni uvěřit, že pro ně Vulkanci neznamenají žádnou hrozbu?

Cíl lodi Delphinus nabízel svého druhu odpověď: exil na místě, z něhož žádný Vulkanec nemá šanci uprch-nout bez cizí pomoci - ovšem jak dlouho má jejich izo-lace trvat? Mladá pozemská žena byla toho mínění, že její vůdcové by byli schopni dva nechtěné návštěvníky nechat jen tak "ztratit". Ponechali by je svému osudu v téhle ledové pustině, anebo by jim poněkud humánněji - tohle slovo je pozemského původu a odvozuje se ze jména, jímž pozemšťané označují sami sebe - poskytli nějakou méně nehostinnou klec, která by nicméně i tak zůstala klecí?

Sama o sobě by T'Lera takové rozhodnutí klidně ak-ceptovala, ale chtěla ušetřit svého syna. Byla ochotna nabídnout výměnou za bezpečný Sorahlův návrat na jejich svět všechno, co dovolují limity vulkanské cti.

Souhlasili by s propuštěním Sorahla, kdyby svolila, že tu zůstane jako rukojmí, možná až do konce života? Pro ni život na povrchu planety nikdy nic neznamenal, byla by v exilu stejně na Zemi jako na kterékoli jiné planetě. Jako dorůstající dítě zůstala bdělá po celou první polovinu dvacet let trvajícího letu, zatímco dospělí se pravidelně střídali ve dvouletých cyklech a zbytek času trávili v kryogenickém spánku. Dobře tedy věděla, jaké to je, být sama...

To, že by už nikdy neměla sdílet vulkanské myšlenky s jiným jedincem své rasy, by jí také až tak velmi nevadi-lo. Určitě by se našli lidé, se kterými by mohla docela dobře mluvit - Jason Nyere byl například jedním z těch, kteří k tomu měli dostatek předpokladů - ale síly, kte-ré budou rozhodovat o jejím osudu, se nepochybně postarají, aby se s nikým takovým nesetkala. A přece by dokázala snést i toto omezení, přestože záhubou T'Syry přišla o družku své duše. A protože vulkanské truchlení vyžaduje osamění, naopak by se jí naskytla ta nejlepší příležitost v duchu oplakat všechny, o které ji osud při-pravil.

Nuže, ať se jejím osudem stane trvalý exil! Požádala by pouze o pustinu nepatrně méně zmrzlou, než u níž zakotvila Nyereho loď.

Tohle všechno samozřejmě platilo pro ni, ne však pro Sorahla. Přijde čas, kdy se bude muset vrátit na Vulkán z důvodů, které žádný pozemšťan nedokáže pochopit. Musí tedy připadnout na způsob, jak vrátit syna na jeho rodný svět, byť by to byla desítiletá pouť v podsvětelné pozemské lodi, a k tomu zcela osamělá, ale musí to do-kázat.

Měla jedinou další alternativu, o kterou se už jednou pokusila zničením své lodi. Tuto možnost však ztratí ve chvíli, kdy se stane zajatkyní pozemšťanů.

V té chvíli zesílil hluk lodi, která ji unášela ve svých útrobách. Ozvaly se nové skřípavé a drtivé zvuky, když si Delphinus začal prodírat cestu vzhůru polárním ledem, jak ji na to kapitán Nyere předem upozornil. Motory se zastavily, hluk utichl. Dorazili na místo. Náhle vnímala jen tichý a svižný šelest svého vulkanského srdce.

* * *

To, že se vyšetřování "vulkanského problému" bude dít ve veliké studené jídelně stanice Byrd, byl promyšlený záměr, vedený snahou co nejsilněji zapůsobit když už ne na Vulkance, tak aspoň na lidi za čelním stolem, u kte-rých byl

zájem vyvolat co nejsilnější dojem vlastní důleži-tosti. Místnost s vysokým klenutým stropem byla obklo-pena ozbrojenými strážemi složenými z příslušníků Pozemních sil (dva ještě seděli v hledišti, nepočítaje v to snajpry na střechách okolních budov), kteří se choulili přece o něco víc než ony dva tucty příslušníků trvalého osazenstva stanice. Lidské hlasy tu zněly jako chabá ozvě-na a dech se v chladném vzduchu srážel v páru. Jim Kirk měl ledové nohy i ve vysokých botách a teplých ponož-kách a v duchu se divil, jak to Vulkanci mohou vydržet. Nejprve zajatce prohlédl lékařský tým a podrobil je řadě rozmanitých testů, které zabraly celý první den. Šťouchali do nich a prohlíželi je fyzicky i psychicky do té doby, kdy zúčastněné medicínské kapacity dospěly k uspokojivému závěru, že Vulkanci jsou právě takoví, jak to o sobě tvrdí.

"Ti jim dali pořádně do těla!" hořekovala doktorka Bellerová alias Dehnerová, když se jí podařilo pobýt s Kirkem chviličku o samotě. Pokud se potkávali na chodbách anebo spolu seděli v jedné vyšetřovací ko-misi, tak se oficiálně neznali. "Většina z toho sice byly legitimní postupy, ale některé akce byly opravdu nebetyčně pitomé, nemluvě o tom, že je musely ponižo-vat. Trápily mě rozpaky za ně i za nás, kapitáne!"

"Však si s tím nějak poradíte, doktorko," víc toho Kirk vymyslet nedokázal. "A držte se svého poslání. Jste naší nejlepší nadějí na to, abychom se tu dokázali udržet. Jak si vedli při psychotestech?"

Dehnerová ho zahřála svým zadumaným, mírným úsměvem. "Občas se mi převrhla barva a tak podobně. Dělala jsem, co se dalo, abych svým šéfům nacpala až pod nos ty správné výsledky. Nemohu přece dopustit, aby působili příliš skvěle a schopně. Pochopitelně jsem se snažila zatušovat hlavně ty strašidelnější záležitosti - možnosti sebeuzdravení a telepatii. Nemá smysl upo-zorňovat na to, jak moc jsou od nás odlišní."

"Výborně," přikývl Kirk, který ji poslouchal jen na půl ucha. Od okamžiku, kdy se dostali na stanici, se jeho hlavní pozornost upírala k nalezení cesty pryč odsud. Když se díval po těžších zbraních, zjistil, že tu žádné nejsou. "Co si o tom všem myslí ostatní doktoři?"

"Když internista skončil s jejich vyšetřením a odchá-zel, tak jen vrtěl hlavou," odpověděla Dehnerová úsečně. "Od té doby je zalezlý ve své kabině jako v brlohu a nejspíš tam tiše flámuje. Vůbec se mu nelíbilo, že jim našel srdce tam, kde by měla být játra, a mám dojem, že to s ním dost zamávalo. Neuroložka byla mnohem sou-citnější. Právě ona při vyšetření T'Lery navrhla, že by jí udělala plastiku, kdyby mohli riskovat transfúzi od Sorahla."

"Co jí na to T'Lera řekla?" zeptal se Kirk a čekal, že uslyší nějakou pro Vulkance typickou odpověď.

"Přijala to velmi uznale, ale zároveň upozornila, že by se musela zeptat, zdali estetická hlediska převáží nad rizikem, že by lékař mohl ztratit pacienta. Bez komen-táře."

Kirk se zasmál. "Což znamená, že bude mít raději zlo-mený nos, než by posmrtně někoho žalovala z lékařské nedbalosti."

"Chytrá dáma," přikývla Dehnerová a pak šli zase kaž-dý svou cestou.

* * *

Elizabeth Dehnerová si to dokázala zařídit tak, že sedě-la ve všech vyšetřovacích komisích, i když ji o to nikdo nežádal, což odůvodňovala "profesionálním zájmem". Kdykoli Kirk zasedl na opačném konci stolu postavené-ho ve tvaru L, vyhledala ho pohledem a nepatrně pokr-čila rameny.

Také uspořádání stolů bylo vymyšleno tak, aby bylo nanejvýš působivé a pokud možno dokonce nahánělo strach. Vyšetřovatelé v počtu mezi desíti a patnácti seděli při jednáních u dvou mírně vyvýšených dlouhých stolů uspořádaných do tvaru V, zatímco mezi těmito rameny se krčil jediný stolek určený pro Vulkance a jejich lidské průvodce. Při každém sezení se vedle nich pravidelně objevoval Jason Nyere; dva civilisté, kteří Vulkance za-chránili na moři, šestkrát zopakovali svůj příběh a pak už nepřišli. Mladá žena jménem Táňa se při posledním účin-kování rozplakala a na doporučení doktorky Bellerové ji i s jejím mužským kolegou poslali zpátky na loď.

Výslechy probíhaly už druhý den a jediní Vulkanci nedávali najevo sebemenší známky únavy nebo stresu. Sorahl odpovídal pouze na ty otázky, které byly polože-ny přímo jemu. T'Lera jako velitelka odpovídala na všechny ostatní a bez ohledu na to, jak agresivně byly formulované nebo kolikrát opakované, odpovídala stá-le stejně klidně, věcně a s otevřeností, která komisi při-padala až nepříjemná.

"Takže vy v podstatě říkáte, že sem za vámi nepřijdou žádné pátrací skupiny, že vás nikdo nebude hledat?" ptal se jeden z vojáckých týpků, tříhvězdičkový generál, kte-rý podle žlučovitého vzhledu strávil celou aktivní služ-bu tím, že marně hledal nějakou válku, v níž by si mohl zabojovat.

"To je naprosto přesné," odpověděla T'Lera vyrovna-ně. Jakmile se jednou dostane loď na povrch planety, považuje se za definitivně ztracenou. Nikdo se nebude pokoušet po ní pátrat."

Kirk až zamrkal. Jestlipak si uvědomuje, jak zranitel-ná je ona i její syn po tomhle prohlášení?

"Totiž, přesněji řečeno, to tvrdíte vy," zaútočil na ni generál. Bez ohledu na zapojené rekordéry držel v ruce drahé zlaté pero, které používal spíše jako bajonet, než že by si s ním zapisoval nějaké poznámky. Teď jím zamířil na T'Leru.

"Nerozumím vám, generále."

"Pro to, že vaši lidé nezahájí nějaké pátrání nebo ješ-tě něco horšího, nemáme žádný jiný důkaz než vaše slo-vo," řekl generál přehnaně hlasitě. "Žádám vás, abyste to dokázala."

T'Lera se na okamžik zatvářila překvapeně, jako by na chvíli zapomněla, že tenhle inteligentní druh umí lhát, lže, a dokonce - počítaje v to i příslušníky ozbroje-ných sil - propracoval schopnost lži téměř do podoby umění, takže pozemšťané nutně předpokládají, že i ona lže, pokud neprokáže opak.

"Máte moje slovo," prohlásila pomalu a důrazně. Její slovo musí přece stačit. "Kdybyste mohli vyzvednout mou loď z mořského dna, tak byste zjistili, že na ní nebyly žádné zbraně a také posádka byla naprosto neozbrojená. Kromě toho vůbec nepochybuji, že váš systém pla-netární obrany nezaregistroval poblíž planety žádné další neznámé lodi, je to tak?"

Generál měl aspoň tolik slušnosti, že se po jejích slo-vech zatvářil rozpačitě. Všechny obranné systémy kolem Země,

Měsíce a Marsu byly od havárie vulkanské lodi ve stavu nejvyšší pohotovosti a mezi změtí satelitů a kosmic-kého smetí pozemského původu neobjevily vůbec nic.

Bod pro Vulkance! pomyslel si Kirk, když předsedky-ně komise poklepala kladívkem, aby utišila mumlání přítomných vyšetřovatelů. To je ovšem chabá útěcha, řekl si vzápětí, když uvážil donekonečna se vlekoucí výslechy a navíc fakt, že stále nenacházel žádnou možnost, jak z téhle situace uniknout. Nic z toho se nemělo stát a čím víc se to bude protahovat, tím menší mu zbývá naděje, že dokáže svůj úkol splnit.

"Takže jestli tomu dobře rozumím," ozval se generál, který se už dokázal dostatečně vzpamatovat, aby pokra-čoval v otázkách, "vy říkáte, že jste tu měli lodi a pozo-rovali nás od roku 1943?"

"První výprava k vašemu světu dorazila před 102,4 pozemskými roky," vysvětlovala T'Lera už popáté. "Když tento údaj přepočítáte podle vašeho letopočtu, pak zní odpověď ano."

"Létali jste tedy na oběžné dráze a špehovali nás ce-lou tu dobu," začal generál, ale T'Lera nepřipustila, aby nechala jeho nepřesnou definici bez opravy.

"Odmítám výraz ‚špehovali', generále. Naším cílem nebylo nic víc než pozorovat svět, který studoval jiné planety od dob vašeho vědce Galilea. Pokud to chcete prohlásit za narušení vašeho soukromí, musím za svůj lid požádat o prominutí. Ale protože vaše radioteleskopy odposlouchávají jiné hvězdné systémy od roku..."

"To je něco jiného!" vykřikl generál a znovu se po místnosti ozvalo mumlání. Předsedkyně bušila kladív-kem, aby nastolila ticho, ale ještě předtím se Jason Nyere, už dlouho trpící pravá ruka T'Lery, začal chechtat.

"Kapitáne, vy v tomhle všem nacházíte něco zábavné-ho?" rozčileně vyprskl generál a otráveně se podíval po předsedkyni, která zastavila kladívko ve vzduchu.

"Omlouvám se, generále. Nejspíš je to únavou z bi-tvy," opáčil Nyere. "Jen se mi zdá, že madam trefila hře-bík na hlavičku. Kdybychom měli jejich techniku, děla-li bychom totéž - kvůli čemu jinému jsme sakra vůbec posílali tu loď k Alfě Kentaura? - a mnohem méně de-centně, než jak se chovali tihle lidé."

"Když na vás dolehla únava, kapitáne, tak vám dopo-ručuji, abyste si na pár hodin dopřál oddych v zápolí," poradil mu generál bez špetky humoru a všechno ostat-ní, co Nyere řekl, prostě ignoroval. Vnitřní boj mezi příslušníky AeroNav a Pozemních sil měl své kořeny v třeni-cích mezi vojáky námořnictva a pěchoty, jejichž původ by se pravděpodobně dal vystopovat až do dob římských cí-sařů; sotva bylo možné vyřešit tento spor tady a teď.

Co horšího, pacifistický kontingent odsunutý ke konci stolů, jehož příslušníkům se důsledně bránilo přijít do jakéhokoli neformálního styku s Vulkanci, od samého začátku stál při Nyereovi a teď mu začal tleskat. Jim Kirk by udělal totéž, nebýt jeho maskování za zpravodajské-ho agenta; pociťoval k tomu hřmotnému námořnímu kapitánovi velkou úctu a považoval jej za velmi cenné-ho potenciálního spojence, možná dokonce jediného v celé místnosti.

Generál si uvědomoval, že Nyereova popularita po-stupně narůstá, a byl dalek toho, aby jen tak přene-chal volné pole působnosti jemu i té bandě pacifistů. Klepal zlatým perem do stolu tak dlouho, dokud se všichni v místnosti neutišili, a potom znovu bodl smě-rem, kde seděla T'Lera.

"Chcete mi říct, že vaši lidé seděli tam nahoře, pozo-rovali dvě světové války a nic neudělali?"

"Přesně tak," přisvědčila T'Lera. Během posledních dvou dnů se snažila tlumit jas svých očí, protože si uvě-domovala, jaký vliv to má na pozemšťany, s nimiž se setkala, s výjimkou Jasona Nyereho. Teď však clonu po-někud spustila a upřela ostrý pohled přímo na generá-la. "Co bychom podle vás měli udělat, generále?"

"No jestli jste tak zatraceně mírumilovní, jak tvrdí-te..." Generál na okamžik ztratil nit, protože zřetelně cítil žár z očí, které na něho T'Lera upírala, ale zatím netušil, čemu by to měl přičítat. "Proč jste tedy nějak nezasáhli? Proč jste nezastavili ty války a neuchránili ži-voty milionů lidí, kteří v nich zahynuli?"

Generál nabral v obličeji hrozivou barvu a ztěžka dý-chal. T'Lera volila opatrně slova, kterými mu odpovída-la, protože si uvědomovala, že by odpovědí mohla v očích mnoha přítomných uškodit jak sobě, tak celé své rase.

"Je mi líto, ale musím vám připomenout, generále, že naše Směrnice číslo jedna nám zakazuje sehrát roli anděla mstitele. Tím, že jsme vás nechali projevit vaše vlastní chyby, jsme plnili svou povinnost, i když byla velmi nepříjemná."

Po jejím prohlášení se odevšad ozval polohlasný ho-vor. Někteří z pacifistů jako kdyby zakolísali, pár zpravodajců vědoucně pokývalo hlavami, protože z prohlá-šení vulkanské velitelky učinili závěry, na které nemohl přijít nikdo, kdo sám nebyl agentem zpravodajské služ-by, a Jimu Kirkovi se znovu vybavila nepříjemná vzpo-mínka na Vulkanskou expedici.

"...naprosto bezcitný a nelidský přístup, nic takové-ho jsem ještě...," chroptěl generál a než předsedající znovu nastolila pořádek, sotva popadal dech. Té chvíle se chopil Jim Kirk.

"Slovo má plukovník Kirk."

"Velitelko T'Lero," pozdravil ji a všiml si, jak se po něm všichni dívají, protože většina zastoupených frakcí vůbec nevěděla, kdo je.

"Plukovníku Kirku," odpověděla Vulkanka.

Tak do toho! pomyslel si Kirk. "Velitelko, kdybyste měla tuhle situaci vyřešit vy, jak byste to zařídila?"

Jeho otázka všechny ve velké místnosti přivedla do sta-vu neklidné ostražitosti, umlčela nevychované huhlání z kouta obsazeného diplomaty, vojáky přinutila toporně se napřímit, zatímco zpravodajci se naopak v židlích na-klonili kupředu. Všechny ozvěny utichly. Zvenčí bylo zře-telně slyšet, jak se v mrazivém vzduchu střídají stráže, je-jich boty skřípají na sněhu a cvakají závěry zbraní.

"Plukovníku Kirku," odpověděla T'Lera, kterou ná-hlé ticho v nejmenším nezaskočilo, "nedovolila bych si nikdy diktovat podobné rozhodnutí někomu, kdo zná vaše lidi daleko lépe jako já..."

Zatracená vulkanská hnidopišská posedlost diploma-tickým protokolem! hromoval v duchu Jim Kirk a velmi si přál, aby T'Lera prostě jen odpověděla na to, nač se ptal.

"Dovolte mi tedy tu otázku formulovat jinak, velitel-ko." Kirk si musel odkašlat, aby slyšel sám sebe. "Kdy-byste vy a váš syn mohli svobodně opustit tuto místnost, co byste udělali?"

Místo dosavadního ticha se místností neslo polekané a zlobné mumlání, kterým jako kanonáda pronikalo generálovo jevištní šeptání určené jeho pobočníkovi.

"Co je ten chlap zač? Chci vidět jeho pověřovací listi-ny! Kdo si sakra myslí že je, aby..."

To, co snad T'Lera na otázku odpověděla, zaniklo ve zmatku, který vyvolalo náhlé zakymácení celé budovy. Ledové ticho venku prořízl jek křídlových lodí, kterých nenadále připlulo dvakrát tolik, než kolik jich sem při-vezlo všechny delegace. Bylo slyšet strážné, jak běhají po zmrzlé ledové tříšti. Do místnosti vtrhl poručík Po-zemních sil se dvěma strážnými a poručík něco chvatně šeptal do ucha kapitánovi Nyeremu, načež vojáci urych-leně odvedli oba Vulkance z místnosti.

Předsedkyně se marně pokoušela nastolit klid. Kirk se prodíral delegací, protože všichni naráz vstali a pokouše-li se vyjít ven, avšak vchody neprodyšně uzavíraly stráže.

Muselo se přihodit něco závažného, usoudil Kirk. Něco tam venku, na severu, ve zbytku světa. A určitě něco zlého. Gary, Lee, moji lidé...

* * *

"Co jsi to provedla?"Jasonovi Nyeremu se zlostí třásl hlas a všiml si, že se znovu začíná potit.

Přes komunikační obrazovku už přes hodinu vystře-lovala jedna zpráva za druhou, vzkazy z velitelství Nor-folk, z ústředního štábu Pozemních sil i z PentaKremu. Někdo vypustil informaci o mimozemských astronau-tech, které drží v izolaci někde v Antarktidě, a byla toho plná média. Každá z větších informačních agentur a všech-ny významnější zpravodajské zdroje přinášely nějakou verzi téhle novinky od vágních zvěstí až po nejfantastičtější očitá svědectví. Spousta reportérů a všelijakých po-šuků bažících po vzrušení si najala všemožné dopravní prostředky, aby se vypravili zhlédnout ten div na vlastní oči. Jestliže se nepodaří zastavit je na pobřeží ještě před vyplutím, přičemž právní důsledky takové blokády vyvo-lávaly mrazení v zádech, mohli by se za pár hodin dostat až na antarktický pobřežní led, a ti, kteří budou dost bystří a uhodnou, že mají zamířit na Byrd, by se tu moh-li objevit docela brzy.

Proto Jasona s Vulkanci beze všech ceremonií odved-li od neukončeného výslechu, proto ti, kteří zůstali uvnitř stanice Byrd, běhali pořád jak splašení a dohadovali se, co dělat dál. Proto také nakonec Melody Sawyerová ne-dokázala dál odolávat tlaku situace a pověděla Jasonovi o Tánině tetě v Kyjevě.

"Co jsi to provedla?" opakoval Jason a shlížel z výšky na Táňu, která se v jeho kajutě sesunula na koberec jako hromádka neštěstí a znovu se rozplakala. Až to budilo dojem, že v posledních dnech pláče v jednom kuse, ať kvůli tomu či kvůli onomu.

"Myslela jsem si, že když o tom budou vědět i jiní lidi, tak by to mohlo být lepší," vzlykala Táňa. Zvedla uslzený pohled na Jasona. "Když mě Melody přerušila, tak jsem udělala, co mi přikázala. Řekla jsem ťoti Marii, aby o tom nepověděla živé duši. A ona to určitě neřekla, dokud bych jí to nedovolila. Musel to odposlouchávat ještě někdo jiný. Já jsem ale jen chtěla pomoct!"

"Tos tedy pomohla, všechna čest!" zavrčela na ni Sawyerová ze své pečlivě zvolené pozice u dveří, kde stála na stráži, připravená praštit do hlavy prvního poskoka z Po-zemních sil, který by měl tolik kuráže, aby strčil svou velkou hnátu přes práh. Tohle byla rodinná záležitost a také v rodině zůstane. Sešla se tu celá jejich rodina - ona s Jasonem, Joši s Táňou a... a ti dva. Ať se stane cokoli, odehraje se to tady, za zavřenými dveřmi. "Zaří-dila jsi to tak, že hlavouni budou muset jako obyčejní lháři vypoklonkovat ty pitomce z médií, kdyby trakaře padaly! A jestli budou muset tvoje dva kamarádíčky tady na fleku zabít, aby se všechno ututlalo..."

"Čert tě vem, Sawyerová!" zařval Jason, kopl do židle až ji překotil a postavil se před svého prvního důstojní-ka; Melody ho ještě nikdy neviděla tak rozzuřeného. "Ty hloupá huso! Jak dlouho na téhle informaci sedíš? Proč jsi mi to neřekla, krucinál?"

Melody se vypnula do pozoru, až se celá rozechvěla. "Usuzovala jsem, že je situace klidná a že tě s tím ne-musím otravovat, šéfe!" vpravila ze sebe stísněně. "Sly-šela jsem ji, jak tu historku vzala zpátky a měla jsem do-jem, že se s tím její tetka smířila, a..." Pak se celá jakoby schoulila a téměř se začala omlouvat. "Sakra, Jasone, myslela jsem..."

"To je u tebe právě ten největší malér, Sawyerová!" vyprskl Jason. "Kolikrát už jsem ti říkal - nemysli!"

T'Lera se podívala po synovi, jako by chtěla říct: Po-řád ještě chceš pochybovat, že jsme tu příliš brzy? Sorahl sklonil hlavu a nepřál si nic víc, než moci se vrátit do své provizorní laboratoře a tam osamocený bádat, pryč od toho lidského shonu, který v něm vyvolával pochyby o všem, čemu dosud věřil.

"Už se stalo," vzdychl Jason Nyere bezmocně. Vše-chen vztek se rozplynul a zbyla jen tíživá únava.

"Co teď bude s námi?" Joši se choval, jako by byl ne-ustále vyvedený z míry, vstal z místa vedle Táni, kterou objímal jednou paží, a nechal ji osušit slzy. "Jasone?"

"Pozemní síly zřejmě evakuují všechny své lidi a všech-ny ostatní, kteří budou ochotni se nechat ‚vygumovat', a vrátí se domů," odpověděl kapitán. "Skoro bych se vsadil, že mají hlavně zájem nenechat se tady přistih-nout, až lidi ze zpravodajských agentur prolomí bezpeč-nostní blokádu. A pokud jde o nás ostatní..."

* * *

Všechny civilní osoby, které se nacházely v jídelně, se musely rozejít do svých kabin a vyčkat, až velení Pozem-ních sil rozhodne, kdo bude muset odejít a kdo bude moci zůstat. Pověsti o všehoschopných reportérech byly každou chvílí hrozivější. To, co zpočátku vypadalo jako zájem několika jedinců o mýtické létající talíře, se vyvi-nulo v bezmála celoplanetární paniku. Z oslepivě bílé perspektivy stanice Byrd se nedalo poznat, jak situace skutečná vypadá.

Jim Kirk se jako jeden z prvních dobrovolně vrátil do své kabiny a posadil se na palandu. Teď se zašklebil, s klapnutím zavřel komunikátor a schoval jej do tajné skrýše ve svém kufříku. Vysílat příliš dlouho by mohlo být nebezpečné, i když používali tak vysoké frekvence, a stejně se nedokázal dovolat ani Mitchella, ani Kelsa. Lee ho varoval, že když bude

tak blízko pólu, musí počítat se silnými interferencemi. A nejen to, nemohl se kontaktovat ani s Dehnerovou, kterou zastihl chaotický vývoj situace uprostřed skupiny lékařů. Jim Kirk, slepý, hluchý a osamocený, se proto rozhodl jednat na vlastní pěst.

Znovu vylovil komunikátor a schoval jej do kapsy. Osobní průkaz zpravodajského důstojníka v peněžence zaměnil za jednu z Kelsových náhradních variant; na-štěstí byl natolik obezřetný, že všechny své fiktivní iden-tity aktivoval ještě před odjezdem z Tierra del Fuego.

Kirk využil stále panujícího zmatku na chodbách, kde se pletli všichni ti, kteří odmítali opustit stanici Byrd. Vmísil se do skupiny pacifistů a v duchu blahořečil Kelsovi, že je tak geniální, a také poslal tichou vděčnou modlitbu Johnu Gillovi za jeho lekci o Společnosti ho-lubice.

* * *

"Byla to jakási anomálie," říkal tehdy historik v kurzu předfederačních dějin na Akademii. "Možná poprvé v dějinách lidstva se stalo, že se rozvědky přestaly dívat na pacifisty jako na protivníky a spojily se s nimi v úsilí o zachování jednoty Země. Společnost fungovala déle než sto let, až do chvíle, kdy Romulanské války přitáhly po-zornost rozvědky mimo planetu, k novému nepříteli..." Už tehdy byl sběratelem málo známých skutečností a jako mladý kadet v prvním ročníku Akademie dychtil vstřebat každý ždibek informací, které dokázal o Společ-nosti holubice sehnat, aby poté užíval tehdejší techniky a kódová hesla v tajné operaci, při níž s několika dalšími oběťmi podnikl nevydařený pokus potřít společného nej-horšího nepřítele, čili posluchače vyššího ročníku jmé-nem Finnegan. Jejich vítězství mělo nedlouhého trvání a Finneganova pomsta byla rychlá a strašná, ale Jim Kirk měl ještě pořád paměť speciálně vycvičenou k uchovává-ní užitečných hloupostí.

Až ho překvapilo, že ho pacifisté okamžitě přijali mezi sebe jako jednoho z nich.

"Měla jsem takovou předtuchu," svěřila se mu ve-doucí jejich skupiny, když ho spolu s ostatními nahna-la do své kabiny, aby byli mimo doslech příslušníků Pozemních sil, "už když jste dneska odpoledne položil našim nešťastným návštěvníkům tu pragmatickou otáz-ku. Věčná škoda, že na ni T'Lera nemohla odpovědět. Předpokládám, že ten plukovník bylo jenom krytí, že?"

"Přirozeně," zazubil se na ni Kirk. Vedoucí pacifistů byla baculatá žena babičkovského typu, ale nikoli necit-livá vůči jeho šarmu. "Dodávalo mi to v očích těch ple-chových hub aspoň trochu věrohodnosti. Myslíte, že nás pošlou domů?"

"Ano, to už nám říkali," vzdychla vůdkyně pacifistické frakce. "Vzdušnou cestou nás dopraví někam, kde nás budou držet, dokud nám ‚nevygumují' vzpomínky, a potom nás vysadí doma, jako bychom byli jen někde lyžovat. Přistoupili jsme na tyto podmínky předem, ji-nak by nám nedovolili sem vůbec přijet. Doufali jsme ale v lepší výsledek než tohle."

"Výsledek?" namítl jeden z jejích společníků. "Tohle přece není vůbec žádný výsledek! Vojáci zamýšlejí od samého začátku nechat ty lidi ‚zmizet'. Tu fintu s novi-náři sehráli jenom proto, aby nám zabránili hovořit pří-mo s Vulkanci!"

"Měli jsme sem přivolat Graysona," poznamenal dal-ší. Jeho by museli vyslechnout!"

Všichni začali mluvit naráz.

"...jsem slyšel, že je nemocný... vloni mu zemřela žena... stejně by to nepomohlo! Vy Graysona neznáte, jste příliš mladá, abyste si to pamatovala, ale..."

"Požadovali jsme od začátku, aby jel Grayson s námi!" Vedoucí pacifistů se konečně podařilo své rozrušené ovečky uklidnit. "Odmítali nám ale dovolit, abychom se s ním spojili. Očividně se báli, že by od něho až příliš často dostávali ťafku!"

"Promiňte," ozval se Jim Kirk a povytáhl zvědavě krk. "Kdopak to je, ten Grayson?"

Všichni se na něho zahleděli s očima vykulenýma jako sovy.

"Jste dost mladý," řekla nakonec vedoucí, ale podezří-vavě si ho měřila. "Musím připustit, že už je to dlouho. Ale Jeremy Grayson je emeritní profesor Univerzity pacifistických studií ve Vancouveru a jeden ze zakládajících členů Hnutí za Spojenou Zemi a také hrdina třetí svě-tové války. Choval se méně okázale než jiní, to je pravda, a také je už řadu let na penzi, ale stejně bych si myslela..."

"Ale ovšem!" zalhal Jim Kirk, kterému v té chvíli bě-žel mozek na plné obrátky. "Když jsem byl kluk, patřil k mým hrdinům. Nebyl jsem si jistý, jestli je ještě naživu. Připadá mi úžasné, že je to pořád on..."

Zdálo se, že ostatní jeho vysvětlení uspokojilo. Kirk si slíbil, že jestli z této šlamastyky vůbec vyvázne, tak se na-učí chovat poněkud méně ukvapeně.

"Kdybyste se tak mohli s profesorem Graysonem spo-jit..." nadhodil.

"Nemožná věc!" řekl někdo. "Nechtějí nám dovolit vůbec žádné spojení s vnějším světem, dokud nám ‚ne-vymažou' hlavy. A potom už si nebudeme moci vzpo-menout, proč jsme sem vůbec jeli, anebo že jsme tady vůbec byli!"

"A co kdyby se s ním někdo přece dokázal spojit?"

"Jeremy by asi našel nějaké rozumné řešení celé té-hle situace, o tom vůbec nepochybuji," řekla posmut-nělá vedoucí skupiny. "A u všech světových autorit má dostatečnou vážnost, aby to dokázal prosadit. Ovšem na to je už příliš pozdě."

"Třeba ještě ne," zamumlal Jim Kirk a rozhodl se.

Připomněl si, že Základní směrnice Hvězdné flotily zakazuje zasahování do každé normální kultury, která se vyvíjí daným tempem. Ve sbírce směrnic však nebyla žádná pravidla týkající se cestováním časem. Takže jedi-ná směrnice, která se dá vztáhnout na cestu časem, je morální povinnost neučinit nic, co by mohlo pozměnit budoucnost. Nevěděl, zdali pouhou svou přítomností už nenapravitelně nezměnil dějiny, ale teď usoudil, že v dané situaci musí udělat všechno pro to, aby dosáhl mírového vyřešení vzniklé krize.

Vytáhl ze zadní kapsy komunikátor.

"Mám s sebou jisté zařízení," začal, když se přítom-ní pacifisté shlukli kolem něho, aby se podívali zblíz-ka. Je to

vysoce utajovaný vynález a nesmím vám pro-zradit, jak pracuje, ale je docela možné, že bych s ním mohl poslat zprávu profesoru Graysonovi. Pokud mi můžete důvěřovat natolik, abych zde zůstal jako váš mluvčí..."

* * *

Ještě dříve, než média rozvířila mínění planety zvěstmi o mimozemšťanech a než Pozemní síly a PentaKrem našly legální způsob, jak izolovat celý antarktický konti-nent, přeletěly nízko nad plovoucími ledy dvě soukro-mé helikoptéry a dosedly na pontonové podvozky při okraji Rossova šelfového ledovce nějakých pět set kilo-metrů od stanice Byrd. Individua, která z nich vystou-pila, pěkně rozčílila populaci tučňáků, když hřmotila a cinkala napřed vykládacími rampami a potom několi-ka sněžnými automobily, které po nich sklouzly na led. Rozhodně se nejednalo o žádné turisty.

"Rozdělíme se," rozhodl znenadání Racher, který se-skočil na led jen v arktické pracovní uniformě. Šedivá tvář se mu tmavě odrážela na pozadí oslnivě bílého sně-hu a v mrazivém vzduchu mu hlas kovově klapal a cvrlikal. "Vy tudy, my tamtudy. Jako svírající se nůžky; a oni jsou uprostřed, jasné?"

Prsty skryté v rukavicích se názorně sevřely jako čelis-ti svěráku.

Jeho lidé, byl jich přesně tucet, byli bezejmenní, bez obličejů, bezpohlavní a po zuby ozbrojení. Stáli v pev-ných řadách za svým šéfem a čelem k otrhanému Easterovu družstvu, jež tvořila Rudá, Aghan a jen dvojice dal-ších, které dokázal Easter tak narychlo sehnat: Kaze, rádoby nindža, a Noir, který vystupoval střídavě jako rastafariánský kazatel, znovuzrozený příslušník hnutí Mau-Mau anebo Mstivý anděl Alláhův, podle toho, jaký byl den v týdnu. A Easter ten kontrast nijak nevylepšil, protože ihned začal remcat:

"To říkáš ty!" zachrochtal, přistoupil k ozbrojené-mu Racherovi tak blízko, jak si troufal, a civěl mu do nemrkajících kovových očí. "Si myslíš, že seš sám Pánbu, co?"

Aghan se podíval po Rudé a obrátil oči v sloup, žena ho ale ignorovala. Jejich vůdce byl blázen, když je nutil stát v mrazu, jen aby jim mohl předvést svůj pitomý klukovský vzdor. Udělali by lip, kdyby si všichni zalezli do čalouněných a dobře vytápěných sněžných automobi-lů. Ty dostali jako dárek od dodavatele zbraní, který od dob demise plukovníka Greena cítil jistý úbytek obcho-dů a hledal nová odbytiště.

"Ty mně nebudeš dávat žádný rozkazy!" mručel Eas-ter a zašoupal nohama po sněhu, když se Racher neob-těžoval odpovědět. "Je ti to jasný?"

"Společně budeme příliš nápadní," prohlásil Racher nevzrušeně. "Stojíš o to, aby nás chytili? Anebo mi třeba nevěříš? Nebo se bojíš?"

Posledním nařčením si vysloužil řádku nadávek, které odbyl lhostejným pokrčením ramen; dokonce i z ramenních kloubů vyšlo kovové zaskřípění. Pohrával si s malou laserovou puškou a v jedné chvíli se ohlédl přes rameno na svou jednotku, jejíž příslušníci se pochvalně ušklibovali nad tím, jak chladně zvládá toho troubu.

"Už jsi skončil?" zeptal se Racher, když se zdálo, že Easterovi došly nadávky. "Rozdělíme se."

Easter ještě naposled zaklel a gestem naháněl své věr-né do sněžných automobilů, ale Aghan neodolal, aby si nezastřílel na cíl - nedaleké hejnko tučňáků.

Zamířil automatem a vypálil plný zásobník, přičemž se chechtal jako maniak, když viděl stříkat krev a létat vnitřnosti i peří a slyšel, jak praskavý rachot výstřelů letí nad ledem do dálky a nenaráží na nic, od čeho by se mohl ozvěnou vrátit.

"Koukej na to, Eastere, koukej!" poskakoval nadšeně po sněhu. "Dostal jsem celý stádo vesmírnejch vandrá-ků!"

Racher plivl na led. "Verruckter!" Jeho družstvo ve sněžných automobilech zanedlou-ho zmizelo za horizontem, daleko od tuhnoucí skvrny nevinné krve, která hyzdila bělostnou sněhovou pláň.

* * *

Bílá holicí pěna se kupila v příjemných měkkých vlnách po stranách misky s mýdlem, v níž Spock kvedlal štět-kou z jezevčích chlupů. Nad touhle štětkou se zarazil, když ho Jeremy Grayson poprvé požádal, aby "starci s roztřesenýma rukama" pomohl při rituálním holení, ale nakonec Spock usoudil, že by jezevci ani nemuselo vadit, že obětoval svůj bezvýznamný život pro tu poctu, že mohl sloužit spřátelenému tvoru, který udělal v živo-tě tolik dobrého jako Grayson.

"Je mi to hrozně nepříjemné, že tě zatahuju do tako-vé nepříjemné práce, Bene," říkal Grayson, když mu Spock už zkušenou rukou nanášel pěnu na vrásčité tvá-ře a potom začal na řemeni obtahovat břitvu. Jsem asi poslední člověk na Zemi, který ještě vydržel u starobylé-ho holení břitvou. Považuj to za projev své malicher-nosti. Rád vypadám co nejlíp, i když mě nikdo nevidí. Dává to nějaký smysl?"

"Ale ovšem, profesore," odpověděl Spock. Osoby jis-tého věku mají přece nárok na jisté nelogičnosti. "A ta ‚nepříjemnost', jak říkáte, mi nedělá žádnou potíž."

Spíš je to pro mě pocta, pradědečku, dořekl v duchu.

Znovu byli v kuchyni - zdálo se, že Grayson žije po-nejvíce v kuchyni, pokud ovšem neměl návštěvu - a na obrazovce vidu zrovna začínaly ranní zprávy, jejichž sle-dování bylo pro Graysona způsobem, jak "udržet prst na tepu toho mrzačení venku".

"Dospěl jsem k závěru, že teď už mohu celkem klid-ně umřít," poznamenal profesor a díval se na obrazov-ku se ztlumeným zvukem, zatímco Spock mu zastřihoval licousy. "Věřím, že jsme konečně překonali potřebu zabíjet se navzájem v globálním měřítku. Takové ty drob-nější šarvátky nechám na mladší generaci. Páni, já jsem někdy tak strašně unavený! Ale vlastně bych ještě mohl vydržet, abych se dověděl, jestli výprava na Ikaru neob-jeví někoho u Alfy Kentaura."

Spock mlčky setřel profesorovi zbytek pěny z tváře. Grayson se mračil na obrazovku.

"Přidáš trošku hlasitosti, Bene? Tvoje uši jsou očivid-ně bystřejší než moje. Tohle vypadá, že bychom tomu měli věnovat trošku pozornosti." Spolu pak naslouchali několika rozumnějším příběhům o návštěvě mimozemš-ťanů.

"No, co si o tom myslíš ty?" zabručel Grayson.

"Možná je to jen nějaká mystifikace," přemýšlel Spock nahlas, zatímco mozek mu vřel všemožnými permutace-mi a kalkulacemi, z nichž žádná v abstraktním měřítku nedávala nejmenší smysl. Pokud byly pověsti pravdivé a jestli se

skutečně dostali mimozemšťané na Zemi, nemá jejich přítomnost nějakou vazbu k faktu, že on sám se tu objevil mimo vlastní čas?

"Možná ano, možná ne," řekl Grayson, zvedl se na nohy a zašátral po holi. "Ale kdyby na tom mělo být něco pravdy, tak si vážně říkám, že bych tě asi požádal, abys mi pomohl zapakovat kufr."

Jako by vyslovil smluvené heslo, začal pípat komuni-kační portál. Grayson se podíval po Spockovi a zamrkal na něho zpod křovinatého obočí. Přepnul vidovou ob-razovku ze zpráv na komunikaci. Vzápětí už rozmlouval se svým bývalým studentem, nynějším šéfem Mírového institutu ve Stockholmu.

A zanedlouho Spock skutečně svému prapředkovi pomáhal balit zavazadla.

* * *

"Haló, Sally!"

V prvním příšerném okamžiku si Kirk myslel, že Eli-zabeth Dehnerová zapomene reagovat na své krycí jmé-no, ale zaváhala jen kvůli zvláštnímu tónu jeho hlasu - určitému zabarvení oslovení, které si zvykla jako Elizabeth Dehnerová naprosto ignorovat. Ale nácvikem si reflexy opravila a obrátila se. Uviděla Jima Kirka, jak stojí ve vchodu do své kabiny, svůdnicky se na ni usmívá a kývá na ni prstem. Když se k němu přiblížila, popadl ji za ruku, vtáhl dovnitř a zavřel dveře.

"Kapitáne, co to sakra..."

"Když už mi nějak musíte říkat, tak raději plukovní-ku, ano? Tak jako doteď, doktorko." Kirk ale hned pře-šel k vážnějším věcem. "Nedělejte předčasné závěry. Na rozdíl od Mitchella se já zajímám o něco jiného - o di-verzní akci."

Dehnerové se viditelně ulevilo. "Omlouvám se."

Kirk jen mávl rukou. "Máme na starosti mnohem váž-nější věci. Chci, abyste udělala všechno pro to, abyste tady zůstala i poté, co ostatní odejdou," vysvětloval. "Až do té míry, že budete předstírat nějaké citové vzplanutí ke mně, což by mohla být docela dobrá výmluva. Nemůžeme riskovat, že by vás odvlekli někam, kde bychom vás nedoká-zali najít."

Dehnerová už se docela uvolnila a posadila se na kraj Kirkova lůžka. "Jasně, šéfe. Co byste chtěl, abych uděla-la dál?"

"Kolik toho víte o tom procesu ‚vymazání' pamě-ti?"

"Povinná četba v každém kurzu historie medicíny," odpověděla Dehnerová. "Většinou spočívá v podávání velkých dávek meperidinu a neodopaminu v kombina-ci se selektivní hypnózou. V důsledku Povstání proti kontrole myšlení se tyhle metody zakázaly. Podle našich standardů je to drsný postup, nicméně účinný."

"Dokázala byste něco takového udělat, kdyby to bylo nutné?" zeptal se Kirk.

Dehnerová se zamyslela. "Teoreticky ano, kdybych měla k dispozici správné medikamenty. Ale nejsem si jistá, jestli by se mi do toho chtělo - tedy z morálního hlediska."

Kirk se posadil na lůžko vedle ní. "Kdyby to zname-nalo rozdíl mezi tímhle... blázincem, ve kterém jsme teď, a mezi navedením dějin zpátky na správnou kolej, mohla byste? Z morálního hlediska?"

"Myslím že ano," přisvědčila Dehnerová téměř bez přemýšlení.

"Výborně!" pochválil ji Kirk a otcovsky ji poplácal po koleni. Hned zase vyskočil, aby se přesvědčil, že nikdo nestojí za dveřmi ani nehlídá na chodbě venku. Uklid-nilo ho, že je nikdo nemůže poslouchat, a tak zase dve-ře zavřel a vrátil se k Dehnerové. "I když ty poslední události drásají nervy, hrají nám do not. Vláda se bude chtít ujistit, že nikomu, koho odsud evakuují, nezůsta-ne ani špetka vzpomínek na to, co se tu dělo. A tak zůstávají pouze lidé na palubě lodi. Doktorko, vy i já se musíme dostat na loď."

Pověděl jí o svém rokování se skupinkou pacifistů a o tom, jak se mu přes Stockholm podařilo navázat kontakt s jejich profesorem Graysonem. Před nece-lou hodinou vyrazil křídlový člun pacifistů na zpáteč-ní cestu.

"Jestli se tady objeví Grayson, bude to další faktor, který musíme brát v úvahu," konstatoval Kirk vážně. "Ale pochopil jsem, že je to stařík a není na tom dvakrát dobře se zdravím. Možná se ani neukáže. Třeba budeme mít štěstí. Co ostatní lékaři?"

Dehnerová se kysele usmála. "Nemohou se dočkat, aby už odsud byli pryč. Myslím, že se na ‚vymazání' do-cela těší. Když se dostali do kontaktu s něčím tak odliš-ným, náramně je to vyděsilo."

"Říkáte odlišným?" opakoval Kirk. "To by mě zají-malo, jak by se vyrovnali s některými opravdu odlišnými týpky, na které jsme narazili my. Zapomněli jsme už, jak bylo lidstvo v těchhle dobách zápecnické."

V těchhle dobách? pomyslela si Dehnerová, ale neřekla nic. Kirk už byl zase na nějaké jiné tangenciální dráze.

"Všichni jste museli podat písemné hlášení."

"Správně," přikývla Dehnerová. "Mají je uložené v sys-témovém počítači na začátku chodby. Je to antikvární kousek i podle zdejších měřítek. Trvalo nám půl dne, než jsme zjistili jak na to, aby ten krám data ukládal na-místo aby je ničil."

"To je užitečná informace," řekl Kirk a náhle znatel-ně ožil. "Podívejte se, jestli byste se nemohla nějak do-stat do místnosti s počítačem. Flirtujte třeba se strážným, když to nepůjde jinak. Musíte se nějak dostat k systému a zničit všechno, co jen stačíte - vaše zprávy, hlášení ostat-ních lékařů, všechno, co tam mohli uložit civilní pra-covníci."

"To je všechno?" zeptala se Dehnerová suše, ale už vstávala. "Kde budete vy?"

"No přece tady," slíbil Kirk. "Přinejmenším do rána. Mitchell se neohlásil už dva dny. Možná je někde na cestě, anebo se dostal do maléru."

* * *

Soudruh inženýr Jerzy Miklowczik pozoroval z levoboku lodi břeh Pobřeží slonoviny, který míjeli ve slušném tempu, a snažil se neusmívat, když velitelka rychlého křižníku cosi zabručela a vracela mu příkaz k vyplutí.

"To mi nejde na rozum, že vypraví celou loď přes půl světa, jen aby se jediný inženýr svezl kamsi ke všem čer-tům," řekla podezřívavě. "Co sakra v té Antarktidě bu-dete vůbec dělat?"

"Stavět iglú," zažertoval Gary Mitchell svým vybraným polským akcentem. "Mně ani vám po tom nic není, proč to všechno - nemám pravdu, kapitáne?"

Loupla po něm očima a vrátila se do nitra lodní ná-stavby. Mitchell zůstal stát u zábradlí a nechal si vítr rej-dit v nakrátko střižených vlasech. Doufal, že se k cíli do-stanou včas.

Jim Kirk mu sice řekl, aby za všech okolností zůstal za-betonovaný v Gdaňsku, dokud mu kapitán nepřikáže, aby se přesunul na polární stanici Byrd. Mitchell jednal proti rozkazu, protože uposlechl niterné puzení - ba absolutní psychickou jistotu, že Jim Kirk ho bude hodně brzy potře-bovat, jestli už ho nepotřebuje teď. Mitchell míval takové záblesky vnitřního vidění, přicházely s nezvyklou pravidel-ností po celý jeho dospělý život. Jen zřídkakdy ho jeho tušení zklamalo. Doufal, že tentokrát jde o planý poplach a že dorazí ke Kirkovi dost včas na to, aby si vysloužil po-řádné vynadání za to, že neplní rozkazy kvůli něčemu tak potrhlému jako "pocity". Ale jistota je jistota.

Kromě toho, když se uváží, co mu Parneb doporučil cestou sem hledat v Západní poušti, by měl být Jim Kirk rád, že ho uvidí, ať se děje co se děje.

* * *

"Lee se někam zašil a já nemám čas ho hledat," vysvětlo-val Mitchell kouzelníkovi, když ho nečekaně přepadl v je-ho hnízdě, pokud je u skutečného mága něco takového vůbec možné. "Vůbec mi to nedělá potěšení, ale zrovna teď mám silný pocit, že se musím dostat k Jimovi. Říkal jsem si, že kdybyste chtěl dělat něco užitečného..."

"Taky jsem pátral po panu Kelsovi, hned jak přišla jeho poslední zpráva," oznámil Parneb ublíženě. "A pořád také hledám vašeho vulkanského společníka."

"No výborně, jen v tom pokračujte," přikyvoval Mit-chell, který vůbec neočekával že by Parnebovo pátrání po některém z nich mohlo přinést nějaký výsledek, ale aspoň se tím Parneb zabaví a nebude myslet na další ne-bezpečné legrácky. "Ještě se uvidíme. Musím najít nějа-kou loď, kterou bych mohl zrekvírovat."

"Poslyšte, pane Mitchelli," řekl Parneb a vytáhl se do výšky, jak se pokusil o povýšený výraz. U takové figurky jako z komické opery to však bylo naprosto beznaděj-né. "My dva se nikdy nebudeme mít rádi, to je mi na-prosto jasné. Ale musíme myslet na důležitější věci, a proto vám povím jednu věc: jestli náhodou při své ces-tě budete přecházet přes Západní poušť, možná byste si měl z okna prohlédnout něco, co vypadá jako opuštěná ropná rafinerie. Ve skutečnosti je to zařízení, které tam zůstalo po třetí světové válce..."

* * *

Když Gary Mitchell přelétával ve speciálním letounu AeroNav vyhrazeném pro dopravu vyšších funkcionářů nad dobře maskovanými a napůl pobořenými sily a když na palubním počítači rychle proběhl jisté soubory, které nechal v Gdaňsku otevřené, vážně zapochyboval o správnosti svého dosavadního přesvědčení, že Parneb je totál-ní packal.

* * *

Na Easterovu skupinu se po necelých sto kilometrech cesty přiřítil nečekaný blizard, který přinutil oba sněž-né automobily zastavit. Co hůř, zjistilo se, že na jednom z nich uniká z nádrže palivo, což byl důsledek náhod-ného nemířeného Aghanova výstřelu při masakru tuč-ňáků.

"Kulka se musela mrcha vodrazit s prostřelit nádrž," usoudil Aghan, jako by se nic nedělo.

I když přečerpali nějaké palivo z druhého auta, ne-muselo to stačit a bylo vyloučeno, aby se jich všech pět i se všemi zbraněmi mohlo dál přepravovat v jediném automobilu. Easter seděl za řízením a klel, až z toho začal chraptět. Rudá znechuceně kopla do příklopu, otevřela jej a navzdory zuřící sněhové bouři přešla do druhého vozu, kde se schoulila k Noirovi a Kazemu. Aghan jen pokrčil rameny a uložil se ke spánku, lhos-tejný k zuřícímu veliteli i k bouřce venku.

Zatím Racherův tucet bojovníků, které nezastavila ani bouře ani vlastní hloupost, pokračoval v cestě za vra-žedným posláním.

* * *

"Nevypadáte dobře, profesore," poznamenal Spock a na okamžik se zastavil v práci. "Snad bych vás směl doprovodit..."

"Doprovodit?" zasípěl Grayson, celý bez dechu z pří-prav na cestu a možná i z něčeho dalšího. "Bože můj, já bych si skoro přál, abys mohl jet místo mě, Bene!"

Seděl na pelesti svého lůžka vedle jediného otluče-ného kufru, do kterého mu Spock metodicky a účelně ukládal věci na cestu.

"Ale docela vážně," pokračoval Grayson. "Kdybych mohl, vezmu tě s sebou. Dokonce bych tě poslal samot-ného. Nevím, co to v tobě vězí - možná nejde o nic víc než o ten pohled, jakým se díváš na každého, kdo s tebou mluví - a jsem si jistý, že bych ti mohl svěřit vlastní život. Anebo životy spousty dalších lidí, když už jsem to tak řekl."

Na takovou pochvalu neexistovala logická odpověď. Spock pokračoval v práci, skládal svetry a trička a re-zervní kapesníky, jen se pohledem setkal s modrýma očima svého předka, který se na něho po svém zvyku upřeně díval.

"Jenomže je zatraceně pravděpodobné, že i mě od hranic vrátí zpátky," vysvětloval Grayson a obtížně lapal po dechu, jak to u něho Spock ještě nezažil. "Je mi to líto, ale nemohu si dovolit nějak je zbytečně popudit. Naopak, musí se snažit vyhovět starému chlápkovi, ji-nak to nepůjde."

Spock slyšel hlášení ze Stockholmu a Grayson přidá-val svou moudrost ke všem žurnalistickým komentářům, které se na toto téma hrnuly z vidové obrazovky. Když Spock extrapoloval z těchto skrovných faktů, ze svých vědomostí o čase a prostoru a o pravidlech, jaká platila pro vulkanské průzkumné lodi, dospěl ke znepokojivé-mu závěru, že vyslýchaní mimozemšťané jsou Vulkánci.

Jejich přítomnost tady v nesprávné době musí být nějak propojena i s jeho nedobrovolným skokem v čase, zmizením druhů z posádky a zkreslením současné his-torie. Ironií osudu to byl jeho vlastní předek, kdo se pokoušel dát věci do pořádku, zatímco on může jen bezmocně stát stranou. Kdyby ale Grayson selhal...

"Profesore, smím se na něco zeptat?" Spock zavřel kufr a připravil si ho ke dveřím z ložnice, aby potom mohl

profesorovo zavazadlo snést dolů do přízemí. Jest-li to jsou skutečně bytosti z jiného světa, co by se s nimi mohlo stát?"

"Ale ovšem, určitě jsou z jiného světa, o tom není pochyb!" prohlásil Grayson naprosto přesvědčeně. Ná-hle se zvedl z lůžka a šátral v zásuvce s dokumenty, jak v ní něco hledal. "Žádný člověk by nesnášel tak klidně všechny ty nesmysly, co tam s nimi podnikají. Lidé už by se dávno bouřili. Kdyby záleželo na mně, ovšem tohle ‚kdyby' je krajně nepravděpodobné, tak bych jim dal loď na cestu zpátky domů a modlil se k Bohu, aby nám odpustili, jak jsme dětinští!" Konečně našel, co hledal - malý, podivně vyhlížející talisman na zauzlovaném stří-brném řetízku. Grayson se jej pokoušel rozplést. "Neza-pomínej ovšem, že tohle řešení by si rádoby mocní to-hoto světa museli nechat poradit od jednoho utahaného starého pacifisty... poslyš, mohl bys mi s tímhle pomoct?"

Ruce se mu třásly tak, že mu talisman vypadl z prstů na zem. Spock tu věcičku sebral a zvědavě si ji prohlížel.

"Pochybuji, že tvoje generace by ještě mohla vědět, co ten kousek znamenal." Grayson dýchal přerývaně a krátkými nádechy, ale oči mu zářily a rošťácky blýskaly jako mladíkovi, když zpod obočí pozoroval svého po-divného nájemníka.

Spock rozpletl řetízek a uvolnil talisman, aby si ho mohl blíž prohlédnout. Byl to prostý artefakt - kruh, v němž bylo uzavřeno převrácené modifikované "Y", ne-bo snad runový znak "K". Jednoduchý symbol, ale s vel-kým významem.

"Myslím, že se tomu obecně říkalo symbol míru," utrousil Spock. "Má nejasný, ale pravděpodobně staro-bylý původ. Hodně se užíval při protiválečném hnutí po roce 1960."

Grayson přikývl, jako by docela přesně čekal, že právě tolik bude Spock vědět. "Naším symbolem se stal v pod-zemním hnutí za třetí světové války - jako určité zname-ní, komu můžeme věřit. Teď, když je mírumilovné myšle-ní docela běžné, se tenhle symbol přestal používat. Ačkoli jestli selžu v tom, co se po mně žádá... no, jisté je, že tahle věcička mě vytáhla ze spousty průšvihů. Doufejme, že se jí to podaří ještě jednou."

Sedl ztěžka na postel a dýchal čím dál namáhavěji. Jako kdyby naslouchal nějakému vnitřnímu hlasu. Spock ho sledoval stále pozorněji. Aniž by to vnímal, rozpletl na jemném stříbrném řetízku všechny uzly a stáhl z něj kruhový talisman; zlehka a uctivě jej choval v dlaních. "Ty máš opravdu zvláštní ruce, Bene, už ti to někdo řekl?" Grayson mluvil jako ze vzdáleného snu. "Díval jsem se, jak jimi děláš všelijaké věci. Silné, zručné ruce, zvyklé tvrdě pracovat, ale zároveň tak jemné..."

A ty ruce musely zachytit Jeremyho Graysona, které-ho nenadále přepadl nějaký záchvat...

"Jste nemocný," řekl Spock, uložil ho a aktivoval po-plašný signál na bytovém komunikátoru, který vyburcu-je nejbližší nemocnici. Bez námahy zvedl starocha do náručí a snesl ho o poschodí níž, aby tam vyčkal příjez-du sanitky.

"Bene...," lapal Grayson po dechu a tiskl se ke Spockovi, jako by z něho čerpal životní energii. "Benjamine... synu milovaný..."

Otřásl jím druhý záchvat, po němž následovala srdeční zástava. Spock ho položil na koberec v obýváku a pustil se do kardiopulmonární resuscitace - vdechoval život člověku, jemuž naopak vděčil za svůj život.

* * *

Mahmoud Gamal al-Parneb Nezaj zanechal nahlížení do krystalu s pocitem blížícím se zoufalství. Lee Kelso nebyl nikde k nalezení a také veškeré naděje, které si dělal při hledání Spocka, už byly tytam. Parneb si uvařil konvici mátového čaje a bez zájmu pustil vidovou obra-zovku. Řinuly se z ní hlasy, soukaly se mu do hlavy a zase z ní vylétaly, on však bezmyšlenkovitě čekal, než se vylu-huje čaj.

"...ve velkých městech stejně jako v malých vesnicích přicházejí požadavky nejrůznějších politických skupin, které požadují, aby úřady ukázaly mimozemšťany na ve-řejnosti a umožnily veřejnosti klást jim otázky, pokud tedy nějací skutečně na Zemi jsou. Prozatím planetární obran-ný systém setrvává ve stavu pohotovosti a nespočetné mi-liony obyvatel Země noc co noc hledí na oblohu. S oba-vami očekávají, že se objeví další cizinci z oblohy..."

"... zacházejí až k úvahám, že přílet mimozemšťanů je vlastně odpovědí na výpravu lodi Ikaros k Alfě Ken-taura. Na shromáždění hnutí Zpátky k Zemi, které bylo narychlo svoláno k modlitbám do Salt Lake City, požadoval mluvčí této organizace okamžité zastavení další-ho průzkumu vesmíru a podle jednoho nejmenované-ho zdroje dokonce prohlásil, že z morálního hlediska by nebylo nic špatného na tom, kdybychom ponechali Ikaros ve vesmíru navždy, pokud bychom výměnou za tento akt dosáhli zastavení invaze mimozemšťanů..."

"...jistý očitý svědek tvrdí, že podobní mimozemšťa-né přistávali na Zemi už dříve a polapené jedince pak tajné služby křížily s lidmi, a to už od dob, kdy bylo sko-ro před sto lety poprvé pozorováno UFO..."

"...sedmnáct lidí zraněno, když neznámá osoba či osoby rozšířily pověsti o tom, že mimozemští útočníci obsazují letiště..."

"No tohle!" vzdychl Parneb, zamíchal si čaj a přepnul na jiný kanál. Bylo dílem šťastné náhody, že právě v té chvíli se tam objevilo něco, po čem pátral řadu dní.

"...Očekávám vaše rozkazy. Spock..."

* * *

"Dnes už vlastně nikdo srdeční infarkty nedostává," ří-kala Spockovi Graysonova dcera, která přijela z nemoc-nice do otcova domu pro pár nutných věcí. "Ale zraně-ní, která utrpěl během věznění, a také některé drogy, které mu podávali..."

"Jak mu je?" zeptal se Spock tiše.

"Ještě se neprobral k vědomí," odpověděla Grayso-nova dcera.

"A prognóza uzdravení?"

"Na nějaké odhady je zatím ještě příliš brzy. Je to starý muž, pane Spocku, a velmi unavený starý muž. Ale určitě ho rozčílí, když zjistí, že jste kvůli tomuhle odešel."

"Potřebují mě jinde," víc jí Spock říci nemohl. Pod košilí s vysokým límcem měl kolem krku pověšený stří-brný řetízek s

malým mírovým symbolem; mohl jen doufat, že mu talisman pomůže dosáhnout toho, co Jeremy Grayson už vykonat nemohl.

"Tak dobrá," řekla Graysonova dcera a v hlase jí za-znělo hodně z otcovy upřímnosti a zájmu, což byly cha-rakteristické rysy, které se jednou ve stejné míře projeví u jedné z jejích praneteří. "Otec o vás mluvil tuze dobře, pane Spocku. Za ty roky ‚adoptoval' mnoho naděj-ných mladých lidí. Myslím, že vy byste mohl také patřit do té elitní skupiny."

"Skutečně?" poznamenal Spock a v nitru musel zápo-lit s něčím, co se velmi podobalo citu.

"Kdybyste někdy potřeboval střechu nad hlavou..." Spock jenom přikývl a rozloučil se s ní. Malý stříbrný talisman ho chladil a drhl na nepozemské pokožce. Vy-razil, aby se pokusil o nemožné.

Dcera Jeremyho Graysona pozamykala celý dům a vráti-la se do nemocnice. Uvnitř velkého prázdného domu se rozpípal signál bytového komunikátoru. Pípal celé odpoledne. Kdesi v Egyptě někdejší čaroděj usrkával mátový čaj a vzdychal.

KAPITOLA OSMÁ

Jason Nyere seděl a poslouchal nabídku, kterou mu předkládali čiperný mladý zástupce mírových aktivistů a jeho přítelkyně psychiatrička; vážně se zamýšlel nad tím, že by se mohl dopustit vzpoury.

Vyšel ven z velitelské věže své lodi, aby se nadýchal čerstvého vzduchu a potěšit se tichem, které se tu rozhos-tilo po odplutí posledního křídlového člunu. Překvapilo ho, když uviděl ty dva, jak ruku v ruce vyšli z hlavní budo-vy, loudali se přes sníh k lodi a jakoby nic ho požádali, aby jim dovolil vstoupit na palubu.

"Odmítli jsme se nechat převézt pryč," vysvětloval Jim Kirk, sotva si odbyli úvodní fráze. "Podepsali jsme jim všechny potřebné papíry a prohlášení, a tak jsme tady na vlastní riziko."

Nyere ho poslouchal a snažil se slyšet i mezi řádky. V tomhle mládenci bylo něco víc, než co se dalo odhalit jen na první pohled. "Myslím, že napřed bych se měl zeptat proč. Proč jste se vystavili riziku, že v tomhle ma-léru uvíznete, když jste nemuseli?"

"Možná právě to je důvod, proč jsme tu," nadhodil Jim Kirk a tvářil se co nejpříjemněji. "Nechat se zatáh-nout do něčeho, co by se mohlo ukázat jako kritický moment dějin. Doktoru Bellerovou sem přivedlo hlav-ně její bádání o kosmické psychologii a možnostech mimozemského života."

"Ani nedokážu vypovědět, kapitáne, jak dobrý pocit mám z toho, že se moje spekulace potvrdily v podobě těchhle Vulkanců," prohlásila nadšeně Elizabeth Dehnerová. "Potvrzují to, co tvrdila většina vážených vědců už mnoho let: že civilizace natolik rozvinutá, aby zvlád-la mezihvězdné lety, musí být mírumilovná."

Když nepočítáme Klingony, Romulany a Orionce, pomyslel si Jim Kirk pobaveně.

"Pokud jde o moje lidi," znovu se ujal Kirk slova a doufal, že Nyere to pochopí tak, že mluví o Společ-nosti holubice, "jednoznačně se zasazujeme o mírové řešení a já věřím, kapitáne, že vy zrovna tak. Podle toho, jak jste stál při Vulkancích během výslechů, se dá usuzo-vat, že chcete totéž co my - spravedlivé řešení, které by nikomu neublížilo. Já s doktorkou Bellerovou tady mu-síme vykonat určité poslání, kapitáne, a budeme potře-bovat vaši pomoc."

"Mou pomoc anebo mou spolupráci, pane Kirku?" ze-ptal se Jason s úšklebkem; tenhle zvláštní typ sekáčů mu nebyl neznámý. "Anebo vás mám titulovat, plukovníku? Ještě před čtyřiadvaceti hodinami jste se vydával za agen-ta rozvědky. Já pořád ještě nemám jasno v tom, pro koho vlastně pracujete."

Jim Kirk se na něho přátelsky usmál. "Vypadám snad jako vyzvědač?"

"Ne, máte příliš zdravou barvu," uchechtl se Jason Nyere vtipu, který ho právě napadl. "Vypadáte, jako kdybyste strávil víc času na skalách než pod nimi." Pak znenadání obrátil na vážné téma. "Nevím, co jste zač, Kirku, a nevím, jestli vám můžu věřit. Ale řeknu vám něco, co můžete vyřídit těm vašim ‚lidem', ať je to kdo chce - i kdyby mě to mělo stát krk. Musel jsem tam se-dět a dívat se na dva nevinné lidi - možná nejsou z rodu Homo, i když už nevím tak jistě, jestli je to privilegium nebo hanba, ale jsou to lidé - do kterých všelijací trou-bové šťouchali, píchali, nutili je ke všelijakým pitomos-tem a chovali se k nim, jako kdyby byli nakažení něja-kou nemocí, a to všechno jen proto, že jsou jiní. Když to vezmu historicky, tak si myslím, že dobře vím, o čem mluvím."

"O tom vůbec nepochybuji, kapitáne," přispěchala s ujištěním Elizabeth Dehnerová.

"A kdybych měl prostředky k tomu, abych se odsud vypařil a mohl nechat ty lidičky běžet..."

"Kapitáne," přerušil ho Kirk a gestem ruky obsáhl velikou loď, na níž se nacházeli, "já si myslím, že pro-středky máte."

Nyere přimhouřil břidlicově šedé oči a upřel je na Kirka. "Nemyslete si, že už mě to nenapadlo, Kirku. Ale ještě by tu byla otázečka, co by si o tom myslela velitelka T'Lera - a poslyšte, nepodceňujte tu dámu. Má velice zřetelně vymezené názory na to, co se jejím jménem má udělat anebo co se udělat nemá - a pak je tu ještě ta drobnost, kam bychom se odsud mohli vydat."

"Řekněme, že bych vás ujistil, že mí lidé jsou připra-veni vypořádat se i s tímhle?" dychtivě mu skočil Kirk do řeči. Že by to bylo tak jednoduché? "Co kdybych vám řekl, že máme prostředky, jak ukrýt tyhle lidi někam, kde je nikdo nenajde - ani novináři, ani PentaKrem, ani nikdo jiný? Co kdyby..."

Ale Jason Nyere vrtěl hlavou; ne, tak snadno to nepů-jde. "Kdepak, Kirku. Tohle je jeden z krotších scénářů, nad kterými dumá Rada právě teď, co si tady povídáme. Nechci poslat ty dva do exilu, i kdyby je čekal samý luxus."

"Tak chcete jen tak sedět a přihlížet, jak Rada vymyslí nějaké extrémnější řešení?" nadhodil Kirk ostře.

"Takové je moje poslání," usápl se na něho Nyere, ale tím dal Kirkovi odpověď, na kterou čekal.

"Předpokládejme, že vám teď povím, že máme k dis-pozici prostředky, jak dostat Vulkance domů?" zariskoval Kirk a

vydal se na nejistou půdu.

Nyere se uchechtl. "Teď spřádáte fantazie! Přál bych si, aby to byla pravda." Smutně zavrtěl hlavou. "Ne ne, lidičky, je mi líto. Nemůžu dělat vůbec nic, dokud mi velitelství nepošle rozhodnutí Rady. Potom..."

Dlouho mlčeli. Jim Kirk kývl na Dehnerovou a vstali k odchodu. Ještě předtím je ale Jason Nyere požádal o laskavost.

"Oba si pochopitelně můžete přijít a odejít, kdy je vám libo. Promluvte si s T'Lerou a Sorahlem. Nevadilo byl mi, kdyby se vám podařilo je přesvědčit, aby odešli s vámi, myslím ale, že neuspějete. Ale aspoň ať se dově-dí, že všichni lidé nejsou takoví jako ti, se kterými se viděli přes stůl při vyšetřování."

"Uděláme, co budeme moci," slíbila Dehnerová.

"Kapitáne.. ."Jim Kirk mu potřásl rukou a cítil aspoň maličko optimismu z toho, že jim Nyere nebude házet klacky pod nohy. Strašně nerad by mu jakkoli ublížil.

Jason ovšem nesdílel optimismus Jima Kirka. Když hosté odešli, zíral na mlčící komunikační obrazovku - obousměrně zablokovanou až do chvíle, kdy Rada do-spěje k rozhodnutí - a přál si, aby promluvila, ale sou-časně se obával toho, co mu nakonec jejím prostřednic-tvím přikáží. Po všech bojích, které v téhle věci už svedl, nakonec čelil stejnému morálnímu dilematu, které před něho postavil už první příkaz velitelství, aby našel trosečníky z kosmu. Kdyby zněl rozkaz stisknout spoušť, tak se čeká, že ji stiskne právě on.

Když si byl Jason Nyere jistý, že je naprosto sám, slo-žil hlavu na předloktí a rozplakal se.

* * *

Sněžný automobil Garyho Mitchella dosahoval na čers-tvém prašanu, který přinesl nedávný blizard, skutečně výborné rychlosti. Mitchell zvesela hnal stroj směrem k podvečernímu slunci, které se válelo po obzoru, jak bylo ve zdejších končinách pro tuto část roku příznač-né, a svítilo mu do obličeje. Nebyly to zrovna ideální podmínky k cestování, protože i když měl brýle a vůz byl vybavený fotosenzitivním čelním sklem, jel téměř poslepu a v omamující bělostné záři mohl spadnout do trh-liny stejně snadno, jako kdyby jel úplně potmě. Když ho kapitánka lodi z flotily AeroNav vysazovala na okraji šel-fového ledovce, chtěla mu dát motorové saně, na nichž by trhliny snadno přejel, jenomže ty byly obrněné, zanechávaly zřetelné stopy a pro Mitchellovy potřeby byly příliš pomalé. Raději si vybral automobil, zamířil přímo do slunce a řídil se hlavně instinktem.

Právě jeho instinkt mu přikázal, aby odbočil a vyhnul se dvěma stejným, sněhem zavátým pahorkům, které se mu hrbily přímo v cestě, aniž by je ve skutečnosti viděl. Když kolem nich projel na závětrnou stranu, pochopil, proč jsou stejné. Vystoupil z vozu a zaklepal na čelní sklo Easterova automobilu.

"Hej, hoši, jste v pořádku?" Rukama v rukavicích si zastínil z obou stran zorné pole, aby lépe viděl, a nahlí-žel skrze sklo dovnitř. "Nechcete, abych vám pomohl vyhrabat se ze sněhu?"

"Jsme v pohodě, díky, šéfe!" ozval se bodrý hlas ze zadního sedadla. Mitchell sotva zahlédl blýsknutí zubů v černé tváři. Chlap bledý jako smrtka, s vlasy jako dráty, který seděl na sedadle řidiče, byl němý a tvářil se zasmu-šile. Jedině že byste našel rezervní kanystr s palivem..."

"No jasně," přisvědčil Mitchell. Byl na půl cestě ke svému vozu, když čelní sklo na zavátém automobilu sje-lo dolů a zádumčivý chlap promluvil.

"Nic vod tebe nepotřebujem," prohlásil. "Pakuj se vocaď!"

"Jen klid, kámo, už mizím," usmál se Mitchell. V týle ucítil mravenčení a pochopil něco, kvůli čemu se ani nemusel otáčet: někdo vystoupil z druhého zavátého auta a mířil mu nějakou zbraní do zad.

Mitchell žádnou zbraň neměl, protože nechtěl pod-stupovat riziko, že by po něm mohl někdo pátrat; usou-dil, že loď velikosti Delphinu bude mít na palubě dosta-tečné množství výzbroje, aby si tam mohl opatřit všechno, co by se mu mohlo hodit. Kromě toho měl neustále na paměti Základní směrnici - jestliže zakazuje plodit v mi-nulosti nové potomstvo, jak by se asi podle ní posuzova-lo, kdyby nějakého člověka v minulosti zahubil, i kdyby patřil k bahnu populace?

Pomalu se vracel ke svému automobilu s rukama nad hlavou a s úsměvem ztuhlým ve tváři. Vklouzl dovnitř, jednou rukou nahodil motor, druhou zabouchl příklop kabiny a vyrazil pryč širokým obloukem. Doufal, že se bez úhony dostane z dostřelu, a s ryčícím motorem se hnal zpátky cestou, kterou přijel. Když si byl jistý, že už se dostal mimo dohled, vypnul motor a zůstal sedět v ka-bině, zpocený a roztřesený, napínaje sluch do ticha.

Co to má sakra znamenat? Třeba to byli pytláci, predátoři pasoucí přes všechny zákazy po tuleních, ale co děla-li tak daleko na šelfu? Mohli to být i prospektoři nebo turisté, anebo dokonce, i když to bylo nepravděpodob-né, domorodci, kteří si vyjeli jen tak pro zábavu. Nebo...

Mitchell znovu naslouchal vnitřnímu hlasu. Ten mu říkal, že i když ti dobráci byli osamocení a měli málo paliva, raději by měl hledět dorazit k Byrdu dřív než oni.

Nastavil navigační přístroje tak, aby cizince obloukem objel, a potom pohnal sněžný automobil do takové rych-losti, že se stroj skoro začal rozpadat. Všechnu opatr-nost hodil za hlavu. Říkal si, že jestli mezi ním a stanicí Byrd leží nějaké trhliny, tak je prostě přeskočí.

* * *

Joši seděl osamocený v lodní jídelně u stolu pro posád-ku, když se objevil Sorahl a přinesl mu kus papíru z tis-kárny počítače.

Každou noc se tu scházela jiná sestava. Joši, Táňa a So-rahl jedli pokaždé spolu; většinou se k nim připojil i Jason, méně často T'Lera. Melody se raději spokojila se zbytky a jedla sama ve své kabině, kde dělala společnost sama sobě.

Tentokrát přišla s vařením řada na Táňu. Bylo ji sly-šet, jak šramotí v kuchyňce a vedle zvuků typických pro kuchaření se ozývaly melodie Borodinových "Poloveckých tanců". Táňa si vybírala i hudbu a maličko slav-nostnější náladu v ní snad vyvolal odjezd inkvizitorů anebo si tím jen dodávala falešné naděje.

Joši se zmateně mračil na potištěný papír v ruce. "Co to má být?"

"Věřím, že by to mohl být účinný prostředek proti chaluhové plísni," odpověděl Sorahl. "Až se budete moci vrátit na svou stanici a připravit tu látku..."

"Vypadá to dost složitě," řekl Joši a vyhnul se rozho-voru o návratu na agrostanici a o tom, co musel oběto-vat, aby mohl Vulkance následovat až sem. Luštil mole-kulární řetězce, které byl schopen identifikovat, a zbytek mu byl velkou neznámou. "Copak je tohle?"

"Syntetický enzym, který se podobá jednomu, jaký jsme nedávno vyvinuli u nás doma," vysvětloval Sorahl. "V žádném z pozemských pramenů jsem nedokázal na-jít nějakou zdejší analogii, a možná proto plíseň nerea-guje na žádný používaný léčebný prostředek, který teď máte k dispozici. Myslím, že bude možné ten enzym vyrobit i v pozemských podmínkách."

"Chceš říct, žes to jen tak vymyslel?" Joši se něčemu takovému zdráhal uvěřit.

"Ujišťuji tě, že jsem ten vzorec vyvodil správně," řekl Sorahl, jenž si Jošiho pochybnosti vyložil maličko ne-přesně. "V laboratorních podmínkách jsem naměřil účinnost 99,44 procenta. Jestli se stejně osvědčí i při skutečném použití venku na moři..."

"Tak jsem to nemyslel," vysvětloval Joši zmateně. Vstal, jako by chtěl Sorahlovi vzdát poctu. "Chtěl jsem říct, že jsi úplně sám objevil něco, nač nestačilo deset nejlep-ších expertů na agronomii, kteří měli miliony kreditů a dva roky na tom pracovali. A tys to zvládl, jako by to byla práce na jeden den. A udělal jsi to pro nás po tom všem, co vám lidé provedli, nemluvě o tom, co vám ješ-tě mohou vyvést."

"Stejně by se za těchto okolností zachoval každý Vulkanec," odpověděl Sorahl, kterého přivedlo do rozpa-ků, že to lidé pořád ještě nechápou.

Joši vrtěl hlavou, celý ohromený a zahanbený. Ohro-mený rasou, kterou reprezentoval Sorahl, a zahanbený vlastním rodem.

"Chtěl jsem ti taky říct, jak moc ti děkuji, příteli."

Podruhé v dějinách si pozemšťan a Vulkanec přátel-sky potřásli rukama bez ohledu na všechny rozdílnos-ti.

"Polévka je hotová!" oznámila Táňa hlasitě a vhrnula se z kuchyně do jídelny s mísou v rukou a vážnou chvíli ukončila. Joši se poprvé po velice dlouhé době roze-smál a Sorahl zvedl udiveně obě obočí. Joši poskládal papír vytištěný počítačem do malého čtverečku a scho-val jej v kapse džínsů a všichni tři se posadili k večeři.

"Kdosi mi tvrdil, že je na palubě někdo, kdo umí nej-lepší kyjevské kuře na celé jižní polokouli," prohlásil Kirk při vstupu do jídelny. Pokud to byla věta vykalkulo-vaná na to, aby mu Táňa zobala z ruky, tak uspěl.

"Kdybych dokázala Jasona umluvit k tomu, aby uvol-nil pár opravdových kuřat, která má dole v mrazírně, to byste teprve viděl, pane Kirku!" zachichotala se Táňa.

"Stížnosti, pořád nějaké stížnosti!" zahromoval ode dveří Jason, který se také připojil ke společnosti. Už pře-konal předešlou chvíli zoufalství a začervenalé oči mohly být také známkou únavy. "Už jsem vám vydal opravdo-vou kávu, ne? Jíte si mnohem lip než moje pravidelná posádka. Skutečná vajíčka, čerstvé ovoce a zelenina..."

"To jen proto, že jsou tu Vulkanci!" utahovala si z něho Táňa, která se vracela do kuchyně pro další talíře a místo Borodina pustila k večeři Prokofjeva, takže jako by si ke stolu zasedl i jeho Poručík Kije. "Taky by ses hezky nechoval, kdybychom tu byli sami!"

Přátelská rozmíška pokračovala a zapojil se do ní ješ-tě Joši. Sorahlovi se konečně podařilo zatvářit se poně-kud méně vážně. Jim Kirk si vyměnil pohled s doktor-kou Bellerovou, která také přišla. Ať se ve zbytku světa dělo cokoli, tady na lodi panovala stále vysoká morálka.

"Možná až příliš vysoká," zašeptala Elizabeth Dehnerová, jako by četla Kirkovy myšlenky. "Mohla by to být také falešná euforie. Klid před bouřkou. Přehnaná sna-ha chovat se normálně po nedávných událostech a s vě-domím nejisté budoucnosti. Byla bych velmi opatrná."

"Beru na vědomí," zašeptal jí Kirk. "Jak to děláte?"

"Co, že vám čtu myšlenky?" utahovala si z něho Dehnerová; říkala si, že pokud mají předstírat milenecký vztah, udělá pro to maximum, alespoň na veřejnosti. "Vaše tvář funguje jako telegraf, to jste nevěděl? Taky mám vysokou schopnost vcítění. I když je pravda, že ne tak vysokou jako Parneb."

"To si budu pamatovat!" zašklebil se Kirk a uvědomil si, že Sorahl nemůže odolat, aby je neposlouchal. Zrov-na rozvažoval, jak by otevřel rozhovor a mohl si popoví-dat přímo s mladým Vulkancem, když se mezi nimi zne-nadání objevila T'Lera.

Nijak svůj příchod neohlásila, vlastně při tom neudě-lala ani nejmenší hluk, ale přesto byla její přítomnost tak výrazná, že v jídelně ihned umlkly hovory a všichni sledovali pouze ji. Jason Nyere coby důstojník a džentlmen ihned vyskočil na nohy a ostatní muži, vyjma Sorahla, ho kvapně následovali. T'Lera přijala projev sta-robylého pozemského kavalírství mlčky a posadila se vedle Jima Kirka.

"Bylo mi řečeno, že vás poslali, abyste nám nabídl svobodu," spustila bez dlouhých cirátů a zahrnula do obezřetného, utlumeného pohledu také doktorku Bel-lerovou, i když především hovořila ke Kirkovi. "Také prý nejste tím, za koho jste se dříve prohlašoval, tedy nejste plukovník Kirk. Jsou moje informace správné?"

"Ano, madam," odpověděl Kirk bezmála poníženě, protože ho maličko zastrašila její blízkost i přímočarost. "V obou směrech správné."

T'Lera na jeho pokus o odlehčení atmosféry nerea-govala. "Smím-li být tak smělá, co jste vlastně zač, pane Kirku?"

"Přítel," vyhrkl Kirk okamžitě, aniž by nad tím pře-mýšlel. Už několik dní si v hlavě sumíroval, co by jí chtěl říct. Kde tedy zůstala jeho oslavovaná hbitost jazyka, když ji potřeboval?

"Naše definice přátelství se očividně poněkud liší," poznamenala T'Lera.

Jim Kirk zaslechl, jak se Jason Nyere směje. Kapitán načal lodní zásoby lihovin a Kirk od něho vděčně přijal skotskou s ledem.

"Možná to nebylo správně zvolené slovo," řekl, upíra-je oči na Vulkanku. "Nebo nedostatečně přesné." Zatra-ceně! spílal si v duchu. Od prvého střetnutí se Spockem na můstku se vůbec nepoučil! Pokouší se vysvětlovat, co mínil a co nemínil, a jen se do toho víc a víc zaplétá. "Snad by se to dalo říct tak, že je méně důležité kdo jsem než to, o co se chci pokusit."

"Promiňte, pane Kirku," Opáčila T'Lera suše. "Ale z mého pohledu není dobře možné oddělovat motivaci a osobu, která podle této motivace jedná."

Ostrý, skoro nepřátelský smích oznámil příchod Melody Sawyerové.

"Šetřte si dech, Kirku. Nikdy od vás pomoc nepřijme, jste přece jenom člověk!" Sedla si na židličku vedle Dehnerové, aby sice seděla s Vulkanci u jednoho stolu, ale zároveň od nich byla co nejdál. "Říkala jsem si, že by mohlo být příjemné, jíst zase jednou ve společnosti dal-ších lidí," prohlásila a pořádně si nabrala z mísy.

Vulkanci byli natolik slušní, že neříkali nic. Joši s Táňou se tvářili nešťastně a Jason Nyere měl v obličeji vý-raz, jako by nejradši Sawyerové ukousl obě uši.

"Máte pocit, první důstojníku, že vás přítomnost Vulkanců nějak ohrožuje?" zeptala se Dehnerová vtipně.

"Vůbec ne," odfrkla Melody.

"Proč se tedy pokaždé začnete chovat tak nenávistně, když se dostanete do jejich blízkosti?"

"Poslyšte, cukroušku," řekla Melody a zamířila na ni vidličkou. "Možná na vás dělají dojem všechny ty vaše tituly, ale já jsem skoro o dvacet let starší než vy a na mě tedy dojem nedělají. Jen se podívejte do mého spisu a zjistíte, že jsem nikdy netrpěla paranoidními iluzemi anebo pocity pronásledování..."

"Jenom špatnými způsoby!" zavrčel Jason.

"Vždycky jsem měla dobrý nos při odhadu nebezpe-čí, když se nějaké nachomýtlo, šéfe!" odsekla Melody.

"V čem přesně vidíte to nebezpečí?" vmísil se do toho Jim Kirk, který dopil drink a pokusil se odchýlit debatu jiným směrem. Sám se třeba občas dostal do sporu s jistým Vulkancem, ale jinak, pokud měl domluvit člověku, který trpí nedůvěrou k mimozemšťanům, to byla přesně jeho parketa. "Já zatím pozoruji jen to, že sedíme u jídla se dvěma tichými, dobře vychovanými spřátelený-mi bytostmi, které tu nebraly žádná rukojmí, nebombardovaly naše vojenská zatížení ani se nedožadovaly, aby-chom je přivedli k našemu náčelníkovi, alespoň pokud vím." Nyere se znova zasmál. "Já proto nechápu, co..."

"Tak poslyšte," pošklebovala se mu Melody, "já cítím nebezpečí v tom, čeho se bojí všichni lidé na sever od-sud, kteří mají obavy z létajících talířů. Možná ta obava nemá pojmenování, možná nějaké má. Třeba je to pro-stě důsledek splasklého ega spolu s vědomím, že nejsme v tomhle koutě všehomíra zrovna ti nejpřednější z ži-vých tvorů. Možná je v tom obava, že všechno to, o co jsme na téhle malé hliněné kuličce bojovali během tří světových válek, se teď bude muset změnit. Třeba je to pomyšlení, že tihle lidé nás sledovali, naučili se náš ja-zyk a náhodou vypadají trošku jako my, ale nejsou takoví jako my; naopak jsou až k prasknutí pyšní, že nejsou jako my. Možná tu sedím a přemýšlím, jestli bych své dceři dovolila, aby si jednoho z nich vzala za muže. Ne-vím, co to přesně je. Ale cítím, že nechci, aby se za mého života něco takového dělo. A reakce z celé planety uka-zují, že s tímhle názorem nejsem sama."

Když skončila s neobvykle dlouhým proslovem, nalo-žila si jídlo na talíř, zvedla se a odešla i s jídlem pryč. Jason se po ní díval, jako by cítil nutkání vypravit se za ní, ovšem jen proto, aby ji vyhodil ve spodním prádle přes palubu. Zavrtěl hlavou, odložil vidličku a omluvil se, že se musí vrátit na svou osamělou hlídku u komuni-kační obrazovky.

Potom už všichni z večeře spíš uzobávali, vyjma Kirka, který se nenuceně živil, protože byl přesvědčen, že ho sice může čekat ještě všelicos, ale v každém případě se mu budou hodit všechny síly, které bude mít. Táňa začala sklízet nádobí, Joši se Sorahlem se odsunuli k jednomu konci stolu a debatovali nad nějakým archem papíru z počítačové tiskárny. Elizabeth Dehnerová si nalila šálek kávy a pak pozorovala, jak jí vychládá vedle lokte. Z kuchyně se ozvaly poslední melancholické tóny Prokofjevovy skladby, dozněly a nikdo si nevzpomněl, že by se mohl vyměnit disk. Falešná euforie byla tatam. Pouze T'Lera seděla klidně a bez pohybu, sebejistá a soustředěná i uprostřed všeho toho emocionálního rozrušení a nejistoty, které následovaly po chvíli klidu. Měla ruce založené na prsou a Kirka až zabolelo, když si uvědomil, že Spock by si je zřejmě založil skoro stej-ně. Kirk si říkal, že kdyby se mu tak podařilo dostat ke kořenům její jistoty a maličko jimi otřást...

Vzdychl. Tady, pod ledem, byly dny a noci stejné, ale nahoře by mělo v téhle chvíli zapadat slunce. Další den v pekle. Říkal svým lidem, že jakmile se dostane k Vulkancům, bude všechno snadné; teď však seděl těsně vedle jednoho z nich a neměl nejmenší tušení, co dál.

Spíš vycítil než uviděl, že se na něho T'Lera dívá.

Bože můj, pomyslel si. Jak často jsem na sobě cítil takový pohled od Spocka, když mě oceňoval, vážil, a jak jsem si já paranoik vždycky myslel - shledával mě nehodným. Jenomže Spockův pohled, jakkoli pronika-vý, byl vždycky temperovaný něčím... prostě něčím, těž-ko říci čím. Určitě nešlo o nic natolik citového jako sou-cit, ale přece to Spockův přístup jaksi změkčovalo, zmírňovalo. V pohledu T'Lery nic takového nebylo, na vulkanské velitelce nebylo mírného vůbec nic.

"Uvědomujete si, pane Kirku, že velitel Sawyerová má pravdu, že?" poznamenala T'Lera.

"Nejsem si tím docela jistý," odpověděl Kirk poté, co polkl poslední sousto večeře a odstrčil talíř. "Existuje přinejmenším právě tolik lidí, kteří by vás nadšeně při-vítali, kdyby měli tu možnost."

"Pokud bychom se ovšem nenastěhovali právě do vašeho baráku," prohlásila T'Lera suše. Nakonec s Jasonovou pomocí přece jen pochopila význam tohoto ho-vorového rčení a zalíbilo se jí. Elizabeth Dehnerová, která seděla na druhé straně stolu, měla co dělat, aby smíchem nevyprskla studenou kávu, kterou zrovna do-píjela. "Jen mi zkuste tvrdit, pane Kirku, že z mé pří-tomnosti nemáte nepříjemný pocit, a já si vzpomenu, že lidé mají jednu schopnost, ke které se Vulkanci ni-kdy nedopracovali, a sice umění překrucovat pravdu."

Knokautovala mě dvakrát během deseti minut, říkal si Kirk pochmurně. Co můžu ztratit, když to zkusím ješ-tě potřetí?

"Veliteli," spustil, "co mám říct, abych vás přesvěd-čil?"
"O čem mě chcete přesvědčovat, pane Kirku? Že jsem vašim lidem přinejlepším lhostejná? O tom mě přesvěd-čovat nemusíte."
Kirk zavrtěl hlavou. "Ne. O tom, že někteří z nás vám opravdu chtějí pomoci a mohli bychom vás dostat z planety, jen kdybychom vás dokázali odvézt odsud z Ant-arktidy." Slyšel, jak po jeho slovech Dehnerová ostře nabrala dech do plic; pro svoje poslední prohlášení neměl nejmenší reálný podklad, ale řekl to stejně. Při-blížil se k Vulkance natolik, nakolik se odvážil. "Položil jsem vám tu otázku už včera při vyšetřování, veliteli, a neměla jste možnost mi na ni dopovědět. Co byste udělala, kdybyste měla možnost volně odsud odejít?"
Všiml si, jak Sorahl pozvedl hlavu a že Joši také po-slouchá.
"Je tohle pouhé intelektuální cvičení, pane Kirku, anebo něco na způsob zkoušky?" zeptala se T'Lera. "Domnívala jsem se, že testování skončilo s tím, jak od-jela vyšetřovací komise. A pokud jde o intelektuální cvi-čení..."
"Veliteli, během několika příštích dní se rozhodne o osudu vás i vašeho syna," spustil Kirk a cítil, jak v něm začíná vřít vztek. Rozhodl se toho využít a zatáhnout do debaty i Sorahla. "Rozhodne o vás buď Rada Spojené Země, nebo, pomoz pánbu, naše ‚veřejné mínění', po-kud se nějakým dotěrným reportérům podaří prosmeknout bezpečnostním koridorem a najít cestu až sem. Já vám nabízím příležitost tomu uniknout. Nemám čas na nějaká intelektuální cvičení!"
Odmlčel se a v duchu odhadoval, nikoli poprvé, jest-li to všechno totálně nezkazil. T'Lera mlčela a protaho-vala ticho, které na ně na oba tíživě doléhalo.
"Pane Kirku," řekla nakonec, "víte, já jsem se pokou-šela tomuhle zabránit. To, co mi moje svědomí a má přísaha dovolují dělat dál, je totožné s tím, co je nejlep-ší pro váš a pro můj svět. Dokud jsem izolovaná na tom-to místě, nedokážu přesně rozlišit, co je nejlepší. Mož-ná se vám vaše otázka zdá jednoduchá, ale odpověď na ni jednoduchá není."
"V pořádku," souhlasil Kirk. Jason nechal skříňku s lihovinami odemknutou, a tak si Kirk posloužil. "Řekněme, že zjednodušuji věci jen kvůli účelnosti. Dejme tomu, že si stejně jako vy uvědomuji nebezpečí, která tu hrozí - nejen vám a vašemu synovi, ale oběma našim světům. Jsem si toho vědom možná daleko víc, než bys-te tušila."
"Jime," ozvala se Elizabeth Dehnerová, jak slušelo její roli. "Zase telegrafuješ."
"Cože, Sally?" Pak se zasmál, také podle role, a vrátil se na svou židli. Ne, nehodlal jsem jí vyžvanit, kdo sku-tečně jsme! myslel si ze všech sil a doufal, že si to Deh-nerová z jeho myšlenek zřetelně přečte. Kdybych chtěl hlídacího psa anebo někoho na poučování o Základní směrnici, tak bych si vybrat - nu, Spocka, kdyby to bylo možné. "Ty mi nevěříš?"
"Jen pokud tě dokážu zvládnout!" odpověděla Deh-nerová sladce.
T'Lera předpokládala, že jde o nějakou lidskou mi-leneckou rozmíšku, právě jak Dehnerová zamýšlela, a sklopila zrak v úctě k jejich soukromí, přestože byli na veřejnosti. Když od Kirka na okamžik odvrátila svůj pronikavý pohled, přestal se potit; dokázal se přimět znovu myslet naplno.
"Veliteli, slyšel jsem, že váš lid se pyšní tím, že ctí logi-ku a z vyhodnocení přítomných událostí dokážete usu-zovat na to, co se bude dít v budoucnu. Je to pravda?"
"To není věc pýchy, pane Kirku. Jsou to naše dary, a tak jsme se jich naučili využívat."
"Ale mohla byste, jen tak pro příklad," pokračoval Kirk a tentokrát držel svůj temperament na uzdě, "od-hadnout dobu, kdy by pozemšťané při průzkumu ves-míru mohli narazit na Vulkance nebo... někoho jiné-ho... tam venku? Za předpokladu, že tam nějací jiní jsou."
T'Lera si ho velmi pozorně prohlížela. "Snad ano."
"Takže vám musím připomenout, že i kdyby vaše loď nevstoupila do atmosféry Země a nehavarovala, což mělo za následek bůhvíkolik odrazů v lidských oba-vách a neporozumění, stejně přijde chvíle, kdy nám pozemská technická revoluce umožní vstoupit do ves-míru a setkat se s jiným technicky vyspělým životem, ať to budou Vulkanci nebo někdo jiný, pokud takový ži-vot existuje."
"Pane Kirku," odpověděla T'Lera, "před třemi vaši-mi roky vyletěla pozemská loď směrem k systému, který nazýváte Alfa Kentaura. Domnívám se, že vaši vědci by neorganizovali tak nebezpečnou, časově náročnou a dra-hou výpravu s lidskou posádkou, kdyby nečekali, že na-razí na inteligentní život."
"A co si myslíte vy, T'Lero?" zeptal se Kirk prudce. Je na Alfě Kentaura inteligentní život?"
"Nikdy jsem u Alfy Kentaura nebyla, pane Kirku," opáčila T'Lera a Elizabeth Dehnerová se omluvila, že si zajde ještě pro šálek kávy.
Takže T'Lera svou Základní směrnici neporuší, po-myslel si Kirk. A to ani do té míry, že by odhalila, co ví o jiných formách života, i kdyby si tím měla zachránit ži-vot. Musel ji pro to obdivovat a zároveň by ji nejradši uškrtil za to, že ho dovedla na pokraj situace, kdy bez-mála porušil svou Základní směrnici. Copak žádná jiná odpověď neexistuje?
"Naprosto hypoteticky, veliteli," znovu oslovil T'Leru a cítil, jak mu kdesi vzadu v mozku naskakují nové rych-losti v převodovce, která ovládá míru jeho přesvědči-vosti, o což se marně snažil celý večer. "Předpokládejme, že by vaše loď nehavarovala a že by výpravy průzkumných lodí pokračovaly bez nehod. Za jak dlou-ho přibližně - podle vašeho mínění - by se mohli setkat pozemšťané s Vulkanci?"
"Podle dnešního stavu rozvoje vaší techniky a výzku-mu v porovnání s naším," odpověděla T'Lera po kratič-ké chvíli, kdy v duchu kalkulovala, "zhruba za 19,285 vašich roků."
Téměř na den přesně! užasl Jim Kirk a říkal si, zdali slavnou záchrannou výpravu lodi Amity vyvolala vůbec skutečná nehoda. Odvážil se mrknout po Dehnerové, která se vracela z kuchyně, aby zjistil, zdali slyšela po-slední slova. Slyšela. A tu si Kirk uvědomil, že je musel slyšet i Sorahl.
"Víte, pořád mě ohromuje," dumal Kirk nahlas, "jaké oběti času jsou ochotni cestovatelé kosmem podstou-pit. Posádce Ikaru bude let k Alfě Kentaura trvat šest let a dalších šest let zpátky. To by mě zajímalo, Sorahle - jak daleko je

ze Země na Vulkán?"

"Přibližně 58 782 000 000 000 pozemských mil, aspoň podle dráhy naší lodi, pane Kirku." Mladý Vulkanec měl příliš čerstvé zkušenosti s pozemšťany, a tak nedokázal včas odhalit past, kterou na něho Kirk nastražil.

Kirk tiše hvízdl. Elizabeth Dehnerová by ho nejradši něčím bacila. "To je tedy pořádný kus cesty. Jak dlouho vaší lodi trvalo, než to zvládla?"

Mladý Vulkanec přesně znal myšlenky své matky, kte-rá se v duchu zděsila, jak slepě se vrhl do léčky. Snad skutečně bylo ještě na kontakt obou civilizací příliš brzy.

"Snad by na to lépe dokázala odpovědět T'Lera, pane Kirku," odpověděl zdvořile, i když tušil, že si tím příliš nepomůže.

"Ale vy jste byl přece navigátor," popíchl ho Kirk. "Proto se ptám vás. Tak velká vzdálenost... Nejsem sice fyzik, ale, propáníčka, to mi vychází tak na deset světel-ných let, ne? Tak dlouho jste ve vesmíru být nemohli, protože to byste při odletu z Vulkánu musel být ještě dítě. Jak dlouho tedy, Sorahle?"

Mladý Vulkanec zaváhal, ovšem ne nad tím, co by měl odpovědět, ale protože hledal způsob, jak to udělat, aniž by tazatele urazil. "Při vší úctě, pane Kirku, na tuto otáz-ku nemohu odpovědět."

"Ani já ne, pane Kirku." T'Lera vstala a Sorahl rov-něž. "Když nás omluvíte..."

Zmizeli z jídelny stejně neslyšně, jak do ní T'Lera přišla. Jim zklamaně praštil pěstí do stolu.

* * *

"Am Morgen." Racherovy rty se při řeči ani nepohnuly. Jeho hlas zazněl ve vymrzlé, nevytápěné okrajové buň-ce stanice Byrd jako zvonění kovu o kov. "Až bude svítit slunce."

"To je ale skoro dvanáct hodin!" stěžoval si jeden z jeho vojáků. Racher zakázal užívat tepelné zářiče, aby nepřilákal pozornost, kdyby náhodou někdo vyhlédl z ve-litelské věže lodi Delphinus.

Sněžné automobily schovali za věkovitý ledový hře-ben o nějakých sto metrů dál a čekali na tmu, v jejímž skrytu se plížili a plazili po ledu k opuštěnému komple-xu. Nezajímalo je, proč je opuštěný. Teď čekali a soustředili pozornost na pochmurnou šedivou velitelskou věž trčící nad ledovou pláň. Ze samotné věže si však mohli udělat jen malou představu o tom, jak velká je loď, k níž tahle bojová nástavba patří.

"Ja, "odpověděl Racher nevzrušeně. Bionické oči měl vybaveny i pro infračervené pozorování. Za okénkem na pravoboku rozlišil lidskou postavu - byl to Jason - osamocenou v temnotě můstku a na okamžik v něm zahlodalo silné pokušení. Svou pověst nepolapitelného a nedostižného teroristy vybudoval vedením nemilosrd-ných jitřních výpadů. Nehodlal měnit taktiku zrovna teď.

"Chci, aby věděli, kdo je zabil. Útok zahájíme průlo-mem do velitelské věže." Ukázal na příští cíl ústím své-ho oblíbeného automatu. Laserové pušky byly dobré jen k tomu, aby dělaly dojem na takové hrdlořezy jako byl Easter. "Pak jdeme dovnitř. Prozkoumáme a zničí-me. Všechny."

Některé z bíle oděných postav v temnotě zareptaly. Slíbili jim zajatce, výkupné, nápravu všelijakých jejich křivd, a ne noc strávenou v teplotě hluboko pod nulou a ráno jatka bez profitu.

"Všechny?" zeptal se někdo.

"Ja." Racherovi se ve tmě kovově zableskly oči. "Všechny!"

* * *

"Vy jste je schválně zaháněl do rohu, abyste je přiměl odhalit existenci nadsvětelného pohonu," řekla Dehnerová vyčítavě, ohromená Kirkovou troufalostí.

Kirk pokrčil rameny. "Myslel jsem, že by to T'Lera mohla pochopit jako způsob, kterým by mohla vyjedná-vat o jejich životy."

Dehnerová jen vrtěla hlavou. "Kdy se konečně pou-číte?"

"O Vulkancích? Možná nikdy." Myslel na generála a ostatní experty, kteří na T'Leru sypali neustále špatné otázky. "Ti idioti! Mohli získat techniku nadsvětelného pohonu o celých deset let dřív, kdyby nepodlehli svým paranoidním představám a..."

"Co vás vedlo k myšlence, že by jim T'Lera řekla něco víc, než kolik řekla vám?" zeptala se Dehnerová tiše.

Kirk neodpovídal. ‚Já k ní pořád nedokážu pronik-nout!" řekl nakonec a samotného jej to překvapilo. "Cí-tím se tak... tak bezmocný!"

Byli s Dehnerovou prakticky sami, seděli pořád ještě naproti sobě u stolu v jídelně. Jošiho bylo slyšet z kuchy-ně, jak vytahuje nádobí z myčky. Všichni ostatní byli pryč, ukrytí někde v nitru velké lodi. Joši nasadil do přehrá-vače místo Prokofjeva něco z Bacha, jehož hudba se lépe hodila ke Kirkově truchlivé náladě.

"A to vás překvapuje?" zeptala se Dehnerová mírně.

Kirk se po ní tázavě podíval. "Co - že se ke mně T'Lera staví tak nepřístupně? Nebo že si připadám bezmocný?"

"Obojí. Bezmoc může pramenit z toho, že jste kapitán bez lodi, velitel, který nemá komu velet. Anebo pořád ještě nechápete, jak je třeba s Vulkanci jednat." De-hnerová se k němu naklonila přes stůl a hrála milenecký pohled z očí do očí tak, že to působilo téměř opravdově; přistihla se při myšlence, že by se jí to mohlo velmi brzy zalíbit. "Nebo že se našla v Galaxii aspoň jedna žena, která odolává vašemu šarmu?"

Jejich rozhovor Kirkovi živě připomněl nedávnou rozmluvu s Garym.

"Nehrajte na mě žádného doktora, doktorko!" řekl upjatě, i když si byl vědom, že má ve všem pravdu. "Mož-ná byste to chtěla radši zkusit sama?"

"Kdo, já?" Dehnerová se napřímila, prolomila prople-tené prsty na rukou, až jí zapraskalo v kloubech, a potom se znovu opřela lokty o stůl. "Já už mám na dnešní večer program: najít způsob, jak se dostat do skříní s medika-menty."

Kirk na ni vrhl nechápavý pohled. "Jakpak to?"

Jestli to myslíte vážně s požadavkem, že mám ‚vygumovat! pár lidí," vysvětlovala Dehnerová, "tak k tomu budu

potřebovat ty správné drogy." Kirk přikývl. "A co kdybyste si vy zatím dal další kolo se Scarlett O'Harovou stříknutou Johnem Waynem?" navrhla mu. "Zdá se mi, že vy dva si docela rozumíte."

"Jestli se odsud dostaneme, připomeňte mi, že vám dlužím napomenutí pro porušení subordinace," zafu-něl Kirk, který už vstával od stolu. I tak měl v úmyslu vyhledat Melody - že by mu Dehnerová doopravdy čet-la myšlenky?

Lékařka se na něho jen usmála.

* * *

Melody Sawyerová oblečená v bílém tenisovém úboru se ze svého místa na kurtu ani o krok nepohnula a pořád dokola posílala tenisový míček do stejného bodu na cvič-né stěně, jako by to byl střed terče, nebo snad týl vulkanské hlavy. Měla v úmyslu vybít ze sebe všechen vztek ně-kolika rychlými sety s tenisovým robotem, jenže už dávno znala všechny jeho pohyby a zpravidla byla stále o krok před ním. Ještě nikdy se na palubě téhle lodi neobjevil nikdo, koho by nedokázala vyřídit levou zadní.

Plop, plop, plop! Bušila raketou do míčku ve vražed-ném tempu a nikdy nepotřebovala míček lovit, protože se jí vracel k raketě jako bumerang. Plop, plop, plop! Pokud tím něčeho dosáhla, tak jen toho, že v ní napětí narůstalo, místo aby polevovalo.

Nakonec už pomalu měla chuť někomu zakroutit kr-kem, a tak naprogramovala robota, aby jí posílal vysoké loby. Byla pevně rozhodnutá ze sebe tu zlobu vypotit.

"Podání!" křikla a spustila robota už ve chvíli, kdy ještě byla na opačné straně sítě. Robot vyplivl první míč a Melody čekala až do poslední chvíle, kdy už jej skutečně musela dobíhat. Po dvaceti dalších míčcích se už začína-la pomalu uvolňovat a tu si všimla, že není v tělocvičně sama. Podívala se po atletické postavě v teplácích, aniž by zpomalila tempo.

"Parádní forma," zkusil Jim Kirk navázat rozhovor. "Kapitán Nyere mi říkal, že jste dřív hrávala profesio-nálně."

"A já bych se vsadila, že jste šel přes všechny ty scho-diště až sem dolů, abyste mi to řekl, že, pane Kirku?" zeptala se a hlas jí překypoval jedovatou sladkostí a sarkasmem. Ani při řeči nevypadla z rytmu.

"Kdepak, já jsem si myslel, že bych si tu mohl trošku zaběhat," lhal Kirk. Sebral rezervní raketu a zkoušel, jak sedí v ruce. "Říkal jsem si, že v tuhle noční dobu bude tělocvična prázdná."

Robotovi došly míčky a Melody chodila po kurtu a sbírala je. Kirkovy pokusy jí pomáhat ji jen naštvaly.

"Poslyšte, mládenče, chtěl jste běhat, tak běhejte."

"Jasně." Kirk se na ni zazubil, ledabyle jí poslal mí-ček, který držel v ruce, lobem přes síť a tvářil se napros-to lhostejně.

"Hrajete tenis?" Melody se vlastně neptala, spíš jako by ho chtěla urazit.

"No... už jsem stačil trošku zrezivět," odpověděl Kirk skromně.

Melody odkopla zbývající přebytečné míčky z kurtu a jeden hodila Kirkovi. Jak moc jste zrezivěl?"

* * *

Joši skládal poslední čisté talíře do skříňky v kuchyni a začal třídit příbory, když za ním přišla z jídelny Eliza-beth Dehnerová s šálkem od kávy.

"Ten si umyju sama," řekla mladíkovi, když jí chtěl vzít hrneček z ruky.

Přistoupila ke dřezu a poněkud nemotorně začala hrneček umývat. Už byla příliš zvyklá na jednorázové recyklované nádobí, v její době naprosto běžné. Všimla si, že ji Joši koutkem oka pozoruje a doufala, že to není kvůli její technice domácích prací.

"Copak je?" zeptala se, když na ni nepřestával kou-kat. Promluvila chladně, jako v ordinaci, ale tím správ-ným přístupným tónem, vzbuzujícím důvěru.

Joši zareagoval. "Mohl bych si s vámi na chvilku pro-mluvit, doktorko?"

Posadili se do opuštěné jídelny a on jí vypověděl všech-no, co ještě nevěděla o něm a o Táně; vylíčil jí události posledních dní, záležitost s Vulkanci, problémy s plísní na chaluhách a mluvil také o svém strachu z budouc-nosti.

"Dnes večer mi Sorahl dal tohle," skončil mladík a podal Dehnerové formuli. Charakteristickým gestem si odhodil dlouhé vlasy z čela. "Je to nejspíš nějaký zá-zračný prostředek, a on mi to jenom tak dal. A to jsem předtím ztropil žárlivou scénu kvůli němu a Táně, ne-mluvě o tom ostatním. A on mi to dal. Vůbec se nezmí-nil o tom, že bychom se třeba měli nějak na objevu po-dílet oba, o patentových právech taky asi neví, prostě nic. Daroval mi to. Bez díků, bez potlesku. Žádné řetězy a medaile, nic na způsob ‚děkujeme za záchranu před hladomorem' nebo tak něco. Jsem z toho na větvi!"

"To jsme všichni, Joši," ujišťovala ho Dehnerová ml-havě. Jak by mu mohla vysvětlit Sorahlovo chování, aniž by mu řekla, odkud tyhle věci zná? "Právě v tom je jádro celé této záležitosti. Když něčemu nerozumíme, tak máme tendenci se toho bát."

"Myslel jsem, že mu rozumím," odpověděl smutně Joši. "Zpočátku, tu první noc, kdy nám Sorahl povídal o jeho lidu a o jejich světě, jako bych to na vlastní oči viděl, jako bych tam už byl! Měl jsem v nitru takový zvlášt-ní pocit, že jsem se narodil na nesprávné planetě! Chtěl jsem ten svět, který popisoval, vidět na vlastní oči - svět bez válek a bez násilí, svět míru, řádu a zdravého rozu-mu, kde může člověk žít a pracovat podle toho, jaké má vlohy. Já jsem vyrůstal v tradicích pevné kázně a úcty ke starším a k duchovním silám - na jeho světě bych mohl dál rozvíjet, co je ve mně. Čím víc Sorahl mluvil o Vul-kánu, tím víc se mi stýskalo po planetě, kterou jsem ni-kdy neviděl. Myslíte, že jsem blázen?"

"Vůbec ne!" Elizabeth Dehnerová takovou myšlenku rozhodně odmítla. Pomyslela si, že pokud se jim podaří vrátit dějiny do správných kolejí, tak by mohl Joši být ještě dost dlouho živ, aby se dostal na svět svých snů.

Kdyby se tak nepřihodilo nic z toho, co přivedlo mě a Jošiho na tohle místo, pomyslela si, protože ji v té chvíli znenadání přepadl akutní záchvat sentimentálního pe-simismu. Zavrtěla prudce hlavou. Ne, vůbec si nemyslela, že by Joši byl blázen, jenom měl depresi, a taky měl proč.

"Joši," zeptala se ho tím nejdoktorštějším tónem, ja-kého v té chvíli byla schopna, "co všechno bys byl ocho-ten udělat pro to, aby se oba Vulkanci dostali bezpečně domů? Pro to, aby sis zachoval možnost navštívit jed-nou svět svých vizí?"

Joši vykulil oči, jako by dostal nějaký povzbudivý šok. V očích mu nadšeně zablýskalo, ale vzrušení pominulo stejně náhle jako přišlo. Smutně zavrtěl hlavou.

"O tuhle šanci jsem přišel ve chvíli, kdy jsem vydal Sorahla s T'Lerou Jasonovi. A jestli se mě ptáte, co bych udělal teď, když vím, že už je pozdě... víte, já nejsem žádný hrdina."

"Existuje mnoho druhů hrdinství, Joši," namítla De-hnerová a vstala. "Potřebuji se projít. Jak dobře se vy-znáš uvnitř téhle lodi?"

Joši se plaše usmál. "Skoro tak dobře jako lidi, kteří ji ovládají. Chtěla byste, abych vám dělal průvodce?"

Dehnerová ho vzala pod paží. "Ano prosím."

* * *

"Čtyřicet nula!" oznámila Melody trošku příliš samoli-bě. "Vždycky jsem tušila, že vy pacifisti jste z měkkého těsta. Určitě si chcete dát celý set?"

"Jen hrajte!" Kirk se usmíval jako šelma, čímž ovšem maskoval fakt, že se mu nedostává dechu. Moc si teď přál, aby při večeři neměl tak hladové oči. Ne že by v tom byl kdovíjaký rozdíl, ta ženská byla na kurtu hotový zabiják.

"A taky jste masochisti!" Melody servírovala, jako když vypálí z děla.

"No dobře. Kde jsme to skončili?" odfukoval Kirk a doběhl k míči zrovna v poslední chvíli, aby jej nejistě vrátil na druhou stranu sítě do jasného autu. Melody mu ho laskavě uznala jako dobrý.

"Ptal jste se mě, proč inteligentní člověk jako já nedo-káže překonat předsudky, přistoupit k jednomu z Vulkanců a prostě se s ním ‚dát do řeči', tak nějak jste to myslím povídal," citovala ho Melody a poslala mu míč do opačného rohu kurtu. "Tohle se vám stalo potom, co jste začal spávat s cvokařkou? Že jste začal mluvit jako ona?"

"Je to možné," procedil Kirk skrze zuby a cítil, jak škrtl rámem rakety o povrch kurtu, když odvracel volej z druhé strany; ztratil přitom rovnováhu a narazil do boční stěny. Jestli uhraje Sawyerová i tenhle bod, tak rozhodně ne snadno. "No, tak proč ne?"

"Protože," odsekla Melody a snadno uhrála i tento bod. "Někdo si musí uchovat čistou hlavu, dokud se celý tenhle malér nevyřeší."

Kirk si promnul rameno a vystartoval za dalším míč-kem. "Nechápu, co tím chcete říct."

Melody poskočila na špičkách nohou a posupně se zasmála. "Víte, Kirku, začínám věřit, že jste doopravdy pacifista. Nikdo jiný nemůže být tak naivní. Copak vám vůbec nedochází, co se bude dít dál? Anebo doopravdy věříte, že se Vulkanci budou smět vrátit domů?"

Chviličku nebyl schopen odpovědět, protože potřebo-val všechen dech na to, aby udržel míč ve hře. Ve chvíli, kdy zase mohl popadnout dech, bylo skóre třicet nula.

"No dobře." Těžko shledával poslední zbytky svého pověstného šarmu. "Promiňte mi mou naivitu. Co se bude dít dál?"

"Rada Spojené Země zanedlouho rozhodne, že tihle lidé vůbec neexistují a nikdy neexistovali," vysvětlovala Melody. "Potom dostane AeroNav úkol zařídit, aby zmi-zeli, a pešek zůstane Jasonovi." Napálila vší silou míček. Kirk stihl doběhnout včas a odpálil jej zpátky, i když tak-tak. "A jestli si myslíte, že ten starý velký měkkota bude schopen vytáhnout na ty dva zbraň a eskortovat je do exilu..." další rána do míčku, "anebo, z jeho pohledu ještě hůř, z mého naopak mnohem slušněji, zamířit na ně a stisknout spoušť, tak to se hodně pletete."

K vlastnímu překvapení dospěl Kirk až k podání a po půldruhé hře získal i první bod. "Takže vy?"

"To si sakra pište!" odsekla Melody. Prásk! Přisvištěl další míček.

"A proto si zachováváte odstup," odvrátil Kirk. Prásk! "Dobrý voják. Dělá jenom svou povinnost. Stejně jako Gestapo a jednotky plukovníka Greena. Taky to byli vojáci, kteří jen poslouchali rozkazy. A protože Vulkan-ci vlastně nejsou lidé..."

"Taky že nejsou!" zaječela Melody. Prásk! "Nic z toho, co tady povídáte, z nich lidi neudělá! A ty kecy o ‚dob-rém vojákovi' si taky nechte, Kirku! Vy civilové si pořád myslíte, že všechno je jenom černé nebo bílé."

"Ale vůbec ne!" ujistil ji Kirk posledními zbytky de-chu, který mu ještě zbýval. Kdyby jen tak věděla! "Vím docela přesně, kolik odstínů šedé zahrnuje každé veli-telské rozhodnutí, to mi můžete věřit!"

Tímhle bodem srovnal na třicet třicet. Melody pře-stala hrát a rozzuřeně přešla k síti.

"Nevím, proč vám tohle všechno povídám, Kirku. Možná proto, že nechci dopřát vaší kamarádce cvokařce to profesionální zadostiučinění, že bych to vykecala jí, a na palubě tohohle škopku není nikdo další, s kým bych si o tom mohla promluvit. Ale kromě všech těch operetních žvástů, co jsem vykládala při večeři - ale pozor, nechápejte to jinak, myslela jsem to fakt vážně - je tu ještě taková maličkost, kterou nemůžu říct ani Ja-sonovi: i kdybych musela během několika příštích dnů udělat cokoli, udělám to jen kvůli němu, i když mě za to bude nenávidět."

Bez varování se znovu dala do hry, ale Kirk si za tu chvilku stačil dost odpočinout, aby dohonil všechny míčky, které pálila na jeho půlku kurtu.

"Já mám toho chlapa ráda, jako by byl můj bratr!" prohlásila Melody Sawyerová. Prásk! "Vzal mě na palu-bu v době, kdy jsem nebyla nic než velkohubé tele, ne-poslušná až běda, takže mě vykopli už skoro ze všech lodí flotily a vždycky to smrdělo vojenským soudem, ale on to se mnou vydržel. Dokonce mě okřesal do něče-ho, co se podobá důstojníkovi a třeba skoro džentlme-novi." Prásk!

"Pracuju vedle něho už patnáct let. Znám ho lip než svého vlastního manžela." Prásk! "Když byl nemocný, chovala jsem mu hlavu na klíně, on mě zas držel za ruku, když jsem měla hodně na kahánku. Není to jenom můj velící důstojník, ale taky nejlepší kamarád a od samého začátku vidím, že by pro ty Vulkance cedil krev."

Závěrečným vražedným rozmachem odpálila míček přes síť a Kirk se ani nepokoušel jej dostihnout. Ukončil hru gestem značícím prohru a kecl v koutě místnosti na podlahu, svíraje si rukou bok, ve kterém ho píchalo. Melody nebyla ani zadýchaná.

"Klidně si mě obsaďte v téhle hře do role padoucha, Kirku, vůbec na tom nezáleží." Jako by na něho slovy úto-čila i po skončení hry. "Dějiny to stejně nezaznamenají správně. Udělám, co bude v mých silách, abych Jasonovi Nyeremu ušetřila co nejvíc bolesti, i kdyby to mělo zna-menat, že spoušť budu muset stisknout sama."

"Slyším vás," sípal Kirk a v mysli se mu promítl jeho přátelský vztah s Garym a rozměry jejich přátelství. "Ale vůbec by to tak nemuselo dopadnout, kdyby..."

"Tohle byla holčičí hra," přerušila ho Melody. "Nebo chcete hrát jako chlap na tři vítězné sety z pěti?"

Nastoupil by k plnému zápasu, i kdyby ho to mělo zabít, dílem proto, aby se k ní mohl ještě víc filozoficky přiblížit, a dílem proto, aby se pokusil spasit svou čest, ale Melody našla pro svůj vztek jiný terč. "Krucinál, oni jsou snad všude, kam se člověk podívá!"

Uhodila raketou o sloupek sítě a vykročila směrem k někomu, kdo stál v šeru mimo osvětlený prostor tělo-cvičny. "Slyšela jste těma velkýma ušima všechno, co jsme si tady říkali? Pojďte sem, ať na vás vidíme!"

Ze stínu vystoupila T'Lera. "Nechtěla jsem vás poslou-chat, jenom jsem si nebyla jistá, jaký protokol platí pro přerušení vašeho souboje. Ale ten zážitek mi hodně osvětlil." Přešla tělocvičnou přesně k hranici tenisové-ho kurtu, kde se zastavila. Jim Kirk nevěděl jak, ale náh-le stál zase na nohou. T'Lera se po něm podívala, ale její slova byla určena výhradně Melody. "Pokud jsem správně pochopila terminologii této hry, tak si myslím, že i moje vyjádření bude správné: máte vynikající kon-dici."

"Díky!" odpověděla Melody nevraživě a spíš reflexiv-ně. Kompliment od Vulkanky ji zmátl a nebyla schopna ničeho víc než zlobně mlčet.

"Tenis je opravdu zajímavá hra," pokračovala T'Lera. "Potěší diváka i účastníka v tom, jak spojuje fyzickou do-vednost, myslím rychlost, eleganci, živost a sílu, s intelek-tuálními schopnostmi. Je tu nutné vcítění do protivníko-va myšlení, ale i snaha o zlepšení vlastních schopností až po hranice možností."

"Zní to, jako byste na to téma dělala domácí úkol," zavrčela Melody. "To jste všechno přečetla ve své kajutě, abyste na mě teď mohla dělat dojem?" Trhla hlavou smě-rem ke Kirkovi. "Vy dva patříte do jedné party nebo co?"

"Jak prosím?"

"Nepředpokládám, že na vaší planetě se hrají nějaké hry!" Nepřístupný chlad, který T'Lera předváděla, znovu Melody rozparádil. "Všichni jsou tam zavření ve věžích ze slonoviny a celou dobu používají výlučně mozek, ne?"

"Právě naopak," odpověděla T'Lera. "V tomhle ohle-du se od vás až tolik nelišíme."

Jim Kirk byl protentokrát zticha a jen dával pozor. Vzpo-mněl si, že jen jedenkrát měl možnost pozorovat Vulkance při jakési privátní fyzické přípravě. Znal pověsti o tom, že Vulkanci jsou obdařeni větší silou a mrštností, a vždyc-ky si myslel, že jsou přehnané, dokud jednou pozdě v no-ci podle lodního času neviděl osamoceného Spocka, jak se na žíněnce v prázdném koutě rekreační místnosti vě-nuje cvičení, které se nedalo označit za tanec ani za kalisteniku, nebyl to aerobik ani izometrické cvičení, nýbrž jakýsi harmonický propletenec toho všeho a něco čistě vulkanského navíc, a Kirk prakticky ihned zjistil, že je to cvičení extrémně náročné a pro člověka v podstatě ne-zvládnutelné. Jen tam stál a civěl, dokud si ho Spock ne-všiml.

Vulkanec okamžitě přestal cvičit, postavil se čelem k veliteli a ruce spojil za zády. "Kapitáne?"

"Vy se vůbec nepotíte?" chabě zažertoval Kirk, proto-že upadl do rozpaků.

"Při takové minimální námaze ne, kapitáne," odpo-věděl Spock škrobeně a Kirkovi ztuhl úsměv na rtech. Minimální námaha? Poslední sestava, kterou ve Spockově podání sledoval, by normálního člověka stála týden strávený v krčním závěsu. Možná jsou ty pověsti přece jen pravdivé.

"To bylo opravdu zajímavé cvičení," pokoušel se Kirk svého prvního důstojníka trošku popíchnout; bylo to ještě pár týdnů před nehodou na M-155. "Mohl byste mě to naučit?"

Spock zaváhal. "Lidé se tohle příliš často neučí."

"Ale není v tom snad nějaké... tabu, které by to zapo-vídalo?" naléhal Kirk. Bylo to dlouho předtím, než se naučil vnímat tichý poplach, který se skrýval za Spockovým otálením. Jsem v docela slušné kondici. Určitě bych to zvládl."

"Nepochybně, kapitáne. Obávám se ale, že by vám to nepřipadalo... žádoucí."

"Proč ne?" Kirk zjistil, že ho ta debata čím dál víc zlobí. Pokaždé, když se pokoušel tomuhle Vulkanci po-rozumět, tak narazil na dveře, které se mu zabouchly před nosem. "Rád bych se o to pokusil. Možná jsem je-nom člověk..."

"Kapitáne," přerušil ho Spock, který očividně těžko shledával slova. "To cvičení, které jste pozoroval, byla základní rozcvička. Na Vulkánu ji zvládne většina popu-lace dřív, než nastoupí do školy pro nejmladší děti. Když prominete..."

* * *

Dehnerová má pravdu - nikdy se nepoučím! pomyslel si Kirk a rychle zase upřel pozornost na své okolí. Náh-le pochopil, že T'Lera se zajímá o docela jinou krato-chvíli než tenis.

"...že se v angličtině k označení nulového skóre v teni-su užívá slovo ‚love'," říkala právě Vulkanka. "Snad byste mi mohla osvětlit původ toho zvyku?"

Melody se trošku proti své vůli nechala vtáhnout do hovoru se svým nepřítelem. V nové situaci byla kupodi-vu dost ostýchavá.

"Nevím. Neví to nikdo. Je to jedna z těch tajemných věcí, které jsou ztracené v dávnověku téhle hry."

"Ale i tak," nechtěla T'Lera dané téma ještě opustit, "zdá se mi v tom být zajímavá ironie, když se toho slova užívá ve sportu, pro který není typická ‚láska' k ničemu, snad s výjimkou agresivity. Bylo by možné, že by se tím chtěl nahradit výraz ‚zranit a ještě urazit'?"

Kirk spolkl zasmání a Melody se po něm ošklivě po-dívala. Postavila se znovu proti cvičné stěně a hodlala pokračovat

v tréninku. "Nikdy jsem nad tím nepřemýš-lela."

"Tak si říkám, zdali by si ta hra zachovala svou pod-statu, kdyby se nějak eliminoval její agresivní faktor," přemýšlela T'Lera hlasitě. Pak se obrátila k odchodu.

"Poslyšte, když jste taková expertka na tenis, co kdy-bychom si daly pár her?"

Jim Kirk zvedl po těch slovech hlavu a viděl, že T'Lera udělala totéž. Zachytil v jejích laserových očích podivný záblesk, o němž se po řadě let poučil, že znamená "tu výzvu přijímám".

"Bylo by mi ctí," odpověděla T'Lera a udusila žár, který se objevil v jejím pohledu. "Jenomže mám obavu, že by náš souboj mohl být nerovný."

"Proč?" Melody byla naráz myšlenkou na zápas s Vulkankou dočista posedlá. "Protože jsem profík a vy jste to nikdy nehrála? Tak to vezmeme jen jako cvičení. Nebu-deme počítat, zahrajeme si jenom tak. Zdá se, že jste ve výborné kondici a můžete být jen o pár let starší než já. Dám vám výhodu, pokud budete chtít."

T'Lera ale měla pořád pochybnosti. "Pochybuji, že byste mohla stanovit náskok, který by vyrovnal odlišnos-ti mezi námi. Promiňte mi, první důstojníku, ale raději bych to nezkoušela."

"Máte strach, že byste se v něčem nevyrovnala oby-čejnému člověku?" Melody držela raketu jako zbraň. "Tuhle pan Kirk říká, že bych se měla pokusit s vámi ‚navázat kontakt' namísto abych proti vám pořád protestovala. Nejsem takový diplomat jako Jason. Já věřím, že chování promlouvá o člověku zřetelněji než jeho slo-va. Poslouchala jsem všechny ty hrdinské řeči o tom, jak jste zničila vlastní loď a jak jste radši chtěla zemřít, než byste dovolila, abychom vás objevili. Zatím to byla jen slova. Já ale chci vidět, z čeho jste doopravdy stavěná."

T'Lera znovu nechala zazářit své pronikavé oči na znamení, že výzvu Sawyerové přijímá. Jim Kirk chvatně skočil do jejich hovoru.

"Melody," řekl důtklivě. "Myslím, že byste to radši neměla dělat..."

"Zavři hubu, ty náfuko! Ty už jsi ze hry!" zavrčela Melody, ale oči stále upírala na T'Leru. "No tak?"

"Jak si přejete, první důstojníku," řekla T'Lera a Jim Kirk by nejradši začal řvát.

KAPITOLA DEVATÁ

"Kapitánův osobní deník:

Tohle musí být vtip, jediný obrovský kosmický žert, nespíš na můj účet. Stojím tady na tenisovém kurtu po-hřbeném hluboko v trupu pozemské námořní lodi a če-kám na něco, z čeho by se mohl doslova vyklubat zápas století, jenž se ovšem odehraje před jediným divákem, který nebude nic víc než neoficiální rozhodčí.

Považuji se za člověka, který je docela obstojně sečtě-lý. Znám legendy o Faustovi i pověsti o smrtelnících, kte-ří uzavírali sázky s ďáblem. Řekl bych, že si vzpomínám i na staré filmy točené ve formátu 2-D, v jejichž závěru hrál nějaký rytíř šachy se Smrtí o to, komu bude patřit jeho duše. Ale aby osud Federace závisel na výsledku te-nisového zápasu? To je příliš silné kafe.

Třeba ani není možné vrátit vykolejené dějiny zpátky na správnou dráhu a já sebe i své druhy honím docela zbytečně. Jsem kapitán bez lodi, velitel, který nemá komu velet, a snad si nezasloužím nic jiného, než být polapen mezi dvěma nejnepřístupnějšími ženami, dvě-ma nejhůř ovlivnitelnými objekty v celé Galaxii.

Nutkání dát se do křiku už mě přešlo. Teď mě zase ovládá sotva potlačitelná touha nahlas se chechtat. Pou-ze pomyšlení na všechny ty zlé věci, které se ještě mo-hou odehrát, mi ještě dává sílu nesmát se jako blázen. A konečně je tu pořád ještě možnost, že bych ty dvě dokázal odvrátit od toho, aby jedna druhou nezabily.

* * *

Kirk s Melody stáli na kraji kurtu a čekali na T'Leru, až se převlékne do vypůjčeného tenisového úboru. Me-lody na tom trvala a Kirk měl dojem, že by zasloužil nějaké pochvalné body za to, že ji na místě neuškrtil. Stála před ním a mračila se na něho.

"Proč se tak usmíváte, vy nádivo?"

Kirk jen zavrtěl hlavou, protože si nevěřil, že by do-kázal normálně promluvit.

"Nemusíte se tady motat jak vítr v bedně!" zavrčela Melody a přecházela po základní čáře kurtu jako tygři-ce v kleci; možná už jí ten nápad s tenisovým zápasem nepřipadal tak skvělý. "Co kdybyste si šel udělat hrnek horkého mléka a..."

"Sawyerová, snad si nemyslíte, že bych chtěl zmeškat tenhle zápas? Ani za nic!"

"Kirku, já se vás na něco zeptám, ano?" Přestala cho-dit sem a tam a sebevědomě šla přímo k němu. "Myslíte si, že je skutečně tak stará, jak o sobě tvrdí?"

Kirk pobaveně pokrčil rameny. "Kdo ví? Z výsledků lékařských prohlídek jsem vyrozuměl, že délka jejich života je oproti nám téměř dvojnásobná. Měla jste si dát říct. Začínáte se bát prohry?"

"Leda houby!"

Kirk se zasmál tentokrát už naplno - tahle odpověď mu zněla hodně povědomě. "Melody, čistě ze zvědavos-ti - co když prohrajete?"

Její smích zněl spíš jako vrčení, varování před tím, než kousne. "Neprohrála jsem od Goddardu a ten den jsem hrála s podvrtnutým kotníkem! Kromě toho, Kir-ku, ona říká, že je jí sto let. No tak to pardon!"

Kirk jen v duchu konstatoval, že Melody se hrubé chyby v hod-nocení faktoru věku dopustila bez cizího přičinění.

"Předpokládám, že i u vás pro službu ve vesmíru vy-žadujete splnění pěkně tvrdých fyzických nároků," úto-čila na T'Leru venku před šatnou. Chovala se hodně otravně, Kirkova poznámka o vojácích ji asi ťala do živého víc, než byla ochotná připustit. "Na svůj věk vypadá-te v dobré formě, jestli vám hádám správně."

"Sto třináct celých šest," ochotně se přiznala T'Lera.

Vyslovená číslovka Melody dost otřásla, jako ostatně každá nová zvláštní okolnost, která se k Vulkancům vá-zala. Zavrtěla hlavou a vrátila se na kurt, aby tam počka-la na soupeřku.

* * *

"Dobrou noc, Joši, a díky!"

Elizabeth Dehnerová zavřela dveře své kajuty, zůsta-la ale za nimi a poslouchala, jak Joši odchází chodbou a slábne povrzávání podrážek jeho tenisek. Zhluboka se nadechla a počítala do sta. Nechtěla se rozčilovat, a tak celkem metodicky vyhledala ve svém kufru malý ultrazvukový přístroj na překonávání zámků, týž, kte-rým se Lee Kelso nouzově naboural do počítačů v Ale-xandrii. Když znovu vyšla na chodbu, vydala se zpátky směrem, odkud s Jošim přišli a kde se nacházely skří-ně s medikamenty. Bylo to o tři paluby níž a dobře si jich všimla, když s Jošim procházeli kolem.

* * *

Táňa otevřela poklop na velitelské věži, natáhla ruku ven a nabrala hrst sněhu. Ukryla kořist v obou dlaních, po špičkách sešla z železných schodů, minula Jasona Nyereho chápajícího v kapitánském křesle před vzdor-ně prázdnou komunikační obrazovkou a nabídla svůj dar Sorahlovi. Mladý Vulkanec od ní vzal zvláštní tající hmotu a těšil se z nezvyklého chladu, který ho pálil do dlaní.

"Můj učitel Selik jednou vypočítal, že při mírné bou-ři za dobu jedné minuty dopadne na čtvereční kilometr zemského povrchu takové množství těchto šesterečných krystalků, které se rovná..."

"Mlč prosím tě a přestaň na ně dýchat!" zasyčela po-drážděná Táňa. "Podívej, už to taje. Musíš mít hrozně horké ruce."

"V téhle chvíli je mám dost znečištěné," konstatoval Sorahl a pozoroval, jak mu mezi prsty prokapává voda na podlahu. "Nemohl bych zajít někam, kde bych se toho mohl zbavit?"

"Je to jen voda!" Táňa ji Sorahlovi setřela z rukou a sama si otřela dlaně o kalhoty. Pocítila nad výsledkem svého pokusu náhlé zklamání. Ne proto, že Sorahl ne-propadl dětinskému úžasu, jaký podvědomě očekávala; bylo to vtíravým pocitem, že se rozpouští všechno - do-cela všechno. "Když jsme s mými sestřenicemi byly malé, moje ťoťa Maria někdy, když hodně mrzlo, rozlévala na čistý sníh horký sirup, který během pár vteřin zmrzl, a po-tom jsme ho jedly jako bonbóny. Chutnalo to jako... co já vím... jako něco, o čem víš, že se z toho musíš potěšit prá-vě jen v té chvíli, protože už to nikdy mít nebudeš..."

Přestala žvatlat a odvrátila se od něho, aby neviděl, že pláče. Byla strašně hloupá, že mu nabídla něco tak studeného a pomíjivého jako hrstku sněhu! Chtěla mu nabídnout svobodu. Z duše ráda by ho popadla za ruku a běžela s ním po zamrzlé ledové tříšti směrem k pevni-ně a válela se s ním v prachovém sněhu, až by ho měli ve vlasech a v řasách, v botách i pod bundami, i když si dokázala představit, jak by mu to bylo protivné. Chtěla s ním uprchnout do nejbližší osady - ať si byla tisíc kilo-metrů odsud - a odtud utéct někam, kde by je nikdo nenašel. Putovala by s ním roky a roky, až by na ně všichni zapomněli a on by byl v bezpečí. Poslali by pro Jošiho a pak by někde a nějak společně žili ve třech.

Uvědomila si, že Sorahl vůči ní necítí vůbec nic, mož-ná uvěřila, že jeho lidé neznají žádné emoce, právě jak to tvrdil. Choval se k ní vždycky se zdvořilým zájmem, ale nic víc. Ale už na tom nějak zvlášť nezáleželo. Cit, který k němu chovala, byl čistý a mohl přežívat z vlastní podstaty. Kdyby tak mohla aspoň Sorahla osvobodit...

"Bylo by lip, kdybych tě nikdy nepotkala!" zašeptala uslzená Táňa.

"Skutečně?" Mladý Vulkanec stál vedle ní a z prstů mu pořád ještě kapal rozpuštěný sníh. "Jestli jsem tě ně-čím urazil anebo jsem udělal nějakou chybu..."

"Ne, kdepak," zašeptala Táňa smutně a potom se ho dotkla, přiložila mu dlaň na tvář, jako by to udělala mi-lovanému bratrovi nebo dítěti. "Ne, ty jsi skoro doko-nalý. To my na to jdeme špatně."

* * *

Pobřežní města byla v jednom zmatku. PentaKrem ne-ustále popíral, že by kdekoli na Zemi byli přítomni ně-jací mimozemšťané, tím méně v Antarktidě, ale záro-veň se dělaly přísné ciráty kolem toho, když chtěl kdokoli cestovat do vnitrozemí ledového kontinentu bez řádného povolení. Příznivci UFO a novináři se hro-madili v malých rozbitých osadách roztroušených po pobřeží a rozčilovali starousedlíky, kteří se zavírali do bezpečí svých domovů a na nic nereagovali. Jen ať té cizácké chátře doslova omrznou paty, jak se tam v kru-té zimě tahají o teplé jídlo, hotelové pokoje a povolenky k cestě, které byly vzácnější než z dlaně chlup.

Napětí v těch místech nebezpečně narůstalo. Celé dny trvající sněžné bouře, občasné zemětřesení a tajuplná zpoždění lodí se zásobami ještě zhoršovaly všeobecný zmatek. Někteří z nadšenců to vzdali a odjeli domů, ale reportéři ze všemožných médií vytrvávali, nemluvě o tom, že nezáleželo na nich, kdy se mohou vrátit. Opilecké šar-vátky byly na denním pořádku a vězení se naplnila téměř stejně rychle jako hotely; sanitární roboti nedokázali zvládnout přemíru úkolů.

Uprostřed toho chaosu existovala jedna osamělá oso-ba, která se odmítla podrobit panujícímu zmatku. Když Spock zjistil, že tu neplatí žádný řád, rozhodl se nastolit svůj vlastní.

Čekal celý den a polovinu noci v čekárně provizorní-ho velitelství PentaKrem, které sídlilo v malém domku z prefabrikátů v městečku Sunshine, kde eskadra asistentů prováděla lidi z médií kancelářemi a pokoušela se je přesvědčit, že před nimi neskrývají žádnou senza-ci, tak ať se laskavě všichni vrátí domů. Od onoho hluč-ného a nezpůsobného chumlu, který se tísnil v malé če-kárně bez oken, se ostře odlišoval mlčenlivý muž v pletené námořnické čapce a těžkém černém kabátě, který prostě čekal, až na něho přijde řada. Kolem půlnoci, kdy už to vzdali i nejvytrvalejší reportéři a šli na večeři, zůstal Spock v čekárně sám.

Vyčerpaná sekretářka ho tam našla, když už při od-chodu z kanceláře zamykala vnitřní spojovací dveře.

"Všichni už jsou pryč," řekla mu. "Musíte se vrátit až zítra."

"Vy jste tady," opravil ji Spock.
"No ano, ale už jdu domů. A i kdybych neodcházela, nejsem oprávněná vyřizovat cestovní povolení."
"Ale zástupce ředitele k tomu oprávněn je. A pokud se nemýlím, tak je pořád ještě ve své kanceláři."
Sekretářka si ho pozorně prohlížela. "A jak to může-te vědět?"
"Dnes mezi sedmou hodinou ráno a polednem," pra-vil Spock, "vešlo do kanceláří sedm zaměstnanců včetně vás. Vy jste šestá, kdo odchází. Domnívám se, že ten, kdo tu zůstává, má oprávnění vydávat cestovní povolení."
"Jak můžete vědět, kdo..."
"Byl jsem tu," odpověděl Spock prostě. "Dával jsem na to pozor."
"Vy jste tady byl přes sedmnáct hodin?"
"Sedmnáct hodin a jednadvacet minut." Děvče ohromeně přikývlo. "A vsadím se, že další vaše věta bude znít, že neodejdete, dokud si nepromluvíte se zástupcem ředitele."
"Přesně."
"Tak dobře!" Vzdychla, posadila se za přijímací pře-pážku, vzala z přihrádky počítačový formulář a dotyko-vý psací hrot. "Povězte mi, jak se jmenujete, pane..."
"Spock."
"Křestní jméno?"
Na kratičko zaváhal. "Benjamin."
"A kterou mediální službu zastupujete, pane Spocku?"
Spock mírně zavrtěl hlavou. "Nejsem novinář. Posílá mě profesor Jeremy Grayson z Mírového bratrstva."
Ukázal jí kopii pověření ze Stockholmu. Její chování k němu se okamžitě změnilo.
"Bylo nám sděleno, že máme očekávat profesora Graysona osobně."
"Profesor onemocněl," odpověděl Spock a napadlo ho, zdali se profesorův stav během doby, kdy byl na cestě, nějak radikálně nezměnil. "Proto mě poslali místo něho."
"Chápu," přikývla sekretářka. "Všechno se zdá být v pořádku. Potřebovala bych jenom nějakou identifika-ci, pane Spocku."
To byla jedna z věcí, jimž by se velmi rád vyhnul. Jest-liže selže ten jediný předmět, který mu pomohl překo-nat hranice i oceány až sem, nebude moci pokračovat. Spock sáhl pod límec, přetáhl si přes hlavu jemný stří-brný řetízek a přidržel jej tak, že se symbol na jeho kon-ci houpal ve vzduchu.
* * *
Sotva se to dá srovnávat s navigací mezihvězdné lodi hyperprostorem, říkal si v duchu Gary Mitchell, když kontroloval své koordináty v poskakujícím sněžném automobilu, ale má to také svoje kouzlo. S troškou štěs-tí bych mohl během hodiny dorazit ke stanici Byrd.
* * *
Joši seděl na lůžku se zkříženýma nohama a v naprosté tmě rozmýšlel nad zbytkem svého života.
Doufal, že po dlouhém dušezpytném rozhovoru s psychiatričkou usne jako špalek, ale její slova jenom vytěsnila staré obavy novými. Jestliže přítomnost Vulkanců tak znatelně ovlivnila jeho nanicovatý život, není divu, že zbytek světa propadá hysterii.
Ale co když má T'Lera pravdu a Vulkanci by se mohli na Zemi objevit ještě za jeho života? A co když má prav-du i doktorka Bellerová a on by mohl něčím pomoct k vyřešení téhle situace?
Joši usoudil, že by měl přinejmenším udělat to, že půjde najít Táňu a omluví se jí, že se k ní choval jako pračlověk. Zatápal ve tmě po džínsech. Vyhledají i Sorahla, protože nepochyboval, že budou někde spolu, možná naposled; Rada může rozhodnout už zítra. Musí jí povědět, musí jim povědět, že je mu to líto.
Z kapsy kalhot něco vypadlo a po holé noze sklouzlo na podlahu. Joši rozsvítil noční lampičku a sebral to.
"Ty blbče!" spílal si nahlas, když rozložil papír vytiště-ný na počítačové tiskárně. Každý jiný by především tu-hle věc schoval na bezpečné místo...
Dřív, než to padne do rukou lidem, kteří budou usi-lovat, aby mi vymizely z paměti všechny vzpomínky na toho, kdo mi tenhle dar věnoval, pomyslel si Joši. Ří-kal doktorce Bellerové, že není žádný hrdina, ale něco nesmírně cenného by snad zachránit dokázal. S náhle nabytou rozhodností vyhledal pero, Sorahlem nově vy-tvořený enzym oddělil závorkami od zbytku formule a označil jej Vulkancovým jménem. Potom počítačový tisk znovu poskládal a schoval jej hluboko na dno své-ho spacího pytle. Teprve pak se vydal na pouť břichem Velryby.
* * *
T'Lera zvítězila v první hře čtyřicet nula.
Dostavila se na kurt bosá, protože měla příliš úzké nohy a pozemské tenisky jí nepadly. Byla to další připo-mínka fyzické odlišnosti Vulkanců.
"To je jedno!" odbyla Melody máchnutím ruky pří-padné námitky. "Někteří z nejlepších Australáků taky hrajou bosky." Přesto se však nedokázala ubránit, aby stále nehleděla na nohy protihráčky.
"Docela přijatelné i podle pozemské normy," prohlásila T'Lera a zvedla postupně obě nohy, aby si je Melo-dy mohla prohlédnout. "Na rozdíl od uší."
"Poslyšte, já jsem nechtěla..."
"Kdybychom snad navždycky měli zůstat tady na Zemi, určitě by bylo možné chirurgicky naše defekty napravit, abychom byli pro vlastníky planety přijatelnější." T'Lera už svou ironii nijak nezastírala. Kirk si ji vychutnával i na svém místě u boční čáry, až mu z ní rozbolely stolič-ky. Říkal si, jak se asi cítí Melody, na kterou dopadá celá dávka naplno.
"Ovšem jakmile nás píchnete a začneme krvácet..."
Copak všichni četli Shakespeara? divil se Kirk. Nebo byl problém v tom, že Melody jinak přistupovala k inte-lektu

Vulkanců a jinak k jeho?

"Podáváte!" zavrčela Melody zpoza sítě.

Lidské tenisky hlasitě dusaly a vrzaly o povrch kurtu v hale, jako kdyby protestovaly proti zemské přitažlivos-ti, zatímco Vulkanka, zvyklá ze svého světa na maličko vyšší gravitaci, spíš nad kurtem lehce poletovala. Divo-ké voleje, které Melody odpalovala oběma rukama, na-rážely na lehkost a živost a vracely se v dlouhých, nea-gresivních returnech, u který lidská hráčka nebyla schopna odhalit nejmenší náznak, kam budou mířit a kde dopadnou. Kirkův výkřik "Hra!" ve prospěch T'Lery jenom nasypal sůl do rány a ještě Sawyerové ztrpčil porážku.

"Sto třináct let, jo?" oddychovala Melody a otírala si čelo hřbetem ruky.

"Celých čtyřicet šest," opáčila T'Lera.

Jim Kirk se přistihl při naději, že T'Lera vytřese z Me-lody duši.

* * *

Joši ho kroky, které se ozývaly z kovových schodů na můs-tek, vyburcovaly Jasona Nyerea z neklidného spánku.

"Co?" Kapitán se v křesle zprudka napřímil a instink-tivně sáhl po laserové pistoli, kterou odložil do skříně se zbraněmi už před osmi dny; tak nepříjemné sny ho pronásledovaly.

"Klídek, Jasone," mírnil ho Joši "To jsem jen já. Ne-jsem zvyklý chodit v botách. Ale paluby jsou v noci stu-dené."

"To musíme napravit," zamumlal Nyere, který už se stačil zorientovat a zadumaně upíral oči na prázdnou komunikační obrazovku. "Vulkanci..."

"...už se na zimu začínají aklimatizovat, kapitáne," ujistil ho přímo jeden z nich. Jason se mezitím probral úplně, takže si všiml i Sorahla a Táni. "Prosím, nedělej-te si s tím starosti."

"...kolik je hodin?" optal se Jason a mžoural na chronometr.

"Je čas, abys na chvíli pořádně zalehl." Joši pomáhal velkému kapitánovi z křesla. "Můžeš přece hlídat obra-zovku i ve své kajutě, ne? Není k ničemu dobré, že civíš tady nahoře. Stejně už nejspíš neprodyšně izolovali celý kontinent."

"Měl bych být na můstku, až to přijde," prohlásil Nyere nepříliš nadšeně a vstával. Už začínal být příliš starý na to, aby spával vsedě v kapitánském křesle. "Kapitán má za povinnost sledovat..."

Zakymácel se. Joši ho podepřel z jedné strany a Sorahl z druhé.

"Chceš, abychom na můstek zavolali Melody?" zeptal se Joši. Odpověď nedostal, protože Jason usnul vestoje. Joši se Sorahlem ho napůl odnesli do radiové kabiny, kde bylo lehátko. Táňa stáhla Jasonovi boty a našla přikrývku.

"Chudák starouš," zamumlal Joši, když po špičkách vyšli z místnosti.

Vyjma rozptýleného světla z monitorů byla na můst-ku úplná tma. Za vypouklým oknem se rozkládala ne-rovná pláň šelfového ledu pokrytého sněhem, který byl kolem budov Byrdu zdupaný a špinavý, ale za stanicí se táhl až k ledovému hřebeni, který označoval okraj pev-niny. Nad ledem se klenulo černé nebe poseté množ-stvím hvězd.

"Myslím, že Vulkán odtud není vidět, co?" zašeptal Joši. Trojice stála v nejvyšším patře věže. Ať ho přinutí zapomenout na cokoliv, musí se nějak přimět k tomu, aby noc co noc hledal malý rudý bod hvězdy Epsílon Eridani.

Jenom ze severní polokoule," odpověděl vážně Sorahl, a pak dodal: "Příteli."

Vycítil snad, jaké myšlenky sem Jošiho přivedly, nebo jako Vulkanec neobeznámený s podstatou žárlivosti si jeho pohnutek nevšímal a bral je jako všechny ostatní? Nikdo nemluvil a nikdo se neodvažoval dívat jinam než na hvězdy. Joši položil jednu paži Táně kolem ramenou.

Položila mu hlavu na rameno a ucítila jeho jakoby dávno zapomenutou vůni - mořskou brízu a santalové dřevo a ještě něco, co bylo pro Jošiho zcela typické i vý-jimečné, něco pozemského - a spokojeně vzdychla.

Druhou rukou si Joši chtěl instinktivně odhodit z čela dlouhý pramen vlasů, ale v půli pohybu se zarazil. Na-místo toho vlasy odhodil trhnutím hlavy a ruku položil na rameno mladému Vulkanci poněkud otcovským ges-tem, které příliš neodpovídalo jejich věku.

Sorahl jeho dotek přijal a s ním také ničím nestíněný zmatek panující v lidské mysli. Takový odkaz čeká kaž-dého Vulkance, který se odváží nazvat člověka přítelem. Možná k tomu ještě neuzrál čas. Ale po celý zbytek života, který mu osud vyměří, bude usilovat o to, aby ten čas co nejdřív nastal.

* * *

Kovově studená postava s infračervenýma očima zare-gistrovala tři osoby stojící za jedním z oken velitelské věže. Trojice představovala tak snadný cíl, že sám Racher zaváhal před silným pokušením. Pohnul se a ruce mu jako samy o své vůli vynesly zbraň k rameni. Zamířil na postavu uprostřed a dumal, jestli by bylo lepší zasáhnout ji jako první a potom přenést palbu z jednoho boku na druhý, aby zabil i zbývající dva, anebo začít s palbou na jedné straně a vést ji na opačný konec trojice. Tak či tak by to byla otázka několika vteřin. Dostal by je všech-ny.

"Rachere?" ozval se za ním hlas. "Někdo tam je. Na můstku."

Racher neochotně spustil zbraň k noze.

"Ještě ne." Jeho z dechu se v ledovém vzduchu nesrážela žádná pára. "Ještě ne."

* * *

"Hra!" vykřikl Jim Kirk podruhé, zvedl ruce a pokrčil rameny, jako by chtěl Melody říct: A co sis myslela?

"Na tři vítězné z pěti!" vyhrkla Melody, ačkoli se ji hrudník dmul a pot ji štípal v očích i přes savou čelen-ku.

T'Lera jako kdyby v duchu zvažovala všechna pro a proti, má-li pošlapat křehké člověčí ego ještě potřetí. Nebylo však ani řeči, že by snad couvla. Jednou tuhle výzvu přijala, a tak udělá, co udělat musí.

"Řekla jsem na tři vítězné, zatraceně!" křikla Melody, aby ukončila váhání své soupeřky. Máchala ve vzduchu dřevěnícíma rukama, aby je udržela ohebné, a krouti-la nohou v kotníku, který ji takhle nebolel od zápasu v Goddardu.

T'Lera se rozhodla a bosýma nohama se postavila na základní čáru. "Jak si přejete, první důstojníku."

"Zítra ráno to můžete mít všechno za sebou!" pokou-šela ji Melody při hře přes síť. "Doufám, že si to uvědo-mujete!"

"Ale ovšem," víc T'Lera neřekla.

"Já vám... víte... vůbec nerozumím," funěla Melody, která v té chvíli hrála o svou hrdost, když už ne o svou planetu. "Nechápu... vůbec! Mohli jste... popadnout Jošiho a Táňu... a nepustit nás k sobě...! Teď zas... můžete popadnout... mě a tuhle náfuku... a jednou ru-kou... byste to zvládla. Zmocnit se... celé lodi a ubránit se... před celou všivou planetou! Tomu... vůbec nero-zumím... proč to neuděláte?"

Jim Kirk do jejího monologu nezasahoval ani počítá-ním bodů, které T'Lera uhrávala. Zápas už spěl k závěru a jemu nezbývalo, než být tichým svědkem. Závěrečný return, který T'Lera zahrála, se nesl jako motýl, jako ho-lubice, která lehce škrtne křídly o strop tělocvičny, než se začal pomalu snášet dolů přesně do místa, kam se žádný člověk nemohl včas dostat. Kirk od té doby nepřestal vá-hat nad tím, zdali takový nádherně poetický úder T'Lera zahrála schválně. Sám zůstal zírat bez dechu.

"Myslíte, důstojníku, že to, co musíte, je vždycky správ-né?" zeptala se T'Lera a dívala se, jak se nedostižený míček kutálí po podlaze. "Nejsou někdy ve hře vyšší hle-diska?"

"Prý ‚vyšší hlediska!'" zafrkala Melody, která přišla k síti. Nebylo ani pomyšlení na to, že by uznala svou prohru nebo že by si potřásla s vítězkou rukou, jak káže tenisový zvyk. Podat si ruku s Vulkancem? Vyloučeno! "Logika a vznešené ideály! Vy jste strašně ušlechtilí, co? Víte, snad byste i dokázala změnit můj názor, kdybyste aspoň jednou připustila, že nejste úplně dokonalá. Kdy-byste ukázala maličko slabosti, trošku sobectví - snad trošku strachu o syna, když už nic jiného.

Já mám dceru a syna, kteří jsou o jeden, nejvýš dva roky starší či mladší než váš syn," končila Melody. Pořád ještě lapala po dechu, i když už ne z tenisu. "Být na va-šem místě, tak bych za ně na kolenou prosila!"

Vyžadovalo to ještě dlouhé roky pod vedením jiného Vulkance, aby se Jim Kirk naučil chápat neustálé napětí, které v duši každého Vulkance pramení z příchylnosti k rozmanitostem a ze současně působícího pocitu povin-nosti chránit to, co dělá Vulkance Vulkancem. V této chvíli usoudil, že T'Lera zakouší něco podobného, co cítil on při Vulkanské expedici, protože se nemůže rozhodnout, zda má svou odpověď formulovat podle kánonů logiky nebo jako kompromis...

"Taková scéna by vás uspokojila, první důstojníku?" V jejím hlase zněla vulkanská logika a zázemí tisíce let míru, ale v očích jí plála vulkanská pýcha a čtyřicet tisíc let nenávisti. "Žádáte, abych se chovala poníženě, nebo mě chcete ponížit?"

Než byla schopna Melody Sawyerová shledat slova k odpovědi a než se Jim Kirk stačil pohnout, T'Lera z Vulkánu, která ani ve vypůjčeném tenisovém úboru nevypadala směšně, klečela na podlaze před Melody. Nikdy se už nedověděli, co chtěla říct: lodní rozhlas rozřízl ticho dřív, než stačila otevřít ústa.

"Červený poplach! Červený poplach!" duněl velitel-ský hlas Jasona Nyerea prázdnou velkou lodí. "Červený poplach! První důstojník na můstek!"

Zlomek vteřiny stačil Melody na to, aby odhodila ra-ketu a popadla svetr. Jim Kirk už běžel k můstku.

* * *

Sorahl zaslechl přijíždějící sněžný automobil první.

Zachumlaný v silné bundě - což byl dar od skupiny pacifistů, kteří přivezli jemu i jeho matce všemožné oša-cení, snad vyjma tenisových úborů - otevřel příklop, aby se nadýchal nočního vzduchu a potěšil se zimou tak vel-mi odlišnou od té, kterou zažíval v noci na pouštích rod-né planety. Kdyby už tehdy pozorně poslouchal, zaslechl by projevy narůstající aktivity Racherových bojovníků, kteří se sotva zdrželi palby, když viděli proti nočnímu nebi jeho siluetu. Ale tehdy k němu přicházela Táňa a zvuk jejích kroků ho rušil, dokud...

"Copak je?" zeptala se, když si všimla, že se dívá ně-kam do dálky.

"Něco slyším. Zřejmě nějaký motor."

Táňa chvíli poslouchala a pak ohromeně zavrtěla hla-vou. "To jsou ale uši! Já neslyším vůbec nic."

Ale zůstali pěkně zticha a za chvilku to zaslechla i ona. Racher také.

Jestli někdo vystřelí dřív, než dám rozkaz," šeptal vzrušeně, "tak bude mrtvý dřív než tamten!"

Pořád v koutku duše očekával, že se na místě srazu objeví Easterova skupina, i když s velkým zpožděním, a vůbec by mu nevadilo, kdyby je dostali do křížové pal-by, jenomže pořád ještě chtěl počkat s útokem až na jit-ro. A ozýval se zvuk jen jednoho motoru, nikoli dvou. Byl by Easter takový blázen, že by doharcoval tak blízko k cíli s takovým randálem? Racher nad tím přemýšlel i ve chvíli, kdy se Gary Mitchell ve svém voze přehnal přes le-dový hřeben, skočil jako motokrosový závodník na led kus před překvapené teroristy a hnal se přímo k Delphinu.

"Nestřílet, nestřílet!" odvážil se Racher křiknout na-hlas, aby přehlušil zvuk motoru.

Za ním se ozvalo rebelantské bručení a vycítil, že se jeho lidé začínají stahovat do nebezpečné opozice proti němu. Ale zvědavost převážila nad záští, a tak pozorova-li neznámý stroj, jak v širokém oblouku smykem zasta-vuje před velkou šedivou velitelskou věží, a pak viděli z vozu vystoupit jediného člověka. Gary Mitchell si stáhl brýle a zamával těm dvěma na věži.

"Dobrý večer!" zavolal přátelsky. Hlas se mu mrazi-vým vzduchem nesl docela zřetelně. "Hledám kamaráda jménem Jim Kirk. Nemáte páru, kde bych ho našel?" Joši také zaslechl zvuk sněžného automobilu a běžel vyburcovat Jasona Nyereho.

"A kdo se po něm shání?" Jason beze slova vyhnal všechny z můstku. Byl beze zbraně, bos, otupělý ze spán-ku, ale stejně byl ve službě.

"Přítel," odpověděl Mitchell zvesela. Nicméně něco divného, co si myslel, že zahlédl koutkem oka při skoku z ledového hřebenu, spolu s oním zvláštním setkáním po cestě sem, mu začínalo nějak nepříjemně zapadat do sebe. "Až mě uvidí, tak mě pozná, kapitáne Nyere."

Díkybohu znal ten hlas shora z Kelsových odposle-chových nahrávek. Ve tmě za jeho zády něco bylo a ne-byl čas na formality.

Vyslovení jeho jména ve spojení s Kirkovým přimělo Nyereho aspoň pro tuto chvíli přízraku z noční krajiny věřit. Pomalu začal spouštět k cizinci lodní můstek. Mitchell tancoval na sněhu jako boxer.

"Kapitáne, já si cením vaší ostražitosti, ale kromě toho, že tady mrznu, byste měl vědět něco o tom, co se scho-vává hned tamhle za tím hřebenem..."

Nikdo už nezjistí, kdo vypálil první, zdali některý z desítky Racherových vojáků, který se z napjatého če-kání docela pomátl, anebo Racher sám, aby nějak na-pravil svůj neuvěřitelný kiks, že nechal sněžné automo-bily stát na sněhu bez maskování a zřetelně viditelné. Racher přece žádné chyby nedělá! Prostě někdo spustil střelbu a rozpoutalo se peklo.

Mitchell padl na sníh mezi loď a svůj vůz. Díval se na stopovky, které jako by po něm šátraly a rozhazovaly při dopadu malé gejzíry sněhu a ledu. Říkal si, jestli mu tenká hliníková konstrukce automobilu vůbec poskytu-je nějakou záštitu a jestli by se neměl odvážit riskovat skok na napůl spuštěný můstek anebo by tím jen střel-čům nabídl snazší cíl.

Uvědomil si, že je pravděpodobně mrtvý už předem. Nyere si bude myslet, že ho poslali, aby nastrojil léčku a pak ho nechali smažit se v křížové palbě. Mitchell se zavrtal do sněhu, rukama si přikryl hlavu a pokoušel se vzpomenout na nějakou modlitbu.

Jason Nyere se po první dávce prudce shýbl a sklouzl do nitra velitelské věže, zavřel za sebou příklop a spus-til žaluzie před průzory. Současně spustil červený po-plach.

"Rychle dolů!" křičel, popadl Sorahla za paži a strkal jeho i Jošiho s Táňou ke schodům. "Najděte T'Leru a doktorku, zavřete se na ošetřovně a neotvírejte, do-kud neuslyšíte mě osobně. Dělejte!"

Otevřel skříň s ručními zbraněmi a skenoval kom-plex Byrdu infračervenými paprsky. Dovnitř vběhli Melody s Kirkem.

"Kirku, s vámi potřebuju mluvit!" Jason hodil Sawyerové automat a Melody chytila zbraň jednou rukou.

"Co se kruci děje, kapitáne?" Melody byla přesně v té náladě, že by nejradši někomu ustřelila palici.

"Ještě nevím!" zafuněl Jason. "To mi poví tuhle pan Kirk. Někdo je zalezlý tamhle v těch barácích a mají i těžké zbraně." Když informoval svou zástupkyni o situ-aci, dávky z teroristických zbraní rachotily na silném pan-cíři Delphinu jako by někdo sypal suchý hrách na plecho-vou střechu. Podal jí svazek sonických granátů a přilbu. "Zůstaň tady nahoře a zaměstnávej je trošku. Za chvíli ti přijdu na pomoc, tak zatím vydrž!"

"Jasné, šéfe!" Melody vyběhla po schodech k úzké stříl-ně v půlce výšky věže. Nebylo z ní nějak zvlášť dobře vidět, ale na druhou stranu se nemusela příliš obávat, že by ji zvenku někdo zasáhl. "Co ten maník dole pod autem?"

"Kryj ho, než zjistíme, na čí straně vlastně je!" křikl Jason. "Kirku..."

"Kapitáne," skočil mu Kirk do řeči, "prodělal jsem výcvik se zbraněmi. Mohl bych pomáhat."

Nyere se na něho zamračil. "To bych se vsadil, že byste mohl. Otázka zní, komu?" Do jejich slov se vrývaly dávky z Melodyina automatu. Po můstku se šířil pach spálené-ho zbrojního oleje. "Nechcete mi vysvětlit, jak to přijde, že ten chlápek dole u vozu se dokázal protáhnout bez-pečnostním kordonem, ptá se po vás jménem a než stih-nu spustit můstek, vypukne čtvrtá světová válka?"

"Gary..." vydechl Kirk a udělalo se mu zle. Nikdo jiný by se nedokázal chovat takhle bezhlavě. "Kdo venku stří-lí, to nevím, kapitáne, ale ten člověk u sněhového auta je můj přítel. Můžete mu věřit zrovna tak jako mně. Dovolte mi jej odtud vytáhnout a..."

"Prý tak jako můžete věřit mně!" vybuchl Nyere. Na-bíjel laserovou pušku, kolem krku si pověsil šňůru se sonickými granáty. "Kde mám boty, krucinál? Takže mu mám věřit jako člověku, který se prohlašuje za pacifistu, a naráz je z něho expert na zbraně? Mám mu věřit, přes-tože má za patami bůhvíkolik šílenců, kteří kdovíproč útočí na loď AeroNav. Kdybych se tak mohl zbavit toho ledu kolem..." Začal sípět, protože už se mu nedostáva-lo dechu k dalším argumentům. "Kirku, já vám nevěřím, a jestli tohle přežijeme, tak nejdřív ze všeho vás..."

"Musíte mi věřit, kapitáne, Mitchell nemá s útokem nic společného!" přerušil ho Kirk. Netušil sice jak, ale náhle se vedle něho ocitla Elizabeth Dehnerová. Popa-dl ji za ruku a snažil se jí vysvětlit, oč jde. "Gary - musí to být on! Musím ho odtud dostat..."

"Kap... Jime!" Dehnerové se třásl hlas a měla stra-chem rozšířené zorničky, ale nebylo to jen kvůli teroris-tům venku. "A co Základní směrnice! Nesmíš! Kdybys někoho zabil..."

"Musím!" křičel na ni Kirk, ale pak se ovládl. "Kapitá-ne, musíte mě..."

"Doktorko, přikázal jsem vám, abyste zůstala dole!" hromoval Jason a odváděl ji ke schodům. Slyšel dobře, ale nerozuměl. Jaká Základní směrnice? Co to sakra...

Dehnerová naposled vyslala ke Kirkovi varovný po-hled. "Jime..."

"Dobře, doktorko," slíbil stísněně. "Jak si přeješ."

Jason zřetelně viděl, že Kirk se chová skutečně jako voják. Rozhodl se přece to zkusit. Vložil Kirkovi do ru-kou laserovou pušku s omezeným dosahem.

"Jděte podpořit Sawyerovou!"

Kirk se zbraní v ruce si v půlce schodiště uvědomil, že Dehnerová měla pravdu. Nemůže to udělat. Ani kvů-li Garymu ne. Nějak mu ale pomoci musí.

Vyběhl do schodů a přilípl se ke střílně vedle Melody; Sawyerová nespouštěla oči z mířidel. Zatím se jí da-řilo zuřivou střelbou držet všechny, kteří se schovávali v budovách, pěkně uvnitř, ale jak dlouho to mohla vydržet? Kirk v omezeném zorném poli viděl budovy sta-nice s roztříštěnými okny, z nichž útočníci plivali smrt v různých podobách, a také střechu sněžného automo-bilu, neviděl ale Garyho.

"Myslel bych, že loď téhle velikosti musí mít i něco víc než jen ruční zbraně," poznamenal ve chvíli, kdy si uvědomil, že laserová puška, kterou dostal, je tak staro-bylá, že nebude k velkému užitku, ani kdyby přišel na to, jak se z ní střílí.

"Brilantní dedukce, náfuko!" odsekla Melody mezi dávkami. "Mohli bychom srovnat se zemí celé město, jenomže těžkou artilerii máme pod ledem a v téhle si-tuaci s naším škopkem nemůžeme pohnout, pokud nemáme plnou posádku. Kdyby to bylo na mně, tak bych nechala loď uzavřít a počkala bych, až jim dojdou pat-rony. Jenomže kapitán si

bůhvíproč myslí, že ten váš kamarádíček stojí za to, abychom mu zachránili kůži."

Vstala a pořádným rozmachem poslala jeden ze sonických granátů hodně blízko nejbližší budovy, aby ty šílence trochu zaměstnala, než vymění zásobník. Když šokové vlny pominuly, Kirk se jí zeptal.

"Existuje odsud nějaká jiná cesta než tudy horem?"

"Pomocný příklop vzadu za radiokabinou. Budete mít mezi sebou a nimi velitelskou věž." Melody zarazila plný zásobník do zbraně a potom jí teprve došlo, co jí vlast-ně navrhuje. "Nejste blázen?"

"Jestli se mi podaří dostat Garyho dovnitř, můžete celou loď zapečetit," řekl Kirk chvatně. "Když se mi to nepovede, tak se na nás můžete vykašlat a zapečetit se i tak. Dejte mi své granáty."

"A vy mi jeden hodíte pod nohy a pak se přidáte ke druhé straně! Leda přes mojí mrtvolu!"

"Melody," domlouval jí Kirk trpělivě a kýval lasero-vou puškou v ruce ledabyleji, než bylo záhodno. Kdyby tak měl ruční phaser! "Rovnou teď bych vám mohl od-střelit hlavu i s kusem velitelské věže. Kdyby mi proboha aspoň jeden z vás trošku věřil..."

"Šéfe kapitáne!" křikla Melody kamsi za něho a vypá-lila další dávku, zatímco čekala, až se jí Nyere ozve. "Na-počítala jsem jich deset až dvanáct, jsou vybavení lehký-mi a středně těžkými zbraněmi. A tuhle náfuka si chce jít hrát dolů na sníh!"

"Ježíšmaria!" zaskučel Nyere. Normálně by byl vedle svého prvního důstojníka, ale pořád ještě zkoumal oko-lí lodi v infračerveném spektru a pokoušel se určit po-stavení každého teroristy. K tomu čekal, že zezdola vyplyne také nějaká nepříjemnost. Jako by ji přivolal, stála mu za zády T'Lera. "Kapitáne Nyere."

Při zvuku jejího hlasu jako by dostal ránu a protentokrát i on zamrkal před netlumeným jasem jejích očí. Nedbala Jošiho instrukcí, aby zůstali ukrytí v bezpečí ošetřovny, vzbouřila se proti Jošimu i všemu lidskému, protože musela udělat to, co vnímala jako nutné. Zno-vu se jí vrátila plná velitelská autorita a působila hrozi-vě. Sorahl ji následoval beze slova; jako by kráčeli k brá-ně pekelné, pomyslel si Jason, jestli Vulkanci taky znají podobné mýty.

"Dobrý bože," povzdychl si Jason, když ji uviděl. "Vy jste mi tady ještě chyběli!"

"Kapitáne!" T'Lera dostala první hrubou zprávu o situaci od svého syna a zvedala ruce v gestu kapitula-ce. "Jestliže si přišli pro nás..."

Jason zavrčel. "Vy mi nerozumíte? Tohle je má loď! Nemám ve zvyku strkat jehňata na porážku! Dokud ne-vím, kdo a proč na mě útočí, tak mi tady překážíte!" Na-podobil její poraženecké gesto. "Pro lásku boží, T'Lero!" Ještě nikdy ji neoslovil jménem, až teď. "Prosím vás!"

Stálo ji to mnoho úsilí, ale T'Lera se podrobila. Ne-bylo na ní, aby se míchala jinému do velení, i kdyby ji to mělo stát život. Rázně přikývla a byla pryč i se Sorahlem.

Kromě dvanácti útočících teroristů už zbývalo Jasonovi na starosti jen rozřešit záhadu jménem Jim Kirk.

Největší umění kapitána lodi ve všech dobách záleže-lo v tom, že se dokázal ve zlomku vteřiny rozhodnout jen podle svých instinktů. Kirk vytušil, jaký vnitřní boj Nyere svádí, a protentokrát zůstal zticha. Nyere zvedl ruku k věnci granátů, který měl pověšené kolem krku, ale...

"Prokristapána!" zařvala Melody, vrhla se dozadu a dolů ze schodů; vzápětí proklouzl střílnou plamenný jazyk a rozvinul se v ohnivou kouli vydychující mastný puch, která by Melody sežehla na škvarek, nebýt jejích teniso-vých reflexů. "Oni mají plamenomet!"

Kirk si matně vybavil cosi o vrhačích plamene z jedna-dvacátého století, o nichž jednou uchváceně rozprávěl Sulu, které fungovaly na bázi napalmu a laserového pa-prsku a měly dosah přes sto metrů. Rozhodně žádná dět-ská hračka, ani podle měřítek nynějšího století.

"Proti tomuhle se těžko udržíme," ztěžka vzdychl Nyere. "Jestli necháme střílnu otevřenou, tak nás jed-noho po druhém usmaží. Když ji zavřeme, tak ten krám seřídí jinak a rozříznou nás jako plechovku. Dám vám a vašemu kamarádovi tři minuty. Po dvou minutách spustím můstek. Jak se na věži rozsvítí světlo, tak sebou hoďte."

Kirk mu letmo stiskl paži, což bylo válečnické gesto vděčnosti tak staré, že se uchovalo až do dob Hvězdné flotily, a rozběhl se.

* * *

Nestaral se o teplejší oblečení, protože nechtěl, aby mu bránilo v pohybu, a nenapadlo ho, jaký je venku třesku-tý mráz, dokud se nemusel holýma rukama chytit příčlí kovového žebříku, aby na odvrácené straně věže mohl slézt dolů na led. Napůl běžel a napůl klouzal, dokud nedosáhl příďové části věže, jejíž náběžná hrana vystu-povala nad led. To byl poslední kryt, který měl k dispo-zici. Z Byrdu směrem k velitelské věži vyletěl další výtrysk plamene a osvětlil scénu jako vystřiženou z pekla, než zase plamen uhasí a převládlo šero. V té chvíli Kirk zahlédl Mitchella ležet tváří ve sněhu a modlil se, aby to bylo jen krytí.

Cosi vybuchlo a srazilo to Kirka na led. Melody zno-vu házela granáty, aby ho kryla. Tímhle zahnala muže s plamenometem zpátky do krytu a pohnala Kirka k činu. Skočil kupředu, válel se, běžel po čtyřech, plazil se po břiše jak had, až posledních pár metrů přeběhl cikcak za Mitchellův automobil. Nad ním řval automat a pak Melody hodila další granát, jehož exploze srazila Kirka přímo na Mitchella.

"Gary, to jsem já!" křičel Kirk přes hluk boje a třásl Mitchellem, aby mu náhodou v sebeobraně neutrhl hla-vu. Když ho poznal, divoce se rozesmál a nadšeně se poplácali po zádech.

"Jsi v pořádku?"

"Jasně, kámo!" odpověděl Mitchell, ale hlas mu pří-liš nesloužil a rty se mu chvěly něčím víc než jen zimou.

Kirk uviděl, jak na věži bliká světlo; oslnivý terč svět-lometu přejížděl po otřískaných fasádách staveb a nutil teroristy odskakovat od rozstřílených oken. Můstek za-čal klesat k ledu. Kirk postrčil Mitchella k němu.

"Běž! Budu ti krýt záda!"

Myslel, že si docela pamatuje, jak se zachází se staro-bylými sonickými granáty - musí si na to vzpomenout. Ještě

počkal, až Mitchell vyskočí na můstek, a začal se po příčlích škrábat nahoru k průlezu, potom stáhl dva granáty ze šňůrky, odklopil pojistky a hodil je ze všech sil tak, že se koulely po ledu přes prostor mezi budova-mi a lodí. Ať se poučí o téhle strategii, říkal si a sklopil hlavu, aby se chránil před synchronizovaným účinkem dvou výbuchů. Světlo na věži zaplálo znovu. Mitchell byl bezpečně uvnitř. Rozběhl se za ním.

* * *

V deformovaných synapsích Racherova mozku uzrálo přesvědčení, že to všechno byla Easterova vina. Na účet toho jednoslabičného primitiva a jeho putovního cir-kusu si Racher i tucet jeho bojovníků užili spoustu legrace. Easterovy těžkopádné vražedné hračky - raketové střely, vaporizéry a neutronový kanón, který byl tak ne-motorný, že k obsluze vyžadoval dva lidi - byly tak účin-né, že je nebylo možné použít v uzavřených prostorech ani v dotykovém boji, protože by zničily oběť spolu s útočníkem. Racher se posmíval, že jsou to zbraně zba-bělců, ale teď si přál mít je po ruce.

Kdyby šlo všechno podle plánu, říkal si vztekle a vrhal ze svého plamenometu dávky ohně, tak by ty neohraba-né krámy vůbec nepotřebovali a už by byli uvnitř a proře-závali by si krvavou cestu metr po metru až k vítězství. Teď je od totální porážky dělil právě jenom jeho plamenomet. Těžké krámy měl Easter a ten byl někde v sakrech, takže neměli možnost, jak se probít do nitra lodi.

"Je to na draka!" křikl Racherovi do ucha jeden z jeho poručíků. "Dovnitř se nedostanem! Odvolej to!"

"Nikdy!" zaječel Racher a dál na velkou dálku vrhal plamen, jehož žárem a silou mohl pokořit všechno. Je-den výšleh zasáhl Mitchellův opuštěný sněžný automo-bil a přeměnil jej v hřmící ohnivou kouli. Síla výbuchu otřásla silným ledem i velkou lodí pod ním.

Tlakovou vlnou exploze se zachvěla celá velitelská věž. Melody měla sotva čas zabouchnout příklop Kirkovi za patami a už ji nečekaný otřes srazil na schody, po kte-rých se skulila rovnou Mitchellovi do připraveného náručí.

"To je mi uvítací výbor!" Mitchell se zubil, protože jakmile byl uvnitř, opět se mu vrátil humor. "Můžu se přidat?"

"Civilisti!" vyprskla Melody pohrdavě, když viděla jak si Mitchell i Kirk mnou ruce (to určitě ze strachu, říkala si) a pospíšila k Jasonovi, který na přístrojích odečítal, jestli výbuch nezpůsobil nějaké škody.

"Jsi v pořádku?" ohlédl se Jason ustaraně po Melody.

"Už to bylo lepší," zabručela. Špičkou jazyka si přejíž-děla po zubech. "Myslím, že jsem se kousla do jazyka. Podívej se na nás, Jasone - tenisový ohoz a nohy v tep-lých ponožkách. To je ale obranný tým! Je to zlé?"

Nyere jí ukázal výstupy přístrojů. "Tlakové trhliny na vnějším plášti a částečně prasklá přepážka dole v trupu. Zjistíme co a jak, až se příště pokusíme ponořit."

Melody zatím na infračerveném skeneru zkoumala postavení jednotlivých lidí v budovách a ukládala si je do paměti. Vzala Jasonovi z rukou laserovou pušku, z níž ještě ani jednou nevypálil, a on jí v tom nebránil.

"Je čas s tím vším skoncovat!" prohlásila a vyběhla po schodech na věž. V krvi se jí snad ozvaly instinkty sta-rých stopařů, což byla profese, jíž se věnovalo osm ge-nerací jejích předků z Alabamy.

Laserové pušky vydávají při výstřelu jen velmi málo hluku. Melody usmrtila tři z dvanácti Racherovych mužů dřív, než stačili pochopit, co se děje. Jedním z nich byl poručík, který žádal, aby akci vzdali. Padl jen pár centi-metrů od svého vůdce, který se po něm ani neohlédl. Ostatní ale konečně pochopili marnost svého útoku, otočili se a utíkali k automobilům.

Zůstal jediný Racher s tělem z plastu a kovu, stude-ným jako ještěrka, které nebylo v infračerveném spekt-ru pozorovatelné. Plně si uvědomoval, že prohrál, ale necouvl. Nastavil plamenomet na nejvyšší výkon a vyra-zil z krytu na rovnou pláň, aby na loď zaútočil docela sám. Plival plamen jako nějaký kříženec draka a zatvr-zelého Quijota. Hrozivě přitom řval, hotový znovuzro-zený teutonský berserk.

Ať byl Racher jaký byl, stále představoval jedno z roz-manitých, city obdařených stvoření. Jeho zbraň však vyrobil člověk a ničila cíl nikoli nehmotnou záští, ale pouze napalmem, který se ukázal být méně nezdolný. Husté palivo při okolní teplotě hluboko pod bodem mrazu ztuhlo ještě víc, zalepilo přítokovou trubici, za-čalo prosakovat a skapávalo na Racherovu arktickou kombinézu, která za chvíli nasákla jako houba. Racherův osud se naplnil v hučícím sloupu ohně, v signální vatře ve zdejším ledovém pekle; vysokým žárem se to, co v něm zbývalo z člověka, změnilo v zuhelnatělou bezživotnou trosku, která se zhroutila pod vlastní vahou na sníh a k netečnému hvězdnatému nebi z ní stoupal mast-ný kouř.

* * *

"Už ustupují, šéfe!" hlásila Melody, která ze stanoviště kormidelníka pozorovala na skenu odjíždějící sněžné automobily. Ironický konec Racherova paličství nikoho valně nezajímal. "Žádám povolení kouknout se, jestli tam nenechali nějakého raněného."

Věděla, že ti tři, které vyřídila ona, jsou mrtví - nikdy neminula cíl, na který vypálila. Cítila však, že musí Jasona nějak vytáhnout z propastné únavy, v níž se bezmála utápěl.

"Tak dobře, k čertu," zafuněl. "Ať si aspoň konečně natáhnu boty. Kirku, jak by se vám a vašemu kamarádo-vi líbilo zajít si taky na vzduch?"

* * *

"Tak povídej, Jamesi," řekl Mitchell koutkem úst, když je Sawyerová nepříliš jemně vyváděla před ústím zbraně ven na led. "Co mi uteklo? Bavili jste se s dámou cvokařkou dobře, když jsem tady nebyl?"

"Dostaneš hlášení," polohlasně odpovídal Kirk a kou-kl přes rameno po Sawyerové. "Hned jak mi vysvětlíš, co tu sakra děláš, když jsi měl jiný rozkaz."

"No, víš..."

Kirk naprosto chápal, proč je Jason chtěl mít venku při počítání padlých - kdyby byl velitelem on, udělal by totéž: udržet neznámou veličinu venku v otevřeném prostoru a stranou od Vulkanců, všímat si, jestli budou nějak reagovat

při poznávání mrtvých v budovách stani-ce, anebo zdali nějaké jiné znamení nespojí mrtvé s po-dezřelými živými. Kromě toho, kdyby se někde v tma-vém úkrytu schovával ještě nějaký živý útočník, mohli se Kirk s Mitchellem hodit jako živé krytí.

"Ti tři vevnitř nemají žádné osobní doklady," hlásila Melody. "Ale zbraně pocházejí z výzbroje Pozemních sil."

"To ještě nemusí nutně znamenat to, co si myslíš, Sawyerová," vrčel Jason a pozoroval bledou zář vycházející-ho slunce, která měnila barvu ledu před nimi z modré na růžovou. Žlutošedé mračné kupy bouřkové fronty na opačné straně věstily sněhovou bouři, která se k nim blížila hrozivou rychlostí. "Spousta roztříštěných tero-ristických skupin má přístup ke krámům ze skladů PS..."

"Protože jim je prodávají příslušníci PS, kteří se po-kouší podněcovat rebelie, aby měli co dělat. To je pře-ce starý trik a myslím, že za tím může být i ten plechový generál, co tu byl ještě onehdy."

"Sawyerová, teorie konspirace jsou staré jako..." ale Jim Kirk vytušil dobrou příležitost a chopil se jí.

"Promiňte, kapitáne, ale možná tohle spiknutí nesa-há tak daleko," nadhodil. "Kdo všechno mohl vědět, že jste tady v pustině s Vulkanci, bez posádky a s nařízeným rádiovým mlčením? Bylo by to poprvé, kdy Pozemní síly jednaly proti rozhodnutí Rady?"

Melody přikývla, protože se dovtípila, kam Kirk míří. Jason toho už ale měl plné zuby.

"Kirku, udělal byste mi laskavost?" Hlas mu zněl sko-ro bolestně. "Držte už hubu!"

Kirk mu vyhověl, ale stačil už Nyeremu zasít do mysli semínko pochybností.

"Počkáme a uvidíme, co tady ještě najdeme," řekla Melody a vedla je přes led k Racherovým dýmajícím pozůstatkům. Kolem byl rozpuštěný sníh a led byl zne-čištěný ošklivými stříkanci popela. "Slyšela jsem, že PS dělají výzkum s androidy. Tak mi pověz, šéfe kapitá-ne, co si z toho má člověk vybrat."

Všichni čtyři zkoumali masu spáleného těla a plasti-ku, protkanou kusy opáleného kovu.

"Nechme to plavat!" Nyere vypadal jako nemocný. Vztyčil se nad podivnou mrtvolou a poslouchal. "Řekni mi, k čertu, co si myslíš o tomhle."

"Vrtulník, šéfe," potvrdila Melody jeho dojem, proto-že také zaslechla nerovnoměrný hluk rotorů i přes náhlý závanu větru, který předcházel bouři. "Teď jde o to, komu patří."

"Utíkej zpátky do lodi!" křikl Jason proti větru. "Mu-síme se ujistit, že ostatní jsou v pořádku. Kývej světlem na věži sem a tam, ať ten vrtulník ví, kde jsme. V téhle bouřce bude za pár minut větší tma než o půlnoci."

"Provedu, šéfe!" Sawyerová se rozběhla.

* * *

Helikoptéra, kterou slyšel Jason, byla jen prvním strojem z celého konvoje. Dál na ledové pláni směrem k pobřeží je při přeletu pozorovaly ještě před východem slunce posádky dvou vozidel zavátých sněhem.

"Žádný označení," poznamenal Noir, který smetal sníh ze střechy jednoho vozu, zatímco Kaze prohlížel skluznice. "Mohl by to bejt kdokoli."

"Je jich moc," řekla Rudá, zachumlaná v nadýchané parce. "Začíná tady být horko. Já bych byla pro, aby-chom se odsud zdekovali."

Stala se přirozenou mluvčí celého kočovného cir-kusu poté, co Easter neoficiálně abdikoval. Easter se za celou dlouhou arktickou noc ani nehnul ze sedadla řidiče svého sněžného automobilu, seděl tam a zpíval starobylé pochodové písně hnutí Sinn Fein, až toho měl dost dokonce i Aghan a znechuceně se vyškrábal ven.

"Namrzl mu mozek," mínil bodrý terorista, účastník listopadového povstání. "Pravda je, že i normálně ne-měl v hlavě dost často zařazenou tu správnou rychlost. Kára je bez paliva, protože přes noc všechno vyteklo. Přeskočilo mu! Já bych byl pro, abychom se na něho vybodli."

"Měli jsme sejmout toho maníka, který jel kolem vče-ra v noci!" odplivla si Rudá. "Škoda, že nás ten idiot zarazil! Mohli jsme sebrat jeho káru a dorazit včas do akce."

Aghan pokrčil rameny. "Už je po všem, s náma nebo bez nás. Racher je nejspíš po smrti. Byl to idiot, určitě šel i proti velké lodi sám."

"Byl to tvůj nápad, švábe!" připomněla mu Rudá a dupla nohou na led. Nad hlavami jim přeletělo něko-lik dalších helikoptér. "Tak dost! Pojede to?" křikla na Noira, který už seděl zpátky v autě. Noir přikývl. "Dob-rá. Vyložte ty krámy. Dáme je Easterovi, ať se má čím zahřát."

Nesourodá čtveřice vyložila nákladový prostor svého vozu a naskládala mobilní odpalovače raket a granáty, vaporizéry i neutronový kanón do zadní části Easterova auta. Od svého dodavatele mohou dostat další a bez nich se jim pojede mnohem snáz. Za celou dobu překládání zbraní se zasmušilý Easter ani nehnul; seděl za volan-tem, skelnýma očima zíral přes čelní sklo a pozpěvoval staré bojové písně.

"Tak, odteď jsme zas všichni zajedno!" prohlásila Rudá, když se čtyři teroristé nacpali do druhého vozu. Jedeme domů. Kdyby se někdo ptal, tak jsme novináři a hledáme mimozemšťany. Akorát že jsme žádný nenašli."

Otočili se a s mručícím motorem se po hladkých skluznicích hnali zpátky směrem, z něhož přiletěly helikop-téry, k pobřeží a pryč z Antarktidy.

Aghan měl pravdu. Easterovi zmrzl mozek, částečně díky paralyzujícímu chladu a částečně v důsledku stejně paralyzujícího selhání. Měl přece polapit toho turistu z minulé noci, vystřelit mu mozek z hlavy a sebrat jeho auto. Měl se na místo srazu dostat dřív než Racher a tam na něho nastražit léčku. Měl levou rukou zajmout vesmířany anebo zemřít v záblesku světla a žáru.

Místo toho mrtvě seděl a umíral právě tím způsobem, jehož se bál ze všech nejvíc.

"Národ znovu povstane..." krákal Easter beznadějně, oči přimrzlé k nicotě před ním, a jeho páchnoucí dech byl jediným zdrojem tepla, který zamlžoval čelní sklo. Necitlivost, která přinášela klamný pocit příjemného zahřátí, už mu vystoupila nad kolena. "A v Irsku dlouho zotročeném... národ znovu povstane..."

* * *

"Ztratili jsme je," oznámila pilotka vrtulníku svému vel-mi významnému pasažérovi, když se její stroj vynořil z mračného příkrovu bez nechtěného doprovodu, za-točil před blížící se bouří a klesal k zemi jako přerostlá kobylka. Na ledu pod vrtulníkem překvapeně stáli tři lidé.

Melody stačila včas doběhnout na loď a zamířila na helikoptéru kužel světla z reflektoru. Když Jason viděl, jak se mu stroj snáší zdánlivě rovnou na hlavu, pevněji sevřel zbraň a v duchu přemítal, zdali by Melody s Kirkem mohli mít pravdu a jestli celý tenhle cirkus uspořá-dal někdo jenom proto, aby mohl Vulkance zničit a hodit to na krk nepolapitelným teroristům. Držel Kirka i Mitchella kus před sebou jako živý štít a pomalu směrem k nim pozvedl ústí laserové pušky.

Pilotka vrtulníku se ozvala přes megafon. "Nestřílej, Jasone! Já jsem na tvé straně!"

Jason se nečekaně rozesmál, protože po hlase poznal Vránu s mašlí, pilotní eso AeroNav z jižní základny Po-mocných sborů.

"Vráno!" křičel na ni a zamával oběma rukama, aby Melody pochopila, že je všechno v pořádku. "Co tu dě-láš, krucinál?"

"Nemám čas na řeči, Jaci. Musím vyložit VIP, kterého jsem ti přivezla, a za zadkem se mi táhne smečka novi-nářů."

"Novináři?" opakoval Jason. Vrána pořád ještě s vr-tulníkem balancovala nad ledem a dokázala by to celé hodiny, tak byla dobrá. "Sedni s tím krámem a přestaň mi foukat do vlasů!"

Vrtulník nemotorně dosedl na led a pilotka snížila otáčky rotoru na polovinu. Z kabiny vystoupila postava v černém kabátě a pletené námořnické čapce, nejistě překročila podvozkové pontony a zastavila se před Jimem Kirkem. Kirkovi se rozzářila tvář jako když zpoza mračna vyjde slunce. Na téhle staré Zemi mohl člověk narazit na lecjakou chiméru, ale tohle...

"Spocku!"

KAPITOLA DESET

"Spocku!" V silném větru, rachotu vrtulníku a také z na-prostého ohromení Kirk sotva popadal dech, aby mohl promluvit. "Ani nevím, jak to říct! Vůbec jsem nečekal, že vás ještě někdy uvidím! A určitě ne tady."

"Máte pravdu, kapitáne. Mohl bych totéž prohlásit o vás."

"Musíme si promluvit," řičel Kirk. "Kapitáne Nyere, neměli bychom jít dovnitř? Ta bouřka..."

"Ještě vteřinku vydržte, Kirku!" houkl Nyere přes ra-meno a naklonil se do kabiny vrtulníku, aby si mohl promluvit s Vránou. "Co je to za chlapa? A co ti reporté-ři?"

Vrána krčila rameny. "Je to zástupce Mírového bratr-stva. Ti reportéři jsou odevšad. Museli jsme je nakonec pustit. Zákon o svobodě informací a tak podobně, znáš to. Nejlíp uděláš, když vezmeš hosta na palubu a na pár dní přes všechny průzory zatáhneš žaluzie. Zákon říká, že je musíme pustit sem, ale žádný paragraf ti nepřika-zuje, že je musíš vzít na palubu."

"Ještě něco!" křikl Jason a pověděl jí o teroristickém útoku, o třech mrtvých uvnitř budov stanice a o jednom na sněhu. "Pověz o tom na velitelství, ať sem někdo při-jede uklidit!"

"To nebude dřív, než se tohle přežene." Vrána kývla hlavou směrem k bouřkové frontě. Hlas větru přešel z rachotu nákladního vlaku do skučení záhrobního du-cha. Bodavé spršky ledového deště ohrožovaly rotory vrtulníku. "Nechej taky něco těm reportérům, ať mají na čem pracovat. Já už musím letět."

Sotva Jason seskočil z pontonu, zvedla Vrána stroj do vzduchu, uhnula před nejhorším úsekem bouřkové fron-ty, zakývala vrtulníkem na pozdrav a zamířila zpátky. Nyere chvatně odváděl své svěřence na loď.

* * *

První důstojník Melody Sawyerová nebyla na můstku, kde být měla.

Možná to mělo co dělat s tím, že zabila tři lidi, což zatím udělala teprve jedenkrát, a jenom proto, že na tom závisel Jasonův život. Jediný Jason věděl, že za exteriérem připomínajícím Johna Wayna se skrývá velmi jemná žena. Nebylo vyloučeno, že zareagovala na Kirkovu teorii konspirace a na přílet dalšího z jeho tajemných přátel těsně poté, co se podařilo odvrátit útok teroristů, a ještě k tomu v helikoptéře vyhrazené pro velmi důležité osobnosti. Také to mohlo být v důsledku faktu, že od chvíle, kdy poprvé na vlastní oči zahlédla Vulkance, velmi špatně spávala a v posledních čtyřiadvaceti hodinách nespala vůbec. Další příčina mohla spočívat ve zprávě, která ještě pořád blikala na komunikační obrazovce:

Rozhodnutí Rady se očekává v průběhu jedné hodiny. Zůstaňte na příjmu.

Melody neměla znát Jasonův přístupový kód ke zprá-vám nejvyšší priority. Očividně z něho znala dost, aby zprávu rozluštila. Jediná věta z obrazovky ji vyprovoko-vala k akci, aniž by se obtěžovala čekat na nějaké svole-ní. Jason to instinktivně vytušil a zděšeně si pomyslel: Co zase sakra provádí?

Oči mu padly na otevřenou skříň se zbraněmi. "Ach, proboha!" vydechl, když si všiml, že odstřelovačská puš-ka je ve stojanu, ale zmizela jeho malá pistole. "Kirku, zůstaňte se svými lidmi tady."

Jim Kirk pochopil situaci stejně rychle jako Nyere. Mož-ná to bylo vědomím, že má při sobě zase skoro všechny své lidi, ale tentokrát se Kirk nehodlal spokojit s odpovědí "ne".

"Melody řekla, že Vulkance zabije, abyste věděl!" Po-padl velkého muže za ramena a zatřásl jím. "Musíte do-volit,

abychom vám pomáhali. Kdyby byl čas, vysvětlil bych vám, co jsme zač..."

"Není čas!" zaryčel Jason a odhodil Kirka dozadu, kde ho musel Mitchell zachytit.

Ze schodů se ozvaly kroky a všichni se napjatě otočili, kdo to jde. Přišla Elizabeth Dehnerová, která neměla ani páru o tom, že vypukla nová krize.

"Melody povídala, že se po mně shání Jim," oznámi-la, potom si všimla Mitchella a Spocka a zůstala stát upro-střed kroku. „Já..."

"Kde je teď Sawyerová?" vyhrkl Jason. V očích měl zdivočelý pohled, hlas se mu třásl. Bez rozmýšlení zasu-nul za opasek druhou laserovou pistoli, pak se zarazil, vrátil ji zpátky do skříně a zabouchl dveře. Proboha, musí to skončit právě takhle, že bude stát přítel proti příteli kvůli cizincům z oblohy a kvůli odlišnému názoru?

"Povídala, že jde na ošetřovnu, aby ostatním oznámi-la konec poplachu," odpověděla naprosto zmatená De-hnerová.

"Kapitáne..." spustil Jim Kirk.

"Ne, Kirku, už jsem řekl," odmítl ho Jason. "Tohle je moje loď. A moje odpovědnost."

To byl jediný argument, který mohl Kirka zarazit, i když ne na dlouho. V téže chvíli byl Nyere pryč a čtve-řice na můstku jen poslouchala, jak běží ze schodiště a bere dva schody naráz, potom zasyčel vzduch a zaklapaly závory, což znamenalo, že jsou na můstku odříznu-tí od zbytku lodi. Byli v pasti.

Jim Kirk seběhl po schodech a zabušil pěstí do uza-vřené přepážky, ale už bylo pozdě.

"Jasone!" zaječel. "Jasone, poslouchejte mě!"

"Krucinál!" šeptal si stísněně, když se vracel nahoru na můstek, kde si nevědomky sedl do kapitánského křes-la. "Snažil jsem se zůstávat pořád ve scénáři, dělat všech-no podle té knihy, a selhal jsem! Moje vina!"

Mitchell nemámil čas nějakým sebeobviňováním. Se Spockem už ze sebe stahovali teplé venkovní oblečení, aby byli připraveni k akci, i když Spock si prozíravě ne-chal na hlavě čapku staženou přes uši. Mitchell byl za chvilku nalepený u střílny a zkoumal spáru, kde přise-dala k obšívce. Tu tiše hvízdl. "No páni!"

Kirk byl hned na nohou. "Co se děje?"

"No, můžeš si vybrat," řekl Mitchell. "Obrovský blizard s větrem kolem sto třiceti kilometrů v hodině ane-bo tři velké staré helikoptéry nacpané reportéry až po střechu, které právě přistávají. Dostat se odsud asi ne-bude tak jednoduché."

"My taky nechceme jít ven," důrazně odpověděl Kirk. "Spocku, někde tu musí být ovladač, kterým se vyřadí ta západka na dveřích." Posadil Vulkance do kapitánské-ho sedadla za ovládací konzolu.

"Kapitáne, pořád nemám žádné informace, jaký dů-vod má chování kapitána Nyereho nebo proč je naše situace nějak naléhavá."

"Později, Spocku, později. Jestli nějaké později ještě bude," řekl Jim Kirk. "Pánové, do práce!"

* * *

Melody jako na zavolanou narazila na dámu cvokařku, jak se v rozporu s rozkazy motá po chodbách; poslala ji na můstek a tím se zbavila jedné velké překážky. Jasonova laserová pistole, kterou měla schovanou v kapse teni-sového svetru, vyřeší všechno ostatní.

"Běžte támhle," přikázala Vulkancům bez zbytečných cirátů, sotva za sebou zamkla dveře ošetřovny a opřela se o ně zády. Zamířila vulkanské velitelce zbraní přímo mezi podivná obočí. "Junior samozřejmě taky. Joši, Táňo, vy zůstaňte tam, kde jste, a ani nedýchejte!"

Táňa mimovolně vykřikla: "Ale Melody!"

"Říkala jsem - ani nedýchat!" zavrčela na ni Melody, aniž by spustila oči z Vulkanců. "Seďte v klidu! Zítra tou-to dobou už budete na cestě domů a tohle všechno ne-bude ani zlý sen. Víte, oni je ‚vygumují', vymažou jim vzpomínky," utrousila ledabyle na adresu T'Lery a sama se divila, proč to dělá; nemusela mít k Vulkancům žád-né ohledy. "To udělají nám všem."

"Skutečně?" T'Lera svižně a bez zakolísání vstala. Neměla nějak přehnaně působivou postavu, ale přehléd-nout se nedala. "A jen to vám dává oprávnění vzít nám život?"

"Radši já než Jason," řekla Melody a zaťala zuby.

"Naprosto chápu," přikývla T'Lera. "Nebylo by ale při-jatelnější, kdybych na sebe odpovědnost za tenhle krok vzala sama?"

Melody zakolísala ruka, v níž držela zbraň. "Vy byste to udělala? Vzala byste život sobě i svému synovi?"

"Myslela jsem na to, že bych synovi ušetřila život," odpověděla T'Lera a v hlase jí bylo slyšet něco, co neza-slechl ještě nikdo z nich, možná Sorahl kdysi před oce-ánem času. "Na tenisovém kurtu jste mi naznačovala, že by vás snad mohla pohnout moje slabost. A ta spočívá v tom, že bych dokázala prosit za svého syna, za jeho ži-vot a svobodu výměnou za moji. Mohla byste mi to zaru-čit?"

"Neměla bych k tomu oprávnění..." spustila Melody, ale T'Lera slyšela především to, co jí současně říkal So-rahl.

"Velitel mě pověřil, abych ji informoval pokaždé, když zjistím vadu v její logice." Stejně jako na palubě jejich průzkumné lodi, i tentokrát se rozhodl odradit ji od obětování svého života za cizí.

"Buď zticha!" napomenula ho T'Lera, která dobře chápala, oč se syn snaží. Nepřetržitě hleděla do očí Melody Sawyerové. "Chápu, důstojníku, že..."

"Matko," oslovil ji Sorahl stejně, jako ji oslovil tehdy.

"Kroykah!" zasyčela na něho T'Lera také jako tehdy, i když porušila přikázání svého otce i své vlastní, které zapovídalo hovořit jazykem, který neovládají všichni pří-tomní. Jestliže ani její syn nechápe, co podniká a proč... Její sebeovládání se téměř rozplynulo, ale sebrala všech-ny zbytky vůle a soustředila ji na Melody. "Teď vidím, že jsem se mýlila. Nemůžete dát mému synovi svobodu, jen smrt. Ale ta musí přijít z mých rukou. Žádám vás o to. Se mnou si pak můžete dělat co budete chtít."

Melody zavrtěla hlavou. "Vy byste to doopravdy do-kázala udělat?" Podívala se na Sorahla, jako by aspoň u něho očekávala zdravý rozum. "A ty bys to připustil?" Mladý Vulkanec stál s hlavou skloněnou po matčině pokárání. Teď se sametovýma tmavýma očima podíval po Melody.

"Takový byl náš úmysl od samého začátku," odpově-děl s náznakem mistrovského talentu, jímž by se jedno-ho dne mohl vyrovnat matce.

"Na palubě vaší lodi v kritické situaci - to chápu!" Melody se teď zřetelně chvěla zbraň v ruce. Uchopila ji tedy oběma rukama a maličko ji spustila, takže mířila vulkanské velitelce spíš na srdce anebo do místa, kde by asi mělo být. "Ale tak chladnokrevně? Já nemůžu..."

"Naše krev není o nic chladnější než vaše, důstojní-ku," opáčila T'Lera a záměrně předstírala, že nepocho-pila, co přesně Melody mínila. "Zbraň není potřeba. Jenom nám dejte místo, kde bychom mohli být sami."

"Já vám lidi vůbec nerozumím!" křičela Melody, kte-rá neměla daleko k hysterii. Ani oběma rukama nedo-kázala udržet pistoli v klidu. "Nestojím o žádnou vaši ušlechtilost, o vaši lítost ani o zatracené velkomyslné vulkanské ‚porozumění', chápete?!"

"Ale vypadá to, žes na ně stejně narazila, ty Johne Wayne," zaburácel ze strany Jason Nyere a přiskočil po bok obou Vulkanců.

Melody si v duchu spílala pitomých ospalých zabed-něnců; docela zapomněla, že na ošetřovnu je ještě vchod přes čekárnu. Kolik toho kapitán slyšel?

"Šéfe kapitáne," řekla studeněji, než fičel blizard ven-ku, s bradou vystrčenou a znovu v plné pohotovosti. "Stojíš mi v dráze střelby!"

* * *

"A tak se stalo, že jsme skončili všichni tady," končil Kirk s vyprávěním; při něm přihlížel, jak Spock manipuluje s ovladači na kormidelním stanovišti a Mitchell s Dehnerovou se pokoušejí otevřít skříň se zbraněmi pomocí Kelsova přístrojku na překonávání zámků. "Až na Kelsa. Pánbuví, kde Lee Kelso vězí."

"Jen pánbu a pan Kelso," opravil ho Spock mírně a stiskl poslední přepínač, načež spokojeně dosedl, když slyšel, jak zdola klinkají závory a dveře se jako kouzlem otevírají. "Velmi rád bych se s tím Parnebem seznámil. Debata o dynamice času s takovou bytostí by mohla být nanejvýš..."

"Později," přerušil ho Kirk, popadl zbraň, kterou mu podával Mitchell. Chvatně přemýšlel. Čím méně lidí Spocka uvidí... "Pane Spocku, vy a doktorka Dehnerová počkáte tady. Nikoho jiného nepouštějte na palubu. Pane Mitchelli, jdeme!"

* * *

"Táňo, nebuď idiot!" zafuněla Melody.

"Já dobře vím, co dělám!" odpověděla mladá žena s klidem a důstojností, které překvapily všechny kolem. Využila rozruchu, který způsobil svým příchodem Jason, a přeběhla přes místnost před Vulkance, takže je chráni-la vlastním tělem. "Nedovolím vám, abyste je znova ně-kam odvezli! Nedokázala bych dál žít, kdybych nevěděla, jak to všechno skončí! Jestli dokážeš zabít dva nevinné lidi, Sawyerová, tak zabít třetího nemůže být tak těžké!"

Rozzuřená Melody téměř sklonila zbraň. "Joši, dělej něco! Domluv jí trochu, ať nedělá blbosti!"

Mladík stál osamocený na opačné straně místnosti oddělený od všeho dění hrozbou laserového výstřelu. Povídal doktorce Bellerové, že není žádný hrdina. Dalo by se snad považovat za hrdinství, kdyby připustil, že nemůže jen tak stát stranou a přihlížet zabíjení těch li-dí?

"Nikdy jsem jí nedokázal domluvit vůbec v ničem a ty to víš." Odhodil si vlasy z očí a ledabyle přešel k ostat-ním. "Mir co nejlíp, Mel. Nikdo ti nebude nic vyčítat."

Slyšela znovu Jasonův smích anebo se jí to jenom zdá-lo? Neviděla ho nikde v zorném poli a teď zjistila, že stojí docela stranou, kam ho nahnala svou pistolí, aniž by si uvědomila, že se jí tak dostal mnohem blíž a že by jí mohl vytrhnout zbraň z ruky, kdyby chtěl.

"No tak, Johne Wayne?" křikl na ni hrubě. "Vypadá to, že máš na odstřel celé družstvo. Co s tím provedeš?"

Melody spustila pistoli k noze a nechala ji dopadnout na podlahu. Pak se vrhla na Jasona a začala ho bušit pěstmi. Zvedl ruce a nechal ji zuřit, dokud se nevyčerpa-la, a pak se k němu s pláčem přitulila. Ovinul ji pažemi v medvědím objetí a hladil ji po vlasech.

Její hlas ztlumila Jasonova košile. "Stejně jsi zatrace-ný blázen, Jasone Nyere!"

"Jo, já vím," konejšil ji. "Škoda, že Radu nebude tak snadné přesvědčit! No tak jdeme, ty drsňáku. Uložím tě do postele."

V tomto okamžiku Kirk s Mitchellem vyrazili dveře na ošetřovnu.

"Omlouvám se," vyhrkl Kirk zmateně. "Mysleli jsme si, že by tu mohl být nějaký problém."

Jason Nyere, který pořád ještě držel Melody v náručí, zaklonil hlavu a rozeřval se smíchy.

Ti lidé! pomyslela si T'Lera, spíš nevěřícně než zne-chuceně. Pro ně všechno skončilo - zase jedna krize od-vrácená a je čas na chvíli se uvolnit, než nastane další - tentokrát konečná, a s ní potřeba konečného řešení.

Copak lidé nechápou, že v oné chvíli všeobecné úlevy se zbavují odpovědnosti za ukončení celé záležitosti, které tím připadá do rukou Vulkanců, kam mělo náležet od samého počátku?

Odpovědnost teď ležela výhradně na ní a na nikom jiném. Metodika, kterou se bude řídit, je jejím tajem-stvím a zůstane skryta v té izolované místnosti, kterou požadovala po Melody Sawyerové. Udělá to, co udělat musí - a brzy, raději hned, než se jí do toho budou lidé znovu pokoušet zasahovat.

"Informuj kapitána Nyerea, že se vracíme do naší kajuty a tam budeme čekat na rozhodnutí jeho nadříze-ných," přikázala svému synovi jako pravá velitelka. Na nevyslovenou otázku dodala: "Nic víc."

"Rozumím, veliteli," odpověděl Sorahl, který dobře pochopil význam jejího příkazu a znovu vložil svůj život do

matčiných rukou. "Jsem připraven."

Jeho matka a velitel současně přijala tento projev věr-nosti mlčky a odešla, aby se mohla sama připravit.

* * *

Jason přikázal Kirkovi a jeho druhům, aby zůstali v Kirkově kabině, než si ve všem tom zmatku udělá trochu pořádek. Dehnerová seděla na pelesti v malé kabině a neochotně udělala místo Mitchellovi. To, že sdílí ka-binu s Kirkem, vyžadovalo malé vysvětlení.

"Tak milenci, co?" utahoval si z ní Mitchell a trošičku se na ni přimáčkl. "Ovšem jenom kvůli úspěchu poslá-ní, že? A vy myslíte, že tomu budu věřit? Vždyť o starouši Jimovi se povídá, že je hned po mně..."

"Gary, nech toho!" okřikl ho Kirk. Otočil se k Dehnerové, protože se mu v hlavě začal rýsovat zajímavý nápad. "Sehnala jste všechno, co bude potřeba?"

"Naštěstí pro nás," hlásila Dehnerová, "jeden z pra-covníků stanice Agro IV má jistou formu Parkinsonovy choroby a k léčení užívá neodopamin. Delphinus mu zásobu léků přiváží dvakrát nebo třikrát ročně. Tak jsem se dostala k půlroční zásobě a to je mnohem víc, než budeme potřebovat. Demerolu je tam dole taková hal-da, že by se tím dala zmrazit celá jižní polokoule. Vzala jsem tolik, kolik jsem stačila nacpat do kapes."

"Takže jste připravená?" ujišťoval se Kirk.

"Pokud jde o suroviny, tak ano. Ale potřebovala bych čistou hlavu a klidné místo k práci, než se odvážím ně-koho uvést do hypnózy v tak primitivních podmínkách."

"Postaráme se, abyste měla všechno, co budete po-třebovat," ujistil ji Kirk s větším přesvědčením, než v ni-tru cítil.

"Všechno, co bude potřebovat k čemu, Kirku?" Jason Nyere ani v nejmenším nehleděl na nějaké útlocitné způ-soby a nezatěžoval se nějakým klepáním na dveře. "Přišel jsem vás požádat, abyste Melody něco píchla," obrátil se na Dehnerovou. "Aby se uklidnila, usnula, a na rovinu: ať od ní mám na pár příštích hodin pokoj."

"Samozřejmě, kapitáne," přisvědčila Dehnerová a vsta-la.

"Jdu rovnou shora," řekl Nyere ostatním přítomným. "Bouřka jako kdyby chtěla trošku povolit, což zname-ná, že za chvíli se vyhrnou z helikoptér reportéři a za-čnou mi bušit na dveře. Uplynula půlhodina od posled-ní zprávy velitelství. Takže mám jen necelou půlhodinu na to, abych našel způsob, jak obejít rozkaz, který při zdravém rozumu nemohu vykonat."

Podal Dehnerové klíč. "Ukážu vám, kde máme zavře-né choulostivé léky."

"Vím, kde to je, kapitáne." Dehnerová si od kapitána vzala klíč a v duchu se ušklíbla nad vším tím plížením, které absolvovala minulé noci. "Nebude to trvat dlou-ho."

"Díky," přikývl Jason. Na téhle bandě podivných lidí už mě nemůže vůbec nic překvapit, pomyslel si. Po-čkal, až Dehnerová odešla. "Všechno, co bude potře-bovat k čemu, Kirku?" opakoval první otázku.

"K tomu rozkazu, na který čekáte, kapitáne," vyhnul se Kirk odpovědi, třebaže už věděl, co má dělat. Jste si tak jistý, jak bude znít?"

"Kirku, jsem u AeroNav od začátku své kariéry," řekl Nyere unaveně. "Takže se ze mě stala autorita přes Murphyho zákony. Také jsem už dost dlouho na světě, abych věděl, že je v lidské povaze řešit drobné problémy tak, že se z nich dělají větší problémy. Proto mi vulkanský způ-sob logického myšlení začíná připadat velice impozant-ní."

Zavrtěl hlavou, jako by nevěřil vlastním uším. "Proč vám tohle všechno povídám? Čeká mě tak jako tak vojen-ský soud, už od té chvíle, co jsem prvně uviděl tu dámu s divnýma ušima. Už vůbec nezáleží na tom, co jste zač anebo jestli vám můžu nebo nemůžu věřit. Já už jsem skončil."

"Co chcete dělat?" zeptal se ho Kirk tiše.

Jason vzdychl. "Mohl by to být konec horší než smrt, ale se svolením té dámy ji i jejího syna vydám těm repor-térům, jakmile to počasí dovolí. Neznám nikoho jiného, kdo by dokázal tomu novinářskému cirkusu vzdorovat, a jestliže s tím bude souhlasit, tak už ani PentaKrem ne-bude moci předstírat, že Vulkanci neexistují."

"Kapitáne," řekl Kirk rozhodně, "to by byla vůbec ta nejhorší věc, jakou byste mohl udělat."

"Neříkejte?" vrtěl Nyere pomalu hlavou. "A to tvrdí kdo?"

"Myslím, že vám toho musíme ještě hodně vysvětlit," přiznal Kirk.

"To bych řekl," přisvědčil sarkasticky kapitán Delphinu.

"No dobře!" řekl Kirk žoviálně a zamnul si ruce. Jak-mile se jednou rozhodl pro nějaké řešení, byl zbytek už snadný. Svým způsobem. "Kapitáne, myslím byste si radši měl sednout. To, co vám musíme říct, pro vás bude dost neuvěřitelné."

"Takže když půjdete za T'Lerou a povíte jí to, co jste teď řekli mně..." navrhl Jason Nyere, když aspoň zčásti ab-sorboval to, co právě vyslechl.

"Bojím se, že to nepůjde, kapitáne," nesouhlasil Kirk.

"A proč ne? Tím by se všechno vyřešilo. Jakmile po-chopí, že se svým synem narušila chod dějin..."

"Nesmíme T'Leru zatížit žádnou konkrétní znalostí z budoucnosti, kapitáne Nyere," vysvětloval Spock. Nyere nedokázal odtrhnout zrak od nového Vulkance, který byl důkazem toho, že je jich někde ve vesmíru plná pla-neta a jejich kolonie jsou roztroušeny po celé Galaxii, a který věděl, jaké jiné podivné a exotické bytosti bu-dou existovat v budoucnosti, které se Jason Nyere ne-dožije. To, co mu prozradil Jim Kirk, přineslo kapitáno-vi jak radost, tak i velký zármutek, a byl v důsledku rád, že ho nic podobného nečeká. "Vulkance není možné přimět ‚zapomenout' podobným způsobem jako lidi, působením drog a hypnózy, takže jakákoli informace, kterou by od nás T'Lera dostala, by jí zůstala v paměti do konce života. Co víc, kdybychom byli schopni vrátit ji se Sorahlem na Vulkán, a já věřím, že můžeme..."

"Gary možná přišel na řešení tohohle problému," skočil mu Kirk do řeči a přenechal slovo Mitchellovi.

"Myslím, že bychom si mohli ‚půjčit' vesmírnou loď," řekl Mitchell. Odlepil se od rámu dveří, o který se ce-lou dobu opíral. "Vím o zapomenutém raketovém zaří-zení v Západní poušti, které tam zůstalo po třetí světové válce. Přelétal jsem

je cestou sem. Podle záznamů PentaKremu odtud odvezli všechno, co se dalo odnést, ale podle výkazů by tam měly pořád zůstávat tři zakonzer-vované lodi DY-100, se kterými nikdo nepočítá, a mys-lím si, že pokud je nerozebrali na součástky, tak jsou tam pořád. Není to zrovna nějaký supermoderní těžký křižník, ale protože pochybuju, že bychom dokázali někde vyštrachat nějakou antihmotu, nemluvě o dilithiu..."

"Antihmota?" zamračil se Jason Nyere. "Dili - co?"

"Díky, pane Mitchelli," řekl Kirk varovně. "Nemusí-me zabíhat do technických detailů. Nemá cenu vyklá-dat kapitánovi Nyereovi příliš věcí, na které bude muset zapomenout. Jinými slovy, kapitáne, říká vlastně totéž, o čem jsme se bavili před pár dny: pokud se nám podaří dostat Vulkance odsud z Antarktidy, tak pravděpodob-ně dokážeme opravit jednu z těch spících raket tak, aby je bezpečně dostala mimo planetu. Je pravda, že by jim mohlo trvat deset let, než se dostanou domů, ale když se uváží jiné alternativy..."

"Pomohu vám ve všem, Kirku," slíbil Nyere. "Totiž kapitáne Kirku. Jenom nevím, k čemu vám bude moje pomoc dobrá, když tu nemám posádku."

"My nejsme tak docela nezkušení v ovládání lodi, kapitáne." Kirk se zamyšleně podíval po Garym. "V té-hle chvíli vám přinejmenším mohu nabídnout slušné-ho navigátora. Pod tlakem situace se dokonce několikrát stalo, že si i zašpinil ruce."

"Pane Mitchelli," řekl Nyere a zmateně si potřásl s Garym rukou, "vítám vás na palubě."

* * *

"Spocku, pomozte mi!"

Spock ten hlas takhle ještě nikdy znít neslyšel. To ne-byl ten chladný hlas velitele, který vydává rozkazy, ani sarkasticky posměšný tón někdejšího protivně puntičkářského oficíra, který ho v dobách, které ještě nenasta-ly, sekýroval na můstku Enterprise, nýbrž hlas člověka, který se nachází nad propastí a dobře ví, že do ní může spadnout - člověka poníženého, zranitelného, v nouzi. Neodpovědět na takovou žádost by bylo nejen nelogic-ké, ale i kruté.

"Mám vám pomoci, kapitáne? A v čem?"

"Dejte mi návod," řekl Kirk. "Povězte mi, co mám říkat, až budu mluvit s T'Lerou. Já za ní totiž musím jít, Spocku. Musím ale vědět, co mám dělat, co jí mám říct. A děsí mě, že pořád vidím na stěnách tu krev - to kdy-bych selhal."

"Kapitáne," váhal Spock, který ho nechtěl urazit, ale zároveň nevěděl, jak se tomu vyhnout. "Myslím si, že není možné, abyste se naučil plně... rozumět a opono-vat argumentům... se kterými T'Lera nejspíš přijde... myslet..."

"Jako Vulkanec?" dokončil za něho Kirk, víc zklama-ný než nazlobený. Spockův návrat, ve který tak dlouho doufal, nic nevyřešil. Musí jednat s T'Lerou; co jí ale může říct víc než to, co už jí řekl dosud, aniž by tím něčeho dosáhl? Vstal z lůžka a chystal se vyjít ze dveří. "Musím s tím něco dělat!"

Netrpělivost není k ničemu dobrá, pomyslel si Spock a zauvažoval, jak by se asi zachoval, kdyby tu Kirk nebyl. Kdyby T'Lera přišla z jeho časů jako jedna z obětí Parnebových hrátek s časem, jeho rozhodování by bylo jednodušší. Ale i tak... "Je tu jedna alternativa. Já bych lo-gicky dokázal T'Leru přesvědčit pro naše plány snadněji. Kdybych to dokázal bez toho, že bych jí odhalil svou pravou identitu - musel byste nechat jít mě samotné-ho."

"Ne!" Klapot podpatků oznámil chvatný příchod Eli-zabeth Dehnerové. "Nemůžete to dokázat sám! Ani jeden z vás to sám nedokáže! Copak to nechápete? Riziko je příliš velké. T'Lera musí vědět, jak její chování ovlivní budoucí historii. Neexistuje jiná možnost. Tak, jak se na celou věc dívá teď, si připadá chycená mezi dvěma mlýnskými kameny a je naprosto připravená obětovat dva životy, protože věří, že to jinak nejde. A vy dva si tu dřepíte, plýtváte tím nepatrným časem, který ještě zbý-vá, a přežvykujete mýtus, že lidé a Vulkanci jsou natolik rozdílní, že si nejsou schopní porozumět, když..."

"To už stačilo, doktorko..." začal Kirk.

"Vůbec ne!" usápla se na něho a blond vlasy jí létaly kolem obličeje sem a tam. "Copak jste se ještě vůbec nepoučil o důvěře, kapitáne? Ani vy, pane Spocku? Jak můžete čekat, že přesvědčíte T'Leru o tom, že Vulkanci dokáží s pozemšťany spolupracovat, když nevěříte ani jeden druhému? Sám to ani jeden z vás nemůže doká-zat."

Kirk se podíval Spockovi do očí. Chvíli mlčeli.

"Víme, kde je T'Lera teď?" zeptal se Kirk, aniž by měl na mysli někoho konkrétního. Jestli je pravda to, co tvr-dí Dehnerová, je každá vteřina drahá.

"Ve své kajutě," řekla psychiatrička. "Sorahl říkal Jošimu, že prý budou očekávat rozhodnutí Rady ve svém soukromí, doslova tak."

Víc Kirk slyšet nepotřeboval.

"Tak jdeme spolu, pane Spocku," řekl. Vulkanec už stál u dveří. "Spolu, anebo už vůbec ne."

* * *

T'Lera stála sama ve tmě své kabiny a uvažovala nad hordami zvědavců, kteří se houfují před lodí.

Někteří, usoudila, by nás ochotně ukázali na obra-zovce a kapitán Nyere by jim to dovolil, protože by byl přesvědčený, že je to pro dobro věci. Jiní by nás zabili jen kvůli rozdílům ve vnějším vzhledu a Melody Sawyerová by se k nim ráda připojila.

Nejsou ještě připravení, řekla si v duchu. A nesmíme je k ničemu nutit.

Já jsem udělala chybu v tom, že jsem nejednala dřív. Teď je na mně, abych ji napravila.

"Matko?" Sorahl stál nejistě ve vchodu, orámovaný světlem z chodby.

T'Lera zahrnula do svých úvah i syna. Obrátila se k němu.

"Sorahle-kam..." začala.

* * *

"Není ozbrojená," přemýšlel Kirk nahlas, když se Spockem spěchali po chodbách. "Teoreticky by mohla Sorahla uškrtit holýma rukama, ale..."

"Ne, kapitáne. Nic takového neudělá," odmítl takový nápad Spock, který dobře věděl, co chce T'Lera pro-vést. Její syn podlehne zákroku řečenému tal-shaya, když si od něho svolení k takovému kroku získá splynutím s jeho vědomím, a potom sama sebe uvede do léčebné-ho tranzu, z něhož ji nebude mít kdo probudit - právě tak to T'Lera zařídí.

Spock zmrtvěl v půli kroku, zakolísal a zamrkal, jako by pocítil příval bolesti. "Kapitáne!"

Dorazili před dveře kabiny, kterou obývala T'Lera. Kirk ho zachytil.

"Co je?"

"Cítím... kapitáne, už to začalo. T'Lera právě..."

Kirk vyrazil dveře a ihned rozsvítil, Spock se mu hnal v patách.

Sorahl ležel nehybně na lůžku. T'Lera seděla vedle něho a prsty měla přiložené k dotykovým bodům na synově tváři. Prudce vyskočila z lůžka.

"Zapomněla jsem, že pozemšťané zamykají dveře," prohlásila a přeskakovala pohledem z Kirka na jeho ne-známého společníka, kterého si prohlížela dost dlou-ho, než znovu upřela oči na Kirka. "Teď nás laskavě ne-cháte samotné."

"Nikoli, madam," řekl Kirk paličatě. "Podívejte se, jestli je Sorahl v pořádku," přikázal Spockovi, aniž by přestal hledět Vulkance do očí.

Spock se pohnul, ale T'Lera byla rychlejší a postavila se před syna, aby ho izolovala od jakékoli vnější síly. Spock si uvědomil, že kdyby se ještě víc přiblížil, kdyby se ho dotkla, okamžitě by poznala, co je zač.

"Domnívám se, že Sorahl zatím žádnou újmu neutr-pěl," oznámil Kirkovi, "ale je v hlubokém tranzu. Ne-zbývá mnoho času."

Jeho slova i hlas znovu na okamžik přitáhly pozor-nost vulkanské velitelky.

"Nevměšujte se do našich věcí," řekla s pohledem stále upřeným do Kirkových očí. "Teď už s tím lidé nemají nic společného. Váš svět na nás ještě není připraven. Podle mé logiky jiná cesta není."

"Ale určitě je!" vykřikl Kirk a vzápětí se zarazil. Co-pak se zbláznil? Nezbývá opravdu žádná možnost než jí povědět celou pravdu? Je snad porušení Základní směr-nice, která ještě ani neexistuje, jediným způsobem, jak zajistit existenci takové budoucnosti, v níž by mohla vzniknout?

"Veliteli," začal a cítil, jak se mu stahuje hrdlo. Jediné chybné slovo by mohlo všechno zhatit. "Co bych mohl říct, abych vás přesvědčil?"

T'Lera si ho bedlivě prohlížela, ale ztlumila žár své-ho pohledu, aby ho nezastrašila. Jak jsou ti pozemšťané zranitelní! Bylo logické, bylo etické nechat je izolované v Galaxii plné neznámého? Na kratičkou chvíli by ji dokázal zviklat i tento jediný argument. Ale takové roz-hodnutí nezáleželo na ní.

"Nemyslím, že byste mě mohl přesvědčit pouhými slovy, pane Kirku," odpověděla zvolna. "Kdybyste mi ale nabídl perspektivu, která by byla lepší než moje..."

Jim Kirk zaváhal. A v té chvíli nejistoty se tíživé bře-meno odpovědnosti přesunulo na Spockova bedra...

Spock zkoumal T'Leru pohledem a zvažoval, co po-čít. Pomyslel si, že vypadá přesně tak, jak se v jejím posta-vení dalo čekat. Vulkanka, velitelka, která prožila v pusti-nách vesmíru víc let, než na kolik on počítá svůj věk, se nenechá pohnout nějakou dialektikou o nic snáz než kte-rýkoli jiný Vulkanec. Není nakonec jediná, kdo z Vulkanců uvízl mezi dvěma mlýnskými kameny. Mohl by tenhle pozemský kapitán pochopit morální důsledky toho, co se chystají provést?

Spock jasně viděl, že T'Lera se nespokojí s ničím menším než naprostou pravdou. Nic jiného než určité povědomí o budoucnosti ji nepohne k tomu, aby od svého záměru upustila. A jakmile jednou takovou pravdu přijme, budou ji tyto vědomosti tížit do konce jejích dnů - a ponese je sama, bez opory a v neporušitelné mlčenlivosti.

Jediným slovem ani myšlenkou, žádným splynutím myslí nebo uřeknutím nebude smět projevit ani zlomek ze svých nadčasových vědomostí nikomu ze svého rodu telepatů a hledačů pravdy. T'Lera bude muset zvolit dobrovolný exil - absolutní osamění, v němž jedině bude schopna sdělenou pravdu uchránit.

Spock v nejmenším nepochyboval, že T'Lera bude považovat takovou smrt zaživa za přijatelnou cenu vý-měnou za život svého syna a osud dvou inteligentních druhů. Bylo to logické. I tak to byla hodně trpká pilul-ka.

T'Lera měla pravdu: teď už s tím lidé nemají nic spo-lečného. Pouze Vulkanec na sebe může vzít takovou odpovědnost. A povědět jí, co je třeba, může pouze je-dinec, který je zároveň Vulkancem i pozemšťanem.

"Veliteli," začal Spock a poprvé v životě zapochybo-val, za který se svých světů vlastně mluví. "Co bych mohl říct, abych vás přesvědčil?"

T'Lera si ho pozorně prohlížela, aniž by se snažila tlumit intenzitu svého zkoumavého pohledu. Z tohoto muže nepociťovala žádné obavy. Musí zjistit proč.

"Kdo jste?" zeptala se a pomalu se k němu blížila.

Spock znovu zaváhal. Od chvíle, kdy vstoupil do míst-nosti, téměř všechnu svou energii vynakládal na to, aby odblokoval její myšlenky od svých a zabránil jí zjistit právě to, nač se ptala. Stačilo jen otevřít jí svou mysl...

"Kdo jste?" opakovala T'Lera svou otázku a přistoupi-la těsně k němu. Nějakým způsobem vycítila, že její osud leží ve Spockových rukou právě jako jeho osud v jejích. A proto musela přesně vědět, kdo to je.

Je stejný jako ty! chtělo se Kirkovi vykřiknout do hro-zivého ticha. A jako já, jako my všichni - jsme si víc po-dobní než odlišní, silnější spolu než každý zvlášť! V uších mu zněla slova doktorky Dehnerové jako nějaké zaklí-nadlo.

Kirk se ovládl a zůstal zticha. Křik by ničemu nepro-spěl. Prostá slova tu nestačí.

Perspektiva, která by byla lepší než její, tak to řekla. Jiná cesta není.

Kirk se zahleděl na Spocka a poznal, že jeho první důstojník dospěl ke stejnému závěru. Kirk přikývl. "Udě-lejte to," řekl tiše.

Spock si pomalu sundal čepici.

T'Lera ani nezamrkala.

Zrakem uvyklým na vesmírné dálavy odhalila ve Spockovi budoucnost, ze které vzešel - míšenec, hyb-rid, výhonek

toho nejlepšího z obou světů, most mezi planetou, která pro ně oba byla v této chvíli ztracená, a planetou, na níž se ocitli. Ta, kterou si nedokázal při-poutat žádný ze známých světů, ve Spockovi poznala duši svého lidu.

A nejen to. T'Lera upřela oči na Kirka - tvora tak očividně pozemského a přece také nepřipoutaného k Zemi. V těchto dvou tušila ne jedinou budoucnost, ale hned dvě - budoucnost, která jim dá život, a bu-doucnost mnohem vzdálenější, kterou oni zatím nemo-hou vytušit, ale která oba rody spojí bok po boku v jed-notu silnější, než je prostý součet jejích částí.

T'Lera spatřila budoucnost a přijala výzvu, která se v jejím prozření skrývala.

* * *

Blizard ustal. Lidé z médií, zklamaní nezdarem svých pokusů proniknout do mlčícího spojovacího systému Delphinu, zbudovali ze svých propojených rozhlasových zařízení zesilovací soustavu opatřenou tlampačem a za-hájili neustávající útoky proti neprodyšně uzavřené lodi. "Kapitáne Nyere!" hulákal zesílený hlas z ledové pláně a pronikal i trupem lodi, takže dolehl až do míst, kde společně pracovali Nyere s Mitchellem. "Kapitáne Nyere! Žádáme, abyste nám umožnil podívat se na mimozemšťany! Požadujeme informace o tom, kdo je odpovědný za smrt čtyř občanů Země! Požadujeme..."

"Občané Země!" vyprskl Nyere, který odchytával a na-pravoval drobné závady na sonaru a kontroloval tabulky signalizující spotřebu paliva.

"Je to něco podobného, jako kdyby vám čistili duti-ny, co?" mudroval Mitchell, který s Jošim pracoval na opravě tlakových trhlin vzniklých při explozi jeho sněž-ného automobilu.

Táňa seděla u rádia a blokovala všechno, čím se re-portéři snažili proniknout dovnitř. Jason si tuhle dvo-jici vybral s Mitchellem k práci v jeho směně. Kdyby chvíli zkoumal vlastní myšlenky, dokázal by jim možná i vysvětlit důvod své volby.

"Na palubě je další Vulkanec?" Táňu ta informace omráčila; naopak to, že s nimi byli také pozemšťané z jiného století, jí připadalo naprosto v pořádku. "Mů-žeme ho vidět, mluvit s ním?"

"Takže to, co říkaly T'Lera a doktorka Bellero... to-tiž Dehnerová byla pravda!" zaradoval se Joši a díval se na Mitchella, jako by čekal, že snad bude mít kolem hlavy svatozář. Jednou budeme s Vulkánem spojenci."

"A ještě se zhruba pěti stovkami dalších planet, syn-ku," přitakal Mitchell. "Ale jedině pokud my dva tohle provizorní flikování uděláme pořádně a rychle."

"No tohle!" vyhrkl Joši a znatelně přidal na tempu.

Hluk zvenčí byl stále hlasitější, pokud to ještě bylo možné. Některým z odvážnějších reportérů povolily nervy, a tak se pokusili fyzicky zaútočit přímo proti vel-ké lodi - vyšplhali na velitelskou věž a bušili do poklo-pu, jako by čekali, že se jim nějakým zázrakem otevře.

"Hej, kapitáne!" křičel Mitchell, aby přehlušil mega-fon, bušení do poklopu i Jošiho svařovací aparát. "Jak dlouho bude ještě trvat, než se od nich budem moci trošku odsunout?"

"Zrovna teď začínáme!" oznámil Kirk, který vcházel na můstek. S ním šli také T'Lera a Sorahl a nechyběl ani Spock.

* * *

Lepší posádku by si člověk nemohl ani přát, říkal si Ja-son Nyere v tichém úžasu nad tím, co viděl na můstku kolem sebe.

Téměř nerozlučná trojice mladých byla dole ve stro-jovně, doktorka - lhostejno, jak se jmenovala dooprav-dy - se starala o Melody a taky sama trošku odpočívala, a přece byl ještě můstek plný špičkových talentů. Jasonův kormidelník byl ve svém druhém životě kapitánem mezihvězdného korábu a pohodlně seděl vedle jedno-ho z nejúžasnějších navigátorů a ten nový Vulkanec sice nepromluvil kloudného slova, ale zdálo se, že je scho-pen obsadit jakékoli stanoviště na můstku, a teď měl tak řečeno našpicované uši u komunikační konzoly. Jason Nyere seděl ve svém velitelském křesle a v nejmenším nepochyboval, že dorazí do určeného cíle, ať to bude Fairbanks nebo Timbuktu.

"Poněkud blíž k tomu druhému, řekl bych," řekl mu Kirk, když o tom prohodil pár slov s Mitchellem. "S ur-čitostí to budeme vědět hned poté, co zrušíme radiové mlčení."

Nyere všechno jen klidně a pobaveně pozoroval. Za posledních pár dnů mu proteklo žilami tolik adrenali-nu jako za celý běžný rok, a tak už mu nic než klid ani nezbývalo. Vedle něho seděla jako esence klidu T'Lera - pozorná, sebejistá, jako by pro ni lodní můstek ná-mořního plavidla nebyl žádnou novinkou.

Chystali se ponořit pod led.

Randál zvenčí skoro utichl, protože se k nim valila nová bouře, která napřed bezmála sfoukla troufalce bušící do velitelské věže, potom překotila vysílač s am-plionem a všechny nahnala do helikoptér nebo do le-dového úkrytu v domcích základny Byrd. Odtud se pak dál pokoušeli infiltrovat na loď. Spock ohlásil: "Snaží se napíchnout na naše komunikační linky, kapitáne."

Nikdy nebylo jasné, kterého kapitána vlastně oslovu-je, a kdykoli takto promluvil, podívali se po něm oba.

"Jen je nechte!" řekl Jason Nyere. "Za chviličku toho budou mít plné uši. Strojovna: připravit. Chci mít plný výkon za pět minut - přesně."

"Potvrzuji, kapitáne," ozvala se řízná Sorahlova od-pověď.

Tak na tohle bych si docela zvykl, pomyslel si Jason.

V komunikační obrazovce to hrozivě zapraskalo.

"Přišla zpráva, kapitáne," hlásil Spock celkem zbyteč-ně. Zpráva sama ho nevzrušila tak, jako další fakt, který neopomněl poznamenat: "Mají zpoždění tři minuty a čtr-náct vteřin."

Nyere otevřel ústa, aby k tomu něco podotkl - nevě-děl ovšem co, a navíc se na něho obrátil Jim Kirk od kormidla s pobaveným úšklebkem.

"Toho si nevšímejte, kapitáne; tohle mi dělá pořád."

"Rozumím, kapitáne," přikývl Nyere jako spiklenec. "Pane Spocku, prosím předejte ji na mou obrazovku."

Pouze chvatný pohyb jazyka, když si Nyere olízl oschlé rty, naznačoval jeho nervozitu, když se chystal obětovat svou profesionální budoucnost kvůli budoucnosti důle-žitější.

"Celý svět přihlíží," zamumlal si tiše jeden citát.

Kirka to zaujalo. "To z něčeho je, že?"

"Stará historie," stačil odpovědět Nyere, než se na monitoru objevila lhostejná tvář velitele z Norfolku.

"Připravte se přijmout konečný rozkaz ohledně dis-pozic s vašimi svěřenci, kapitáne."

"Velitelství, okamžik prosím." Nyere dal rukou mimo záběr obrazovky znamení Spockovi a pak se naklonil blíž k obrazovce. "Velitelství, máme důvodné podezření, že jsme pod frekvenčním odposlechem. Opakuji: někdo odposlouchává naše komunikační kanály, komodore..."

Spock začal pomalu a metodicky manipulovat s ovlá-dacími prvky, jak mu to Nyere ukázal. Obraz komodorova obličeje se začal křivit a ztrácet.

"Jsme v obklíčení reportérů od 08.30 hodin," pokra-čoval Nyere. "Domnívám se, že jsou odpovědní za..."

Spock zakroutil dalšími knoflíky. Komodor teď po obrazovce doslova poskakoval a navíc se na ní střídavě objevoval a mizel. Totéž se dělo s obrazem Jasona Nyerea na monitoru velitelství na ostrově Norfolk.

"...mimoto přichází další bouře, a to ještě zhoršuje..."

"Opakujte, kapitáne." Zdálo se, že komodor má potí-že udržet hlas v mírném tónu. Spock pořád pokračoval ve svém kouzlení s ovládacími prvky. "Není... zřetelně. Opakujte..."

"Omlouvám se, velitelství, ale nemohu vykonat," pro-hlásil Jason Nyere se vší nevinností a Jim Kirk v duchu zauvažoval, jestli jsou podobnou pohotovostí nadáni všich-ni kapitáni lodí. "Zpráva není kompletní. Opakujte..."

Na neviditelné Nyereovo máchnutí rukou Spock pře-rušil spojení. T'Lera tomu všemu přihlížela a možná zapochybovala nad budoucností, v níž se Vulkanci přiu-čí takové nepoctivosti.

Nyere zapojil vnitřní komunikační okruh a kývl na Kirka s Mitchellem. "Můstek strojovně! Odšpuntujte ji!"

Klakson signalizující ponoření houkal v rytmu Kirkova srdce; Jima dost zneklidnilo, když pod ním veliká loď začala klesat, vůbec ne tak hladce jako Enterprise, ale přesto s jakousi tísnivou majestátností. Led, který je ob-klopoval, sténal na protest, což se dalo čekat i u těch, kteří z budov Byrdu viděli skrz vánici, jak se velká loď osvobozuje z ledového sevření a uniká do hlubin jako mohutnější verze stvoření, podle něhož byla pojmeno-vána.

Jason vstal ze svého křesla. "Veliteli," oslovil formál-ně T'Leru. "Já se musím chvíli věnovat sonaru, mohla byste po tu dobu převzít velení?"

Obočí Vulkanky vyjádřilo to, co ona sama nemohla. "Bude mi velkou ctí, kapitáne."

I v této hloubce museli ještě dávat pozor na plující led.

"Ber to prostě jako asteroidy, chlapče," radil Mitchell Kirkovi, když stanovil klikatý kurz, aby se vyhnuli další hrozivé ledové mase.

"Tak mi dej pořádné phasery a poslechnu tě!" opáčil Kirk, ačkoli si při ovládání ponorné lodi užíval tak, jak už dlouho ne.

Jakmile se dostali z oblasti ledů a vyjeli z třímílového ochranného pásma, nasadili plnou rychlost.

* * *

"Kapitáne," ozval se Spock, když se odvážili ukončit ra-diové mlčení, "zachytil jsem mobilní vysílání ze souřad-nic, které poskytl pan Mitchell."

"Parneb," vysvětloval Jim Kirk z velitelského křesla; tentokrát přišla řada na něho, aby si zahrál na námoř-ního kapitána. "Gary říkal, že máme očekávat jedno-slovnou zprávu, zdali můžeme bezpečně vyjít na břeh v místě, kde zrovna je, anebo máme očekávat, až se ohlásí z nového stanoviště."

Spock naslouchal. "Odpověď je souhlasná, kapitáne."

Jim Kirk vydechl, protože do té doby napětím zadr-žoval dech. "Dobrá. Kapitáne Nyere, kolik času nám podle vašeho odhadu ještě zbývá, než nás objeví?"

"Počítám, že jim pár hodin trvalo, než přišli na to, že jsme naše vysílání zkreslovali sami," odpověděl Jason. "Teď už zřejmě vědí, že jsme se odpíchli a utíkáme, ale nevědí kam. Pošlou za námi všechno, co budou moci postrádat, ale budou tápat ve tmě, a když si nedají po-zor, praští se do hlavy. Dokud zůstaneme pod hladinou, tak před nimi máme zhruba hodinový náskok."

Jim Kirk se v křesle uvolnil. Sám dospěl k podobné-mu výsledku.

Obsazení na můstku se maličko změnilo. Sorahl vy-střídal Mitchella u navigace a T'Lera obsadila kormidlo. Spock zůstal u komunikační konzoly. Melody Sawyerovou skoro ranila mrtvice, když přišla na můstek a vi-děla, že Delphinus řídí tři Vulkanci.

"Co to sakra je, šéfe kapitáne?" přivítala se s Nyerem, když se probrala z nuceného odpočinku. Jason ji struč-ně zasvětil do nové situace a nestaral se příliš o to, jestli všemu věří nebo ne. Ostře se podívala na nového spojovacího důstojníka. "Takže pan Spock, ano?"

"Potvrzuji," odpověděl a zpříma se na ni podíval.

Melody vzdychla. "No, tohle ale budou sousedi!"

* * *

"Uvažuj nad budoucností, Sorahle-kam," řekla T'Lera tak tiše, že to lidské ucho nemohlo zachytit, a dívala se přitom na míšence Spocka a jeho pozemské druhy.

Mladý Vulkanec se díval stejným směrem. "Máme na tom nějaký podíl, matko? Stalo se to kvůli nám?"

"Navzdory nám, synu..."

"Šéfe kapitáne, jsi na mě naštvaný?"

"Proč? Snad proto, že jsi odstřelila ty tři pobudy a sko-ro mi zlámala všechna žebra? No tak, Melody, zapomeň na to..."

"Země se to nikdy nedoví!" dumal Jim Kirk nahlas. "Nikdy nebudou vědět, co měli v rukou. A co jim bez-mála uniklo, co téměř zničili!"

"To je pravda, kapitáne. Ale až se čas naplní..."

"Až se poučí, Spocku," opravil ho Kirk. "Až dospějí, jak jsem musel i já. Spocku, já..."

"Kapitáne, než Vulkán vyslal T'Leru k Zemi, žil už stov-ky let v míru. Lidé mají méně času na to, aby dospěli. A přece, když se to tak vezme, každý z nás si vedl pozoru-hodně dobře - tedy když se to vezme dohromady."

* * *

Rozloučení se z nutnosti odbylo velmi krátce.

"Plav se vpřed jen k hlubinám se dej..." zabručel Jason Nyere, který se neúspěšně pokoušel potlačit své člověčí pohnutí.

"Vždyť v krvi máme touhu pustit se až tam, kam žádný námořník nedospěl..." dodala T'Lera, která mimo jiného studovala i pozemskou poezii.

"A v sázku rádi dáme loď i sebe, vše." Jason jí políbil ruku. "Budete mi chybět, paní."

"Žijte dlouho a blaze, Jasone Nyere," odpověděla T'Lera. "Uchovám si vás ve vzpomínkách."

Jen ona bude vědět, jak dlouho to bude.

Joši se Sorahlem žádná slova nenalezli. Naposled si potřásli rukama.

"Tak se mějte, juniore," zahuhlala Melody Sawyerová. Páni, její dcera by ji nenáviděla za to, že toho mlá-dence nechá jen tak ufrnknout! "Povězte své mámě... řekněte jí, že je mi to líto. A řekněte taky, že se třeba v dalších dvaceti letech trochu napravím."

"Vyřídím jí to," slíbil Sorahl a v černých sametových očích se mu odrazilo, že si cení jejího pozemského hu-moru. "I když tomu sám moc nevěřím."

"Sbohem, poručíku Kije!" zašeptala uslzená Táňa.

* * *

Jednou za čas se u tohoto pobřeží objevovala mnohohlavá hejna delfínů. Domorodí rybáři si jejich migrace všimli a spouštěli sítě s vědomím, že je budou mít zane-dlouho plné ryb, které hraví predátoři hnali před se-bou ke břehu. Člověk a delfín harmonicky spolupraco-vali po mnoho generací a sdíleli hojnost potravy.

Teď delfíni zmizeli, rybáři se věnovali jiným řemeslům a tahle dlouhá pláž, ozářená měsíčním světlem, byla opuš-těná. Velitelská věž velké lodi se vynořila nad hladinu ně-kolik kilometrů od břehu a také působila ztraceně a osa-měle, jako by tady pátrala po bratřích, kteří už nežili.

Vedle věže poskakoval na vlnách malý člun, který pod vedením dovedných rukou Jasona Nyerea přivezl dva Vulkance na palubu Delphinu. Kormidlo člunu teď ří-kal jiný kapitán, který se jmenoval Kirk, a odvážel v něm z lodi tři Vulkance, směřující k domovu.

"Krásná noc," poznamenal tiše Gary Mitchell, který pozorně prohlížel pobřeží. "Bylo by ovšem příjemnější, kdyby tolik nesvítil měsíc. "Kousek nahoru po pláži vi-dím jedno vozidlo."

"Jen jedno?" zeptal se Kirk pro jistotu. Mitchell při-kývl. "Jsme skoro přesně na místě."

Elizabeth Dehnerová odcházela z velké lodi jako po-slední. Dohlédla na "přeškolení" všech čtyř lidí, kteří zůstávali na palubě. Ten zážitek ji stál mnoho sil. Byla bledá, vyčerpaná a k smrti unavená.

"Jste v pořádku?" zeptal se Jim Kirk, když jí Spock pomáhal nastoupit do člunu.

"Ne, to tedy nejsem," odpověděla popravdě. Plavé vlasy jí spadly přes bledý obličej, zakolísala a Spock ji musel zachytit. Usadil ji vedle sebe na volné místo na přídi. "Hrozně ráda bych si odpočinula."

Noc byla velmi chladná. Ve skříni s nouzovým vyba-vením byly přikrývky. Spock jednu ovinul Dehnerové kolem ramenou. Lékařka byla napůl omámená vyčer-páním; okamžitě se o Spocka opřela a vzápětí usnula. Spock ji pozorně držel a možná byl jediný, kdo byl scho-pen na roztančeném člunu takový úkol zvládnout. Pro-brala se, teprve když příď zadrhla o písek na břehu.

"Omlouvám se," zamumlala, když zjistila, že má hla-vu položenou na Spockově hrudi. Věděla, že Vulkanci, a tento obzvlášť, nesnášejí lidský dotek.

Spock ji mlčky pomohl vystoupit z loďky.

Sorahl dychtivě přeskočil přes okrajník člunu a padl na kolena těsně nad čarou přílivu. Nabral dvě hrsti pís-ku - jednu zmáčenou mořem a druhou suchou. V obli-čeji ozářeném měsícem se mu zračil úžas.

"Až teď přišla ta chvíle, matko," řekl vzrušeně.

T'Lera věděla, co tím míní. Konečně doslova stanuli na Zemi.

KAPITOLA JEDENÁCT

Z pozemního automobilu zaparkovaného v místě, kde se měsícem osvětlená pláž stýkala se stinným deštným lesem, vystoupila povědomá postava zahalená v róbě.

"Tak jsou všichni tady a všechno je v pořádku!" ra-doval se Parneb, když se k němu po pláži pomalu blíži-la nevelká skupinka z člunu. "Připravil jsem se na všech-ny eventuality. Do mého auta - není to krásná kára? - se všichni docela pohodlně vejdeme. Taky jsem opat-řil přiměřené maskování pro naše hosty - turbany a galábíje pro pány a tobě se závojem pro dámu. Ach, kdybyste se nenarodili jako Vulkanci, docela dobře byste mohli být Egypťané! Uf, kapitáne

Kirku," přivolával posledního ze skupinky, který se zdržel na pláži, protože ještě nastavoval malý hučící přístroj, který člun vyvede na moře a tam jej potopí. "Mám pro vás malé překvapení."

Kirk se dostal do lehce melancholické nálady jako každý kapitán, který musí obětovat loď, i kdyby byla maličká a vyžadoval to nějaký zvláštní důvod, jakkoli závažný. Obrátil se tváří k automobilu právě ve chvíli, kdy ono "malé překvapení" vykouklo z místa řidiče vozu a zubilo se na něho jako malý kluk.

"Lee?" Jimu Kirkovi se tomu ani nechtělo věřit. Od-kašlal si. "Pane Kelso, kde jste k sakru..."

"Na nějakou dobu jsem byl odstavený na vedlejší ko-leji," přiznal Kelso. "Měl jsem drobnou neshodu v ná-zorech s úřady kvůli jisté výpůjčce počítačového času. Pokusili se mě zdržet přes noc, ale tuhle malý zlepšováček, tamhle nějaký starý dobrý paklíček, že - a byl jsem venku."

"A já bych se klidně vsadil, že to tak docela nebylo," poznamenal Mitchell. "Určitě ses někde válel a opalo-val se na slunci, zatímco my ostatní jsme se dřeli tam, kde se střílelo. Je nejvyšší čas, abys začal dělat něco po-řádného, Lee."

"Ba naopak," žvanil Parneb, zatímco všichni nastu-povali od auta k dlouhé cestě do Západní pouště. "Lee je hotový čaroděj! Jen počkejte, až vám poví, co se mu podařilo! Kapitáne Kirku, kdybyste se bez něho doká-zal napříště obejít, tak vám povím, že s tímhle učední-kem bych dokázal takové zázraky..."

* * *

V uměle vyhloubené jeskyni hluboko pod povrchem pouště našli dvě zakonzervované lodi zavěšené v hori-zontálně sklopených rampách. V prázdném portálu ved-le nich očividně kdysi spočívala třetí.

"Na podlaze jsou stopy po opálení," ozval se Jim Kirk a hlas se mu dutě odrážel od stěn podzemního krytu. "Takže s trochou štěstí bychom je mohli odpálit přímo odsud. Opatrně prohlédněte ty dva kusy," velel své roz-množené posádce. "Jednu použijeme na náhradní díly a vezmeme z ní všechno, co bude potřebí k vybavení té druhé. Prověřte hlavně, co můžeme čekat od těch sta-rých nukleárních motorů. Kdyby tu tak byl s námi pan Scott!"

"Zvládneme to, Jime," ujistil ho Mitchell a podal fran-couzský klíč Sorahlovi, který už byl na vnějším servis-ním můstku, a potom pomáhal Kelsovi vlézt do úzkého prostoru, kde se to ježilo dráty a starobylými tranzisto-rovými bloky.

Spock s T'Lerou už se pustili do palubního počítače a s hlavami u sebe prověřovali údaje z kontroly vnějšího povrchu tělesa lodi. Kirk si vyhrnul rukávy a zanedlouho kašlal z prachu, který se za padesát let usadil v prostoru vyhrazeném pro reaktor.

* * *

"Takže ty Jsi tak maličko cenzuroval informace, které šly po médiích lidem, je to tak, Lee?"

"No, tak daleko bych nezašel, Mitchi. Jenom malé uvážené vystřižení tuhle a přilepení tamhle, občas jsem něco málo připsal..."

"Anebo maličko zamlžení tamhle a tuhle zas pár tasemniček..."

Jim Kirk si netrpělivě odkašlal. Všichni tři byli natěsnaní uvnitř potrubí určeného k regulaci vnitřního pro-středí v lodi a kapitán byl by mnohem spokojenější, kdyby v rouře nebyl tak horký vzduch.

"Pane Mitchelli, přestaňte mě laskavě dloubat loktem do žeber!" zavrčel. "Neobtěžovalo by některého z vás, kdybyste mi řekli, o čem to pořád tlacháte?"

"Chceš říct, že ti Lee ještě nevykládal, co se stalo, když se vypařil z úřadovny CommPolice?" Mitchell se pozpát-ku soukal ven z roury, aby si vzal náhradní součástku k senzoru pro registraci vlhkosti vzduchu. Přes rameno zavolal: "Pověz mu to, Lee!"

"No tak?" zeptal se Kirk naštvaně. Teď ho pro změnu tlačil do žeber Kelsův loket.

Kelso se dokázal zatvářit nevinně i z toho podivného úhlu. "Totiž, Ji... kapitáne... já, zkrátka... to byste tam musel být. Pokaždé, když jsem zapnul obrazovku vidu, hr-nuly se na mě hysterické scény. Vy, mládenci, jste byli spous-ty toho všeho ušetření. Ale já jsem nedokázal jen tak tam sedět a nic nedělat, jen klidně pozorovat, jak se to všechno nafukuje do pomalu nezvladatelných rozměrů."

"Dokážu si to matně představit," připustil Kirk a posu-nul se v rouře o kousek kupředu, aby mohl nastavit jakýsi ventil kyslíkového konvertoru. "A co jsi tedy dělal?"

"No, měl jsem obavu, že by kvůli tomu někdo mohl přijít k nějakému zranění nebo dokonce umřít," pokračoval Kelso. "Panika v ulicích, nepokoje, masová hyste-rie. Tak jsem..."

"Tak jsi co?" zamručel Kirk. "No tak, Kelso, už se ko-nečně vymáčkni!"

"Napíchl jsem se na počítače GlobalNews a pustil jsem jim tam pár počítačových virů," vyhrkl Kelso a s okáza-lou pílí se věnoval práci. "Tasemničky, které požíraly příliš buřičské zprávy novinářů, a přidal jsem pár pro-gramů, které místo nich šířily neověřená a rozporupl-ná hlášení. Pak jsem je v tom nechal, ať si ten šmodrchel rozpletou sami," skončil Kelso a celý se rozzářil, protože byl opravdově spokojený sám se sebou.

Kirk se opřel o stěnu roury, jako by pod ním povolo-valy nohy. "Ty mě opravdu překvapuješ, Lee!"

"Já to vím," přitakal Kelso pokorně, a to nikoli poprvé.

"Možná bych tě tu měl doopravdy nechat s Parnebem," zahrozil Kirk a uhýbal z cesty Garymu, který se vracel. "Ještě jsi mi taky neřekl, jak ses dostal z opatrová-ní CommPolice."

"To by třeba zatím mohlo počkat," odpověděl Kelso stísněně. "Připomeňte mi někdy později, abych vám to pověděl."

Ale nikdy o tom Kirkovi nic neřekl.

* * *

"Je to zcela logické," vysvětloval Spock a Kirk s T'Lerou ho pozorně poslouchali. "Planetární obranné systémy budou všechny nasměrovány ven, protože pátrají po při-létajících nepřátelských lodích. Poslední obranný kom-plex zamířený proti planetě samotné, a ve své podstatě přímo proti jejím obyvatelům, byl takzvaný systém SDI* z minulého století, ten se však po podpisu dohod o Spo-jené Zemi musel rozebrat. Současný obranný mechanismus nebude ani v nejmenším připravený na loď obsaze-nou mimozemšťany, která směřuje od Země pryč.

A tak, jestliže je Sorahl tak zručným navigátorem, jak se o něm vyjadřuje jeho velitel," pokračoval Spock suše, pohlížeje na svou paradoxně mladší a současně i starší příbuznou, "jejich loď by měla zdárně opustit soustavu Solu bez toho, že by ji někdo zpozoroval."

"A to by bylo to nejlepší, co by se dalo udělat," přiký-vl Kirk a obrátil se na T'Leru. "Věčná škoda, že vám nemohu dát nadsvětelný pohon."

"Už tohle je víc než dost, kapitáne," odpověděla T'Lera. "A jestliže je můj navigátor tak zručný, jak se o něm vyjadřuji, tak nám to jistě pomůže."

* * *

Kelso naladil palubní počítačový přijímač na frekvenci nedaleké rozhlasové stanice, aby zkontroloval žeň své setby počítačových červů.

"...dál se trousí všelijaké zvěsti z věčně zmrzlého kon-tinentu, zvláště v souvislosti s objevením pozůstatků čtyř ozbrojených osob, přičemž mezi nimi údajně měl být jeden z teroristických pohlavárů známý jako Racher ře-čený Mstitel..."

Lee Kelso, pokrytý konzervačním mazivem a usmí-vající se od ucha k uchu, sklouzl zpátky pod šasi staré DY-100 a s pískáním se znovu pustil do práce.

Jistou souvislost s tím může být i zmínka o tom, že PentaKrem ústy svých úředníků potvrdil, že plavidlo AeroNav, které bylo dnes ráno objeveno zakotvené u břehů Mali, je ve skutečnosti CSS Delphinus, čili tatáž loď, která byla před dvěma týdny vyslána k vyzvednutí neidentifiko-vaného kosmického tělesa z jižního Pacifiku. Kapitán Nyere a jeho první důstojník spolu se dvěma dosud nei-dentifikovanými civilními osobami, což byla celá osádka lodi, jsou nyní podrobeni vyšetřování..."

Parneb opatřil a přivezl potravinové koncentráty, které teď vykládal z vozu. Elizabeth Dehnerová od něho brala balené dávky a podávala je Jimu Kirkovi, jenž je skládal do nákladového prostoru. Když od ní přebíral jeden z kontejnerů, lékařka podotkla: "Jestli jsem od-vedla své dílo pořádně, tak je všechny čtyři našli, jak se usmívají a ochotně spolupracují, ale nevědí absolutně nic o tom, co se s nimi dělo v posledních čtrnácti dnech."

"Dá-li Bůh!" pravil Kirk.

"...nejnovější zpráva: bezpečnostní síly v Antarkti-dě hlásí zatčení čtyř osob, které se vydávaly za novináře a pokoušely se opustit kontinent

-

*) Strategic Defense Initiative, Strategická obranná iniciativa (tzv. "Hvězdné války"), výzkumný program zahájený r. 1983 v USA, zahrnující pozemské i kosmické laserové zbraně k ničení ne-přátelských střel a jaderných hlavic, ohrožujících území USA (pozn. překl.)

v místě nepříliš vzdále-ném od výzkumné stanice Byrd, která bývá označována za místo, kde měli být drženi údajní mimozemšťané. Jeden ze zadržených byl identifikován jako Aghan, pří-slušník Aliance 12. listopadu..."

"Optimální startovací okno začíná ve 23.00 hodin, veliteli," oznámil Spock vulkanské velitelce, zatímco přihlíželi, jak automatický naviják pomalu zvedá DY-100 do vertikální polohy, aby spočinula v čekajícím startova-cím portálu.

"Potvrzuji," ozvala se T'Lera nepřítomně, protože v myšlenkách už byla mezi hvězdami.

"...další důkaz, že zmrzlé tělo nalezené v poroucha-ném sněžném automobilu s pozoruhodným množstvím zbraní, skutečně patřilo vůdci teroristické skupiny, kte-rá si říkala Velikonoční rebelie. Tajuplnost tohoto nále-zu se ještě prohlubuje v souvislosti se smrtí vůdce survivalistů Rachera a uvězněním dalších čtyř osob, takže lze usuzovat, že dnešní terorismus utrpěl vážnou, ne-li smr-telnou ránu..."

* * *

Obloha nad pouští byla bez mráčku a posetá hvězdami. Jedním bodem z té třpytivé spousty bylo i rudé slunce třídy M-2, kolem něhož obíhá drsný a nevlídný svět, ro-diště čtrnácti miliard ukázněných a logických bytostí, který kynul dvěma ze svých obyvatel, aby se vrátili. Třetí občan tohoto světa, jenž zatím neměl žádný domov, seděl v řídící místnosti hluboko ve skále a právě spustil odpočet. Uvnitř nemotorné pozemské lodi seděla T'Lera z Vulkánu, zlehka se dotýkala ovládacích prvků, triangulací určila polohu onoho blikajícího rubínu na obloze a DY-100 se s řevem odlepila od země.

Radioteleskopy v portorickém Arecibu, v Kazachstá-nu a v Nevadské poušti, na Marsu i na odvrácené straně měsíce monitorovaly prostor vně Země, a tak nezachy-tily malou stříbrnou loď, která jim rovnou před nosem nepozorovaně proklouzla kolem Jupiteru a ven ze Slu-neční soustavy.

Sorahl nepřestával poslouchat Kelsem nastavené rá-dio, dokud se vysílání dalo zachytit.

"...choroba se dál nekontrolované šíří a neověřené zprávy tvrdí, že již byla zachvácena úroda v celém již-ním Pacifiku. Personál na Měsíci a Marsu již byl infor-mován o možném nedostatku potravin, v jehož důsled-ku by mohlo dojít i k jejich evakuaci a návratu na Zemi, pokud..."

"Ne, pane." Joši se přátelsky usmíval na agenta zpra-vodajské služby, který ho vyslýchal. "Jason nám neřekl, kam nás odváží nebo proč. Přirozeně jsem chtěl zůstat na své stanici, ale kdo by si nevyrazil na pár dní dovole-né?"

Další agenti, kteří pátrali v jeho kabině na Delphinu, s rozpaky převraceli v rukou knihu básní z konce dvacá-tého století, nazvanou "Ty a já", schovanou mezi ponož-kami. Joši vysvětlil, že tyhle básně čítával na agrostanici nahlas Táně. Však víte, miluje básničky. Zpravodajci jen přikývli a vrátili knihu zpátky, aniž by si všímali zmačka-ného kousku papíru potištěného počítačovou tiskárnou, který byl v knize jako záložka.

"Udělali jsme, co jsme mohli," řekl Jim Kirk zbytku své posádky dlouhou chvíli poté, co jim odlétající DY-100 zmizela z dohledu. Vyšplhal se do terénního auto-mobilu a ostatní také. "Parnebe, odvezte nás domů."

* * *

"Systém Solu opustíme za sto sedmdesát tři minuty - přesně, veliteli," hlásil Sorahl, který už se stačil vrátit k jazyku i

časoměrné soustavě své rodné planety. Po dvou týdnech na Zemi a používání standardního jazyka mu už nešla mateřština tak samozřejmě jako předtím.

"Potvrzuji," odpověděla T'Lera, která své pronikavé oči upírala jenom na hvězdy.

Vysílání ze Země pokračovalo, ale bylo čím dál slabší.

"...začalo roku 1986 sérií koncertů na podporu hla-dovějících z celého světa, v těch zlých dobách, kdy větši-na obyvatel světa trpěla nedostatkem jídla. Letošní še-desátý výroční Koncert pro mír se zdá obzvlášť dojímavý s ohledem na nedávné pozdvižení kolem možného pro-niknutí mimozemšťanů na povrch Země..."

"...mluvčí PentaKrem ve společném prohlášení s Ra-dou Spojené Země dnes znovu opakovali, že cvičení v jižním Pacifiku a v Antarktidě, které narušitelé ze sdělo-vacích prostředků chybně označili za důkaz mimozemské invaze, nebylo ničím jiným než zkouškou připrave-nosti Země na případ, kdy by skutečně k takovému vpádu došlo. Opakujeme: Všechny pověsti o mimozemské inva-zi byly zcela falešné; cvičení kombinovaných sil mělo za cíl prověřit planetární obranný systém a ověřit, jak je Země připravená vyrovnat se s existencí života na jiných plane-tách. PentaKrem i zástupci Rady jednohlasně prohlašují, že na Zemi nejsou a nikdy nebyli žádní mimozemšťané. Opakujeme: Takzvaná vesmírná invaze..."

Pomalu letící kosmická loď minula Pluto a signál pozemských vysílačů stále slábl.

"...program klasické hudby pokračuje suitou Poru-čík Kije Sergeje Prokofjeva. Tato komická povídka o ima-ginárním romantickém hrdinovi, kterého jediným škr-tem pera vytvořil car Mikuláš..."

Statické poruchy z Oortova oblaku signál zcela pohl-tily. Sorahl, stejně jako jeho velitel, obrátil myšlenky ke hvězdám.

* * *

Parnebův automobil zastavil před jeho domem hodi-nu před rozedněním. Kelso měl pořád ještě puštěné rádio.

"Opakujeme ještě jednou: na Zemi nejsou a nikdy nebyli žádní..."

"Už dost, Lee," zavrčel Jim Kirk nazlobeně, zatímco se ostatní soukali z automobilu. "Vypni to konečně."

Kelso poslechl. Všichni vyjma Spocka šli dovnitř.

"Pane Spocku," řekl Kirk tiše do jitřního klidu. Cítil, že vztahy mezi nimi dvěma se už nikdy nevrátí do stavu, v němž byly kdysi. "Pojďte také dovnitř, prosím. Čím dřív odsud zmizíme..."

Vulkanec jako by byl ztracený v hlubokém zamyšlení. "Jen okamžik prosím, kapitáne."

Stál na opuštěné thébské ulici pod královsky mod-rou oblohou v předjitřní hodině, při úpatí pahorku vy-tvořeném kolem budovy staré šest tisíc let, v místě dáv-ného pozemského osídlení. Ani u případného ranního ptáčete by nevzbudil žádnou pozornost; v galábíji a turbanu, který podtrhoval jeho přísný výraz, vypadal téměř jako rodilý Egypťan. Spock se díval na pozemskou oblo-hu, na níž pohasly již všechny hvězdy vyjma nejjasněj-ších - mohlo to být naposled na hodně dlouhou dobu. Sáhl pod galábíji a stáhl si z šije tenký stříbrný řetízek.

Držel talisman v obratných rukou a uvažoval. Tahle věcička patří na Zemi a nemá nejmenší právo odnést ji s sebou. Uvolnil několik kamenů ze základny pahorku a pohřbil talisman pod nimi.

Ostatní, již ustrojení v uniformách Hvězdné flotily, na něho čekali ve starobylém Parnebově sklepení. Zatímco Parneb připravoval jejich odchod, nad nimi a kolem nich se probouzel svět do nového dne a zapínal vidové obra-zovky, aby si vyslechl první z vážných zpráv toho rána.

"...dnes truchlí celý svět nad smrtí profesora Jeremyho Graysona, který pokojně zesnul ve spánku..."

"Jste si jistý, že to bude fungovat?" ptal se Kirk Parneba, protože z toho neobyčejného procesu měl tísnivý pocit.

"Vy už jste své kouzlo odvedli, kapitáne," odvětil kou-zelník klidně. "Teď je řada na mně."

Přenesl velký krystal dolů do prastaré místnosti pod základy domu, aby zvětšil jeho účinnost. Kámen zářil a pulzoval, jak reagoval na blízkost menšího krystalu, pověšeného na Parnebově hrudi. Kirk si v duchu říkal, jestli je přenos paprskem, jak ho užívají v jeho časech, skutečně o tolik méně čarodějnický.

Sestavil svoje lidi na pískem pokryté podlaze do po-dobné skupinky, jako kdyby čekávali na přenosový pa-prsek, ale tu si všiml, že Kelso se k nim ještě nepřipojil. Odkašlal si.

"Pane Kelso?"

"Jen se rozloučím!" Kelso se naposled rozhlédl ko-lem a zamilovaně poplácal kolosální zeď Parnebova sklepení. "Třeba už tohle místo v životě neuvidím!" pozna-menal, když přistoupil k ostatním.

Nemohl vidět lítostivý výraz v Parnebově obličeji.

"Jsme připraveni," oznámil Kirk.

Nic víc už si nepamatoval.

* * *

Parnebův klid byla jen přetvářka. Nebyl si v té chvíli jis-tý mírou své moci o nic víc než tehdy, kdy sem tyhle lidi nešťastnou náhodou přepravil. Ale byl pro ně jedinou nadějí na návrat do jejich století - jak by jim mohl přiznat pravdu? Sevřel malý krystal v obou dlaních a zapří-sahal se, že si už nikdy nebude zahrávat s časem, jen ať tohle vyjde... Soustředil se vší silou na to, aby se jeho přání stalo skutečností...

A přestřelil. Cítil, jak se od něho pětice lidí z jiného času vzdaluje do nějakého času mimo běh dějin. Obra-zy z velkého krystalu vyskočily ven, na něho, a rozplizly se na stěnách ve scéně krvavé hrůzy, v panoramě zrady, násilí a smrti, podbarvené hlasy, jež znal, ale zkreslený-mi naléhavostí, tragédií a děsem.

"Nikdo nepotřebuje tolik soucitu jako bůh..."

"Nedává to vůbec žádný smysl, jak by mohl vědět..."

"Spock má pravdu a vy jste blázen, jestli to nevidíte..."

"Ach, proboha!" lamentoval Parneb a potřásal hla-vou, jako by tím mohl vytěsnit příšerné obrazy. Ze všech sil sevřel krystal, snad aby si na něm vynutil poslušnost a přiměl ho vtáhnout hrůzyplnou scénu zpět do svého nitra.

"Zabijte mě, dokud můžete..."

"Bůh potřebuje soucit..."
"Zabijte Mitchella, dokud máte ještě sílu..."
"Je mi líto... Nemůžete vědět, jaké to je, být bezmála bohem..."
"Modlete se ke mně, kapitáne... modlete se, ať máte lehkou smrt..."
"Soucit..."
"Je mi líto..."
"Zabijte Mitchella..."
"Zabijte mě..."
"Nikdo nepotřebuje tolik soucitu co bůh, MITCHELLI!"
Parneb uchvátil velký krystal a vnutil mu svou vůli, přičemž ho prsty pálily, jako by trhal kus suchého ledu. Obrazy zakolísaly, zavířily, zaútočily na něho a vsakovaly do něho, jak je vtahoval zpátky, zpátky...
...až se obraz ustálil na místě plném vířícího modré-ho prachu a písku a neurčitých obrysů, kde se ocitly dvě postavy, jedna stojící na stráži a druhá zhroucená v ne-důstojné poloze na zemi.
"Kapitáne?"
Silné, jemné ruce pomohly Kirkovi na nohy.
"Copak se stalo?" Kirk si oprašoval kalhoty, v duchu počítal odřeniny a pokoušel se vzpomenout si, kde to jsou a proč. První bylo snazší druhého.
"Je zřejmé, že zdejší řídká atmosféra škodí lidským plicím, kapitáne. Ztratil jste vědomí. Vzal jsem na sebe odpovědnost za to, že jsem ostatní nechal přenést na palubu."
"Udělal jste naprosto správně," přitakal Kirk vágně. Ostatní? Očividně jde o zbytek výsadku, ale kdo to byl?
"Pan Mitchell a pan Kelso udávali nějaké potíže hor-ních cest dýchacích. Hlásili se na ošetřovně," informo-val ho Spock a Kirk si obě jména zapisoval do paměti. Vracely se mu zlomky vzpomínek na tuhle výpravu, ale proč je tak zmatený?
"Výborně," odpověděl Kirk a z modré prašné mlhy se rozkašlal.
"Kapitáne?" Vulkanec se tvářil ustaraně. "Směl bych vám navrhnout, abychom se nechali rovněž přenést na palubu? Tady dole už nemáme co na práci."
Kirkovi se konečně vybavily i detaily: výsadková sku-pina, která měla prozkoumat planetu, která jako kdyby mizela. Planeta, na níž právě stojí a která může v nejbliž-ší chvíli...
"Vy... vy jste vědomí neztratil, pane Spocku?"
Vulkanec zavrtěl hlavou. "Nejsem si vědom, že by se to stalo, kapitáne. Ovšem můj cit pro čas vykazuje ztrátu nula celá pět minuty a zdá se, že s tím souvisí poškození na mé uniformě." Ukázal Kirkovi místo, kde měl odtr-žený lem na tunice a chyběly příslušné insignie.
"A mně zase chybí komunikátor," uvědomil si Kirk, protože necítil známý dotyk přístroje, a podíval se do prachu pod nohama. "Kdybychom měli víc času... Ří-káte, že jsme ztratili jenom půl minuty?"
"Potvrzuji, kapitáne, ovšem..."
"Ovšem není zrovna nejlepší nápad tady okounět a čekat, až nás tahle prachová koule zase odnese ně-kam do zapomnění," dokončil Kirk za něho. "Může-me pokračovat v průzkumu z paluby Enterprise. Což, jak se mi vybavuje, jste doporučoval hned na začátku. Připomeňte mi, pane Spocku, že mám v budoucnu víc věřit vašemu úsudku."
Vyřkl to se vší vážností, ale Vulkanec, poněkud obe-znalejší ve věcech ironie, přijal jeho slova tak, jak byla zamýšlena.
"Zařadím váš příkaz do skupiny s prioritou jedna, kapitáne."
* * * * * *
Spock ukončil splynutí myslí a unikl z něho zpět do říše světla.
A hluku. Přesněji řečeno, McCoyova chrápání. Milý doktor ležel rozvalený v křesle nedaleko krbu, v němž nehořelo - hlavu zvrácenou dozadu, ústa dokořán, ruce bezvládně visící přes loketní opěrky, jednu obutou nohu vystrčenou na podnožce jako nějakou neživou věc, dru-hou nemožně zkroucenou pod křeslem. Nebýt toho hlu-ku, mohl by si leckdo myslet, že je mrtvý, střelený do srd-ce.
Upadl do spánku někdy v průběhu oněch 28,6 ho-din, kdy se zbývající dva probíjeli složitými pěšinami paměti a dějin. Nevadí. Trikordér, který mu vypadl ze znecitlivělých rukou a skončil na koberci, pořád ještě běžel. Jeho svědectví o tom, co se dělo, bylo koneckon-ců očividně důležitější než McCoyovo. Bez ohledu na obsah záznamu však už nebude možné dál zpochybňo-vat příčetnost Jamese Kirka.
Spock sebral trikordér a vypnul ho, což se nějak zá-hadně projevilo podobným způsobem i u McCoye. Jak může někdo nacházet smysl v tom, že nabývá sil odpočin-kem doprovázeným tak přehnanými zvukovými projevy...
Spock se zahleděl na Kirka, který seděl zhroucený v křesle s lokty opřenými o kolena a tváří zabořenou v dlaních.
"Jste v pořádku, Jime?"
Kirkovi na okamžik poklesla ramena, ale přítelův hlas ho povzbudil. Prohrábl si prsty vlasy a podíval se na Spocka.
"A vy?"
Když zjistil, že o Spocka se bát nemusí, také zauvažo-val nad McCoyem, který chrápal čím dál hlasitěji.
"Je vážně hanba, že nemá nějaký regulátor hlasitosti."
"To se dá snadno napravit," poznamenal Spock vážně.
Bez námahy zvedl bezvládnou postavu z křesla, pro-tože se rozhodl doktora přenést do ložnice, kde bude moci chrápat, co hrdlo ráčí. McCoy reagoval na změnu polohy tím, že ovinul paže Spockovi kolem krku a přivi-nul se mu k rameni. Zamumlal něco, po čem se mu i ve spánku objevil ve tváři úsměv.
"Cože ‚růžové poupátko'?" opakoval Spock udiveně.
"Děvče z baru, kam celkem často chodívá," odpově-děl Kirk neurčitě. "Asi v příšeří hospody nějak září nebo něco."

"Nepochybně."

S výrazem již dlouho snášeného utrpení Spock přene-sl doktora do vedlejší místnosti. Když se vrátil, našel Kir-ka u okenní stěny, jak uvažuje s pohledem upřeným do soumraku za oknem. Tvář, částečně skrytá ve stínu vrhaném zapadajícím sluncem, působila dojmem typické lid-ské masky: pevně sevřené rty, vysunutá čelist, ale v očích (čili oknech do duše, což je jedna z nejlidštějších meta-for, pomyslel si Spock) tkvěl podivně zraněný výraz.

Kirk se maličko lekl, když ve skle uviděl Spockův odraz.

"Spocku..." Pozemšťan se zachvěl, opřel se o rám okna a druhou rukou si protřel oči. Pokusil se o úsměv, ale hned zvážněl. "Parneb musel zkratovat naši paměť, aby zakryl svoje čachry."

"Přesně tak." Spock zůstal stát blízko Kirka, jako by ho chtěl chránit. "Proto jsou naše vzpomínky na minu-lost buď ztracené nebo deformované."

"Je mi zima!" prohlásil náhle Kirk a samotného jej to překvapilo. Jal se chystat na oheň v prázdném krbu a Spock zůstal při něm, aby mu zahříval duši.

Kirk prohrábl oheň a nalil si další sklenku brandy. Ne-byl schopen ani mluvit.

Dali si večeři. Kirk se pak chvíli prospal, tentokrát už beze snů, a když se probudil, přivedlo ho do rozpaků, že ho Spock stále střeží a že také sklidil po večeři. Spock si povolil jednu brandy pro povzbuzení.

Vulkanci byli velkou měrou vůči účinkům etanolu lhostejní; pokud vůbec někdy pili, bylo to většinou ze zvědavosti anebo kvůli respektování lidských zvyků, když se pohybovali mezi lidmi. Spock byl zarytější abstinent než většina Vulkanců a pil zřídkakdy i při takovýchto společenských příležitostech.

Ale dlouhé propojení s cizí myslí si vybralo i na něm svou daň a navíc byl plný myšlenek na T'Leru a Jeremyho Graysona. Jak v takové chvíli lépe vzpružit ducha než vyhledat tiché a teplé místečko, společnost přítele a estetické rozjímání nad něčím, co je svou podstatou poživatelným uměleckým dílem?

Nic z toho, co je, není nedůležité. Spock studoval hru plamenů v jantarových hlubinách letitého armagnaku. Existuje přece jen pár věcí, jež překonají i dobrovolnou kázeň Vulkanců.

"Mýlili jsme se!" řekl Kirk znenadání a zašťoural v ohni. "Poslali jsme T'Leru se Sorahlem pryč ze Země na zákla-dě naprosto mylného předpokladu. Co kdyby se Rada Spojené Země rozhodla je přivítat a navázat diplomatic-ké styky? Možná jsme nadělali víc škody než užitku. Spocku, zachránili jsme Federaci anebo jsme její vznik o dvacet let zbrzdili?"

Spock vzal do ruky Kirkův vázaný výtisk Cizinců z oblohy.

"Kdyby kapitán Nyere tehdy pustil na palubu své lodi žurnalisty, jak to chtěl udělat, připravil by jeviště pro ‚mediální cirkus', který byl v našem společném snu pře-dehrou k metaforickému scénáři se zakrvavenými stěnami," řekl opatrně. "Kdyby T'Lera provedla to, co měla v úmyslu, a ulehčila pozemšťanům od odpovědnosti za jejich smrt tím, že by vlastní rukou ukončila nejprve Sorahlův a pak i svůj život, tak by se naše noční můra stala skutečností. Prostředky, které by zvolila, by nebyly tak násilné, ale výsledek by byl stejný - metafora s krví na stěnách je z vaší hlavy, Jime."

"Novináři by se vrhli na těla dvou mrtvých mimozem-šťanů a vyvodili by z nich docela mylné a ty nejhorší zá-věry."

"Přesně tak."

"Zatímco vy věříte tomu, že pouhá naše přítomnost zabránila nejhoršímu?"

"Tak to aspoň vypadá."

"A v podvědomých úvahách, podněcovaných mou krvavou metaforou, a také díky naší neschopnosti udr-žet tajemství až do hrobu, jsme dohráli děj až do nej-horšího scénáře, kvůli jehož překažení jsme se vlastně na Antarktidu vypravili," řekl Kirk pomalu, jak si v du-chu skládal kousky obrazu dohromady. "Náznaky jsme měli zakotvené už v našich snech - můj tenisový zápas s Melody, váš sen o matce. Snil jste o ní proto, že jste měl zablokované vzpomínky na Jeremyho Graysona, jejího pradědečka."

"Nepochybně."

"A přestože jsme oba cítili stejnou potřebu najít T'Leru a povědět jí pravdu, ani jeden z nás nebyl scho-pen sám dovést svůj sen do konce - právě tak, jako by-chom nemohli sami dokázat splnit své poslání. A klí-čem byla Elizabeth Dehnerová, protože jenom ona nás dokázala galvanizovat k tomu, abychom zapomněli na vzájemné rozdíly..."

"A tak, Jime, i když jsme se chvílemi chovali jako šaš-ci, byli jsme k rozřešení té šarády potřební oba."

Podal Kirkovi knihu.

EPILOG

Když se lidé ujistili, že jejich planeta je pro tu chvíli bezpečná před mluvícími petúniemi a zelenými mu-žíčky, většina z nich pokrčila rameny a vrátila se do čistě pozemských sfér. Aniž by zmíněná většina lid-stva měla o něčem podobném sebemenší tušení, pře-ce jen se kontinuum nepatrně pozměnilo. Život na Zemi už neměl být nikdy takový jako do té doby.

Joši se vrátil na agrostanici a zjistil, že celá kultivova-ná plocha trpí pokročilou plísňovou nákazou. Okamžitě se spojil s organizací Agrointernational, prezentoval "svou" formuli anorganického léčebného přípravku a také na své stanici testoval umělý Sorahlův enzym. Po tří-denní léčbě byla nákaza kompletně vymýcena. Podle Jošiho přání byl enzym patentován pod názvem "sora-hláza", a přestože jeho výroba byla značně nákladná, rychle jej distribuovali na všechny agrostanice. Během jediného roku se podařilo v celoplanetárním měřítku zcela zlikvidovat plíseň mořských chaluh. Na mnoha planetách Federace je sorahláza stále ještě jediným pro-středkem proti chaluhové plísni.

Bylo by tudíž možné konstatovat, že pozemská věda díky příspěvku mimozemšťana, který oficiálně vůbec neexistoval, byla schopna zachránit Zemi před hladomo-rem. Skutečný význam Sorahlova daru se ovšem nikdy nedočká

spravedlivého ocenění. A to byl pouhý začátek.

I když terorismus byl z pozemského politického spek-tra v podstatě vymýcen ještě předtím, než zemřeli Racher a Easter, jejich smrt se všeobecně chápala jako smrtelný úder teroristickému hnutí. Řadoví vojáci je-jich oddílů nedokázali bez vedení přežívat a zanedlou-ho zmizeli v trhlinách společnosti, která je zplodila. Ob-chodníka se zbraněmi, který vyzbrojoval obě skupiny, se podařilo odhalit a vzápětí definitivně zavřel krám. Aghan a ostatní, kteří byli dopadeni, podstoupili "ree-dukaci" ještě dlouho předtím, než to znemožnil zákon o nepřípustnosti kontroly myšlení. Každá lidská spo-lečnost samovolně plodí určité procento blouznivců, ale laserová puška v rukou Melody Sawyerové zařídi-la, že se ve zbytku jednadvacátého století terorismus v podstatě vůbec neprojevil.

V téže době přitahovala pozornost a energii lidí i jiná, mnohem pozitivnější hnutí. Mezi nimi měla zvlášt-ní postavení společnost Vítejte, zasvěcená přípravě lidí na to, aby dokázali dobře přijmout jiné inteligentní for-my života. Vznikla v době, kdy Ikaros odletěl ze Země k Alfě Kentaura, ale v globálním měřítku začala získá-vat vliv teprve s příchodem Taťány Bilašové.

Táňa se na nějakou dobu vrátila s Jošim na jejich agrostanici, ale i když k sobě měli i dál hluboký vztah a zplodili spolu nakonec i dítě, které pak vychovával Joši, jejich životní cesty se začaly větvit. Z důvodů, které sama nebyla schopna definovat, Táňa usoudila, že musí svému životu dát jiný směr a se vší energií se vrhla do práce ve společnosti Vítejte, takže se zakrát-ko stala její hlavní mluvčí. Byla také v delegaci, jež přivítala na Zemi první Kentauriance, a později nále-žela k vedoucím politikům, kteří zasedli roku 2087 na první Babylonské meziplanetární konferenci.

Kolik si toho Táňa pamatovala z událostí, které pod-nítily její novou kariéru? Nikdy se to nedovíme. Víme však tolik, že ač vykonala mnoho vesmírných cest, ni-kdy nenavštívila planetu Vulkán.

Naopak Joši odcestoval na Vulkán v roce 2073 jako příslušník výměnné delegace vědců a agrotechnických odborníků. Nikdy už se nevrátil na Zemi, ale usiloval o přiznání vulkanského občanství a stal se univerzit-ním učitelem ve městě ShiKahr. Zde se nakonec ztrá-cejí všechny jeho další stopy, protože se uchýlil do na-prostého soukromí, které je specialitou Vulkánu. Možná prostě odešel na odpočinek do pouště, snad se z něj stal dVel'nahr - čestný občan Vulkánu, tedy cosi jako Vulkanec honoris causa, což je pocta, jaké se dostalo jenom nemálo pozemšťanům. Lze se jen domýšlet, že se nakonec dobral klidu, který na Zemi nikdy nedokázal najít. Zda se ještě někdy setkal se Sorahlem, ba jestli mu v paměti zůstal nějaký střípek vzpomínky na ně-kdejšího vulkanského mladíka, zůstává rovněž tajem-stvím vyhrazeným jenom jim.

Nelze se ovšem domnívat, že by na Zemi panoval jenom pořádek a klid. Při čistce, která následovala po incidentu, byla skutečná doktorka Bellerová povolána z marsovské základny a vyšetřována ke své předpokládané přítomnosti v Antarktidě. Skutečnou identitu ženy, která se za ni tehdy vydávala, se nikdy nepodařilo od-halit, stejně jako totožnost dvou dalších cizinců, jedno-ho charismatického a druhého vážného, jimž se podaři-lo zvrátit rozhodnutí dvou Vulkanců.

Klíčem k celému tajemství by mohl být snad Parneb, ale naše vědomosti o Parnebovi začínají a končí zápisy v Sorahlově deníku. Mladý Vulkanec se projevil jako všímavý pozorovatel onoho okázalého pozemš-ťana, který převezl záchranný tým přes Západní poušť a celou cestu klábosil, potom seděl a popíjel s doktor-kou Bellerovou čaj, zatímco ostatní oživovali zakon-zervovanou kosmickou loď. Ale jakmile loď odletěla ze Země, Sorahl už nemohl dál pozorovat tajemného Parneba ani bezejmenné cizince. Ať to byl kdokoli, je-jich stopy se spolu s Parnebovými navždy ztratily kde-si v bezčasové pustině pouště.

Pokusy identifikovat osobu Mahmouda Gamala al-Parneba Nezaje vedly k odhalení několika lidí toho jmé-na, včetně jednoho, jenž se přiženil do obrovsky po-četné a rozšířené rodiny Faisalů krátce po incidentu s Vulkanci, i když tento Parneb byl podstatně mladší. Jeho identita se však rychle rozplynula v byzantinsky komplikovaných vztazích klanu, jehož kořeny se táh-nou jednak k panovnické rodině, která kdysi vládla v Saudské Arábii, a jednak k beduínským kmenům, které odnepaměti žily kolem Suezu a k jejichž nynějš-ím potomkům patří například někdejší Vysoká komisařka Spojené Země Jasmíne al Faisal. Z manželství nejsou doloženi žádní potomci a zdá se, že to je skuteč-ný Parnebův konec.

Mezi kapitánem a prvním důstojníkem lodi Delphinus i v další službě pokračovaly neutuchající rozpory. Pokud v popisovaných událostech figurovaly vedle Vulkanců nějaké další nevinné oběti, patřili k nim také tihle dva.

Jason Nyere požádal krátce po událostech, které si nesměl zapamatovat, o předčasné uvolnění ze služeb AeroNav. Pozdější lékařské záznamy hovoří o tom, že v pozdějším věku byl léčen pro opakované depresivní záchvaty. Není obtížné si jej představit, jak ze svého domova poblíž Lagosu hledí na noční oblohu a neustále po něčem pátrá, aniž by tušil, co vlastně hledá. Jason Nyere zemřel na jakousi horečku v roce 2064, čili rok předtím, než Vulkanci znovu přišli na Zemi.

Nemáme žádný důkaz o tom, že by Melody Sawyerová trpěla nějakými vzpomínkami na dramatické udá-losti kolem Vulkanců. Bylo jí svěřeno velení výzkumné lodi Xeno a během následujících dvaceti let získala pověst přísného, ale spravedlivého kapitána. Do dějin se zapsala tím, že zachránila všechny členy posádky po výbuchu ve strojovně, než klesla se svou lodí ke dnu. Ironií osudu zůstává, že motor vyvinutý Vulkanci a posléze užívaný i v pozemských plavidlech by jí bý-val zachránil život.

Sorahl z Vulkánu napsal o své cestě domů přesný lodní deník. Návrat na Vulkán byl rychlejší, než odha-dovali pozemští zachránci. Kus cesty za hranicemi pla-netární soustavy Solu se pomalá lidská loď setkala, ať v důsledku čiré šťastné náhody anebo díky vynikající navigaci, s automatickou vulkanskou lodí, která v me-zihvězdné prázdnotě pátrala po antihmotě. Sorahl do-kázal spojit upravenou pozemskou loď s plavidlem bez posádky a přivést obě lodi domů za dobu kratší než rok. Tento časný návrat i svědectví o záchraně, jak je vylíčili Sorahl i jeho velitel, bylo pro vulkanskou Mimoplanetární službu významným motivem pro rozhodnutí pokra-čovat ve studiu Země.

Zajímavá poznámka pod čarou se objevuje v pře-pisu hlášení, které T'Lera podávala Mimoplanetární službě a členům

Rady Vulkánu a v němž odmítla odhalit identitu jejich dvou pozemských zachránců. Při výslechu Sorahl nedokázal říci víc než "Nevím o nich vůbec nic", z čehož se dalo usuzovat že jeho velitel a zároveň matka z důvodů známých jen jí tyto vědomosti z paměti svého syna vyjmula. Pozdější záznamy vydávají svědectví o tom, že Sorahl zůstal příslušníkem Mimoplanetámí služby a sloužil nebo velel na různých výzkumných lodích až do své smrti ve věku 247 let. Jeho puntičkářsky vedené deníky se staly základem pro většinu z autorčiných výzkumů, za což je nesmírně vděčná.

Pokud jde o T'Leru, neexistuje o ní žádný pozdější záznam. Po posledním memorandu Radě Vulkánu, v němž se praví, že "Nelze mít za lež to, když si někdo nechá pravdu pro sebe, a některé pravdy je lépe ne-chat nevyřčený", prostě zmizela - z deníků jejího syna, z historie, možná i z říše živých. Sama T'Lera se nako-nec stala synonymen konečné a nevyřčené pravdy.

Ti z nás, kteří se narodili již do existující Federace sestávající z pěti set planet, mohou snadno zapomínat na to, jak nejisté byly její začátky. My, kteří jsme vy-rostli ve Federaci zajišťující už po celé století mír, můžeme snadno ztrácet ze zřetele, že dějiny nejsou nikdy jednoduché, neodvíjejí se lineárně a nejsou ur-čené předem, ale vycházejí ze spleti různých podtex-tů, změn, náhod a všemožných "co kdyby?". Avšak nikdo z těch, kdo budou číst tuhle knihu, nemůže po-přít, že přítomnost Vulkanců tím či oním způsobem poznamenala životy nás všech...

* * * * * *

Osamocený Spock procházeli ulicemi Théb, které byly plné lidí. Něco ho neodolatelně táhlo k místu, kde už jednou byl. Našel umělý pahorek spíš podle vrozeného citu pro směrovou orientaci, než že by jej poznal; celé okolí bylo teď zaplavené bludištěm vysokých budov a Parnebův neofathyovský dům byl dávno pryč. Snad jed-nou ve jménu pokroku srovnají se zemí i samotné návrší, aniž by z něj zachránili všechna pohřbená tajemství. Pro-zatím však pahorek odolával.

Spock nečekal, že by nalezl věcičku, kterou zde zane-chal v době dlouho před svým narozením. To, že se sem vypravil, bylo motivováno spíše nostalgickou vzpomín-kou než logikou. Chtěl tu vzdát poctu svému vzdálené-mu předkovi.

Tělo Jeremyho Graysona se už dávno rozpadlo v prach. Jeho katra žila dál v lidu tohoto světa, který se konečně poučil z příkladu jeho drobného amuletu, a v zelené krvi jeho výjimečného potomka. Jestliže je amulet pohřbený v zemi, je to tak, jak má být.

"Promiňte, pane Vulkanče." Malý hošík zatahal Spocka za rukáv uniformy a usmíval se na něho jako cheshirská kočka. "Myslím, že jste tohle ztratil, ne?"

Zvedl z prachu u jejich nohou jemný stříbrný řetízek a podával ho Spockovi, který si hocha pozorně prohlí-žel. Na svou váhu byl příliš vytáhlý, anebo hodně štíhlý na svou výšku, a přece mu čímsi připadal až strašidelně povědomý.

"Nepochybně je tvůj," odpověděl Spock a pokusil se chlapci řetízek vrátit.

Hoch se jen usmíval. "Ale podívejte, já už jeden mám," řekl a ukázal Spockovi neřezaný mléčný krystal, pověše-ný kolem hubeného krku. "Tenhle patří vám!"

Obrátil se na patě a vzápětí se ztratil v davu chodců; Spock nepochyboval, že kdyby se ho pokusil najít, ne-uspěl by. A tak raději zkoumal zaprášenou blýskavou věcičku, která se mu jako zázrakem znovu dostala do rukou.

"Fascinující!"

Vulkanský důstojník pohladil silnými, ale jemnými prsty půdu Země, rodiště svých předků, a uctivě ukryl v dlani symbol míru.

ENCYKLOPEDIE

PRACOVNÍ MODUL WORK BEE
- tažný kůň Hvězdné flotily

Stroj zvaný Work Bee ("Včelka dělnice") je sám o sobě jen jednoduchou jednomístnou kabinou s vlastním po-honem a zdrojem energie. Kabina je vzduchotěsná a poskytuje operátorovi plnou podporu života na dva-nát hodin. Může být užívána v atmosféře i mimo ni, ale pro přechod z vesmíru do atmosféry není dostateč-ně chráněna. Jednoduchostí konstrukce a snadností údržby je prakticky srovnatelná s proslulým americkým armádním vozidlem Jeep - proto je s oblibou užívána nespočtem institucí po celé Federaci a bývá i součástí inventáře hvězdoletů Flotily.

Kabina Včelky je vybavena konektory, které umožňu-jí připojení celé řady mnohoúčelových nástavců; tím se z ní stává užitečný pracovní nástroj při stavbě a opra-vách lodí či vesmírných stanic, při sběru vzorků, při manipulaci s nákladem a dokonce i při dopravě osob.

Připojením dopravního návěsu se z Včelky stává jakýsi "tahač", schopný přepravovat nejen normalizované kon-tejnery s nákladem, ale také cisterny s plyny a kapalinami, součásti hvězdných lodí či kabiny s cestujícími. Dopravní návěsy se dají připojit za sebe - obvyklá zátěž při provo-zu na oběžné dráze jsou dva návěsy.

Kromě návěsu lze ke kabině připojit celou řadu nástrojů. K nejznámějším patří robotické paže, které samy o sobě mohou být dále modifikovány ("prsty" mohou být nahra-zeny například svářečkou, laserovou řezačkou nebo elektromagnetem).

V nákladových prostorech hvězdných lodí nachází využití spíše podvěšené "klepeto" pro manipulaci s nákladem, které se díky své rozvíratelnosti dobře hodí pro pře-místění jakéhokoliv tělesa až do velikosti samotné kabi-ny Včelky, ale je přitom tak citlivé, že jím lze uchopit vajíčko.

Méně užívanou, ale ve stavu beztíže užitečnou nástavbou je generátor vlečného paprsku, který může dobře sloužit například k odtažení porouchaného raketoplánu do doku nebo k pochytání uvolněného nákladu.

Zde uvedené příklady jsou pouze zlomkem možných využití. Existují už desítky dalších nástaveb, například podvozek,

se kterým lze Včelku využívat coby pozemní vozidlo. Vývoj a konstrukce nového příslušenství je prak-ticky živelnou záležitostí. Jednotlivé nástavby mohou být samozřejmě kombinovány.
V ryze účelové konstrukci Včelky je jen minimum prvků, kterým by hrozilo zastarání. Není pochyb, že tyto užitečné stroje budou používány ještě za sto let.

Poznámka k výskytu: Včelku jsme mohli poprvé vidět v prvním filmu Star Trek (zhruba rok 2271). O datu prvního použití neexistují záznamy.

PHASERY
mezi lety 2250-2295: vývoj víceúčelové zbraně Hvězdné flotily

Phaser (zkratka z PHASed Energy Rectification - fázo-vané usměrnění energie) je termín pro energetickou paprskovou zbraň, užívanou Hvězdnou flotilou zhruba od 50. let 23. století. Phasery byly zpočátku příliš ob-jemné a náročné pro běžné užívání - první modely se podobaly spíše těžkým obléhacím dělům a v boji muže proti muži byly přibližně stejně užitečné. Ujaly se však jako palubní zbraně; během 50. a 60. let lodě Hvězdné flotily hromadně přecházely z dosavadních laserů na vý-konnější phasery. Rozvoj phaserů jako ručních zbraní nastal až v první polovině 60. let 23. století a od té doby se nezastavil; každý další model je výkonnější než před-chozí.
Ruční phasery se dělí na tři typy. Typ 1 je malý, zpra-vidla oválný předmět, který se pohodlně skryje v dlani. Je relativně slabý a obvykle je součástí vybavení při tajných či diplomatických misích. Typ 2 je standardní phaserová pistole s výrazně vyšším výkonem než typ 1. Je to nejužívanější zbraň Hvězdné flotily. Typ 3 je phase-rová puška. Je to těžká zbraň, která se užívá jen ve velmi náročných situacích. Nedošla výraznějšího uplatnění, protože je příliš neohrabaná a se všemi překážkami si obvykle poradí už phaser typu 2.
Phasery mají několik nastavení, regulujících sílu phaserového výboje. Nejslabším stupněm je "omráčení" (stun) - zásah působí na nervové dráhy cíle, podle místa zásahu způsobuje ochromení části těla, případně bezvědomí a dočasnou ztrátu kontroly nad tělem. Stupeň 2 - "rozklad" (disrupt) nebo též "zabití" (kill) poškozuje hmotu tepelnou energií; taví kovy a horninu, u živých organismů způsobuje hloubkové popáleniny a narušuje buněčné vazby. Stupeň 3 - "vypaření" (dematerialize) narušuje molekulární vazby, čímž způsobuje rozpad a zmi-zení cíle.
Většina phaserů, stejně jako ručních laserů, umožňu-je záměrně vyzářit okamžitou energii zásobníku v jedi-né explozi naráz do okolního prostoru. Tato funkce, nazývaná "přetížení" (overload), byla vyvinuta jako nou-zové opatření pro uživatele phaseru - při průzkumu ves-míru může totiž snadno nastat situace, kdy člověk sku-tečně nutně potřebuje mít po ruce kousek třaskaviny...

Ruční laser - pistolová zbraň z 50. let 23.století, která byla předchůdcem ručních phaserů. Seřizování intenzity a rozptylu paprsku se provádělo otáčením "bubnového" tělesa hlavně (první pilotní film seriálu - 2253). První ruční phasery, vyráběné po roce 2260, byly vestavěny do těchto pouzder (druhý pilotní film seriálu - 2264).

Raný model phaseru z 60. let 23. století. Nástupce lase-ru a prvních ručních phaserů. Ovládací jednotkou je malý phaser typu 1, který může být užíván samostatně. Vložením do tělesa pistole vzniká phaser typu 2 s větším dostřelem a vyšší silou. Zásobník energie pro phaser ty-pu 2 je ve vyjímatelné rukojeti pistole (období seriálu -2266/2269).
V 70.letech byly dosavadní modely nahrazeny elegant-ní phaserovou pistolí s vícenásobným emitorem paprs-ku. Přední část je vyjímatelnou jednotkou phaseru ty-pu 1. Aerodynamický design se však příliš neujal (filmy Star Trek I - 2271, Star Trek II - 2285).
Novější a výkonnější typ z 80. let se vzhledově vrátil k původnímu seriálovému phaseru s vyjímatelným phaserem typu 1 (filmy Star Trek II a III - 2285).
Ještě během druhé poloviny 80. let se mezi příslušníky Flotily dočkaly velké obliby těžké bojové phaserové pis-tole (filmy Star Trek V - 2287, Star Trek VI - 2293), které byly jednodílné.
Phaserová puška (mimo měřítko s ostatními obrázky) z období 60. let 23. století byla příliš velká a neskladná, což bránilo jejímu širšímu využití v běžných průzkum-ných výpravách.

Digitalizácia a oprava: Davis